

Efsane

YILDIZLAR YARIŞI #1

LAUREN ASHER

OLİMPOS®

Maya

Noah Slade çiçeği burnunda bir Fomula 1 efsanesiydi.
Dikkatli. Ulaşılmaz. Pistte ve pist dışında acımasız.
Etrafına aşılmaz duvarlar örmüş bir adamdı.
Ve abimin yeni takım arkadaşıydı.
Hayatımda kötü adam kılığındaki bir prensten çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.
Ben mutlu son arzusu duyarken o kendi sonunu getirmek istiyordu.

Noah

Maya Alatorre benim için yasak bir kadındı.
Uzak durmam gereken hırslı bir YouTuber'dı.
Kurdeleye sarılıp kapıma bırakılmış bir kaostu.
Birlikteyken, patlaması tek bir yanlış harekete bakan saatli bir bomba gibiydik.
Düzeneği bozarak tutku ve acı içinde onunla birlikte patlamak istiyordum.
Çünkü şehvette ve savaşta her şey mübahtı.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-6411-84-5
9 786256 411845
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Efsane

LAUREN ASHER

OLİMPOS®

Efsane
Lauren Asher
Orijinal Adı: Throttled

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2020, THROTTLED by Lauren Asher

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Aydan Yalçın
Düzelti: Zehra Uzun
Son Okuma: Elif Nihan Akbaş
Sayfa Tasarımı: Betül Tok Altan

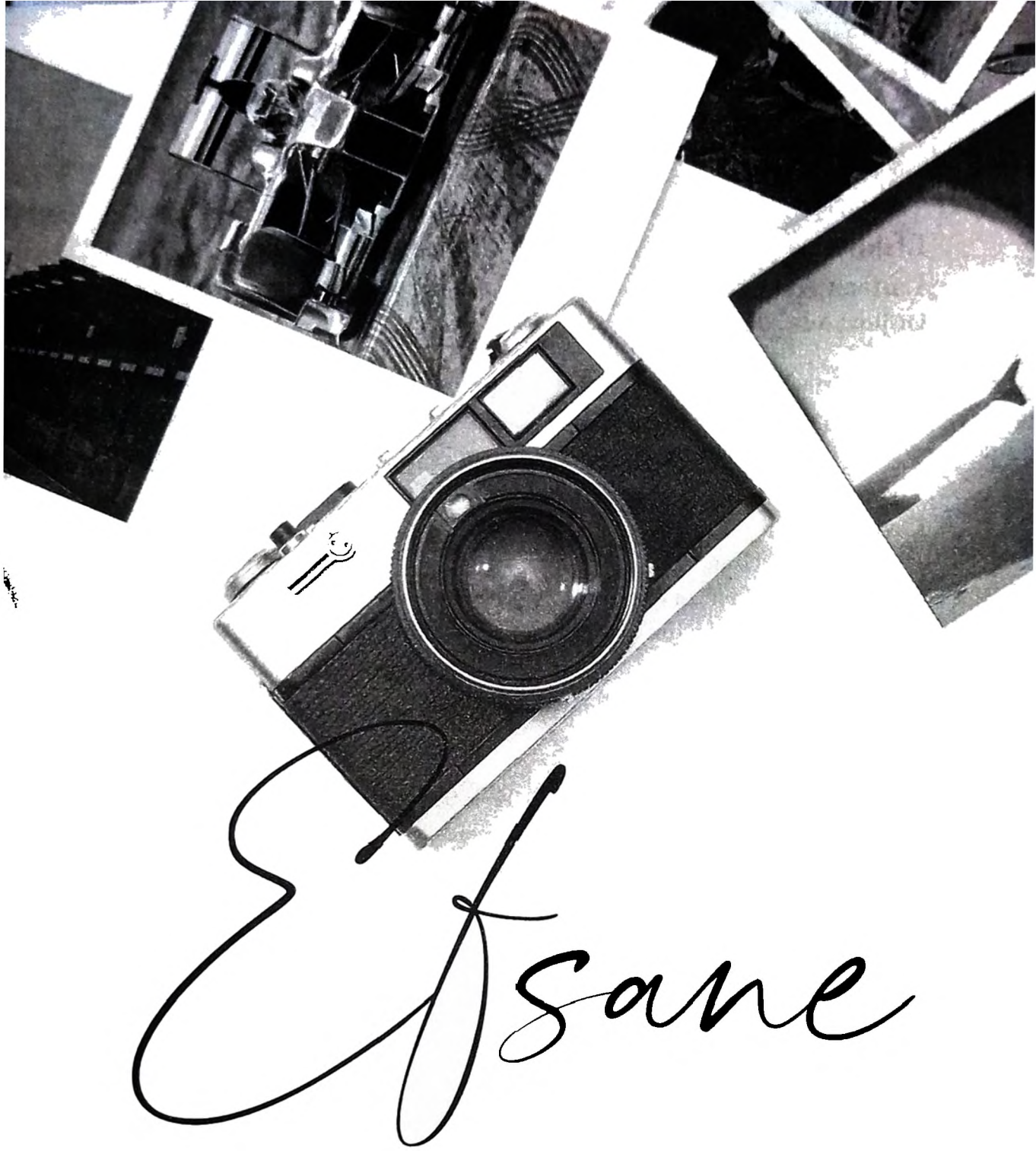
1. Baskı: Ocak 2024
ISBN: 978-625-6411-84-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

Esame

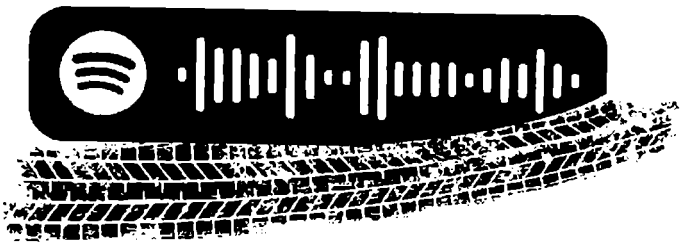
LAUREN ASHER

Çeviren: Aydan Yalçın

OLİMPOS®

Anneme,
Bu kitabı okuduktan sonra beni
yıkayacağın kutsal su da dâhil
her şey için teşekkürler....

ÇALMA LİSTESİ

"God's Plan" – Drake

"High Horse" – Kacey Musgraves

"HUMBLE." – Kendrick Lamar

"I Think He Knows" – Taylor Swift

"Antisocial" – Ed Sheeran & Travis Scott

"Mixed Emotions" – Emily Weisband

"Animals" – Maroon 5

"Bailando" – Enrique Iglesias

"Torn" – Ava Max

"Sorry (Latino Remix)" – Justin Bieber ft. J. Balvin

"Never Be the Same" – Camila Cabello

"Dusk Till Dawn" – Zayn ft. Sia

"Locked Out of Heaven" – Bruno Mars

"Proud" – Marshmello

"Anywhere" – Rita Ora

"Die a Happy Man" – Thomas Rhett

GİRİŞ

NOAH

İKİ YIL ÖNCE

Kaskımın vizörünü indirmeden önce lastik ve egzoz kokusunu içime çektim. Eldivenli ellerim Bandini Formula 1 yarış aracımın direksiyonunu kavramıştı, metal kaput tıngırdarken parmaklarım motorun sarsıntısıyla titriyordu. Ekip lastik ısıtıcı battaniyeleri çıkarırken Abu Dabi pistindeki kalabalık heyecandan yerinde duramıyordu. Dünkü başarılı sıralama turunun ardından ilk sıraya yerleşmiştim, işleri berbat etmediğim sürece Dünya Şampiyonası benimdi.

Tepemdeki kırmızı ışıklar teker teker yanarken kaputun parlak kırmızı boyası parladı. Taraftarlar sessizce bekliyordu. Yarışın başladığını bildiren ışıklar söndüğünde gazı kökledim ve ilk viraja gelene dek düzlükte hızla ilerledim. Lastikler asfaltta kayarken arkamdan diğer pilotların vızıltıları geliyordu. Ama önümde pist tünel gibi uzanıyordu, sadece ben ve yol vardık.

Kaskımdaki telsizden takım direktörünün, "Noah, Liam Zander hemen arkanda, onu Jax Kingston'la Santiago Alatorre

takip ediyor. Hızını koru ve virajlara dikkat et," diyen sesi duyuldu.

Pozisyonumu korumaya devam ederek virajlarda önüme geçmelerini zorlaştırdım. Sıradaki düzlükte saatte 300 kilometrenin üzerinde bir hızla ilerlerken motorun uğultusu içimi coşkuyla dolduruyor, ben yanlarından geçerken taraftarlar çığlık atıyordu. Bir sonraki virajı dönmeden saniyeler önce frene bastığımda yumuşak lastiklerin asfaltta çıkardığı inilti kulaklarıma müzik gibi geldi.

Yarışın ilk birkaç turu sorunsuz geçti. Liam çöl güneşinin altında parlayan çelik grisi aracıyla virajda yanıma yaklaştığında adrenalinle dolup taştım. Motoru kükrüyordu. Riskli bir hamle yaparak önerilenden birkaç saniye sonra frene bastım. Aracın metal kaputu titrerken sağ lastikler de yerden yükseldi ve sonra tekrar yere indi. Liam beni geçemediği için geri çekilirken aracım hızla yoluna devam etti.

Telsizden mekanikerin sesi duyuldu, "Çok tehlikeli bir dönüştü. Sakin ol, daha elli iki tur atacaksın. Kibirli davranmaya gerek yok."

Tavsiyesine güldüm. Liam, Santiago ve Jax'le mücadele ettiğim yorucu bir sezonun ardından Dünya Şampiyonası'nı kazanmakla aramda son bir yarış kalmıştı.

"Santiago son virajda Liam'ın önüne kırdı. Onu hafife alma, kazanmak istiyor." Telsizden başka sesler yankılandı.

Santiago'nun azur mavisi aracı yan aynamda belirdi. Başka bir viraja girerken başımı iki yana salladım. Takımıyla adını duyurmaya çalışan gösteriş budalası genç bir pislik gibi davranıyordu. Bir çömeze göre oldukça yetenekliydi ama bu sezon çok fazla kazaya bulaştığından yanıma yaklaşması beni endişelendiriyordu.

Herif arka kanadımın dibine kadar sokulmuş, araçlarımızın arasındaki boşluğu kapamıştı. Yaklaşan dar virajları düşününce bu hiç de akıllıca bir hareket değildi. Yüreğim ağzımdaydı.

Direksiyonu sıkıca tutarak birkaç derin nefes aldım. Nefes al, nefes ver; yoga saçmalığı. İlk sıradaki yerimi bırakmayacaktım. Santiago'nun beni geçmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. Önümde uzanan gri pist bir bulanıklıktan ibaretti. Bir sonraki düzlükte Santiago bana o kadar yaklaştı ki tekerlerimiz neredeyse birbirine değecekti, aramızda sadece birkaç santim vardı.

Hızlandırıcılar maksimum seviyeye ulaştığında her iki motor da devirlendi. Bir sonraki virajda tekrar öne geçtim, ön kanadım onunkini geçiyordu.

Siktir.

Santiago geri çekilmek yerine hızlandı. *Kahrolası pislik.*

Bütün bunlar ağır çekimde, film gibi kare kare oluyordu ve ben de işe yaramaz bir seyirci gibi olanları izliyordum. Bandini'nin takım direktörü geri çekilmem için kulağıma bağırırken çıtırdayan metal sesi bana çok geç kaldığımı söylüyordu.

Santiago'nun aracının saatte yaklaşık 300 kilometre hızla benimkine temas etmesi atlatamayacağım feci bir darbe oldu. Arabamın tekerleri yerden kesilip havalandığında bir küfür savurdum. Havada uçup yere çakıldım.

Aracım iki kez takla atıp kaldırımda sürüklendi, kafamın etrafında kıvılcımlar uçuşuyordu, elimi uzatsam beton piste dokunabilirdim. Koruyucu halo sistemi olduğu için şükrediyordum. Aracım durana kadar betona sürten çeliğin tiz sesi kulaklarımı tırmaladı. Ciğerlerimden sökülen hırıltılı nefesler boğazımdan zar zor çıkıyordu.

"Noah, iyi misin? Ciddi bir yaralanma var mı? Güvenlik ekibi yolda."

"Yaralanma yok. O pislik herif bana çarpıp beni çarpışan araba gibi yere serdi." Santiago'nun dikkatsizliği yüzünden tepem atmıştı. Pistten ayrılıp bekleme odasına girdiği an onu yumruklamayı planlıyordum. O güzel gülümsemesini dağıtacaktım.

"Ah, kahretsin! Noah, dikkat et!"

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Vücudum sıkıştığı için hareket edemiyordum, Jax'in aracı savrulup benimkine çarptığı sırada elim kolum bağlı oturuyordum, az önceki takla beni başka darbelere karşı savunmasız hâle getirmişti. *Lanet olsun.* Araçlarımız kontrolden çıkarken vücudum savruldu ve başım feci şekilde koltuğun başlığına çarptı. Darbe beni öyle bir sarsmıştı ki bedenime akıl almaz bir acı saplandı.

Şampiyonluk zaferime veda edebilirdim. Hepsi Santiago ve onun birkaç saniye öne geçmek için aptalca davranması yüzünden olmuştu. Çok düşüncesizce bir tavırdı. Adrenalinin etkisi geçerken vücudum acıya teslim oldu ve zihnim bulanmaya başladı.

"Lanet olsun, Santiago. Şampiyonluk zaferinin tadını çıkar çünkü bu son zaferin olacak." Takım telsizimi kimlerin dinlediği umurumda değildi. Hayranlar ya da kendisi, herkes ondan ne kadar nefret ettiğimi öğrenebilirdi. Santiago kendini bir bok sanıyor olabilirdi ama bunun intikamını alacaktım. Pislik herif kazanamayacağı bir savaş başlatmıştı.

Gözümün önünde siyah noktalar uçuşuyordu, iki kez darbe almamın yanı sıra şu anda baş aşağı duruyor olmam da vücuduma ağır gelmişti. Güvenlik ekibi aracımı çevirmeye çalışırken çaresizce bekledim. Öfkeden kuduruyor, kalp atışlarımın ritmine uyarak ellerimi direksiyona vuruyordum.

Herhangi bir yaram olup olmadığını kontrol eden sağlık görevlilerini homurdanarak izledim. Vücudumda zedelenmiş bir ego ve tavan yapmış kan basıncı dışında hiçbir hasar yoktu. Güvenlik ekibi beni Bandini bekleme alanına bıraktıktan sonra pit ekibinin yanından hızla geçtim, nazik konuşmalar ya da her şeyin yoluna gireceğini vadeden sahte alkışlar umurumda değildi. İnsanların bu yıl olmazsa gelecek yıl Şampiyona'yı kazanacağımı söylediklerini duymak istemiyordum.

Odama giden merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktım, kapıların ardında beni bekleyen şeylere hazırdım. Derin nefesler

almaktan ciğerlerim yanıyordu. Kahretsin, on defa derin nefes alıp verdikten sonra bu ritim sonunda beni sakinleştirebildi.

Kapıyı açtığımda yakın zamanda görmek istemediğim iki kişiyi karşımda buldum. Hatta ikisini de çok uzun yıllar görmesem bile olurdu. Babam yanıma geldi, geniş omuzları odaya hükmediyor, göğsü ayaklarının temposuyla inip kalkıyordu. Koyu renk saçlarını bir kez olsun dağınık görmemiştim, masmavi gözlerini bana dikmişti. Sevgili annem gri kanepeye yayılmıştı. Tırnaklarına bakarak buz gibi gözlerini benimkilerden kaçırdı. Sarı saçları kusursuz toplanmış, eski bir mankeni andıran vücudu kırlentlere yaslanmıştı. Şansına pençelerini babama geçirerek ünlü bir F1 yarışçısından çocuk sahibi olmak gibi bir ödüle erişmişti. Üstelik evlendiği adama rakip bir evlat doğurarak DNA piyangosunu da vurmuştu.

Ne aile ama, değil mi? Kaçırılan doğum günleri, kutlanmayan bayramlar ve çoğu Formula yarışında tribünlerde boş kalan koltuklarla dolu kırık dökük bir geçmiş. İkisinin de bu yarışı izlemeye gelmesinin tek nedeni vardı; babam anılarını tazelemek istiyor, annemse yıldız bir yarışçı doğurduğu için hayatın ne kadar muhteşem olduğunu arkadaşlarına göstermeye çalışıyordu. Yani ikisi de buraya benim için gelmemişti.

"Orada ne halt oldu öyle?" Babamın sesi bir bıçak gibi etime saplandı. Keskin bakışlarını gözlerime dikmiş, herhangi bir zayıflık belirtisi arıyordu. Mendebur bir suratı vardı, gözlerinin çevresi kırışıklıklarla doluydu. Ne yazık ki ona benziyordum: Dalgalı koyu renk saçlar, Karayip sularına meydan okuyan mavi gözler, onunki kadar uzun boy.

Avucumu yarış kıyafetime bastırdım. "Kahretsin. Biri bana üst düzey bir F1 takımında yarıştığımı söylemişti, belki de onlara inanmamalıydım."

Babam aynı tonda, "Biri de bana senin bu yıl Dünya Şampiyonu olacağını söylemişti, belki ben de onlara inanmamalıydım," diye lafını yapıştırdı.

İşte hepimizin tanıdığı ve nefret ettiği engerek buydu. Babam F1 camiasındaki herkes için unutulmaz bir pilot olabilirdi ama bana göre, cehennem çukurundan fırlamış bir yılandı. Şeytanın ta kendisiydi. Beni azarlamaktan başka bir şey yapmayan, kariyerimi finanse eden ve fırsat buldukça beni yerden yere vuran berbat biriydi. Ama insan içinde hem maddi hem de manevi olarak kariyerimi destekleyen müşfik bir baba rolü oynuyordu. En İyi Yardımcı Ahmak dalında Oscar kazanacak kadar iyiydi.

"Üç kez kazandığın şampiyonluk ünvanını geçemeyeceğimden mi korktun? Gölgende kalıp *efsanevi* Nicholas Slade'i yakalamaya çalışmamdan memnun olacağını sanıyordum." Sesim tiksinti doluydu.

Aramızdaki boşluğu kapatıp eski günlerdeki gibi üzerime yürüdü. Yarış kıyafetimi sıkıca kavrarken gözlerinde kabaran öfkeyi zar zor gizleyebiliyordu. Şiddet kullanmakla tartışmaya sözlü olarak devam etmek arasında gidip geldiğini görebiliyordum.

Gözlerimi devirdim, kalbim göğsümde küt küt atmasına rağmen kayıtsız davrandım. "Bu kadar klişe biri olman canımı sıkıyor. Ne yapacaksın? Nasıl bir şerefsiz olduğunu hatırlamak için beni mi tokatlayacaksın?" Sesim sertliğini koruyordu.

Babamla çalkantılı bir geçmişimiz vardı. Hayatımın ilk üç yılı eğlenceliydi ama karting yapmaya başladıktan sonra her şeyin tadı tuzu kaçmıştı. Hayatımın en güzel yıllarının en kötü yıllarına dönüşmesi ne kadar da ironikti. Beni bisiklete binmek ya da futbol oynamak için parka götüren babam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Tek istediğim onu memnun etmekken o her yıl daha da kötüleşmişti. O kötüleştikçe de ben kendimi kart yarışlarındaki en iyi sürücülerden biri olmaya zorlamıştım. Sonra Formula dönemi başladı, çocukluğumu heba etmek pahasına sevgisini ve onayını kazanmak için canımı dişime taktım. Onun gizli ritüllerine son vermek için her şeyi yapmaya hazırdım. Hayranlarım gerçek beni, babamı etkilemek için neler çektiğimi, birincilikten daha aşağı bir derece

kazandığımda yediğim haftalık dayakları bilmiyorlardı. Kıçıma yediğim kemerler hiç de zevkli değildi.

Onun boyuna ulaştığımda tokatlar yumruklara, yumruklar da sözlü kırbaçlara dönüştü. Babamın çocukluğumu elimden alması beni insanlığımdan da etmişti. İnsan kötülerden kurtulmak için uğraştıkça onlardan birine dönüşüyordu.

Babamın, beni yaratan canavarın gözlerinin içine baktım. İstediğini elde etmişti. Onu memnun etmek ve kendimi korumak için –insanlara şiddet uygulamak dışında– tıpkı onun gibi biri olup çıkmıştım: Etrafına aşılmaz duvarlar ören bir pisliğe dönüşmüştüm.

Bana baktı, sıktığı dişlerinin arasından çıkan hırıltılı sesiyle, "Az önceki boktan gösteri yüzünden binlerce dolar kaybettim. Şampiyona'da ikinci olduğun için tebrikler. Hayatının koca bir yılını hiç etmek nasıl bir duygu merak ediyorum. Bırak benimle aynı havayı solumayı, gölgemde yaşamayı bile hak etmiyorsun," dedi.

Öfkesi orada oturup bizi izleyen annemi hiç etkilememişti, tıpkı kişiliği gibi soğuk ve ölü gözlerle bize bakıyordu. İşine geldiğinde anne rolü oynayan lüzumsuz bir oksijen israfıydı. Babam ne zaman böyle davransa annem olanları görmezden gelmeyi seçiyor, kayıtsızlığı boş bakışlarından belli oluyordu. Özel bilet ya da sahne arkasına giriş kartı istemek dışında beni arayıp sormazdı bile.

"O zaman ikile, yanıma yaklaşma. Ezikliğin bulaşıcı olduğunu duydum." Ellerini kavrayıp onu üzerimden ittim. Gerilemedi, benimle göz göze gelerek alaycı bir tavırla yüzüme baktı.

"Sen doğduğundan beri eziksin. Buralara kadar yükselebilmenin tek sebebi bendim, yatırımlarımdı çünkü kimse senin gibi bir eziğe sponsor olmak istemezdi. Sen, seni sevmeyen bir anne ve her hafta kıçını tekmeleyen bir baba için geceleri yastığına kapanıp ağladığı hâlde sert bir erkekmiş gibi davranan kendini beğenmiş veledin tekisin."

Umursamaz görünmeye çalışarak omuz silktim. Oysa öfke içimde fokurduyor, yüzüne bir tane geçirme isteğiyle omurgamdan yukarı tırmanıyordu; bu, karşımdaki adamdan aldığım talihsiz bir genetik mirastı.

"Kahretsin baba, özür dilerim. Birkaç yüz dolarlık banknotla gözyaşlarını silmek ister misin? Şimdiye dek üç Dünya Şampiyonluğu kazanmış birini yetiştirmek büyük bir hayal kırıklığı olmalı."

"Hayal kırıklığı seni yetiştirmek değildi. Senin ne kadar ezik bir adama dönüştüğünü görmekti. İkincilik sevincinin tadını çıkar. Biliyorum, ben o günleri ardımda bırakalı uzun zaman oldu ama podyumda ilk sıradan manzaranın çok daha iyi olduğunu duydum." Geri çekilmeden önce bana pis pis sırıttı.

Şah-siktiğimin-matı.

1

MAYA

"İletişim Bölümü'nden Maya Alatorre." Sunucu bunu hem İngilizce hem de İspanyolca dile getirdi. Annem, babam ve Santi sahnenin kenarındaki yerlerinden bana bakıyor, *Universitat de Barcelona*'dan mezun olan diğer öğrencilerin ailelerinin arasında ellerindeki kartonları sallıyorlardı. Diploma denilen pahalı kâğıt parçasını ellerime aldım, parmaklarıma değen sert dokusu bana mezun olmak için gösterdiğim çabayı hatırlatıyordu.

Ucuz polyester cübbeler giymiş öğrenci deryasının arasına geri oturdum. Birkaç konuşmanın ardından üniversite yıllarımızın sona erdiğini gösteren bir işaretle keplerimizin püskülünü yana getirdik. Beş yorucu yıl ve iki köklü değişikliğin ardından gönül rahatlığıyla mezun olduğumu söyleyebilirdim. Üniversiteye başladığım ilk yıl biyoloji okumaya uygun olmadığım ortaya çıkmıştı; diseksiyon laboratuvarında partnerim yavru bir domuzun midesini keserken ben düşüp bayılmıştım. Hukuk fakültesinde de işler pek istediğim gibi gitmemişti; ilk münazaram sırasında yakındaki bir çöp kutusuna kusmuş ve daha sorular başlamadan münazaradan çekilmiştim. İnsanlar böyle

yeni başlangıçları başarısızlık olarak değerlendirebilirdi ama bence karakterimi geliştirmişti. Bir de her şeyi berbat etmeye karşı dayanıklı hâle getirmişti tabii.

İki staj denemesinden sonra sinema ve prodüksiyona olan ilgimi keşfetmiştim. Beni de diplomalı işsizler listesine ekleyebilirsiniz çünkü film sektöründe iş bulmak düşündüğümden çok daha zordu.

Çıkışta beni ailem karşıladı. Barselona manzarası bizi selamlarken aralık ayının serin havası, ucuz mezuniyet kıyafetimin yeterince koruyamadığı tenime işliyordu. Kucaklaşma faslından sonra fotoğraflarımı çektiler. Ailemin tebrik ve öpücüklerinin yanı sıra abim Santiago'dan da bir zarf aldım.

"Mezuniyetin için. Çok uzun sürdü." Gülümsedikten sonra kepimin tepesine vurdu. Birbirimize benziyorduk ama Tanrı'ya şükür aynı zamanda çok da farklıydık. Koyu, gür saçlarımızla açık kahverengi gözlerimiz, uzun kirpiklerimize ve buğday tenimize tam uyuyordu. Ancak benzerliklerimiz bunlarla sınırlıydı. Ben uzamayı sekizinci sınıfta bırakırken Santi'nin boyu sanki uzaktan bir akrabamızın genlerini miras almış gibi arşa doğru yükselmeye devam etmişti. Ben gözlerimdeki ışıltıyı yansıtan muzip bir sırıtışı tercih ederken o bir haftalık kirli sakallarıyla şapşal bir gülümseme takınmayı seviyordu. O haftanın yedi günü spor yaparken ben derse gitmek için merdiven tırmanmayı egzersizden sayıyordum.

Santi, telefonu çalınca cevaplamak için uzaklaştı.

Annem bana poz verdirip daha fazla fotoğrafımı çekti. Annemle de birbirimize benziyorduk; açık kahverengi gözlerimiz, kısa boyumuz ve uyandığımda bile havalı görünmemi sağlayan dalgalı, dolgun saçlarımız vardı.

"Seninle çok gurur duyuyoruz. Her iki bebeğimiz de iyi işler başarıyor," dedi ve ben gözlerimi devirirken fotoğrafımı çekti. Aksanında tutukluk vardı, İngilizceyi çalıştığı oteldeki müşterilerden öğrenmenin bedeli sayılabilirdi.

Yanağıma kocaman bir öpücük kondurarak ardında ruj lekesi bırakırken inledim.

Babam anneme bana artık yetişkin bir kadın gibi davranması gerektiğini mırıldandı. Şu hâlime bakın, mezuniyet kepini fırlatan olgun bir yetişkin muamelesi görüyordum. Babam, içi gülen kahverengi gözleriyle bana bakarken göz çevresindeki kırışıklıklar derinleşti. Santi'ninkilerle yarışır gür saçları, kısa sakalı ve zayıf bir vücudu vardı. Santi babamızın daha genç ve kaslı hâline benziyordu.

"Kim yemek yemek ister?" dedi babam karnını ovuşturarak.

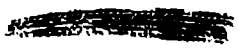
Santi yanımıza geldiğinde her zamankinden daha solgun görünüyordu. Yanıma yaklaşıp kulağıma, "Çok üzgünüm ama bunu başka birinden öğrenirlerse bana çok kızarlar," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona baktım, neden özür dilediğini anlayamamıştım.

Santi derin bir nefes aldıktan sonra gülümsemeye başladı. "Menajerim az önce Bandini'nin bana gelecek sezon için sözleşme teklif ettiğini söyledi."

Yok artık.

Santi'nin elinde böyle büyük bir bomba varken benim maytabımı çalmasına gerek kalmamıştı.

Santi'nin yeşil *smoothies*ini egzersiz aletinin yanındaki sehpaya bıraktım. Yüz mililitrelik bu minik içecek yakın gelecekte mutfakla hiçbir işimin kalmadığının kanıtı gibiydi. Özellikle de mutfağın tavanından hâlâ yeşil sıvıların damladığını düşünürsek. Ortalığı rezil etmiştim. Oysa *blender*ın kapağını takmayı unutup da içindekileri saçım ve kıyafetlerim dâhil her yere sıçratana kadar her şey çok eğlenceliydi.

"Evde oturup beni beklemene gerek yok. Dışarı çıkıp bir güzel eğlen çünkü bir süre daha buradayız." Santi göğsünün üzerinde kaldırdığı ağırlıkla homurdandı.

"Bir işin ucundan tutmak istiyorum ve bana kira ödemeden kalacağım bir yer sağladığın için senden faydalanıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum." O hareketlerini sayarken ellerimle oynadım, derin nefesleri sessizliği dolduruyordu.

Formula 1'e bağlılığının bir kanıtı olan şık spor aletleri tepeden yansıyan ışıkların altında parlıyordu. Santi'nin yeni evi, büyürken paylaştığımız yatak odasından çok farklıydı. Tam bin sekiz yüz metrekarelik arazi üzerine kurulu bu yeni evde altı yatak odası, kişisel spor salonu, mini sinema salonu ve olimpik havuz vardı.

Santi iç geçirdi. "Artık para konusunda endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum, biliyorum. Ama iş hayatına atılmak istiyorum, sonsuza kadar senin gölgende yaşayamam." Elim saçımın bir parçasını kıvırmak için seğirse de gergin olduğum zamanlarda ortaya çıkan bu huya direndim.

Banka hesabındaki saçma miktarda parayı unutabileceğimi hiç sanmıyordum. F1'den kazandığı ilk maaş çekiyle üniversite masraflarımın tamamı ödemişti. Sorgusuz sualsiz. Santi, sanki artık isim yapmayı başardığı için ailemizin geçimini üstlenmeyi düşünüyormuş gibi gözünü bile kırpmadan o çeki imzalamıştı. Bizim için yaptıklarını takdir ediyorduk elbette. Elinden geldiğince yardım etmek istemesi zorunluluk duygusundan ziyade içinden geliyordu.

Biz küçükken, annemle babam Santi'nin yarış kariyeri için iki işte birden çalışırdı. Annem hafta sonları evlere temizliğe giderken babam da ek iş olarak go-kart arabalarının tamirini yapardı. F1'de yarışan, "güven fonu" olan çoğu varlıklı çocuğun ailesinin aksine bizimkiler orta hâlliydi. Santi finansal desteği ya da zengin bir ailesi olmadan isim yapmayı başarmıştı. So-

nunda ona ve yeteneklerine inanan sponsorlar bulmuş, bu da hayatını kolaylaştırarak yarışmayı onun için çok daha keyifli hâle getirmişti.

"Bu sezon bütün yarışlara benimle gelmeni istiyorum. Ne yapmak istediğine bir yıl sonra karar verebilirsin. Ayrıca eğlenceli de olur çünkü sonunda birlikte seyahat etme şansı bulmuş oluruz." Halterinin ardından bana şapşal şapşal gülümsedi.

Santi, F1'in en güçlü takımlardan Bandini'de yarışan en iyi pilotlardan biri olarak uzun süredir hayal ettiği bir şeye kavuşacaktı. Yarışlarda ona katılmamı istediğinde hiç tereddüt etmeden evet dedim çünkü o tam bir süperstardı. Birkaç hafta önce mezuniyetimi gölgeleyerek ortaya attığı bomba biraz canımı sıksa da bunu aşmıştım çünkü haberi orada vermesinin sebebi basından öğrenmemizi istememesiydi. Diğer kardeşlerin aksine ben abimin rol çalmasını umursamıyordum.

"Planım öyle. Asistanın bana bütün seyahat tarihlerini ve rezervasyonları gönderdi."

Asistanının olması bile garip geliyordu. Otel rezervasyonlarını kontrol etmek, haftalık market alışverişinin yapıldığından emin olmak ve sponsorluklar için randevu ayarlamak gibi işleri o yürütüyordu.

"Senin için aldığım kamera geldi mi?"

Bu cömertliğinin hakkını nasıl ödeyeceğimi bilemiyordum, özellikle de böyle pahalı hediyeler aldığında. Bütün ihtiyaçlarımı karşıladığı hâlde hâlâ bana bir şeyler alıyordu. Son zamanlarda suçluluk ve minnettarlık arasında bocalıyordum.

"Evet, tekrar teşekkür ederim. Her şeyi ayarladım, vlog çekmek için sabırsızlanıyorum. F1'i çekmek için el tripodu bile aldım." Ona gülümsedim.

Konuşurken hiç duraksamadan ağırlığı kaldırmaya devam etti. "Çekeceğin videoları izlemek için sabırsızlanıyorum. Bütün eşyalarını topladın mı?"

"Evet, babacığım, istediğin gibi iki gün önceden her şeyi hazırladım." Gözlerimi devirdim.

Badem gözleri benimkilerle buluşurken güldü. "Umarım sezon boyunca bu tavrına katlanmak zorunda kalmam. Ergenlik hormonlarına ayak uyduramıyorum."

"Benden bir yaş büyüksün. *Ergen* kelimesini kullanıp durmasan iyi edersin. Hormonlar geçmişte kaldı. Yirmi üç yaşındayım, on beş değil."

Vücudu ürpertiyle titredi. *İşte böyle. Düşünmeden konuşursan cevabını alırsın.* Kameralar sürekli onu takip ederken söylediklerine dikkat etmesi gerekiyordu.

Ayağa kalkıp spor aletlerini silmeye başladı çünkü o böyle bir adamdı: derli toplu, düzenli ve sorumluluk sahibi. Yalnızca saygın insanlar egzersiz aletlerini temizler, her şeyi ait olduğu yere koyduklarından emin olurlardı. Benim gibilerse spor salonuna adım bile atmazdı.

Santi tutarlı ve güvenilirdi, bense iyi niyetli ama kötü eylemleri olan biriydim. Abimin hayatıyla ilgili aldığı kararlara saygı duyuyordum ama ben de geçiş dönemindeydim. Yani dünyayı gezecek, kendimi tanıyacak ve büyüyecektim. Annemle babam eninde sonunda toparlanmam gerektiğini biliyordu. Kesinlikle toparlanacaktım. Ancak bu, iyi bir şarap gibi zamanla olacaktı.

Benim *zaman* anlayışım Santi yirmi bir farklı yarış için dünyayı gezerken havuz kenarında içkimi yudumlamaktı. Hayır, tabii ki şaka yapıyordum. Her iyi Avrupalı gibi ben de F1'i seviyordum, bu da onu her adımında ya da her yarışında destekleyeceğim anlamına geliyordu. Ne demek istediğimi anladınız.

Çocukken her şeyi abimle birlikte yapardık. Onun kart yarışları bizim için geleneksel bir aile aktivitesiydi. Gidip bir F1 pilotu olduğunda kimse buna şaşırmadı, hem de yirmi bir yaşında dünya rekoru kırarak. Bandini'nin potansiyelini fark etmesi ve bundan yararlanmak istemesinin Santi'ye verdiği hazzı hayal bile edemiyordum. Yeni sözleşme, yarış camiasında yaşamı

boyunca gösterdiği çabalarını pekiştirerek kariyerinde yeni bir dönem başlatmıştı.

Kısacası, abimde o yetenek ve gaz vardı. Kelime oyunumu anladınız bence.

Egzersiz odasında Santi'ye bir söz verdim.

"Bütün ciddiyetimle yemin ederim ki uslu duracağım."

Kaşlarını çattı. "Sen şimdi *Harry Potter*'dan alıntı mı yaptın?"

"Pek sayılmaz. Bana uygun şekilde değiştirdim."

Kıs kıs güldü. "Tam bir baş belasısın."

Ah, canım benim, sanki bunu ikimiz de bilmiyormuşuz gibi.

Annemle babam bir saat sonra pazar yemeği için Santi'nin evine geldi. Annemin ev yapımı *paella*sının kokusu burnumu istila ederken *sangria* damağımı şenlendirdi. Yarış sezonunda Santi'ye katılmayı planladığımı söylediğimizde yüzlerinden gurur ve mutluluk akıyordu.

"Formula yarışlarına transfer olmadan önce toprak pistlerde geçirdiğin o uzun günler de dâhil olmak üzere bütün sıkı çalışmalarının karşılığını alıyorsun. Okul ve diğer tüm fedakârlıkların için seni takdir ediyoruz." Babam kadeh kaldırdıktan sonra içkisinden bir yudum aldı.

Bandini'yle imzaladığı afili sözleşmeden bu yana Santi'nin bizim için yaptıklarını dile getirmeyi seviyorlardı. İpoteğin kalanını ödemiş, annemle babam için bir mevduat hesabı açmış, hatta onları tatile bir göndermişti. Santi ve onun özverili davranışları işte. Onlarla bu şekilde yakından ilgilenmesi içimde kontrol edemediğim bir kıskançlık duygusuna neden oluyordu. Yaptığı hiçbir şeyle boy ölçüşemeyecekmişim gibi hissediyordum. Yanlış anlamayın, onun başarısı elbette beni mutlu ediyordu, sadece onunkine yakın bir şey başaramamaktan endişeleniyordum.

"Barcelona'da, kendi evinde yarıştığında Bandini'yi ziyaret etmek için sabırsızlanıyoruz." Annem ellerini çırptı, bu benim de taklit etmeye meyilli olduğum bir hareketti. Kahverengi

saçları omuzlarından aşağı dökülürken gözleri yemek odasındaki avizenin ışığı altında parlıyordu.

Santi onlara gülümsedi. "Dönüp İspanya'da yarışmak için sabırsızlanıyorum. Ülkelerinde yarışmak pilotlar için hep çok önemli olmuştur."

Santi'nin sözlerine kadeh kaldırdık.

"Yarışlarda ona eşlik etmen harika. Eminim yolda yalnız olmak hoş bir şey değildir. Ayrıca vlog da çekeceksin," dedi annem yemeğini yerken.

Beni de sohbete dâhil etmesi çok hoştu. Geçtiğim bu süreci destekliyor, izleyici kitlesi oluştururken kendimi iyi tanıtmam konusunda bana farklı makaleler ve videolar gönderiyordu.

Aslında Santi'nin peşinden ülke ülke dolaşmaya niyetim yoktu çünkü bu çok saçma geliyordu. Fikirlerim benim için önemliydi ama vlog çekmek dünyanın en hızlı ve en pahalı arabalarıyla ülke ülke dolaşmakla kıyaslanamazdı.

"Santi bana kamera aldığı için her şeyi çekebileceğim. Umarım yol boyunca insanlarla tanışıp bağlantılar kurabilirim çünkü o yarışlarla meşgulken ben de oyalanacak bir şeylerim olsun istiyorum." Şu anda tam olarak hissetmediğim bir öz güvenle çenemi kaldırdım.

"Onunla gideceğin için mutluyuz. Annenle aklımız hep sende ve yolunu bulacağını umuyoruz. İletişim diplomanın hakkını ver." Babam elini kır saçlarında gezdirdi. Kötü bir niyeti yoktu, geçmişim pek parlak olmadığı için onu bu konuda yargılayamazdım. Sözlerinin ardından içime şüphe düştüyse de büyümesine izin vermeden bastırdım.

"Santi hayatı istediği gibi şekillendiği için şanslı. Yirmi dört yaşında yıldız oldu. Ben daha yirmi üç yaşındayım, yani önümde kocaman bir hayat var." Onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğümde içimde oluşan panik duygusunu görmezden gelerek ebeveynlerime gülümsedim.

"Maya'yla birkaç temel kural belirledik, bilirsiniz, onu beladan uzak tutmak için. Tanrı korusun, onu sarhoş hâlde tuvalette Jonas Brothers şarkısı dinleyerek ağlarken bulabilirim."

Elimdeki kumaş peçeteyi Santi'ye fırlattım. "Sadece bir kere oldu! Doğum günümdü ve grup tekrar bir araya geldiğini açıklamıştı. Çok duygulanmıştım, tamam mı? Ellerimi yıkarken bir anda ağlamaya başladım."

Masadaki herkes güldü.

"Ve ona son olay yüzünden kamerasını rastgele yabancılara vermemesini söyledim." Santi'nin gözleri haylazlıkla parlıyordu.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Yoldan geçen adamdan fotoğrafımızı çekmesini istediğimde telefonumu alıp kaçacağını nereden bilebilirdim ki? Böyle bir şeyi kim yapar? Bu gelmiş geçmiş bütün ahlaki kurallara aykırı." Dürüst olmak gerekirse, bazı şeyler benim yanlış zamanda yanlış yerde olmamın ve şüpheli birine güvenmemin sonucuydu.

"Ahlaktan yoksun insanlar. Seyahat ederken bu tür insanlara karşı dikkatli olun. İnsanlar kiliseye daha çok gitmeli." Annem kötülüğü uzak tutmak için istavroz çıkardı.

İşi, dinin her şeyi çözeceğini düşünen anneme bırakmak lazımdı. *Tanrı onu korusun.*

Sohbetin benim üzerime yoğunlaşmasından kurtulduğuma sevinerek ailemle yediğimiz akşam yemeğinin tadını çıkardım. Kimse abimin başarılarının gölgesinde kalmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Santi çıtayı aşmak istemeyeceğim kadar yükseğe çıkarmıştı. Ama olumsuzlukları bir kenara bırakıp planladığımız seyahatin tadını çıkarmak istiyordum.

Çünkü abiniz hakkında sızlanmaktan daha kötü ne vardı biliyor musunuz?

Her zaman mükemmel olan abiniz hakkında sızlanmak.

2

NOAH

Pencereden sızan ışığı engellemek için başımın üzerine bir yastık kapadım. Yanımda çarşaflar hışırdadı ve sıcak bir el yorganın altında aletime ulaştı.

"Tamam, artık eşyalarını toplayıp gitme zamanı." Bir elimle yüzümdeki yastığı tutarken diğeriyle kapıyı işaret ettim. *Lütfen benimle tartışma.*

"Elim aletindeyken beni yatağından mı kovuyorsun? Daha üç saat önce seks yaptık." Hayal kırıklığını gizlemeyi başaramamıştı.

Zeki ve saat hesaplamada iyi.

"Evet, dün gece eğlenceliydi ama antrenman için erken kalkmam gerek. Seks hoşuma gitti. Teşekkürler."

Yastığı yüzümden çektiğimde karşımda sarı saçları dağılmış, makyajı yüzüne bulaşmış bir kadın buldum. İşimi iyi yaptığım için kendi kendime sırıttım.

Yüzündeki küçümseyici ifadeyle uyumlu olarak bana ters ters bakıyordu. "Söyledikleri kadar varmışsın. Karşındakilere hep böyle hıyar gibi mi davranırsın?"

Yüzüne bön bön baktım, bu tavrını çekecek havada değildim. Yüz seksen derece dönmek dedikleri böyle bir şeydi demek. *Şimdi işin içinden çık çıkabilirsen.*

"Ünümün kulaktan kulağa yayılması hoşuma gitti. Misafirliğin fazla uzadı; ben duştan çıkana kadar gitmiş ol." Yatakta kalmanın faydası yoktu. Kıçımı göstere göstere ayağa kalkarken aletim sallanır hâldeydi. Konuşmanın sona erdiğini gösterircesine kapıyı yüzüne kapatırken arkamdan ağzı açık bakıyordu. Genelde ben çıkana kadar çekip giderlerdi.

Sarışın hatunla tekrar karşılaşmamak için uzun uzun duş aldım. Amber ya da Aly, adı her neyse artık, art arda gerçekleşen tek gecelik ilişkilerden sonra hepsinin ismi birbirine karışıyordu. Sezon başlayınca artık dün geceki gibi içemeyecektim. Zinde kalmalı ve sponsorlarımı mutlu etmeliydim. Sarhoş olmak benim için bir alışkanlık değildi, her zaman fiziksel olarak formda olmam gerekiyordu.

Sonuçta Formula 1'in en iyilerinden biriydim, bu da imajımı korumam gerektiği anlamına geliyordu.

Sarışının sorusuna cevap vermek gerekirse, evet, hıyarın tekiydim. Ama bunu sakladığım falan söylenemezdi. Böyle kadınlar, iyi bir sevişmeden sonra onlara sarılıp tatlı sözler söylemem umuduyla benimle yatmazdı. Böyle kadınların amacını anlamakta zorlanıyordum, iyi bir seksten sonra gitmek istemeyip bana türlü türlü küfürler edebiliyorlar ve beni "önce becer sonra gönder" tavrına mecbur ediyorlardı. Hatunlar işlerini biliyordu, gece kulüplerinde sıraya girip benimle eve gidebilmek için Gucci makosen ayakkabılarıma salyalarını akıtıyorlardı. Ben nasıl onları stres atmak adına hızlı, tek gecelik seks için kullanıyorsam onlar da beni kullanıyordu.

Çok büyük stres altındaydım.

Birkaç hafta önce Bandini, Santiago Alatorre'yle ikinci yarışçı olarak anlamıştı. Rakibim artık takım arkadaşım olmuştu.

Sonuçlarına aldırmadan duvara toslamaktan hoşlanan o kavgacı küçük pislikle artık aynı takımdaydık.

İyi bir pilot olmasına saygı duyuyordum ama bu spor hakkında öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Ona seve seve öğreteceğim bir ton ders. Ne zaman geri çekilmesi ya da neredeyse ölümcül bir kazaya sebep olduktan sonra nasıl özür dilemesi gerektiği gibi şeyler...

Kötü ününe rağmen Bandini'nin onunla anlaşması inanılmazdı.

Kış tatilinde vakit öldürmek için her mantıklı insanın yapacağını yaptım. Dün gece kafayı buldum, bir içki beş içkiye dönüştü ve şimdi bu hâldeydim; hatunun biri tarafından hıyar olmakla suçlanıyordum. Bazıları beni iyi biri olarak tanırdı. Birlikte olduğum kızın önce birkaç kez boşalmasını sağlardım çünkü ailem sağ olsun, dadım beni bir beyefendi gibi yetiştirmişti.

Ama bu berbat ruh hâlimin suçunu aksi tavırlı bir sarışına yükleyemezdim. Sinirlerimin tepemde olmasının sebebi Bandini'nin Santiago'yla yaptığı yeni anlaşmaydı. Şimdi takımımda sevmediğim bir adamla yarışmak zorundaydım, Abu Dabi Grand Prix'sinde bana çarptığından beri rekabetimiz katlanmıştı. O kazadan sonra aracım tanınmaz hâle gelerek hurdaya çıkmıştı. Benim kaybım Santiago'nun kazancı olmuştu. O kaza sayesinde Dünya Şampiyonası'nı kazanmıştı. Yaptığı şey yüzünden gece uykularının kaçtığını falan sanmıyordum.

Santiago hiçbir şeyi umursamadan hile yapıyordu. O gergin anlarda bile podyuma çıkmak için pistte yapacağı her hamleyi hesaplıyordu. Taşaklı piç.

Çarpışmamızdan bu yana ona olan saygımı yitirsem de diğer insanlar gibi onu suçlamıyordum. O anda suçlamıştım ama üzerine uzun uzun düşündükten sonra Dünya Şampiyonluğu'nu onun yüzünden kaybetmediğim sonucuna varmıştım. Hepsi benim yüzümdendi. Ona katlanamamamın asıl nedeni

düşüncesizliğinden ötürü az kalsın hastanelik olmamdı ki bu, kolay kolay unutabileceğim bir şey değildi.

Takım arkadaşı gibi davranmamız gerektiği için onunla medeni bir şekilde yarışmayı planlıyorum. Hünerlerimizi pistte sergilemek varken kimin en iyi olduğunu göstermek için sidik yarıştırmaya gerek yoktu. Benim takımıma, yuvama gelerek yeteneklerini göstermesi gereken oydu. Bu yıl ona ödedikleri parayı hak ettiğini kanıtlarken arkama yaslanıp izleyecektim. İşlerin nereye varacağını, kimin daha iyi bir performans sergileyeceğini görmek ilginç olacaktı. Artık mazeret yoktu, eşit şartlarda yarışıyorduk ve daha iyi olan kazanacaktı. Hepimiz kimin daha iyi olduğunu biliyorduk.

Şifonyerin üzerindeki telefonum çalmaya başladı. *Babam.*

Telefonu açmakla telesekretere düşmesine izin vermek arasında gidip geldim. İkincisine karar verip oradan uzaklaştığım anda telefon ikinci kez çalmaya başladı. Onunla iletişim kurmak istemediğimi biliyordu. Kaçınılmaz sonu uzatmak istemediğimden telefonu açtım.

"Baba. Nasılsın?" Antrenman çantamı alırken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

Babam hoşbeşi atlayarak doğrudan konuya girdi. "Haberleri okudum. Bandini o çocuğu takıma almış. Akıllarından ne geçiyor? O çocuk daha kendini kanıtlamadı bile." Sert sesi hoparlörden yankılanıyordu.

"Sesini duymak ne güzel." Sözlerim her zamanki gibi kinayeliydi çünkü ailemin şerefsizlik genlerini taşıyordum.

"Kes sesini, Noah. Durum ciddi, bu çocuk daha önce sana kazık attı. Bu sezon formunu korumalı ve üstünlüğü ele geçirmesine izin vermemelisin."

"Kazanın üzerinden uzun zaman geçti, artık o olayı unutabiliriz. Şansı bir kez yaver gitmiş bir pilot için endişelenmiyorum." Az önceki hatunun gidip gitmediğini iki kez kontrol

ettim, onunla bir daha karşılaşmak istemiyordum. *Gitmiş gibi görünüyordu.* Anahtarlarımı alıp Monaco'daki dairemi kilitledim.

"O şirkete onca parayı kariyerini bok etsinler diye yatırmadım ben. Bu çocuğun değerini bile ispatlamadan en iyi sponsorları kendine çekeceğini düşünüyorlarsa... fena hâlde yanılıyorlar demektir."

Gözlerimi ovuşturdum. "Sen Bandini temsilcisine patlamadan önce çocuğun nasıl yarıştığına bir bakalım. Beni bir daha o şekilde alt edebileceğinden şüpheliyim çünkü dediğim gibi, o sadece tek seferlik bir şanstı. Kontrolümü kaybettiğimde fırsatı değerlendirip bana çarptı."

"Elbette alt edemeyecek. Bir daha sıçıp batırayım deme, kariyerinin zirvesindeyken baskı altında ezilmek istemezsin."

Beni bu kadar sevdiğin için teşekkürler, baba.

"Beni bir cümleyle özetledin. Neyse, sonra konuşuruz. Hoşça kal." Cevap vermesini bile beklemeden telefonu kapadım.

Şerefsizlik babamın kanında vardı ama insanlar onu seviyordu, bu yüzden bastırdığı bütün sorunlarının hırsını benden çıkarıyor ve ne olursa olsun amacına ulaşıyordu. Sorunlarına para, tehdit ve nüfuzunu kullanarak çözüm buluyordu. Atlantik Okyanusu'nun öbür ucunda bile ondan kaçamıyordum. Avrupa'yla Amerika arasında uçurum gibi bir saat farkı olsa da benimle iletişim kurmanın yolunu bir şekilde buluyordu.

Varlığıyla şereflendirdiği yarışlar fiyaskoyla sonuçlanıyordu. Babam, muhteşem Nicholas Slade'den dolayı hayranlarım bana F1'in kraliyet üyesi, Amerikalı Prensi diyordu. Kendisi hâlâ F1 tarihinin en iyi yarışçılarından biri olarak anıldığından, her yanlışımda ya da eksik olduğum her konuda nefesini ensemde hissettiğim için şanslı görülüyordum. Evet, kariyerime o ön ayak olmuştu, bu yolda ilerlemem için yaptığı yatırımları takdir ediyordum ama ben de her hafta yarışarak ona ve diğer herkese yeni bir efsanenin doğduğunu kanıtlıyordum. Onun son yarışının üzerinden yirmi yıl geçmişti ve yarış dünyası çok

değişmişti. Onun kullandığı metal yığını benim kullandığım araçlarla asla boy ölçüşemezdi ve bu da günümüzde bu sporu hayranların sevdiği bir şeye dönüştürüyordu. Dramatik, çok hızlı ve büyük riskler içeren bir spora.

Telefonuma yeni bir mesaj geldi.

Babam (24/12 10.29):
Barselona'ya uçak bileti aldım.

Sana da mutlu Noeller baba.

3

MAYA

Santiago'nun Bandini Racing'le anlaşma imzalamasının üzerinden üç ay geçti. O yeni sezona hazırlanırken ben de onunla birlikte yaşıyor, vloglar çekerek kendimi oyalıyordum. Santi'yle dünyanın dört bir yanını gezerken tüm seyahat anılarımı paylaşmak istiyordum. Bilgisayarım, gittiğimiz şehirlerde yapılacak farklı şeylerle ilgili araştırmalarla doluydu. Plan yaparkenki öngörülerimden dolayı kendimle gurur duyuyordum.

Melbourne'ün egzotik kokularını içime çektim. Pekâlâ, umduğum egzotiklikten yoksun bir kokuydu ama olsun. Outback'ten[1] çok uzaklarda olduğumuzdan havada araba egzozu ve uçak yakıtı karışımı bir koku vardı. Şimdilik yaşadığımız en iyi deneyim buydu. Yeterince yabancı görünüyordu, farklı bir kıtayı ilk kez ziyaret etmenin tadını çıkarıyordum.

Profesyoneller Santi'nin ilk yarışı için "flyaway race[2]" diyordu. Tüm F1 terimlerine hâkim olmaya çalışıyordum

---

1 Orta Avustralya için kullanılan bir isim. *–ç.n.*

2 Takımların evi olarak bilinen Avrupa kıtası dışında yapılan yarışlar için kullanılan bir F1 terimi. *–ç.n.*

çünkü takipçilerimin beni hazırlıksız yakalamasını istemiyordum.

Uçaktan inerken uçuş görevlilerinden birine "Y'günler, dostum!" dedim. Kötü bir aksandı, acınası şakamı hiç de komik bulmuş gibi görünüyordu. Bu yüzden havalimanına adımımı atar atmaz bu sözü telefonumdan sildim.

Kendimi aptal durumuna düşürmemek için gittiğimiz her ülkenin jargonunu liste yapıyordum. *Kendime not: Hangi sözlerin kulağa aptalca geldiğini iki kez kontrol et.*

Madrid'den yaptığımız yirmi saatlik uçuştan sonra ağrıyan bacaklarımı esnettim, kaslarım bu özel ilgi için minnettardı. Bandini'nin bizim için ayarladığı arabayı bulurken Santi de valizleri bekledi.

Takımın kaldığı otele ulaştığımızda ben şık lobiye göz gezdirip eksantrik bir sanat eseriyle oyalanırken Santi resepsiyonla görüştü. Asistanına gittikleri her şehirde konaklayacakları otelde iki odalı süit olup olmadığını kontrol etmesi için mesaj atmıştı çünkü çocuk gibi davranmayı severdi.

Kaldığımız süit minimalist renkleri, piste bakan balkonuyla modern ve ferah görünüyordu. Kendimi oturma odasındaki kanepeye bıraktım, rahat minderleri uzun günün ardından sıcak bir kucaklamayla beni âdeta yuttu.

"Yeni aracın sorunlarını kontrol etmeden önce birkaç sponsorla görüşmem gerekiyor. Bensiz idare edebilir misin?" Bandini beyzbol şapkasını başına geçirirken kahverengi gözlerini bana dikti.

"Elbette. Zaten planlarım var. Benim için endişelenme." Ona otuz iki diş sırıttım.

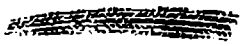
"Senin için her zaman endişeleniyorum. Sen ele avuca sığmaz bir kardeşsin."

Ona alaycı bir bakış attım. "Bu kadar duygusal kelimeler kullanmana gerek yoktu."

Odadan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana el salladı. Kapı kapanırken ona bir yastık fırlattım ama birkaç saniyeyle kaçırdım.

Etrafıma bakındım. Süit, Santi'nin daha önce kaldığı otel odalarıyla kıyaslanamazdı, evdeki yatak büyüklüğünde bir televizyonu, sekiz kişilik bir yemek masası ve geniş bir oturma alanı vardı.

Mayomu giyip kameramı aldıktan sonra oteli keşfe çıktım. Tur sırasında midem guruldayarak beni havuza gitmeden önce hızlıca bir şeyler atıştırmaya teşvik etti. Bir şezlonga uzanıp uyukladım, güneş sıcak bir battaniye gibi beni sararak tenimi bronzlaştırdı. İkindi uykusu beni ele geçirdiğinde daha sonra pişman olacağımı bile bile *jetlage* teslim oldum.

Santi odama girip yatağıma uzanarak, "Bugün basın toplantım var ve senin de gelmeni istiyorum," dedi. Antrenman sonrası terden yapış yapış olmuştu, kirli teni beyaz yorganla kontrast oluşturuyordu.

"Lütfen terli kıyafetlerinle gelip yatağıma uzanmaktan hiç çekinme. Benim yatağım senin yatağın." Sesimden alaycılık akıyordu.

Beni duymazdan gelerek yastıklardan birini kaptı. Makyajımı yapmaya devam ettim, hafif bir makyajla canlı bir görünüm yaratmaya çalıştım; bu, her zaman tercih ettiğim görünümdü. Dünkü uzun bronzlaşma seansımdan sonra aynada cildim parlıyordu.

Homurdandı. "Noah götlük yaparken sen beni sakinleştiriyorsun. Sen yanımda olursan aptallık etmem. *Lütfen* gel." Sözleri dikkatimi dağıtınca rimel fırçası gözüme battı. *Lanet olsun. Gözünüzü rimelle oymaktan daha büyük bir acı var mıydı?*

Noah Slade'in adını duyunca kalbim hızlandı. Seksi, şeytani bir yakışıklılığı vardı. Siyaha çalan koyu renk dağınık saçlar, buzu kıracak kadar keskin elmacık kemikleri ve her kadının kıskanacağı dudaklar. Her yerde fotoğraflarını görüyordum; reklamlar, bilboardlar, dedikodu dergileri. Aklınıza ne gelirse, her yerde o vardı. Abimin onunla sayısız kez podyuma çıkmasından bahsetmiyordum bile. Evdeyken televizyonda da onu bir ya da yirmi kez izlemiş olabilirdim. Noah'nın podyumda şampanya yağmuruna tutuluşuna, hatta elindeki kupaya bakışına direnmek zordu.

İç geçirdim. Noah ailenizle tanıştıracağınız türden bir adam değildi; o, sonunda ailenizle tanıştırmaya götüreceğiniz adamı bulmadan önce sürteceğiniz kişiydi. Geçmiş partnerlerinin listesi benim market ve yapılacaklar listemin toplamından daha uzundu. Kadınların bundan hoşlanması iğrenç fakat garip bir biçimde şaşırtıcıydı.

"Yetişkin olduğunun farkındasın, değil mi? Seni nasıl sakinleştirebilirim ki?"

"Çünkü kız kardeşimin yanında kötü bir şey söyleyemem." Uzun, kara kirpiklerini saçma bir hareketle kırpıştırarak kalbimi yumuşatmaya çalıştı. Ona ve şapşallıklarına lanet olsun. Her seferinde Santi'nin çocuksu tavırlarının kurbanı oluyordum.

"Masum numaralarını yemem. Kızları böyle mi yatağa atıyorsun?"

Yüzüme doğru bir yastık fırlatarak rimelimi daha da bulaştırdı.

"Ah, makyajımı mahvettin! Tamam, geleceğim. Ama yatağımdan kalk. *Hemen.*"

Muzaffer bir edayla yatağımdan kalktı çünkü planına dâhil olmuştum. Sorgusuz sualsiz.

"Sonra görüşürüz. Toplantı vaktinde seni alması için birini göndereceğim." Telefonunun ekranına dokunarak takır takır mesaj yazmaya başladı.

"Senin için katlandığım şeylere bak. Basın toplantısı esnasında uyumamaya çalışacağım ama söz veremem."

Boğuk bir kahkaha attı. "F1 basın toplantılarından bol bol dedikodu malzemesi çıkar. Hoşuna gideceğinden eminim." Yüzünde bir gülümsemeyle odadan çıktı. Dâhi bir şeytan gibi ellerini ovuşturduğunda ciddi olup olmadığını anlayamadım. İmalı bakışını saymıyordum bile.

Hazırlanmayı bitirdim. Bir görevli bana basın toplantısının yapıldığı salonu gösterdi, salona girdiğimde abim oturduğu masadan bana el salladı. Sırıtışına aynı şekilde karşılık verdim. Onu orada, çocukluğundan beri hayalini kurduğu yerde Bandini'nin kırmızı kıyafetlerini giymiş, düşlerini yaşarken görmek kalbimi ısıttı.

Instagram hikâyem için hemen bir fotoğraf çektim. Abimi görünce ağzının suyu akan kadınlara bunu söylemekten nefret ediyordum ama onun bir numaralı hayranı bendim. Telefonumla işimi bitirdikten sonra toplantı masasına baktım, gözlerim Noah'nın mavi gözleriyle buluştu, koyu kirpikler ve kaşlarla çevrelenmiş çarpıcı güzellikte bir renkti. Beni incelerken dolgun dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Bakışları altında bedenim ısındı, kör değil aptal olduğum için karşımdaki güzelliğin farkındaydım. Onu süzerken göğüs kafesimde çarpan kalbimi sakinleştirmek imkânsızdı. *Hay sikeyim.* Şimdiye kadar bir erkeğin bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bir elini dolgun, asi saçlarında gezdirdi. Saçları sanki bütün gün parmaklarını aralarından geçirmiş gibi görünüyordu. Masanın üzerine uzattığı ince kolları yanık tenini ve iri ellerini gözler önüne seriyor, aklıma edepsiz düşünceler getiriyordu. Noah'nın zayıf kas yapısı yarış için idealdi. Kahretsin, kapıya, duş duvarına ya da tezgâha yaslanıp sevişmek için mükemmel bir vücudu vardı. Zihnimde Noah'nın bu pozisyonlardaki görüntüleri uçuşuyordu. Noah'nın bana sırıttığını görünce fena hâlde heyecanlandım, bedenimin alt kısımları tehlikeyle şehvet

arasındaki farkı pek anlamıyor gibiydi. Meğer basın toplantıları düşündüğümden daha göz doyurucuymuş.

Kollarına bakarken dudaklarımı yaladım. Bir kızı, kendini spor salonuna adamış bir erkek kadar etkileyecek hiçbir şey yoktu ancak bu adamın kendini bir kız yerine spor salonuna adaması daha olasıydı. Tepkimi fark edince bana göz kırptı. İlgisi karşısında yanaklarım kızardı, etkilendiğimi belli etmek utanç vericiydi. *Daha ne kadar belli edebilirsin?*

İçim utançla dolarken dudaklarının dudaklarıma değdiği, ellerinin saçlarımda gezindiği fanteziler aklımdan silinip gitti. Onun gibi birinin yanında bir sezon nasıl hayatta kalacaktım?

Tanrı bana zalimce şakalar yapıyordu. Tam iyi olacağıma söz vermişken şeytanın kollarına düşmemi istiyordu. Noah gibi adamlar günahkâr olmak için yaratılmıştı.

Gözlerimi kaçırarak odada bakacak ilginç bir şeyler bulmaya çalıştım. *Bakın, orta yaşlı bir adam mikrofonunu kuruyor. Ne kadar ilginç.* Aynı adam bana ters ters bakıp seksi piliçlerin basın odasına alınmamasıyla ilgili bir şeyler geveledi.

Noah'nın gürleyen kahkahasıyla sırtımdan yukarı bir ürperti yayıldı. *Ne zamandan beri kahkahalar bana seksi geliyor?* Vücudum onu görmezden gelmekte zorlanıyor, gözlerim bir mıknatıs gibi ona geri çekilmek istiyordu. Ona yanlış bir fikir vermek istemediğim için bunu yapmaktan kaçınsam da vücudum resmen hazır ola geçmişti, duruşum hiç bu kadar dik olmamıştı.

Farklı yönlerden sorular gelmeye başlayınca muhabire olan ilgim dağıldı. Her gazeteci kendi haberini yazmak için can atıyor, her soru cevapladığında coşkuyla ellerini kaldırıyorlardı.

Instagram'da gezinirken kulağıma çalınan bir soru durakla-mama neden oldu.

"Yeni bir Abu Dabi vakası yaşanmaması için neler planlıyorsunuz?"

Yine mi bu soru? Gündeme getirecek daha iyi malzeme yok mu? Noah da benimle aynı duyguları paylaşıyor olacaktı ki alçak sesli inlemesi kalabalığın arasından sızarak dikkatimi çekti.

"Sahiden de iki yıl önceki yarışı tekrar gündeme mi getiriyoruz? Bu sana hiç yakışmıyor, Harold. Ortalığı karıştıracak daha taze haberler bul çünkü soruların beni sıkmaya başladı."

Meğer Harold daha önce baktığım muhabirmiş. Ağzım açık kaldı, Noah Slade'in muhabirleri isimleriyle tanımasına şaşırmıştım. Onları eleştirmekten hiç çekinmiyordu.

Ama Harold, Noah'nın bu soruyu geçiştirmesini reddetti, özellikle de azarlandıktan sonra.

"Rekabetin var gücüyle geri geldiğini varsayabiliriz. Pistteki en büyük rakibinizle aynı takımda olmak nasıl bir duygu?" Harold sorduğu soru karşısında dudaklarını yaladı. *Kendiyle gurur duyuyor olmalı.*

Noah'nın çenesi, jilet gibi keskin elmacık kemiklerini vurgulayarak seğirdi. Buz gibi bakışları kanımı donduruyordu. "Artık takım arkadaşı olduğumuza göre onun performansı benimkine benimki de onunkine bağlı. Santi'ye bol şans diliyorum, bu yıl herkes için çekişmeli geçecek."

Abim koca ağzını açarak Noah'nın son sözlerini sırtlandı. "Takım stratejilerini, hangi durumların önlenebileceğini tartıştık. Slade'in bu hatayı tekrar yapacağını hiç sanmıyorum."

Santi, yarışta çok sert, gerçek hayattaysa çok toydu. Noah başını yavaşça abime çevirdi. Noah'nın ölümcül bakışını, kasılmış çenesini hafızamdan silebilirmişim gibi avucumu yüzüme kapadım. *Kes şunu, Santi.* Kimin ne diyeceğinden emin olamayan muhabirler endişeyle cevap beklerken basın odası sessizliğe gömüldü.

Noah tekrar kameralara baktı. "Hepimiz hatalarımızdan ders çıkarıyoruz. Bu spor, pistte gelişmek ve olgunlaşmak üzerine kuruludur. Kazalar olur, önemli olan kazadan sonra yaptıklarınızdır."

Noah Slade'e bir puan. Durumu halkla ilişkiler uzmanları tarafından eğitilmiş bir profesyonel gibi ele almıştı. Basın toplantısı, abimin söz verdiği kadar ilgi çekici olmayan bu dramatik olaydan sonra olağan seyrinde devam etti. Zaten her şeyi berbat ettiği için bu onun yararına olmuştu.

Bir F1 üyesi basın toplantısının bittiğini duyurduğunda oh çektim. Görevli bu gece Bandini yarışçıları onuruna düzenlenecek galayı hatırlatarak antrenman ve sıralama turlarından sonra yapılacak birkaç basın toplantısı hakkında bilgi verdi. Kafamda bunlardan nasıl kurtulacağıma dair bahaneler sıralamaya başlamıştım. Neyse ki Santi çoğunu Noah ve ben olmadan tek başına halledebilirdi.

Noah basın odasının önünde yanımıza geldi. Bir elli yedilik bedenimi olduğundan daha da küçük hissetmeme neden olan dev vücuduyla tepemde dikildiğinde tenim karıncalandı.

"Eski takımında işler nasıl yürüyordu bilmiyorum ama bırak da büyük adamlara ait soruları ben cevaplayayım. Hatanın bende olduğunu düşünüyorsan Abu Dabi yarışının kayıtlarını tekrar izlemelisin çünkü kesinlikle bende değildi. Buradaki ilk görevin bu. Bir de yolumdan çekilmek." Yumruklarını sıkarken baskı altında çenesi titredi.

Abim tüm ciddiyetiyle, "O şekilde anlaşılsın istememiştim. Özür dilerim. Düşünemedim," dedi.

"Takımda henüz yeni olduğun için bilmiyor olabilirsin ama burada bir sistemimiz var. Aptalca cevapları kaldıramayan bir sistem. İşlerin nasıl yürüdüğünden emin değilsen sorarak öğren."

"Bu kadar kaba davranmana gerek yok. Senden özür diledi ya," diye çıkıştığımda gözlerim Noah'nın soğuk bakışlarıyla buluştu. Abim özür dilediği hâlde tavrını değiştirmemesine daha fazla katlanamamıştım. Santi sert görünüyor olabilirdi ama sorunlar onu herkesten daha fazla etkiliyor, duyguları yavaşça hareket eden bir kasırga gibi içinde dönüp duruyordu.

Noah'nın safir gözleri bedenimde gezindi. Alt dudağını yalayarak dikkatimi ağzına çekerken alt dudağının üst dudağından daha dolgun olduğunu fark ettim. Yumuşak, dolgun ve öpülesi görünüyordu.

Gözlerinin dolaştığı her yerde tenim ısınıyordu. Karşısındayken bedenimin verdiği tepkiler yüzünden ihanete uğramış gibi hissediyordum, ona karşı duyduğum çekimi kontrol edemiyormuşum gibi geliyordu.

"Çıkıntılar bu tür toplantılara katılamaz, o yüzden kızı buradan uzak tut. Belki o zaman bu kadar aptal görünmezsin."

Hışımla başımı kaldırdım, cazibe yerini öfkeye bırakmıştı. Bu değişim bir anda olmuştu. Düşündüğüm şeyi ima etmiş olamazdı, değil mi?

Santi ya da ben tek kelime edemeden konuşmaya devam etti. Benimkilere bakan mavi gözleri zevkle dans ediyordu. "Onunla birlikte olmaktan sıkılırsan ben her zaman müsaitim. Ne kadar yaş o kadar deneyim." Bana öyle büyük bir kibirle gülümsedi ki o ifadeyi yüzünden söküp atmak için avuçlarım kaşındı.

Üzerine yürüdüm, ona rahatsız edecek kadar yaklaşmak istiyordum çünkü ölümcül bakışlar yakından daha iyi görünüyordu. Santi elimi tutarak Noah'nın karşısına dikilmeme engel oldu ama ağzımı kapatamadı. *Yapamazdı.* Ağzımın kendi iradesi vardı çünkü kelimeler bir saniye bile düşünmeden dökülmeye başladı.

"O benim abim, göt herif. Benzerliğimizi göremiyor musun? Yoksa aklın sikinde olduğu için fark etmedin mi?"

Bağlantıyı kuran Noah'nın kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Gözleri Santi'yle aramda gidip gelirken siyah saçlarımıza, buğday tenimize ve bal-kahverengi gözlerimize baktı. Başımı yana eğip ona sırıttım.

Ağzını açtı, yanakları açık pembe bir renk aldı. Utanması bana zevk vermişti. İçimden dans ediyordum. Varsayımda bulunan insanlar ne dediklerini bilirsiniz.

"Özür dilerim, sizinle ilgili bu şekilde konuşmamalıydım." Sesinde bir parça pişmanlık vardı. Omuz silkerek pişmanlığının kalbimde yarattığı sızıyı görmezden geldim çünkü sinirlendiğimde örümcek kafalı oluyordum. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar şerefsizler tipim değildi.

Abim tokalaşmak için elini uzatarak gerçek bir beyefendi gibi davrandı. Dönüp gittiğinde Noah'nın kıçının ne kadar güzel göründüğünü düşünmemek için elimden geleni yaptım ama bir kadın kendini daha fazla tutamayacağı için şöyle bir göz attım. Köşede gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana son bir kez baktı.

Hafifçe iç geçirdiğimde kalbim son bir saatte ilk kez yavaşladı. Santi ters yönde ilerlemeden önce bana tuhaf bir bakış attı. Görünüşe göre bu geceki gala çok ilginç olacaktı.

4

NOAH

Bandini takımına ayrılan bölümde öğle yemeğimi yerken Santiago ve kız kardeşiyle yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Santi'nin varlığından bile haberdar olmadığım bir kardeşi vardı. *İlk yarışında kardeşi neredeydi?* Onu daha önce görseydim hatırlardım diye düşündüm. Bunun yerine, daha ilk günden pislik gibi davranmıştım. Kahverengi gözlerini, sanki derimi yüzmek istiyormuş gibi gözlerime dikişini aklımdan atamıyordum. Burun delikleri genişlemiş, yanakları kızarmış ken ellerini savurup duran çekici bir kadındı.

Bandini'nin gala gecesi için bir plan yapmalıydım. Santiago'yla ya da kız kardeşiyle aramızda husumet olsun istemiyordum, daha sezon başlamadan pislik olarak anılmak da hoşuma gitmiyordu. Basın turları ve sponsorluk toplantılarında saatlerimiz beraber geçecekti ki bu, kız kardeşinin de aynı şekilde yakınlarda olacağı anlamına geliyordu.

Hatasız olduğum bir konuda suçlanınca kendimi kaybetmiştim. Bu da ona düşünmeden konuşup kamuoyunun gözünde nasıl yanlış anlaşılabileceği, nasıl boktan sonuçlara

neden olabileceği konusunda bir ders olmuştu. Ama hıncımı kız kardeşinden çıkarmam doğru değildi.

Sabah pisti gezerken söylediklerimden utandığım için Santi'den tekrar özür dilemiştim. İstediğimi elde etmek için insanları köşeye sıkıştırmak prensibim değildi. Özrümü isteksizce kabul etmiş, uzattığım elimi sıkarken çenesi gerilmişti.

Günün geri kalanını F1 dünyasının pek sevilmeyen kısmında, yani basın toplantılarında geçirmiştim.

Etkinlik için giyinecek kadar bir zaman yaratıp otel odama döndüm. Santiago ve kız kardeşi galaya katılmayı planlıyordu, çaktırmadan –dikkatleri üzerime çekmenin anlamı yoktu– soruşturduğumda bu bilgi doğrulanmıştı.

Barın loş ışıkları beni karşılarken barmenden bir viski istedim. Gözüme boş bir bölmede bir başına oturmuş bardağındaki pipeti çeviren kadın ilişti. Hafiften Santiago'nun kız kardeşine benziyordu. Yanına gidip konuşmam gereken Alatorre'nin o olduğunu anlamıştım. *Mükemmel zamanlama.* Ondan şu anda özür dilemek iyi bir hamle olabilirdi çünkü ben sorunlarının üzerini örtüp onlarla yüzleşmekten kaçan biri değildim.

Bazı insanlar beladan uzak durmaya çalışırdı ama ben? Sonuçlarını sikime bile takmadan saatte üç yüz kilometre hızla sorunların üzerine sürerdim.

"Buraya oturmamın sakıncası var mı?"

Sesimi duyunca bedeni gerildi. Yüzünü buruşturmasına, sert ifadesine ve pipet tutan elinin hareketsiz kalmasına bakılırsa pek de iyi bir başlangıç yapmamıştım. Ama bununla baş edebilirdim. Ona, kadınlara diz çöktüren *–test edilip onaylandı–* o göz kamaştırıcı gülümsememle baktım.

Badem gözleri benimkilere kilitlenirken hareketsiz kaldım. Ona bakarken kalp atışlarım hızlandı, görüşümü buğulandıran dumanlı gözlerini, büzüşen dudaklarını ve parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek istediğim belirgin elmacık kemiklerini inceledim. Serbest bırakılmak için âdeta yalvaran koyu renk saçları başının

üzerinde toplamıştı. Birkaç yumuşak bukle aradan kaçmış, ince boynundan aşağı sarkmıştı. Dökümlü elbisesi yanık tenini ve tamamen açıkta olan sırtını gözler önüne seriyordu. Parmaklarım tenini okşayıp ne kadar yumuşak olduğunu test etmek için seğirdi.

Beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Peki ya sakıncası varsa?" dedi.

Kahretsin. Ona bir soru sorduğumu unuttum. "Muhtemelen yine de otururum." Kocaman gülümseyerek hazırcevaplığının keyfini çıkardım.

"Peki, otur o zaman." Hafifçe iç geçirip eliyle bölmeyi işaret etti.

İkiletecek değilim. Koltuğa yerleşirken pantolonumu ayarladım çünkü yarı sertleşmiş aletim fermuara baskı yapıyordu. Viskinin yakıcı tadını memnuniyetle karşıladım. Bu konuşmayı flört etmeden gerçekleştirebilmek için biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı.

"Gündüz olanlar için özür dilemek istiyorum çünkü ima ettiğim şey hoş değildi. Bana hiç yakışmayan bir tavırdı."

Kahverengi gözleri samimi olup olmadığımı anlamak için yüzümde gezindi. Bir kez daha yüzüne baktım, beni etkisiz hâle getirmesinin şaşkınlığını hâlâ üzerimden atamamıştım. Fiziği, kırmızıya boyanmış dolgun dudakları, uzun kirpikleri ve düzgün, beyaz dişleri cazibesine cazibe katıyordu. Koyu renk saçları, buğday teni ve İspanyol aksanıyla çok egzotik bir havası vardı.

Aklıma türlü türlü şeyler gelmeye başladı. Kırmızı dudaklarının aletimin etrafını sardığını hayal etmeye başladım, ellerim saçlarını çekiştirirken rujuyla beni damgalıyordu. Yarışır gibi vahşi, risk alarak ve sık sık seviştiğimden cinsel iştahıma engel olamıyordum. Bunun tek suçlusu adrenalin patlamalarım ya da direksiyon başında tanrı gibi hissetmemdi.

"Sorun yok." Kayıtsız ses tonu tersini söylüyordu. *Sorun yok*, cümlesi kadınlar için kara mayınıyla eş değerdi çünkü o bokun ne zaman ve nerede patlayacağını kesinlikle bilemezdiniz.

"Sorun var ama seni daha fazla rahatsız etmek istemiyorum. Gerçekten. Abinle yattığını ima ettiğim için özür dileyip bu olanları unutmak istiyorum." Aptallığım karşısında yerin dibine girmek istedim.

"Unuttuk say. Özrün kabul edildi." Bardağındaki pipetle oynuyordu.

"Burada abinle ne yapıyorsun?" Viskiden bir yudum daha aldım, soğuk sıvı dilimin üzerinden akıp gitti.

"Aslında bütün yıl onunla seyahat edeceğim." Başını yana eğdi.

Harika. Bizimle on ay geçirecek ve ben daha şimdiden çuvalladım.

"O zaman bir sürü yarışa katılacaksın demektir. Formula yarışlarını sever misin?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Büyürken hafta sonlarım abimin yarışlarında geçerdi. Kart yarışları, gerçek yarışlar, tüm Formula aşamaları işte. Yetenekli biridir." Ellerine baktı. "Tabii ki yarışlarını izleyeceğim için heyecanlıyım çünkü geldiği konumla gurur duyuyorum. Yeni takım, yeni araç ve diğer her şey." Bana baktı, gözleri barın loş ışıkları altında parlarken dudakları gülümsememek için seğiriyordu.

Ona sırıttım. "Ekipman ve mühendisler çok iyidir, abin emin ellerde. Bandini araçları sektörün en iyisidir. En sevilen takım olmalarının bir nedeni var, bu durum ona avantaj sağlayacaktır. Ama tabii benim gibi bir rakibi var."

Yumuşak kahkahası içimde bir şeyleri harekete geçirdi.

"Egonu nasıl kontrol altında tutuyorsun?"

"Tutmuyorum." Sırıtışım genişledi.

Gözlerini devirdiğinde lanet olsun ki tahrik oldum. Narin yüz hatları beni baştan çıkarıyor, onu baştan ayağa süzmek, göğsüne göz atmak için daha da yaklaşmam için kışkırtıyordu. Ama kendime engel oldum çünkü günde bir puştluk yapma

hakkım vardı. *Abisiyle yattığını ima ettiğime inanamıyorum. Cazibemi kaybediyorum.*

"Seni dizginleyecek birine ihtiyacın var." Başını iki yana sallamadan önce yanakları pembenin güzel bir tonuna büründü. "Yani, o kişi ben değilim tabii ki ama cezalandırılmak her zaman işe yarar." Kıvırcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Cezalandırılmak sıkıcıdır. Saatte 300 km hızı sıkıcı olmak için yapmıyorum."

Dudaklarını büzüp kaşlarını çattı. "Cezalandırılmak sıkıcı değildir. Tüm bunlar bittiğinde" –etrafı işaret etti– "hâlâ yanında kalacak insanlar olduğunu fark etmektir. Alçakgönüllü iyi insanlar. Çünkü onlar dışında kimse bir pisliğe katlanmak istemez."

Sanırım o pislik benim. Sözlerini sindirip durumumu düşündüm. Ama benim etrafımda iyi insanlar vardı, o kim oluyordu da toy hâliyle beni yargılayabiliyordu?

Telefonu çaldı. "Gitsem iyi olacak. Aracım geldi."

"Seni kapıya kadar geçireyim."

Kendini toparlamadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Muhtemelen benim ifadem de onunkine benziyordu çünkü en son ne zaman bir kızı kulüp dışında bir yere bıraktığımı hatırlamıyordum.

Yerimden kalkıp bir centilmen gibi davranarak elimi uzattım. Elini avucumun içine koymadan önce bir süre bana baktı. Fiziksel temas tenimi ürpertmişti. Başparmağım avucunun içinde gezinirken tüylerim diken diken oldu, nasırlı parmaklarıma değen yumuşak teni pürüzsüzdü.

Hımm. Onun vücudu da benimkine aynı şekilde tepki veriyor.

Onu otelin girişine doğru yönlendirirken elimi elinden çekip açıkta kalan sırtına koydum. Fiziksel temasımız heyecan verici bir gelişmeydi, başka bir zaman daha fazlasını denemeye değerdi. Elimi omurgasının çıkıntılarında gezdirdiğimde soluğu kesildi. Arsız bir piç gibi davranmayı seviyordum. Avucumun

altında teni sıcak ve yumuşaktı, sığ nefesleri ayaklarımızın ritmine uyuyordu.

Belki de Santiago'yla takım arkadaşı olmak güzel bir şeydi çünkü kardeşinin bizimle takılacak olması beni kamçılayacak gibi görünüyordu. Karşımdayken bana başka ne gibi tepkiler verdiğini görmek istiyordum. Ya da altımda. Ya da üstümde.

Kendime gelmem gerek.

Otelden çıktığımızda abisini girişe yakın bir arabaya yaslanmış hâlde bulduk.

"Maya, gidelim! Şoför bekliyor." Santiago'nun sesi boş alanda yankılandı.

Maya. İsmini sevmiştim.

Alelacele benden ayrılıp temasımızı kesti. Bana kötü bir bakış attıktan sonra aceleyle veda edip uzaklaştı. İşe yaramayacağını bile bile başımı iki yana sallayarak ahlaksız düşüncelerden kurtulmaya çalıştım. Kıvrımlarını saran dar siyah elbisesi dolgun poposunu meydana çıkarmıştı. *Off be. Onun bizimle takılması çok hoş olacak.*

Abisi arabaya binmesine yardım ettikten sonra bana döndü. Bakışları sessiz bir uyarı niteliğindeydi, görmezden gelerek çenemi dikleştirdim ve ona kendimi beğenmiş bir gülümsemeyle baktım. Beni umursamadan arabaya bindi.

5

MAYA

Arabadaki hava gergindi. Şehrin içinden geçerken parlak ışıklar arabanın camından yansıyordu. Santiago bizi galaya götürmesi için bir şoför tutmuş, bu da bana boyumdan büyük işlere kalkıştığımı hatırlatmıştı. Zenginlerin ve ünlülerin cirit attığı bir ortamda rol yapacaktım.

"Neden otelden onunla birlikte çıktın?" Santi öfkeliydi.

"Aslında basın etkinliğinde söyledikleri için özür dilemeye gelmişti. Sohbet ettik ve sonra benimle birlikte kapıya kadar geldi. Önemli bir şey değil, sinirlenmene gerek yok."

Yıllardır Santi'yi yatıştırmayı görev edinmiştim. O da diğer F1 yarışçıları gibi duruma göre asabi olabiliyordu. Stresli durumlarla burun buruna yaşadığınızda genellikle böyle oluyordunuz.

"Ondan uzak durmalısın. Hatta F1 pilotlarının çoğundan uzak dur. Pembe panjurlu bir evde, bir köpek ve iki çocukla sonsuza dek mutlu yaşamak için uygun adamlar değiller. Onlar önüne geleni beceriyorlar. Hem de *her gün*." Ellerini önünde kenetledi.

"Bekâretimi dört yıl önce kaybettiğimin farkındasın, değil mi? Beni korumana gerek yok."

Bakışlar öldürebilseydi Santi beni şu anda iki kez öldürmüş olurdu. Yanlış zamanda yanlış şakayı yapmıştım. *Mesaj alındı.*

"Farkında olmak istemiyorum. Lütfen bu tür konuşmaları kendine sakla. Bu adamlar üniversitede çıktığın çocuklara benzemezler. Onlar ortamın en azılı çapkınları. İçki, kadınlar, hatta belki de uyuşturucu... Kim bilir. Kendimi Kulikov'a adadığım için onlarla pek takılmıyordum."

"Dikkatli olacağım. Ama Noah artık senin takım arkadaşın. Aynı ortamlarda takılacağız, aramız bozuk olsun istemiyorum. En azından medeni bir iletişim yürütebilelim."

Noah'ya duyduğum fiziksel çekimi inkâr etmenin faydası yoktu ama Santi için elimden gelenin en iyisini yapacağımı biliyordum. Bu kadarını ona borçluydum.

Sakinleştirmek umuduyla elini okşarken ona tatlı bir şekilde gülümsedim. Dudakları sarktı. Endişelenmiş olmalıydı çünkü her zamanki taktiklerimin hiçbiri işe yaramıyordu.

"Sen benim kız kardeşimsin, seni korumak benim görevim. Dikkatli ol, tamam mı? Sana her zaman göz kulak olamam. Özellikle de Noah gibi birinin yakınlarındayken. Onun yatak odasında bir döner kapı ve bekleme listesi var."

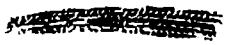
Vücudum gerildi. *Hatırlattığın için sağ ol.* Klasik erkek orospuları gibisi yoktur, kendi yöntemlerine o kadar takılıp kalmışlardır ki önlerini bile göremezler. İyi ki bu tür ilişkiler kitabımda yoktu.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Uslu duracağıma bütün ciddiyetimle yemin etmiştim, unuttun mu?" Şapşal şapşal gülümsedim.

Sevimli tavrıma güldü ve beni kendine çekip sarılarak nefesimi kesti.

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" Konuşurken göğsü titriyordu.

Ben de ona sıkıca sarıldım. "Elbette. Ben de seni seviyorum. Hadi şu partiye gidelim!"

Bu gösterişli etkinlik hayallerimdeki sponsorluk partisi fikrini aşıyordu. Yaşlı adamların bir araya gelip hisse senetleri hakkında sohbet ettikleri bir toplantı hayal etmiş ama çok daha fazlasıyla karşılaşmıştım. Tavandan sarkan kristaller ve çiçeklerle süslenmiş bir balo salonuna girdik, garsonlar ellerinde yiyeceklerle dolaşıyordu ve birkaç masanın üzerine şampanya kuleleri yapılmıştı. Dolaşırken atıştırmak için birkaç havalı kanepe aldım.

Birçok kodaman yarış dünyasının elit isimleriyle el sıkışmak için gelmişti. Ancak sahnede iyi bir DJ, sınırsız alkol ve tavandan ipek kumaşla sarkarak dönen dansçılar vardı. Pilotlar için düzenlenen bir galadan çok abartılı bir düğünü andırıyordu. Yalan söylemeyeceğim, F1 dünyası oldukça havalıydı.

Menajeri çağırınca Santiago isteksizce de olsa beni yalnız bıraktı. Uzaklaşmadan önce bana uyaran bir bakış attı ama elimi sallayarak endişelerini savuşturdum. Diğer pilotlarla konuşmama kuralına uyacaktım. Ama onlar benimle konuştuğu için beni suçlayamazdı çünkü herkesi kontrol edemezdim. Anlaşmalardaki boşluklar hayatı eğlenceli kılıyordu.

Barda bir tabureye oturmuştum ki Uslu Durmamaya Yemin Eden Adam ortaya çıkarak gelip yanıma oturdu. Sarhoş eden parfümü yüzünden beyin hücrelerim kısa devre yaptı. Her nasılsa saçları daha şimdiden darmadağınık görünüyor, ütülü gömleğinin üzerine taktığı papyonu yamuk duruyordu. Bu haşarı görünümü yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu. Bir saat önce sırtımı okşayan eli şimdi bir bardak viski tutuyordu. Noah'nın gözlerinin içine baktığıma pişman

oldum; kalın, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş masmavi gözlerindeki delici bakışlara hazırlıksız yakalanmıştım.

Yüzündeki tasasız gülümseme alt tarafımda bir şeyleri harekete geçirdi. Vücudumun ona verdiği tepkiyi kontrol edemiyordum, özellikle de bana beni öpmek istiyormuş gibi baktığında.

"Senin gibi güzel bir kızın böyle bir etkinlikte tek başına ne işi var?" Noah'nın sesinde, geceyi parti yaparak ve içerek geçirmiş gibi sert bir tını vardı; aynı anda hem şehvetli hem de hırıltılıydı.

"Ayy, demek güzel olduğumu düşünüyorsun. Ne hoşsun. Santi şu an kıç yalamakla meşgul olduğu için beni yalnız bıraktı." Pembe tırnaklı parmağımla bir grup sponsorla sohbet eden abimi işaret ettim.

"Çok daha fazlasını düşünüyorum." Noah'nın ışıl ışıl gülümsemesi kalbimin sıkışmasına neden oldu. *Ağzın laf yapıyor demek?* "Ah, ünlülerin hayatında bir gün. Tam bir eziyet."

Güldüm. "Bunu duymaya alışacağımdan emin değilim. Abimi ünlü biri olarak hayal edemiyorum. Tuhaf geliyor."

"Alışırsın. Paparaziler tarafından takip edilip rahatça yemek yiyemeyeceği ya da sıçamayacağı noktaya gelene kadar bekle. Bu dünya en iyilerimizi bile yozlaştırıyor, sonsuz para, içki, kadın, ne ararsan var. Ayrıcalıkların önüne serildiği bir çocuk parkı âdeta."

Dönüp kıyafetine baktım. Smokin giymişti, bedenini saran pürüzsüz kumaşla fena hâlde yakışıklı görünüyordu. Parmaklarım, serseri görünümünü tamamlayan dağınık saçlarını karıştırma isteğiyle seğiriyordu.

Ama yapmadım çünkü bunu yapmam uslu olmak için verdiğim sözü bozardı.

"Bu dünya seni değiştirdi mi?" Sesimi duygusuz tutmaya, hislerimi belli etmemeye çalıştım. Santi'nin birlikte takılmamı isteyeceği son kişi oydu.

Bakışları sertleşti. "Ben bu dünyanın içine doğdum. F1 tarihinin en önemli pilotlarından birinin oğluyum." Bana gözlerini devirerek baktı. "Yani teknik olarak hayır, çünkü bildiğim tek şey bu ortamlardı. Seni sen yapan şeyler kişiliğini bozmaz."

Burnumu kırıştırdım. "Biz öyle değiliz. Küçük bir evde mütevazı ebeveynler tarafından büyütüldük. Santi yarışıp para kazanabilsin diye üniversiteye bile gitmedi. Hayalinin peşinden gitmek için çok şeyden vazgeçti. Ailemin ona yaptığı yatırımı misli misli geri ödedi çünkü onların geçinmesine katkıda bulunmak Santi için dünyalara bedeldi."

"En iyi başarı öyküleri mütevazı başlangıçlarla yazılır. Abin yirmi milyon dolarlık bir sözleşme imzaladı, bu çok büyük bir para, dolayısıyla beraberinde büyük sorumluluklar da getiriyor." Gözlerindeki bakış hayli yoğundu.

Santi'nin finansal kazancının farkında olarak iç geçirdim. Etrafı kendini beğenmiş insanlarla dolu olabilirdi ama o buradaki açgözlü ve egoist adamlar gibi değildi.

Noah içkisinden büyük bir yudum alırken ben de şampanyamı yudumladım, sinirlerimi yatıştırmak için bir doz sıvı öz güvene ihtiyacım vardı.

"Bu ortamlarda büyümek nasıl bir şeydi?" Bu insanlarla takılan genç Noah'yı hayal ederek mekânın diğer ucuna baktım.

"Çocukken bunun gelmiş geçmiş en havalı şey olduğunu düşünürdüm. Hâlâ da öyle düşünüyorum. Ama babam pek de iyi bir baba sayılmazdı. Annem yatla dünyayı gezerken beni dadılara emanet ederdi. Çok acınası, değil mi? Her şeye sahip olan birinin zor hayatı." Sesindeki hüzün, umursamaz tavrıyla tezat oluşturuyordu.

"Ailen yarışlarını izlemeye geliyor mu?"

"Arada bir. Babam Barselona'daki yarışa gelecek. Annemse başka bir hikâye, ara sıra kendi ve arkadaşları için uygun bir yarışa denk geldiğinde uğruyor." Bardağını eğip benimkiyle tokuşturduktan sonra birlikte bu düşünceye kadeh kaldırdık.

Ebeveyn sorunları seziyorum.

Bana parlayan gözlerle baktı. "Peki ya sen? Seni F1'in çılgın yarışlarına çeken şey neydi?"

"Abimin yarışması dışında bir nedene ihtiyacım mı var?" Gülümsedim.

"Şey, buraya benim için geldiğini sanıyordum ama şimdi sen söyleyince mantıklı geldi." İçimde bir şeyleri hareketlendiren şakacı bir sırıtışla bana baktı.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Yeni mezun oldum ve dünyayı gezmek istiyorum." Vlog kanalımdan bahsetmekten imtina ettim çünkü onun gibi başarılı bir adam tarafından yargılanmak istemiyordum.

"Katılmak için doğru yılı seçmişsin. Egzotik yerler görmenin yanı sıra abinin kıçını eline verişime tanık olacaksın. Böyle şeyleri Pinterest'te bile bulamazsın."

Başımı geriye atıp güldüm. Kendini beğenmişliğinin sınırı yoktu ama gözlerindeki muzip parıltıyla benimle şakalaşması hoşuma gitmişti.

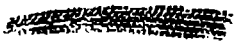
"Kafan kaskın içine nasıl sığıyor? İnsanlar egonu şişirdikçe kafanın büyümesinden korkuyorum," dedim sahte bir endişeyle.

"Bu sorunu önlemek için özel bir kask yaptırdım."

Biri onu çağırana kadar şakalaşmaya devam ettik. Sözü kesildiğinde tadı kaçsa da yerinden kıpırdamadı.

"Görev çağırıyor." Boş kadehimi ona doğru kaldırdım.

Bana sırıtarak sahte bir vedayla elini salladı.

Cuma günü Santi'nin önünde antrenman ve basın toplantılarıyla dolu yoğun bir gün olduğu için Melbourne'ü keşfe çıktım. Abimin planı her ne kadar kulağa ilginç gelse de ona eşlik etme davetini reddettim.

Günü fotoğraf çekerek ve şehri keşfederek geçirdim. Yerel bir sokak sergisi ilgimi çekince turistlerle dolu bir grubun içinde kaybolmanın tadını çıkardım. Santi'yle takıldığımda sanki teşhir ediliyormuş gibi hissediyordum. Onun gördüğü ilgi beni boğuyordu. İnsanlar sürekli fotoğraf çekiyor, sorular soruyor ya da imza istiyordu. Gözlerin sürekli üzerimde olduğunu hissetmekten nefret ediyordum. Bana herkesin eninde sonunda buna alışacağını ve bir süre sonra onları fark etmeyeceğimi söylüyordu.

Bu tür bir kayıtsızlık beni korkutuyordu.

Günün geri kalanı hızla geçti. Yeni keşfedilen mahremiyet beni o kadar rahatlatmıştı ki öğle yemeğini tek başıma, hem de iki kişilik bir masada yedim. Karşımdaki sandalyeye yaşlı bir adam oturunca yalnızlığım kısa sürdü. On beş dakika sonra nihayet adamla sohbet etme cesaretini kendimde bulabildim. Kronik ağrılarının ne kadar zor olduğunu anlıyormuşum gibi başımı sallayarak kibarca romatizmalarıyla ilgili sohbete katıldım. Hatta bana torunlarının fotoğraflarını bile gösterdi.

Ne diyebilirim ki? Asla hayır diyemedim çünkü o zavallı yaşlı adamın yüzüne bakıp küçük patateslerinin –onun sözleri, benim değil– fotoğraflarıyla ilgilenmediğimi nasıl söyleyebilirdim? Yapamazdım. Böylece bir saatimi Steve isimli bu yaşlı adama eşlik ederek geçirdim, hatta ona veda hediyesi olarak imzalı bir Bandini beyzbol şapkası teklif ettim ve yarış günü pistin fotoğrafını ona mesaj atacağıma söz verdim. Yaşlı bir dama numaramı vermenin riskli olup olmadığını bilmiyordum ama tatlı birine benziyordu, ben de razı geldim.

Bir ara sokakta yürürken annem aradı.

"*Cómo estás?*[3]" Annem vloglarımı sıkı bir şekilde takip ediyor, tüm paylaşımlarıma destekleyici mesajlar bırakıyor ya da alıntılayarak yorum yapıyordu. Çok tatlıydı. Duygularını ifade eden *gif*li mesajlar bile gönderiyordu.

---

3 (İsp.) Nasılsın? *–ç.n.*

"Şimdilik çok eğleniyorum. Santi yoğun. Bu enerjiyi nereden buluyor bilmiyorum."

Geç saatlere kadar dışarıda kaldığımız hâlde sabahın köründe kalkıp pistteki antrenmanlara katılmıştı. Bu arada ben de yataktan kalkmadan önce yaklaşık beş kez alarmımı ertelemiştim.

"Santi spor için yaşıyor, bu yüzden işlerin sosyal kısmına katlanmak zorunda. Ona göz kulak ol, çok çalışıyor." Annem her zamanki gibi endişeliydi.

"Elimden geleni yapıyorum. Onun yaptığını yapıp sevgi kelebeği olamam. Buradaki insanlar kibirli ve kendini beğenmiş."

"Diğer pilotlarla ilgili dedikoduları okuyorum. Sürekli Liam Zander ve Noah Slade isimleri konuşuluyor, kadınların onlar hakkında neler söylediğini görmelisin. Jax konusuna girmiyorum bile, bela o çocuğun peşini leş kokusu gibi bırakmıyor." Sesindeki küçümsemeyi gizleyemedi. Daha fazla şey duymak istemiyordum çünkü iğrenç detaylarla ilgilenmiyordum.

"Okuduğun şeylere dikkat et. Bir gün Santi hakkında da hikâyeler uydurmaya başlayabilirler. Muhabirler çirkeftir, doğru olsun ya da olmasın ilginç bir hikâye buldular mı bunu yaymaya bayılırlar."

"Takım arkadaşıyla tanıştın mı?" Noah hakkındaki merakını gizleyemiyordu, onu suçlayamazdım.

"Evet, anlatıldığı kadar kötü biri değil. Ama yine de Santi'nin kız arkadaşı olduğumu düşünen bir pislik."

"*Que bruto*[4]. Annesiyle babası onu daha iyi yetiştirmeliydi, ona daha fazla sevgi ve ilgi göstermeliydiler. Bu hâli utanç verici olmalı."

"Bence asıl sorunu bu. Çok yalnız bir hayat yaşamış, önüne gelenle yatıp kalkıyor ama galibiyeti kutlayacak kimsesi yok. Ailesi yarışlara neredeyse hiç gelmiyormuş. Babası yılda birkaç kez, annesiyse ondan bile daha seyrek geliyormuş. Gösterdiğinden

4 (İsp.) Ne aptal. *–ç.n.*

daha farklı bir kişiliği olup olmadığını merak ediyorum. Bunun farkında olduğundan bile emin değilim, onun gibi insanlar durumun hiç de öyle olmadığını fark edene kadar hep mutlu olduklarını zannederler. Ama kim bilir, belki de kafamda kuruyorumdur. Onu yargılamak adil değil." Ağzımdan kelimeler birdenbire dökülmüştü.

"*Cuídate*[5]. Parıltı ve ihtişamın ardındaki insanlar yalan ve mutsuzluk içinde yaşar."

Artık Noah hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. Dün gece benimle ailesi hakkında paylaştığı küçük gerçeği açık etmek yanlış geliyordu. Annemle hafta sonu planlarımızı konuştuk ve kısa bir süre sonra telefonu kapatıp otele geri döndüm.

5 (İsp.) Dikkatli ol. *–ç.n.*

6

NOAH

Cumartesi günkü sıralama turları yarışların en iyi ikinci kısmıydı çünkü pazar günü kazanmak için cumartesiyi başarılıyla kapamak şarttı. Pazar günkü yarışın pozisyonu sıralamaya bağlıydı. Sıralama turlarından kötü bir sonuçla ayrılmak, birinci olmak için fazladan çalışmadığınız sürece pazar günü boku yediğiniz anlamına gelirdi.

Pol pozisyonu benim ve diğer herkesin favorisiydi. Yine de ikinci veya üçüncü sıradan başlamaya razıydım, aşırı efor sarf etmeme gerek yoktu. Gridin arka sıraları en kötü kısımdı. Kariyerimin başından beri hiç o sıralarda başlamamıştım, her zaman bir ila üç arasındaki pozisyonları elde etmiştim.

Bandini bölümüne yürürken lastiklerin asfaltta çıkardığı sesler pit duvarlarında yankılanıyordu. Pit alanında her takımın yarıştan önce hazırlandığı kendi garajı vardı, Santi'yle hazırlandığımız bölümün üzerinde de küçük odalar bulunuyordu. Art arda yapılacak iki antrenman turu için odamda giyinmiştim.

İki antrenman turunu da istediğim şekilde tamamladım. Sıralama turları daha da iyi geçerken Avustralya Grand Prix'sinde

pol pozisyonunu kazandım. Yani griddeki en iyi yeri. Santiago da çok geride değildi, Liam Zander'in hemen arkasında üçüncü sırada yer alıyordu. Yeni bir pilot için fena değildi.

Takımın iyiliği için Santiago'nun başarılı olmasını istiyordum çünkü bireysel yarışlarda da birlikte yarışıyorduk. Bütünüyle bencillik etmiyordum. Dünya Şampiyonası'yla eş zamanlı gerçekleşen Markalar Şampiyonası'nı kazanmamız için onun da başarılı olması gerekiyordu. Toplam yirmi bir yarış ve eş zamanlı iki şampiyona.

Santi benimle birlikte Markalar Şampiyonası'nı kazanmaya razı gelebilirdi çünkü bu yıl Dünya Şampiyonu olmak istiyordum. Takım arkadaşımın diğer teselli ödülünü kazanması umurumda değildi.

Santiago, Liam ve ben ilk üçe girenler için düzenlenen basın toplantısına katıldık. Muhabirler bizi soru yağmuruna tutarken ikisinin arasında oturuyordum.

"Liam, bize bu yıl McCoy'la yaptığınız stratejiden bahseder misin?"

"McCoy ailesini becermek dışında mı?" diye mırıldandım, yanağıma yapışık mikrofon açık değildi.

Liam gülerek başını iki yana salladı. Birbirimizle hep böyle dalga geçerdik, monoton basın konferanslarını eğlenceli kılıyordu.

"Takım stratejilerinin saklı kalması daha iyidir. Bandini'nin tüm numaralarımı öğrenmesine izin veremem, bilhassa şuradaki deli fişeğin." Liam omzumun üzerinden Santiago'yu işaret etti. "Ama önümüzdeki yarışlar için sağlam planlarımız var, araçlarımızdaki yeni özellikler de buna dâhil. Bandini'ye kök söktüreceğiz."

"İkinci sıradan manzara çok güzel görünüyor demek istiyor." Huysuz ses tonum muhabirleri güldürdü.

"İkinci sırada olmak Noah'nın arabasını arkadan becermemi ve ona doğru açıyla vurmamı sağlayacak. Ah, bir dakika, bu Santiago'nun göreviydi, değil mi? Kusura bakmayın."

Liam'ın ters taktığı beyzbol şapkasına vurup başından düşürdüm.

Neyse ki Santiago bu sefer aptalca yorumlar yapmaktan kaçındı. Liam'a ve bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Liam'ın yorumlarını görmezden geldim çünkü o aslında benim hem en iyi arkadaşlarımdan biriydi hem de en büyük rakibimdi, en azından Santiago gelmeden önce. Sözlü atışmalarımız her seferinde YouTube'da olay oluyordu.

Liam Alman'dı ve başarılı takımlardan biri olan McCoy'da yarışıyordu. Tanrı kompleksi olan sarışın, mavi gözlü bir adamdı. Karting günlerinden beri onu severdim. Formula kategorilerinde birlikte yarışmış, hatta o başladığında aynı takımda bulunmuş, birlikte yükselmiştik.

Kadınlara tam bir dangalak gibi davranıyordu ve bunu benim söylediğimi göz önünde bulundurduğunuzda aslında olayın büyüklüğünü anlayabiliyordunuz. Ben pisliksem Liam benden bile kötü olabiliyordu. Beyefendi görünüşü en aklı başında insanları bile aldatabiliyordu. McCoy'la sözleşmesi sona ermek üzere olduğu ve takımın sahibinin yeğeniyle yattığı için bu yıl üzerinde büyük bir baskı vardı.

Tek gecelik ilişkileri tercih eden benim aksime Liam kızlarla bir geceden daha uzun süre ilişki yaşıyordu. Kadınlar bunu bile isteye kabul ettiği için onu suçlayamıyordum. Ama her F1 sezonunda kalpleri kırılan ve hikâyelerini dedikodu sitelerine satan bir iki kız mutlaka çıkıyordu. Bu, yıllık bir döngüydü. Ama artık Peter McCoy'u kızdırmamak için uslu bir çocuk olup kendine çekidüzen vermesi gerekiyordu.

Beni eğlendirdiklerini itiraf etmekten utansam da ara sıra YouTube'daki saçma sapan dedikodu videolarımızı izliyordum. McCoy Liam'ın yaptıklarından dertli olmalıydı. Son videolarda herkes sağduyulu davranmayarak önemli bir yılda kızlarla sürttüğü için Liam'ı suçluyordu. Patronunuzun yeğeniyle yattığınızda tüm eleştirilerin odağı oluyordunuz.

Maya basın odasının köşesinde takılırken duvarla bir olmaya çalışıyor gibiydi. Bunun mümkün olma ihtimali yoktu. Yırtık kot pantolonu ve göğsünü saran tişörtüyle çok güzel görünüyordu. Telefonuyla oynarken atkuyruğu yaptığı dalgalı saçları hafifçe salınıyordu.

Sadece Santi'nin cevaplarını dinlemesi, arada bir telefonundan başını kaldırıp onu izlemesi beni rahatsız ediyordu. Sanki Liam'la ben yokmuşuz gibi davranıyordu. Umursamıyorsa gelmeyebilirdi, bir sürü muhabir bu salona girmek için adam öldürürdü. *Neden abisine bu kadar düşkün?* Ona sanki yeri göğü o yaratmış gibi bakması, Santi konuşurken gözlerinin gururla dolması beni şaşırtıyordu.

Kardeşler arasında böyle durumlar normal miydi? Şu anda konuşan Santi'ye göz atıp kardeşinin neden ona bu kadar düşkün olduğunu anlamaya çalıştım.

"Santiago, rakibinin takımıyla imzaladığın yeni sözleşmeyle ilgili nasıl hissediyorsun? En iyilerden birine karşı yarışmak stres yaratıyor mu?"

İyi eğitilmiş bir halkla ilişkiler kuklası gibi ifademi bozmamaya çalıştım. İçimdeki öfke büyürken gözlerimi devirmemek için direndim. Bu adamlar sözleşme muhabbetini ne zaman kesecekti? Farklı soru bulamayacak kadar kıt beyinliydiler, her konferansta aynı soruları sorarak sezonun ilk yarışının heyecanını gölgeliyorlardı.

"Mesele sözleşme değil, ne kadar iyi bir pilot olduğunuzdur. Pistteyken kazanacağım paraları ya da Noah'yı düşünmüyorum. Bir sonraki virajı ve podyumda dereceyle taçlanacak bitiş çizgisini düşünüyorum."

Tamam, fena değil. Dünkü felaketten sonra takımın basın danışmanı ona yardım etmiş olmalıydı.

"Noah, bu sezon senin için en büyük tehdit kim?"

Yüzümde ukala bir gülümseme belirdi. *Gösteri zamanı.*

"En büyük tehdit olarak kendimi görüyorum. Pistteyken içgüdülerimle yarışıyorum, etrafımdaki her şey kayboluyor. Kendimi deniyor, frene basmadan önce ne kadar bekleyebileceğimi ya da başka birini nasıl geçebileceğimi öngörmeye çalışıyorum. Diğer pilotları gereğinden fazla düşünmemeye özen gösteriyorum. Öteki sürücülerin çuvallamasının nedeni de bu."

Fotoğraf makinelerinin flaşları patlayarak kendimden emin gülümsememi yakaladı. Maya başını iki yana sallıyordu, belli ki cevabımdan hoşlanmamıştı. Bu durum beni rahatsız etti. Kaşlarımı çattım, suratım asıldı. Bu dünyada görüntü her şeydi çünkü hayranlar bu saçmalığa bayılıyordu. Hatta her yarışta bizim tuhaf basın toplantılarımızla ilgili *bromance* ve çekişme videoları bile yapıyorlardı. Her şey için bir video bulabilmeniz mümkündü.

Muhabir Liam'a dönerek bir başka imalı soru sordu. "Liam, basında adını temize çıkarmak için plan yaptın mı?"

"Neden bunu bana birkaç ay sonra sormuyorsun? İşler ters giderse diye planımı kendime saklamak istiyorum." Liam omuz silkti.

Dirseğimle onu dürttüm. "Söz konusu Liam olduğunda işler hep ters gider."

Liam bana dönerek orta parmağıyla kaşını kaşıdı. Başımı geriye atıp güldüm. Önüme döndüğümde Liam'ı Maya'ya sırıtırken yakaladım. Onları izlerken masanın altında ellerim yumruk oldu.

Liam yakışıklı sayılırdı. Bebek yüzünü gizlemek için kirli sakala ihtiyaç duyan 1.80 boylarında Alman bir sporcuydu. Kısacası, gösterişli bir ahmaktı. Kadınlar onun pozitif havasına, kaygısız tavrına ve aynı hataları tekrarlamasına bayılıyordu. Benim gibi geçmişinin yaralarından kurtulmak için her hafta canla başla yarışan, karamsarlık ve kötü anılar gibi kokan birinin aksine annc babası tarafından el bebek gül bebek büyütülmüştü.

Soruları yanıtlamayı bitirdiğimde sahneden ayrıldım. Orada bir dakika daha kalmak istemiyordum. Bugünü zihnimde bitirmiştim.

Hiçbir şey bir yarış günü heyecanının yerini alamazdı. Herkes üzerindeki baskıyla farklı şekilde başa çıkıyor, yarış zamanı yaklaştıkça gerilim artıyordu. Heyecan herkesi oradan oraya koşturur hâle getiriyordu. Pazar günleri haftanın en sevdiğim günüydü çünkü cennete ön sıradan yer ayırmışken kim kiliseye gitmek isterdi ki?

Her pilot hayranlarını ve sponsorlarını memnun etmek için pistte gezmek, hayranlarla selamlaşmak ve röportajlar vermek de dâhil hızlandırılmış turlara çıkardı, kalabalığı memnun etme ve yalakalık yapma merasimleri işte. Bunun ardından tipik motor kontrollerimi yapıp sonrasında Bandini süitimde yalnız kalmak niyetiyle yarış öncesi etkinliğine katıldım.

Bu spor en iyi olanları bile yoruyordu. İşimi seviyordum ama yıllar geçtikçe insanı yıpratıyordu.

Küçük Bandini süitleri, ekibin yarışların Avrupa ayağı için ınşa ettiği karavanlarla kıyaslanamazdı. Sıradan oda, bir kanepe ve su dolu bir mini buzdolabıyla pilotları rahatlatmaya yetecek kadar eşyayla döşenmişti.

Yarışlardan önce sinirlerimi yatıştırmak için müzik dinlemeyi ercih ediyordum. Yalnızlığı alışkanlık edinmiş biri için her yarış gününe yeni bir çalma listesi yapmıştım. Diğer pilotların aksine kutlamayı yarış sonrasına bırakıyordum. Kimse önce galibiyeti kutlayıp sonra podyuma bile çıkamayan bir adamı sevmezdi. Bu işi vasat takımlara bırakıyorduk.

Maya'nın kahkahası ince duvarlardan odama süzüldü. Santiago diğer Bandini elemanlarından farklı davranıyor, ya-

rışa hazırlanırken Maya'nın onunla takılmasına aldırmıyordu. Küçük odalar mahremiyete pek izin vermiyordu. Dinlememek için elimden geleni yapsam da iki oda arasındaki ortak duvar yüzünden biraz zorluk yaşıyordum. Kendi kendime, mecburen kulak misafiri olmak benim suçum değil, dedim.

Maya'nın sesi odama ulaştı. "İlk kart yarışına çıktığın zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse kaskının içine kusacaktın, o çocuk sana çarpacak gibi olunca sinirlerin bozulmuştu."

Maya'nın yumuşak kahkahası hoşuma gitmişti.

"Çok kötüydü. Adrenalin patlamasını asla hafife alma çünkü şakası yoktur. Sanırım kalbimin yavaşlaması ve mide bulantımın geçmesi bir saat sürmüştü. Bunu nasıl hatırlıyorsun? Altı yaşında ya vardın ya yoktun."

"Annem bana o yarışın videosunu gösterdi. Bandini'yle sözleşme imzaladığın günü kutluyorlardı, bana kart aracınla çekilmiş bir sürü video gösterdiler. Seninle çok gurur duyuyorlar." Maya'nın sesi duygulanmış gibi çıkıyordu.

Annemle babam nostalji yapmak şöyle dursun yarışlarımı kaydetmezlerdi bile.

"Seninle de gurur duyduklarını biliyorsun, değil mi? Kendi vlog kanalını açtığın ve beni desteklediğin için."

Maya iç geçirdi. "Evet, ama asıl gurur kaynakları sensin ve onlar senin için çok şey feda ettiler. Ayrıca vlog işi yeni başlıyor, böyle şeyler zaman alır. Bakalım neler olacak, kendimi de başkalarını da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İyi bir takipçi kitlesi edinmek zor iş."

"Takipçi kazanmana yardımcı olmak için paylaştığın bir şeyi paylaşacağım. Ayrıca, etrafında bir sürü ünlü insan var; eninde sonunda duyulur. Sadece sabret."

Meraklanarak neyle ilgili vlog çektiğini görmek için telefonumu elime alıp Google'da arattım ve kanalını bulup vaktim olduğunda bakmak üzere yer imlerine ekledim.

Ayrıca Instagram hesabı gizli olduğu için ona takip isteği gönderdim. *Siktir et, neden olmasın. Sadece merak ediyorum, başka bir şey değil.*

Sohbetlerine devam ederken seslerini alçalttıkları için pek bir şey duyamadım. Maya'mn yaşadığı gibi bir çocukluğu hayal etmekte zorlanıyordum çünkü ben tek çocuktum ve ailemin sınırlı ilgisini bölüşebileceğim bir rakibim yoktu. Bu konuda büyük ikramiyeyi kazanmıştım. Annemle babam hiç evlenmemişlerdi, finansal bir çöküşe girmemek için tartışmalı bir boşanma davasından ve ikisinin de istemediği bir velayet anlaşmasından kaçınmışlardı.

Kulaklığımı takıp duvarın ardından gelen seslerine kulak tıkadım. Onları dinlemek dikkatimi yeterince dağıtmış, beni yarışlardan önce yaptığım zihinsel temizlikten alıkoymuştu.

Çok geçmeden Santiago ve ben araçlarımız için hazırlandık. Birbiriyle uyumlu yarış kıyafetlerimizin fermuarını çekip kasklarımızı aldık. Kırmızı boyaya dokundum, ellerim Bandini arabalarının kendine özgü parlak kaplamasında gezindi, sıcak motor parmaklarımın altında titreşiyordu. Gitmeye hazırdım. Takımda geçirdiğim bunca yıldan sonra bile hâlâ aynı yarış öncesi ritüelini yapıyordum. En sevdiğim ninni, arabanın gürleyen sesiydi.

Koltuğuma oturup yerleştim ve kemerleri bağlayarak kendimi emniyete aldım. Sinirlerimi yatıştırmak için birkaç derin nefes alırken teknisyenlerden biri eldivenlerimi ve direksiyonu uzattı.

Ben telsiz bağlantımı test ederken ekip aracı iterek beni birinci sıraya yerleştirdi. Kaskımın altından kendi kendime sırıttım. Pol pozisyonu yarışlardaki en ideal konumdu ve bunu elde ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Sezona büyük bir çıkışla başlamalıydım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ritmi motorun titreyişine benziyordu. Ekip kenara çekilmeden önce lastik ısıtıcılarımı çıkardı.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Beş kırmızı ışık söndü. Gaza bastım ve aracım pistte hızlandı, lastikler asfalta sürtünerek müthiş bir hıza ulaştı. Kulaklığımdan kaotik sesler yükseliyordu. Ekip üyeleri benimle konuşuyor, Liam'ın arkamda kaldığını, Jax'in Santiago'nun önüne geçtiğini söylüyorlardı.

Kahretsin, bu duyguyu seviyordum. Adrenalin kanıma karıştıkça vücudumdaki sinirler alev alıyor, asfaltta gıcırdayan lastiklerin sesi kulaklarımdaki uğultuya karışıyordu. Bedensel hisler bana yeniden can verirken yeni modelin sınırlarını test etmek amacıyla aracımı maksimum seviyeye kadar zorladığımda motor uğuldadı. İlk dönemece yaklaşırken ciğerlerim yanmaya başladı. Reflekslerimi kullanarak aracımla bütünleştim.

Başarıyla tasarlanmış virajı göz açıp kapayıncaya kadar geçtim. Kaskımdan gelen telsiz konuşmalarının çoğunu duymazdan gelerek kalp atışlarımı sakinleştirmek için nefes alıp vermeye odaklandım.

Pistte virajları dönüp dururken birincilik pozisyonumu korumaya devam ettim. Takım beni bilgilendirmese turların sayısını unutacaktım. Aracım pistte âdeta süzülüyordu. Liam virajlardan birinde beni geçmeye çalışsa da başaramadı, geride kalıp egzoza boğuldu. Takım direktörü telsizden liderlik pozisyonu için kimlerin tehdit oluşturabileceğini aktarıyordu.

Yarış bir süre Liam'la ikimiz arasında gidip geldi. Tipik bir sezon başlangıcıydı; ikimiz de birincilik için yarışıyorduk. Pistte rekabetçi bir ilişkimiz olsa da çocukluğumuzdan beri birbirimizin hamlelerini biliyorduk. Her iki takım da birbirimizi yenebilmemiz için bizimle birlikte strateji geliştiriyordu.

Santiago henüz görünürde yoktu, takımdakiler onunla ilgili tek kelime bile etmemişti.

Yarışın yarısında lastikleri değiştirmek için hızlı bir pit stop yaptım. Aracım pit yolunda dururken mekanikerlerin bijon sökme tabancaları ve aletleriyle işi devralmasına izin verdim. İşlem bir nokta sekiz saniye sürdü. Telsiz aracılığıyla ekibe hızları için

teşekkür ettim. Hızlı pit ekipleri F1'in isimsiz kahramanlarıydı, pit alanına girdiğimde asıl sihri gerçekleştirenler onlardı.

Tur atarken bir yarış mühendisiyle rakiplerin pozisyonlarını ve teknik özelliklerini konuştuk. İlk yarışta aracın performansını kontrol etmek istiyordu. Ekip stratejilerini paylaşırken çoğunlukla onlara uysam da bazı kararları kendim veriyordum çünkü bana milyonlar ödemelerinin sebebi her komutlarını yerine getirmem değildi. Direksiyon başında alacağım kararlara güveniyorlardı.

Elli yedi turun büyük kısmında liderlik pozisyonunu korumaya devam ettim. Liam birkaç kez beni geçse de cesur dönüşlerle onu alt etmeyi başarmıştım. Bir virajda ona çarpacak gibi olduğumda bana hareket çekmişti. Yarışın bitimine bir tur kala Liam ikinci, Santiago ise dördüncüydü.

Kükreyen motorların tatlı sesi kulaklarıma dolarken sıkıca kavradığım direksiyonla bitiş çizgisine doğru son dönüşü yaptım. Pedala birkaç saniye erken basıp dalgalanan bayrağı Liam'dan önce geçtim. Yarışı kazandığım duyurulduğunda taraftarlar çığlıklarla eşlik etti.

"Çocuklar, işte bu büyük bir zafer! Herkese teşekkürler. Harika bir ilk yarıştı. Hadi gidelim!" Ayağımı gaz pedalından çektim.

Telsiz tezahüratlarla çınladı.

Hakkımla kazandığım yarış için kendimle gurur duyarak yumruğumu havaya kaldırdım. *Bu da sana girsin, Santiago.*

7

MAYA

Noah bitiş çizgisini geçerken kalbim hızlandı. Hemen ardından Santi geliyordu, soğuma turunu tamamlarken arabası kırmızı bir bulanıklığa dönüşmüştü. İyi bir yarış çıkarmış olsa da pistteki performansı onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Markalar Şampiyonası için puan kazanmış olsa da diğerlerine göre yeterince iyi değildi. Bu, yüklü bahislerin yatırıldığı ve yüklü maaşların ödendiği bir hayattı. Ayrıca abimin üzerinde büyük bir takımda yarışmanın ve milyonluk bir sözleşmenin baskısı da vardı.

Santi'yle pit alanında buluştuk. Aracından indiğinde takıma gülümsedi, pit ekibine teşekkür edip ellerini sıktı, sportmence bir görüntü sergiliyordu. Bariyerlerin ardındaki taraftarlara imza dağıtırken çenesi seğirdi. Ona engel olmak istemediğimden dışarıda beklemek yerine süitinde beklemeye karar verdim. Rahatlaması için böylesi daha iyiydi.

Odasına döndüğünde sakin görünüyordu. Koltuktan kalkıp ona sarıldım. Terli vücudu benimkine değerken yağ, ter ve kauçuk kokusunu derin derin içime çektim. Biraz mide bulandırıcıydı.

Kollarımı ona sararken öğürüyormuş gibi davrandım, başım omuzlarına ancak yetişiyordu.

"Sıkı bir yarış çıkardın. Dördüncülük iyidir, bir dahaki sefere podyumda olacaksın."

Sarılmama karşılık verdi. "Öne geçmeye daha fazla çabalamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Aracı mahvetmekten korktuğum için temkinli davranıyordum."

"Korkarak yarışamazsın. Daha önce hiç korkmamıştın, şimdi de korkacak bir şey yok, en iyilere karşı yarışırken korkamazsın. Bunu, düzeltecek pek çok parçası olan başka bir araç olarak düşün."

Bugünkü temkinli performansına rağmen Santi pistte acımasız olmasıyla bilinirdi.

"Haklısın, bir dahaki sefere elimden gelenin en iyisini yapacağım. Siktir et aracı." Benden uzaklaştı.

Santi ne zaman podyuma çıkamasa kendini hırpalardı. Bir dahaki sefere pistte başarılı olacağına inancım tamdı, bilhassa da önünde Dünya Şampiyonası'ndaki sıralamasını değiştirecek daha pek çok yarış varken.

"Noah'yı tebrik etmek için yarış sonrası partiye katılmam gerek. Sponsorlar benden böyle bir davranış bekler, ben de kaybeden bir ezik gibi görünmek istemem." Bana dilini çıkardı. "İlk yarışta ilk beşe girmek o kadar da kötü değil. Telafi edeceğim." Yüzünde anlamlı bir gülümseme belirdi. Santi kaybetmeyi dert etse de bunun profesyonelliğinin önüne geçmesine izin vermiyordu. Tam anlamıyla bir yetişkindi.

Yaşasın takım ruhu.

"O zaman gitsek iyi olur. Gidip Noah'ya iyi iş çıkardığını söyleyelim." Ona muzip bir şekilde sırıttım.

Noah kibirli bir tavır sergiliyor, bunu yarışma şekliyle de destekliyordu. Performansına bakınca taraftarların onu neden sevdiğini açıkça anlayabiliyordunuz.

Santi'yle kupaların verildiği podyuma doğru yürürken gürültülü kalabalığın heyecanını hissedebiliyordum. Etrafta toplanan gruplar sahnedeki hoparlörlerden yayılan müziğe eşlik ediyor, Liam ve Noah'nın posterlerini sallıyorlardı. İnsanların posterlerime para ödeyeceği kadar ünlü olduğumu hayal bile edemiyordum. Posterlerde kendi yüzümü görmek utançtan oracıkta ölmeme sebep olabilirdi.

Santi'yle yan taraftaki VIP alanında takılıp gösterinin tadını daha az terli ve kaotik bir mesafeden çıkardık. Özellikle buradan izlemeyi tercih etmiştim. Noah'nın Liam'ın üzerine şampanya püskürttüğü o mükemmel ânı tam olarak görebiliyorduk. Görüntü karşısında iç geçirdim. Santi bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Kahkahamı öksürükle bastırdım, utançtan yanaklarım kızarmıştı.

F1'de şampanya diğer spor müsabakalardaki konfetiyle eş değerdi. Pilotlar şişeleri sallayıp şampanyayı her yere püskürtürdü. Şampanya üzerlerine sıçradığında kalabalık haykırır, damlacıkları yakalamak için ağızlarını açardı. F1 podyumları varken kim *Girls Gone Wild*'a ihtiyaç duyardı ki?

Hepsi sahnede kutlama yaparken Santi hayal kırıklığını bir kenara bırakıp gülümsedi. Hatta kazananlar anons edildiğinde onları alkışladı bile.

Noah, Liam ve diğer kazananı, yarış sonrası basın toplantısının ardından basın binasının önünde yakalayarak tebrik ettik. Onlara selam verirken başparmağımı kaldırdım ve durumun garipliği karşısında iniltimi zar zor bastırdım. *Çok iyi hareketti, Maya. Harikasın.*

Noah bu girişimime kıs kıs güldü, Liam da ona kahkahayla eşlik ederek utancımı katladı. Onları nasıl selamlayacağımı bilmediğim için kendimi suçlayamazdım.

Ne yapacağımı bilemez hâlde orada dikildim. Santi, Noah ve Liam'la erkeklere özgü bir tavırla el sıkışıp sırtlarını sıvazladı. Noah'nın beni görünce aydınlanan gözleri vücudumda gezinir-

ken mavinin koyu bir tonuna büründü. Bana kur yapıyordu. Ya sinsiliği beceremiyordu ya da fark etmemi umursamıyordu.

Kırmızı yarış tulumunun içinde ona baktığımda nefesim kesildi. Kumaş, sıkı bir antrenman programı olduğunu belli edercesine kaslarını sarmalamıştı. Saçları terli ve dağınıktı, tutamları farklı yönlere yatmıştı, hınzır gülümsemesi ışıl ışıldı. Bu asi hâli onu seksi gösteriyordu. Bir kaçık gibi gözlerimi ona diktiğimi fark etmesin diye bakışlarımı kaçırdım.

Bu seksi erkeklerin etrafında olmak aklımı başımdan almıştı. Noah'yla ilgili böyle rahatsız edici düşüncelere kapılmaktan vazgeçmeliydim, özellikle de abimin takım arkadaşı olduğu için. Diğer kadınlar bu adamlara nasıl ayak uyduruyordu? Onu tekrar süzmemek için zihnimi köpek yavruları ve sevimli büyükannelerin görüntüleriyle meşgul ettim.

Liam'ın gözleri bedenimde gezindi. Bu adamlar her saniye öz güvenimi artırıyordu çünkü ilgilerini gizlemek umurlarında bile değildi. Tek kaşımı kaldırıp kollarımı göğsümde kavuşturduğumu fark ettiğinde bana tembel tembel sırıttı. Ama vücudum Liam'a Noah'ya verdiği tepkiyi vermediği için hayal kırıklığına uğramıştım, bir bakışıyla içim ısınmıyordu. Ufacık bir kıvılcım bile yoktu. Kalp atışlarım hızlanmıyor ya da bakışları içimi alev alev yakmıyordu, sadece yakışıklılığı göze hitap ediyordu.

"Ben Liam. Henüz tanışma fırsatımız olmadı ama seni basın toplantısında gördüm, Santi'nin kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Yaşlı erkek muhabirlerin arasında göz kamaştırıyordun." Elimi tutup masallardan fırlamış bir prens gibi öptü. *Ah, kız tavlama işinde usta bir erkek.* Onunla takılmak güzel olabilirdi.

Gülerek sohbete giriştim. "Basın toplantılarının birkaçına katılmayı planlıyorum. Birbirinize ve muhabirlere laf atmanıza izin vermeleri çok şaşırtıcı."

Liam'la Noah her hafta birbirleriyle dalga geçiyor, samimiyetleri muhabirleri ve taraftarları memnun ediyordu.

Liam bana gülümsedi. "Henüz hiçbir şey görmedin. Pis yarış taktiklerini, kazaları ve mağlubiyet serilerini bekle. İşte o zaman her şey daha da heyecan verici olacak." Liam sanki bir sır paylaşıyormuş gibi elini ağzına siper etti ama ses tonunu alçaltmadı. "Noah sinirlendiğinde çok küstah oluyor."

Noah Liam'a öyle bir baktı ki tüylerim diken diken oldu ve bu his ensemden belime kadar yayıldı. Kıstığı gözleri muhatabı olmak istemeyeceğim şekilde bakıyordu. *Teşekkür ederim, almayayım.* İnanılmaz korkutucu olabiliyordu ama gülerek kolunu dürten Liam onun bu tavrından pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Sana söylemiştim." Liam bana göz kırptı. Mavi gözleri parlıyordu. Ondaki bu neşe otomatik olarak yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu.

Santi ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Şampiyonanın bir sonraki ayağı için toplanıp hazırlanmamız gerektiğinden gitmek istediğine dair bir işaretti bu. Tüm suçlu yoğun programı ve uzun uçuşlardı.

"Bahreyn'de görüşürüz. Maya ve ben yarın sabah erkenden yola çıkıyoruz. Otele dönsek iyi olur çünkü bavullarımızı falan hazırlamamız gerekiyor." Gerginlikle bir elini saçlarının arasından geçirdi. Uçağı kalkmadan üç gün önce toplanmayı severdi, bu işi bu kadar ertelemiş olmak onu yiyip bitiriyordu.

"Dostum, bir dahaki sefere özel jetimle gelsene. Belki ikinizin de katılabilmesi için programı değiştirebiliriz." Liam bu kurnaz teklifi yaparken gözleri parlıyordu. Sarı saçları, bebek mavisi gözleri ve ışıldayan beyaz dişleriyle *melek kılığına girmiş şeytan* gibi görünüyordu. Dış görünüşü masumum ben dese de gözleri her şeyi ele veriyordu.

Karşılığında ona tebessüm ettim, jetiyle uçma davetinin abimle ilgisi olduğundan şüpheliydim. Muhtemelen benimle ilgiliydi. Santi, Liam'ın benimle flört ettiğini fark etmemişti, bu şaşırtıcıydı çünkü bu adamların tüm hafta sonu sadece iki

şeyin peşinde olması beni rahatsız etmişti: kupalar ve kadınlar. Bilhassa da bu sırayla.

Abim, "Harika olur. Teklifini kesinlikle kabul edebiliriz," dedi.

Noah, Liam'a yan gözle bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. *O az önce gözlerini mi devirdi?*

Santi beni oradan uzaklaştırdığı için durumu daha fazla analiz etme şansım olmadı.

Bahreyn Grand Prix'si için Sakhir'de bulunduğumuz bir hafta boyunca Santi reklamını yaptığı için vlog kanalımın takipçi sayısı artmış, birkaç yüz olan takipçi sayısı bine ulaşmıştı. Aklıma listemizdeki her duraktan vlog videoları yayınlama fikri geldi. Geçen hafta Bahreyn'de geçirdiğimiz süre boyunca antrenman turları ve yarış pisti çevresindeki taraftarlarla yaptığım röportajların yer aldığı bir video da dâhil olmak üzere birçok video çekmiştim.

Santi'nin Bahreyn Grand Prix'sinde yine dördüncü olduğu bir videoyu düzenleyip paylaştım. Her mağlubiyet onun mutsuz olması demekti. Yeni aracının sorunlarını giderdiğini söylüyordu. Bir sonraki yarışa hazırlanarak şehirden şehre seyahat ederken zaman hızla geçiyordu.

Takipçilerim F1 yarışlarının perde arkası görüntülerini görmeyi ne kadar sevdiklerini söylüyordu. Birçok abonenin kanalımın bu kısmından hoşlandığı ve daha fazla bu tarz video görmek istediği ortaya çıkmıştı. Olumlu geri bildirimlerden sonra videoların bir kısmını F1 yarışlarına ve onlarla ilgili etkinliklere ayırdım. Asıl planım tam olarak bu değildi ama takipçilerime istediklerini vermeye çalıştım. Bu değişiklik kısa süre içinde

takipçi sayısının artmasına yardımcı oldu. Her hafta binlerce kişi yeni videolar için beni takip ediyordu.

Noah, Liam ve diğer birkaç pilot da dâhil olmak üzere Instagram hesabıma yeni takipçi istekleri yağıyordu. Onları kabul etsem de profilimi YouTube takipçilerimden gizli tutmaya karar vermiştim çünkü vloglarımı kişisel hayatımdan ayırmak istiyordum.

Liam ve Noah, yarışlarda çektiğim videolara onları etiketlediğimde kendi sosyal medya platformlarında kanalımı paylaşıyorlardı. Takipçi ve izlenme sayıları artarak inanılmaz boyuta ulaştı. İki yakışıklı çocuğun yapabildikleri inanılmazdı. Sezonun üçüncü yarışına uçtuğumuz sırada on binin üzerinde takipçiye ulaşmıştım. *Yetişkin Maya'ya on puan! Bak anne, başardım!*

Çin Grand Prix'si için Şangay'a indik. Santi'nin bir sürü toplantısı olduğu için otel odamıza yerleştikten hemen sonra işe koyuldu. Uzun bir uçuştan sonra süitte takılıp dinlendim, saatlerce dik oturmaktan vücudum ağrıyordu. Başka bir yarış, başka bir basit otel odası. Beyaz çarşaflar ve abartısız renk paletleri hayatımın vazgeçilmezi hâline geliyordu.

Sonunda Şangay yarış pistinin hemen yanında bulunan Bandini karavan binasına gittim. Yakında olması yoğun günlerde ekibin işini kolaylaştırıyordu. Pilotların takılabileceği süitlerin yanı sıra yarış öncesi ve sonrası istişareler için toplantı odalarıyla burası mini bir karargâh görevi görüyordu.

Atıştırmalık bir şeyler alırken birine tosladım. Gözlerim benimle aynı boylarda bir kadının yeşil gözleriyle buluştu. Gelişigüzel yapılmış topuzundan kaçan altın rengi tutamlarıyla benim yaşlarımda görünüyordu. Rahat bir tarzı vardı, beyaz sloganlı bir tişört, yırtık bir kot pantolon ve beyaz Adidas ayakkabılar giymişti. Amerikan televizyon dizilerindeki Kaliforniyalı kız havasını yansıtıyordu.

"Ah, üzgünüm. Çok sakarım." Boynu ve göğsü, güneşte yanmış teniyle tezat oluşturan pembe bir tona dönüştü.

"Sorun değil. Ben de sürekli birilerine tosluyorum. Seni daha önce buralarda görmemiştim." Sesli söyleyince bu daha da tuhaf gelmişti.

"Ben Sophie. Daha önce görmedin çünkü buraya yeni geldim." Elini uzattı.

"Maya. Buralarda abim dışında benim yaşlarımda kimseyle karşılaşmamıştım. Sana rastladığıma sevindim gerçekten."

Güldü. "Yarışlara ilk kez katılıyorum. Babam turdayken onunla vakit geçirmek için okul dönemini bu yıl erken bitirdim. Bedava bir tatile hayır diyemezdim."

"Ben de aralık ayında mezun oldum! Peki baban kim? Bandini'yle birlikte sanırım?" Karavanın koşturmaca içerisindeki lobisini işaret ettim.

Altın yıldız kolyesiyle oynadı. "Babam takım direktörü. Buradaki gösteriyi o yönetiyor."

"Vay canına. Sezonun kalanında burada mı olacaksın?" Çok heyecanlı görünmemeye çalışıyordum, onu korkutmak istemiyordum. Ama yeni bir arkadaş fikri kulağa çok güzel geliyordu.

"Babamı sonbahar derslerimi internetten almak için ikna etmeye çalışacağım, böylece tüm yarış takvimi boyunca burada kalabilirim. Küçüklüğümden beri ilk kez katılıyorum, bu yüzden mümkün olduğu kadar uzun süre kalmak istiyorum." Gülümsemesi yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarmıştı.

"Güzel, ben de sezon boyunca buralarda olacağım, beraber takılabiliriz. Benim yaşımda birinin enerjisine ihtiyacım var." Ona gülümsedim.

"Burada kim kimdir anlat bakalım." Önceki gerginliğini bir kenara bırakmıştı. İnsanlar babalarından ve işlerinden bahsettiğinde gerginleşiyor muydu? Babası Bandini'yi başarıyla yönetiyordu, buralarda takım direktörleri şirketin sahibi olmayan patronlar olarak görülüyordu.

Hem sohbet etmek hem de karnımızı doyurmak için yakındaki masalardan birine oturduk.

"Henüz bilmiyorsan söyleyeyim, Santiago Alatorre benim abim."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Yok artık. Şimdi sen söyleyince daha iyi oturdu. Onda genç ve seksi İspanyol havası var."

İniltimi bastırdım. Abimi bu şekilde gördüğüm söylenemezdi, hiçbir zaman da bu şekilde görmeyecektim.

"Evet, ikimizin de siyah saçları ve kahverengi gözleri var ama aramızda daha iyi görünen benim. Tabii bunu ona söyleme. Yarışçıların egoları çok kırılgan oluyor." Ona arsızca sırıttım.

"O buralarda yeni sayılır. En iyilere ayak uydurmak için baskı hissediyor olmalı. Noah'yla arası nasıl?"

"Şimdiye kadar her şey yolundaydı. Son iki yarışta hiç kaza yapmadılar. Harika bir takım oldular." Amigo kızlar gibi kollarımı havaya kaldırdım.

Sophie burnundan güldü. "Abin sözleşmeyi imzaladığında babam çok stresliydi. Yıllardır Bandini'yle birlikte olduğu için Noah'nın buna nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. O çocuğun damarlarında bile Bandini kanı akıyor. Takım genç pilotları almıyordu, bu onların standardı gibi bir şeydi ama abin bir Dünya Şampiyonu, bu da onu bu sektörün göz bebeği hâline getirdi." İmalı bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

Bir omzumu kaldırdım. "Evet, o da F1'deki en iyi takımın bir parçası olduğu için minnettar. Bandini'ye katılan en genç yarışçılardan biri olması hâlâ çılgınca geliyor. Ama Noah bu geçiş sürecini iyi idare etti, henüz abime çıkışmadı. İlk basın toplantısını saymazsak."

Sözlerimi eliyle geçiştirdi. "O toplantıların yüzde ellisi ciddi, yüzde ellisi roldür. Taraftarlar bu basın toplantılarını diken üstünde izlemeye bayılır..." Devam etmeden önce bana dikkatle baktı. "Noah'ya dikkat et. Onun hakkında babamdan ve diğerlerinden bir sürü şey duydum."

"Ne gibi?" Sophie'nin içeriden verdiği bilgilerin tek bir kelimesini bile kaçırmak istemediğim için eğildim.

"Kendini beğenmiş, öz güvenli bir pislik olduğu. Ayrıca hayranlarıyla yatıyor. İğrenç ötesi. Babaların üzerine beton dökmekle tehdit edeceği türden bir erkek. En azından babam ben tura katılmadan önce öyle demişti." Burnunu kırıştırdı. Babası biraz aşırı korumacı gibi görünüyordu. "Ama Noah'nın öz güvenli olmaya hakkı var, hem de bu kadar genç yaşta üç Dünya Şampiyonluğu kazanmış biri olarak. İsterse daha yıllarca yarışabilir."

"Çok güzel. Yıla güçlü başlamak için iyi bir playboy hikâyesi gibisi yoktur." Sözlerimden alaycılık akıyordu.

"Babam Noah'nın davranışları yüzünden endişelenen sponsorları yatıştırmakla uğraşıyor. Ama bu durumda takım direktörü ne yapabilir ki? Noah pistte profesyonel davranarak en iyi yarışçılardan biri olduğunu kanıtlıyor. Öz güvenini biraz dizginlese fena olmaz."

"Biliyor musun, Sophie, bence biz çok iyi anlaşacağız."

Gülümsememe karşılık verdi. Su şişelerimizi tokuşturarak arkadaşlığımızı kutladık.

8

MAYA

Sophie'yle pek çok ortak yönümüz olduğunu keşfettik. İkimiz de Jonas Brothers dinlemeyi, aynı Ben and Jerry's dondurma çeşidini yemeyi ve Fendi yerine Zara'dan alışveriş yapmayı seviyorduk. Arkadaşlığımızın temel direkleri sağlamdı yani.

Sponsor etkinliklerine, basın toplantılarına ve diğer sıkıcı etkinliklere katılacak yeni bir eşlikçi bulmak hoşuma gitmişti. Özellikle de Sophie gibi zeki ve sivri dilli birini. Alışık olduğumdan daha küstahtı ama kimsenin lafının altında kalmaması hoşuma gidiyordu.

Sophie'yle aynı arabayla gideceğimiz için Santi'ye onunla sponsor etkinliğinde buluşacağımı söyledim. Merakını gizleyememiş ve yeni edindiğim arkadaşımla tanışmak istemişti. Zavallı birini ayartmadığımdan emin olmaya çalışıyordu. F1 turuna katıldığımızdan beri korumacı tavrı yepyeni bir seviyeye ulaşmıştı.

"Tamam, bana kim kimdir söyle. Üç yıldır buralarda değildim." Sophie daha etkinlik salonuna varmadan benden özet geçmemi istedi. Onu suçlamıyordum. Keşke ben de onun ya-

rısı kadar hazırlıklı olsaydım çünkü bu adamlar öz güven ve şehvetle dolup taşıyordu.

"Abimi ve Noah'yı tanıyorsun zaten. Liam'la diğer yarışta tanıştım, o da tam bir çapkın. Sana seni gözleriyle yiyip bitirmeyeceği konusunda söz veremem ama uyarabilirim."

Sophie'nin gözleri kısıldı. "Onu üniversite birinci sınıftan beri görmedim. Ama magazin gazetelerinde hakkında bir şeyler okudum. Patronunun yeğeniyle yattığından beri her yerde karşımıza çıkmaya başladı." Dudaklarını sarkıttı.

Liam'la ilgili bilgiyi duyunca yüzümü buruşturdum çünkü bu, McCoy'la olan ilişkisine darbe indirmişti. Sözleşme yenileme döneminde yapılmış kötü bir hamleydi.

"Evet, dedikodu gazetelerinin bu adamlar hakkında ne kadar yalan yanlış haber yaptığını bilmiyorum, bu yüzden onlara pek aldırmıyorum. Ama paylaşabileceklerim bu kadar çünkü henüz diğer pilotlardan hiçbiriyle tanışmadım."

"Bu sponsor etkinliğine tüm pilotlar davetli, o yüzden hepsini en azından uzaktan, tüm seksilikleriyle göreceğimizden eminim. Bazen F1 pilotlarının gülünç derecede çekici olmalarının bir gereklilik olup olmadığını sorguluyorum. Seks kesinlikle satıyor." Tek kaşını kaldırdı.

Yorumunu onayladım. Yıllardır YouTube'da izlediğim basın videolarından ve röportajlardan yola çıkarak yaptığı varsayımda haklı olduğunu biliyordum.

Salona girdik. Tavandan sarkan devasa avizeler odayı loş bir ışıkla aydınlatırken klasik müzik havayı dolduruyor, garsonlar mezeler ve yemek tabaklarını servis ediyordu. Bu tür etkinliklere katılarak parti planlayıcılarının neler yapabildiğini görmeyi seviyordum. Mekân güzel ve şatafatlıydı, parlak ışıklar pullu elbisemde ışıldıyordu.

Sophie'yle kol kola girip kalabalığı yara yara bir dizi takım elbiselinin arasından geçerek bara doğru ilerledik. Bu tür etkinliklerde alkol olmazsa olmazdı. Yarış arabaları ve banka

hesapları hakkında pek çok sıkıcı sohbetten sonra bu dersi çabucak öğrenmiştim.

Sophie beni bardaki boş bir yere sürükledi. Liam kendinden emin bir tavırla yanındaki tabureye yerleşip bakışlarını çekinmeden kızın üzerine dikti.

"Sophie, seni yıllardır görmemiştim." Masmavi gözleri için için yanıyordu. Benimle flört ettikten sonra ona ilgi göstermesine alınmamaya çalıştım. Ama sanırım bu normaldi çünkü bu adamların hepsinde ergenlerin cinsel dürtüleri vardı.

"Liam." Sophie ona kibarca başını salladı. Onu uzun bir süredir görmediği düşünülürse garip bir tonda selam vermişti.

"Siz iki güzel hanıma ne ikram edebilirim?" Kaşlarını oynattı.

"Burası açık bar değil mi?" Sophie'nin zekâsı devreye girince ortam daha da şenlendi. Şampiyona boyunca en sevdiğim kişi olacak gibi görünüyordu.

"Yine de sana içki ısmarlayamayacağım anlamına gelmez. Bırak da işe yarar bir erkek gibi hissedeyim." Bir elini göğsüne koyup dudağını sarkıttı.

"Çünkü onca insan arasından en çok senin egonun okşanmasına ihtiyacın var. Hem de her zamankinden çok. Peki... Ben bir Moscow Mule alacağım." Sophie sırıtarak gamzesini ortaya çıkardı.

Liam ona sırıttıktan sonra beklentiyle bana baktı.

"Ben de aynısından alayım."

Liam kibarca barmene bahşiş bıraktı, ne de olsa işe yarar hissetmek istiyordu.

"Siz ikiniz neden gecenizi boğucu adamlarla takılarak geçirmek istiyorsunuz? Çok sıkıcılar." Bira şişesini bardaklarımıza tokuşturdu ve hızlıca *şerefe* dedikten sonra bir yudum aldı. Sophie gözlerini şişeyi dudaklarına götüren Liam'dan ayırmadı.

"Müstakbel kocamı arıyorum. Kırk ila elli yaşları arasında birini bulmayı düşünüyorum. İstediğim her şeyin parasını ödeyebilecek kadar yaşlı, aleti pörsük olmayacak kadar genç."

Az kalsın içkimde boğuluyordum. Sophie bana omuz silkerken Liam'ın gözleri bir saniyeden daha uzun süre kızın memelerinde oyalandı.

Kendine gel, dostum.

"Altmış yaş ve üstü demek, yirmi yerine yalnızca on yıl boyunca ağzını çamaşır suyuyla yıkamak zorunda kalacaksın demek." Liam görünmez seçenekleri tartarken elindeki bira şişesi sallanıyordu.

"Mantık evliliği yapmak isteyen Sophie'nin aksine ben buraya abim beni her yere sürüklediği için geldim."

"Abin bizim karamsar prensle geçinebiliyor mu?" Bakışlarını bana çevirse de bir süre sonra yine ilgi odağına kaydı. Gözlerini, pipeti dudaklarının arasında içkisini yudumlayan Sophie'ye dikmişti.

Ona yeni arkadaşımı beceremeyeceğini söyleyen bir bakış attım çünkü Sophie'nin etkinliklere benimle katılmasını istiyordum. Bakışlarımın "ellerini çek" demeyi başardığını umdum. Santi sürekli meşgul olduğu için böyle geceler yalnız ve sıkıcı geçebiliyordu.

Liam beni anladı ve anlayışla başını hafifçe salladı. *Aferin.*

"Sophie'nin babası onları iyi idare ediyor, birbirlerini kıskanmamaları için ikisine de eşit sevgi ve ilgi gösteriyor gibi."

"O adam sağlam bir takım direktörüdür, ekibini en iyi şekilde yönetirken onlardan hep daha fazlasını bekler. Onun çatısı altında büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Anlatmak ister misin?" Liam hevesli bir gülümsemeyle Sophie'ye baktı.

"Öğrenmek için neler vermezdin değil mi? Ama biz sırlarımızı düşmana anlatmayız." Sophie dudaklarını mühürlüyormuş gibi yaptı.

"Ben başka bir takım için çalışıyorum. Tam olarak düşman sayılmayız, dram yaratma."

"Bunu senden duymak çok güzel. Öyle görünüyor ki nereye gidersen git dramlar peşini bırakmıyor." Sophie bu sözleri yüzünde bir gülümsemeyle söylemişti.

Liam'ın gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. "Beni takip mi ediyorsun?"

Liam'ın kaşlarını kaldırmasıyla Sophie'nin yanakları kızardı ve içkisinden uzun bir yudum çekti.

Araya girdim. "*Pekâlâ*, tamam. Aaa bakın, Noah gelmiş."

Noah'nın koluna girip onu da sohbete dâhil ettim, artık üçüncü kişi olmak istemiyordum.

Noah sanki onu rahatsız ediyormuş gibi koluma baktı. *İşte bu harikaydı.*

"Noah, bu Sophie. Sophie, bu da Noah." Düşünmeden konuşuyordum.

"Birbirimizi tanıyoruz. Beş yıldır babasının takımındayım." Bana şaşkın bir bakış attı, beni baştan aşağı süzüp kırmızı elbisemi incelerken gözlerindeki ifadenin yerini açlık aldı. *Kıyafet fikri için teşekkürler, Sophie.*

Yeni zaafım olan smokinine bakarken içim bir hoş oldu. *Papyona diren, Maya.* Haftalık etkinlikler benim için işkenceye dönüşüyordu. *Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım ben?*

Kendime kaç kez Noah'nın bu çabaya değmeyeceğini söylesem de bedenim kabul etmiyordu. İşaret parmağını aniden parmak eklemlerimde gezdirdiğinde elektrik akımına kapılmış gibi hissettim. Elimi sarsak bir hareketle çektiğimde soğuk içkim çalkalanarak elimin üzerine döküldü.

Noah göz temasını kesmeden parmağıyla damlacıkları toplayıp ağzına götürdü.

Aman Tanrım.

Derin nefes alıp ciğerlerimi havayla doldurdum. Bana manidar bir bakışla göz kırptı.

Elini cebine koyarak konuşmaya başladığında rahat bir nefes aldım.

Sophie'ye şefkatle gülümsedi. "Seni görmek güzel, Sophie. Baban ziyarete gelmenden çok mutlu olmuş. Geçen gün öğle yemeğinde bundan bahsetti, dönemi bitirmenle ilgili böbürlenip durdu. Benim hesaplarımı da senin idare etmen gerektiğini söyledi."

Sophie başını iki yana salladı. "Bana da rüya takımından ve yeni değişikliklere ne kadar bayıldığından bahsetti. Bu kızın abisine iyi davranıyor musun?" Beni işaret edip gülümsedi.

Rakibini hatırlattığın için teşekkürler, Sophie. Arkadaşlığımızı sonlandırmak için çok mu geç?

Noah güldü. "Ayıp ettin şimdi, Santi'nin hayallerinin pilotu olduğumu sanıyordum. Ama evet. Bütün oyuncaklarımı Santiago'yla paylaşıyorum, teneffüslerde birlikte oynamaya özen gösteriyoruz."

Kendini beğenmiş gülümsemesi karşısında gözlerimi devirdim ve Noah'yı bu konuşmaya dâhil etmenin gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını sorguladım. Tam normal oluyor derken aniden kibirli bir pisliğe dönüşüyordu.

Atışmamız yanımızdan geçen bir adam tarafından bölündü. Sadece görünüşüne bakarak bile bir F1 pilotu olduğunu anlayabilmiştim.

İngiliz aksanıyla sohbetimize dalarak, "Selam çocuklar. Ne gece ama, değil mi?" dedi.

Sophie'yle karşımızdaki İngiliz'e bayılmıştık, aksanı çok etkileyiciydi. Koyu renk gözleri, siyahi teni ve hiçbir tarağın ehlileştiremeyeceği kıvırcık saçlarıyla bizi selamladı. Üst düğmeleri açık siyah gömleğinin altında boynundan göğsüne doğru dövmeler uzanıyordu. Tam bir kötü çocuk havası vardı. Dövmeli eliyle bir bardağı kavrarken parmaklarındaki ve parmak eklemlerindeki desenleri gözler önüne seriyordu.

Liam'la Noah yabancıyı selamlayıp onu Liam'ın takım arkadaşı Jax olarak tanıttılar. F1 sektöründe neredeyse hiç kadın

çalışmamasına şaşmamalıydı. Her gün bu seksi şeylerin yakınlarında çalışıp verimli olabileceğimden şüpheliydim.

"Kim bu genç hanımlar? Gördüğüm kadarıyla ikiniz benden saklanıyormuşsunuz." Liam'la Noah'ya sinsi bir şekilde gülümseyerek kadehini onlara kaldırdı.

Sophie kızardı, cazibesine direnememişti. F1 göze hitap eden adamları işe alıyordu. Dürüst olmak gerekirse yanaklarım elbisemin rengini aldığından şu anda ondan farksız olduğumu sanmıyordum.

"Ben Maya Alatorre ve bu da Sophie Mitchell." *Konuşabildiğim için ne mutlu bana.*

"Ne güzel bir ikilisiniz siz öyle." Başını Liam'la Noah'ya salladı.

"Çirkin suratı onlardan uzak tutmaya çalışıyorduk. Kızları korkutup kaçırarak bizimle daha fazla vakit geçirmelerine engel olmanı istemeyiz." Liam birasını Jax'e kaldırıp ardından bir yudum aldı.

Noah kahkaham yüzünden zar zor duyulan bir iniltiyi bastırdı.

"Kim bilir, belki bir gün Bandini yerine McCoy'u tutmalarını sağlayabiliriz. Kadınlar İngiliz aksanına bayılır." Jax bu kez aksanını iyice belirginleştirmişti.

"Senin takımın için tezahürat yapmaktansa *ölmeyi* tercih ederim." Sophie kırışmış burnu ve kocaman gözleriyle ona sahte bir tiksintiyle baktı.

"Ciddi olmadığın şeyler söyleme. Pit alanımda bir gün geçirsen hiç ayrılmak istemezsin." Liam, Sophie'ye imalı bir gülümsemeyle baktı. Sophie koluna vurup tekrar içkisiyle oynamaya döndü.

"Sonra görüşürüz." Jax kadehini bize kaldırdıktan sonra tek kelime etmeden uzaklaştı. Sophie, F1 pilotlarının seksiliğine hazırlıksız yakalandığı için salyasını neredeyse elbisesine akıtıyordu. Onu daha önce uyarmaya çalışmıştım.

"Sizinle sohbet etmek güzeldi. Şimdi yola çıkmamız gerek. İçkiler için teşekkürler, Liam." Ona gülümsedikten sonra Sophie'nin elini tutup çekiştirdim.

"İçkiler bedava. Cidden Liam, nakit sıkıntısı mı çekiyorsun? McCoy sana yeterince ödeme yapmıyor mu?" Noah'nın sesi müziği aşıyordu.

Liam boğuk bir kahkaha atarken kaçarcasına Noah'dan uzaklaştım çünkü papyonlar benim kriptonitimdi.

Noah değil. Kesinlikle o değil.

9

MAYA

Pit teknisyenleri Çin Grand Prix'sine hazırlanırken kalabalık coşkudan yerinde duramıyordu. Takım üyeleri araçların etrafına toplanarak motor kontrolleri yapıyor, her şeyin yolunda olduğundan emin olmaya çalışıyordu. Her şey aynı anda hem kaotik hem de düzenli ilerliyordu. Pilotları doyurmaktan Bandini araçlarında aksam testleri yapmaya kadar yüzlerce kişi operasyonun yürütülmesine yardımcı oluyordu.

Noah yarış öncesi ritüeli olarak kendi kabuğuna çekilmişti. Her yarışta pilotların üzerinde muazzam bir baskı oluştuğundan böyle bir ritüel tercih ettiği için onu suçlayamazdım. Ayrıca taraftarlar ve kalabalık epey yorucu olabiliyordu. Taraftarlara imza dağıtan Santi'ye katıldım. Ona eşlik etmemden hoşlanıyordu, bunun yarış öncesi gerginliğini azalttığını söylüyordu. Ona kendini rahat hissettirecek her şeyi yapıyordum.

Süitlerin olduğu bölüme girdiğimde ekibin çoğu garajda arabaları en iyi şekilde yarışacak duruma getirmeye çalıştığından sessizlikle karşılaştım.

Tuvalete giderken kapı gibi birine çarparak insanlara toslamanın uzmanlık alanım hâline geldiğini kanıtlamış oldum. Bir el düşmemem için beni kolumdan tuttu. Gözlerim Noah'nın yüzüne takıldı, masmavi gözleri benimkileri delip geçiyordu. Tüylerim diken diken olurken eli kolumda kalmaya devam etti.

Temas karşısında iç geçirdim, bu kontrol edilemeyen fizyolojik tepkilerden hoşlanmıyordum. "Çok özür dilerim, önüme bakmalıydım." Önce Sophie, şimdi de o.

Kulaklığını indirdi. "Sorun değil. Bu koridorlar oldukça dar." Sesi gür çıkıyordu. Neden çekiciliğinin bir kısmını silip atacak itici, genizden gelen bir sesi yoktu? Bence çok şey istemiyordum.

Gözlerimin âdeta kendi iradesi vardı, kendime hâkim olamayarak hızlıca vücudunu süzdüm. Yarış kıyafeti üzerine tam oturarak kaslı bedenini ortaya çıkarmış, canlı kırmızı rengi yanık tenine yakışmıştı. Bakışlarımı üzerinden çekebilmek için nafile bir çabayla gözlerimi kapadım. Keşke Santi'nin çekici olmayan bir takım arkadaşı olsaydı çünkü bu, dünyanın en berbat cezasıydı.

"Yarış günleri buranın yoğunluğuna alışmam gerekecek. İçeride ne yapıyorsun? Hep çok sessizsin." Başımla kapısının olduğu yönü işaret ettim.

Kulaklığına dokundu. "Müzik dinleyip zihinsel olarak yarışa hazırlanıyor, kendime moral konuşması falan yapıyorum."

"Moral konuşmasına mı ihtiyacın var? İnanamıyorum. Efsane Noah Slade'in yanlış yapamayacağını, korkmak nedir bilmediğini düşünürdüm." Bir elimi kalbimin üzerine koyarak hüzünle tavana baktım.

Gülümsemesi solsa da hemen kendini topladı. "En iyilerin bile motivasyona ihtiyacı vardır. Yüksek hızda araç kullanıyoruz, fena hâlde göz korkutucu olabiliyor."

Ellerinde araba parçaları ve çantalar olan bir görevli koşarak yanımızdan geçerken Noah tekrar kolumu kavrayıp beni duvara doğru çekti.

"Buralarda dikkatli olmalısın. Bir malzeme aracı ya da başka bir şey tarafından ezilebilecek kadar küçüksün."

Noah'nın gözlerine bakınca hemen pişman oldum. Bana Barselona'nın denizini hatırlatan mavi tonu şimdiden en sevdiğim şey hâline gelmişti.

"Bildiğim iyi oldu. O zaman seni yalnız bırakayım." Elimle kulaklığına dokunduktan sonra Santi'nin odasına yöneldim. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, kolunun bana temasını kesecek herhangi bir şeye.

"Bekle." Nasırlı bir el tekrar koluma dokundu, parmaklarının değdiği yerde tenim ısındı. Kişisel alanıma girmesi beni geriyordu. Bana dokunuşu aklımı bulandırarak beynimi devre dışı bırakıyor, onu arzulamama neden oluyordu. Vücudum, Noah'nın kötü bir tercih olacağını söyleyen beynimin dediklerini reddediyordu.

"I-şey..." Eli kolumda dururken mantıklı cümle kuramıyordum.

Bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim, içimde bir tedirginlik vardı.

Noah konuya girdi. "Neden yarışlardan önce abinle takılıyorsun? Dikkatim dağılıyor."

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. *Kim öldü de kral sen oldun acaba?*

Sanki kaba bir şey söylememiş gibi parmakları tenimde dolandı. Sözlerinin nereye gittiğinin farkında olduğundan bile şüpheliydim. Zaten her zaman istediğini elde eden, *hayır* ya da *lütfen* kelimelerini hiç duymamış birinden ne beklenirdi ki? Kendini beğenmiş pislik.

Vücudumun ona verdiği tepkiden, dokunuşuyla kalp atışlarımın hızlanmasından ve bunun içimde bir şeyleri ateşleme-

sinden hoşlanmıyordum. Ellerine bakıp onları uzaklaştırmak istedim. Hükmetmeye yetecek kadar güçlü elleri vardı. Onları üzerimde hissetmek istiyor, bana dokunmasını ve tenimi sıkmasını arzuluyordum.

Onun yanında kendime uyguladığım fiziksel kısıtlama takdire şayandı. Baş döndürücü temiz kokusu kafamı karıştırarak ondan başka bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu. Ben de bir kupayı ve kutlama şampanyasını hak ediyordum.

"Abim rahatsız olmuyor, alınma ama benim için önemli olan da bu." Nefes nefese çıkan sesim istediğim etkiyi yaratmamıştı. Devrelerimi bozduğu, beni tutarlı cümleler kuramaz hâle getirdiği için Noah'nın aptal ellerini suçluyordum.

"Bazen duvarın ardından sesini duyabiliyorum, kahkahaların da dâhil. İçerisi eğlenceli olmalı."

İtirafı karşısında bedenim gerildi. Sesi samimi geliyordu. Hatta belki biraz hüzünlü? Hayal mi görüyordum yoksa duygularını yanlış mı anlıyordum bilemedim.

"Sesimi alçaltacağıma ve çok gülmeyeceğime söz veriyorum. Şampiyonu rahatsız etmek istemem." İğneleyici sözlerim bu sefer etkili olmuştu. *Aferin kız sana.*

Ben kendimden emin bir tavırla Noah'nın gözlerine bakarken içini çekti. "Özür dilerim. Seni kırmak istememiştim."

Bunu söylemek için biraz geç kaldın.

Bakışlarım yüzüne takılıp kaldı, sessizce bekleyerek devam etmesi için onu cesaretlendirdim. Özrü için biraz daha bekleyebilirdim, sorun değildi.

"Senin ya da Santi'nin burada olmasına alışamadım. Yarış günleri genelde süitler sessiz olur. Eski takım arkadaşım da benim gibiydi; genellikle müzik dinler ve egzersiz yapardı. Ya da biraz kestirirdi. Bu konuda kendini kötü hissetmeni istemem, o yüzden lütfen yanlış anlama." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

En azından samimi görünüyordu. Elini saçlarında gezdirirken koyu renk tutamları sağa sola yattı. Onun için bu tipik bir görüntüydü. Darmadağınık hâline gülümsedim, Noah'nın bunu gerginken yaptığını fark etmiştim. Kim bu ateşli çocuğun gerginlikten kaynaklanan bazı alışkanlıkları olduğunu tahmin edebilirdi ki?

"Sorun değil. Ben de kimsenin dikkatini dağıtmak istemem. Sessiz olacağım." İçtenlikle gülümsedim.

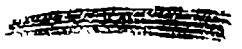
"Tamam, teşekkürler." Kapısına yöneldi.

"Noah." İsmi dilimden dökülünce omzunun üzerinden bana baktı. "Bugün yarışta iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

Kapıyı kapatmadan önce göz kırptığını görünce kalbim erir gibi oldu.

Bir duvara yaslanıp kalbimin çarpıntısının durmasını bekledim. Nihayet rahatlayınca da Santi'nin odasına döndüm.

Liam bugün yarışa birinci başlıyordu. Sonunda Noah'nın her zamanki birincilik pozisyonunda değişiklik olmuştu, abim ikinci ve Noah da üçüncü sıradaydı. Bay Slade üçüncü sırada. Ne trajedi ama. Bandini ve McCoy her seferinde diğer takımlardan daha iyi performans gösteriyordu, bu haksızlık gibi görünse de para böyle bir sporda büyük fark yaratıyordu. En iyi takımlar en iyi mühendisleri ve ekibi işe alırdı. Diğer birkaçı da üst sıralarda yer almak ve daha iyi arabalara sahip olmak için onların ardında kalırdı.

Gridin üzerindeki ışıklar söndüğünde pilotlar gazı kökledi. Havayı dolduran yakıt kokusu beni garip bir şekilde sakinleştiriyordu. Arabalar geçerken alkışladım. Pistin bariyerlerinin ardında durmayı, arabalar yoldan geçerken motorların titre-

şimini hissetmeyi, bariyeri tutarken parmaklarımın altındaki metallerin titremesini seviyordum.

Televizyonda araçlar normal hızlarda gidiyor gibi görünebilirdi ama gerçekte, F1 yarış arabaları bir renk cümbüşü hâlinde tozu dumana katarak önünüzden hızla akıp gidiyordu, motorların gürültüsü kalabalığın tezahüratlarıyla yarışıyordu. Bandini'nin kırmızı arabaları geçerken saçlarım rüzgârda savruldu. O kadar hızlı geçiyorlardı ki hangisi Noah hangisi Santi anlamamı zorlaştırıyor, yarış sıralaması için hoparlörlere kulak vermeme neden oluyordu. Asfaltta büyük hızla ilerleyen lastiklerden kıvılcımlar saçılıyordu. Diğerleri griden pembeye kadar bir renk dalgası hâlinde geçip gidiyordu. Yarış arabaları şık ve hantal olarak değişkenlik gösteriyordu. Bugün yarışı bitiş çizgisine bakan popüler bir virajda durarak kenardan videoya çektim.

İlk yirmi dakikada önemli bir aksaklık yaşanmadı. On ikinci turda bir pilot koruyucu bariyerlere çarptı. Patlayan plastik bidonlardan yola su saçıldı. Pilot kemerini çözüp kaskını çıkardıktan sonra küfürler savurdu. Enkaz hâlindeki arabasının yanında diz çöktü, vücudu gergindi ve titriyordu. Yarışçıların kaza yaptıklarında ne kadar duygusallaştıkları taraftarların pek umurunda değildi. Takımın tüm sıkı çalışması ve fedakârlıklarından sonra bu tür bir başarısızlıkla puan alamadan yarışa veda ediyorlardı.

Kameramı yarış pistine çevirdim ve McCoy'la Bandini araçları birbirinin önüne geçmeye çalışırken metal çerçevelerinin neredeyse birbirine değdiği harika kareler yakaladım. Motorların uğultusu dudaklarımda gülümsemeye neden oluyordu.

Liam ve Noah kırk tur boyunca birincilik için mücadele etti. Onları birbirleriyle yarışırken izlediğim ilk saatin heyecanı henüz geçmemişti, kalabalık hâlâ tezahüratlar ve sloganlar atıyordu. Bir buçuk saat boyunca ayakta durmaktan bacaklarıma kramp girmeye başladı. Keşke yanımda bir sandalye ve atıştırmalık olsaydı dedim.

Ellinci tura geldiğimizde abim Noah'nın arkasındaydı. Santi'nin atağa geçmemesi beni geriyordu. Noah önde Santi arkada pistte ilerlerken bariyere tutundum. Noah'nın kıçından ayrılmıyordu. *Çok yakındı.* Düzlükte hızlandı ve direksiyonu kırarak Noah'yı geçmeye çalıştı.

Santi'nin aracının ön kanadı Noah'nınkinin arkasına çarpınca nefesim kesildi. Santi, Noah'nın arkasından spiral çizerken her iki araba da titreyerek asfaltta sürüklendi. Abim saatte yaklaşık iki yüz seksen kilometre hızla Noah'ya çarpmıştı. Bandini arabaları pistte iki kırmızı yoyo gibi dönüyor, sürücüler kontrolü sağlamak konusunda hiçbir şey yapamıyordu. Midem bulanmaya başladı. Kalabalık sus pus olmuş Bandini araçlarının arkasında bıraktığı kıvılcım ve dumandan oluşan metal sesini dinliyordu. Nihayet yan bariyerlerin önünde durabildiler. Her iki motordan da dumanlar yükselerek mavi gökyüzüne doğru dalgalanıyordu.

Siktir. Noah'yla Santi araçlarından indi. Güvenlik ekibi pilotların yara almaması için uğraşırken bir vinç Bandini'nin hurdaya dönmüş arabalarını kaldırmaya geldi, o sırada Noah da kollarını sallayarak abime bir şeyler söylüyordu. Kaskını çıkarıp bir kenara fırlattıktan sonra Santi'yi yarış kıyafetinden tutup itti. Santi tam düşecekken son anda dengesini sağladı.

Derin bir nefes aldım, ikisi de sağ salim çıktığı için rahatlamıştım. Bu sporu yapan sürücüler için kaza riski her zaman vardı. Hatta bazıları bugünkü gibi kazalar sırasında ölürdü. Ancak çoğu yarışçı yanmaz yarış kıyafetleri, kaskları ve pilotu takla atmaktan koruyan halo güvenlik sistemi gibi önlemler sayesinde arabalarından yara almadan çıkıyordu. Bu kaza F1'in neden güvenlik protokolleri uyguladığının bir kanıtıydı.

Spiker, Bandini için kötü haberi vererek Noah ve Santi'nin yarış dışı kaldığını duyurdu. Her iki pilot da Markalar Şampiyonası için puan alamayacağından bu büyük bir kayıptı.

Ayrıca abimin kendine olan güvenine inen bir darbe niteliği de taşıyordu.

Onları pit alanındaki süitlerinde, daha önce Noah'yla karşılaştığım koridorda beklemeye koyuldum. Noah ve Santi içeri girdikleri anda varlıklarını belli etmişlerdi.

"Aklından ne geçiyordu senin? Bu nasıl bir pervasızlık, bu nasıl amatörlük? Boktan hareketin bugün bize çok şeye mal oldu."

Noah'nın abimle bu şekilde konuştuğunu duyunca vücudum taş kesildi. Olan biteni görmek için koridorun köşesinden onları izledim. Noah'nın sırtı bana dönüktü, abimse öfkeli görünüyordu, pek nadir böyle görünürdü. Yanakları kızarmış, gözleri kısılmış ve kaşları çatılmıştı.

Abimin gözleri parladı. "İki kere özür diledim zaten, Slade. Öpüşüp barışmak ister misin?"

Santi'nin sesinden akan alaycılık ve ona soyadıyla hitap etmesi pek hayra alamet değildi.

"Değerini kanıtlamak istiyorsan bunu milyon dolarlık bir arabaya çarpmadan yapmaya çalış. Bu uzun vadede senin için daha hayırlı olur. Ama sikimi istiyorsan kibarca istemen yeterli." Noah'nın sert sesi koridorda yankılandı.

"Siktir git. Tanrı'nın lütfuymuşsun gibi davranıyorsun ama sana şunu söyleyeyim, bir gün seni yeneceğim, tıpkı diğer herkesin seni yeneceği gibi. Aş artık bunu."

Gözlerim dolunca elimi ağzıma götürdüm. Noah cevap vermedi. Koridorda saklandığım yere doğru yöneldi, odasına giderken neredeyse beni devirip geçiyordu. Devrilmeden önce beni tutup dengemi sağladı.

Donuk gözleri ve pembe yanaklarıyla karşı karşıya geldim.

Odasının kapısını kapatmadan önce, "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Ne kadar mutsuz göründüğünü fark edince kalbim sıkıştı. Abime bir pislik gibi davrandığından onun için üzülmek iste-

miyordum ama kendime engel olamadım. Santi'nin takım için ciddi sonuçları olan aptalca bir hareket yapması kötü olmuştu. Puanlar bir yana, ikisi arasında sinirler epey gerilmişti.

Santi'nin süitine girip kanepeye oturduğum anda yan odada Noah'nın telefonu çalmaya başladı. Telefonu nadiren çaldığı için merakıma yenik düştüm. Kendime engel olamayıp kulak kabarttım. Hatta onu daha iyi duyabilmek için duvara bardak dayadım. Oysa tek duyduğum boğuk sözcüklerdi. Casusluk görevi başarısızlıkla sonuçlanmıştı, kulaklarıma sadece *baba* ve *kaza* gibi birkaç kelime ilişmişti.

Ben Google'da insanların duvar dinlemek için bardağı nasıl kullandığını araştırırken Santi odaya girdi. Elimdeki boş bardağa merakla baksa da şakacı gülümsememi görmezden gelmeyi tercih ederek bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Oturduğum kanepeye çökerek iç çekti, yüzündeki yenilmiş ifade içimi acıttı. Yarış tulumunun fermuarını açmakla uğraşırken ayaklarını birbirine sürterek spor ayakkabılarını çıkardı ve başını ellerinin arasına aldı. Odada sadece onun nefes alışverişleri duyuluyordu.

Soru sormaya başlamadan önce ona birkaç dakika tanıdım. "Başmühendis ve Noah'yla konuşman nasıl geçti?"

Hatalarımdan ders çıkararak sesimi Noah'nın duyamayacağı kadar alçak tutmaya özen gösterdim.

"Noah fena hâlde kızgın. Onu anlıyorum çünkü her şeyi berbat ettim. Ama arabadan iner inmez de buraya döndüğümüzde de ondan özür diledim. Henüz görüntüleri bile görmeden hatanın bende olduğunu biliyordum."

"Herkesin önünde sana öyle bağırıp olay çıkarmaya hakkı yoktu. Bu davranışı çok yanlıştı ve ikiniz için de utanç vericiydi. Özür dilediğin hâlde böyle davranması bir yetişkine yakışmıyor."

Tamam, sesimin şiddeti biraz arttı. Sayemde Noah şu anda konuşmamızı dinliyor olabilirdi.

"Ona puan kaybettirdim. Bu kaybı telafi etmek zaman alacaktır. Ben olsaydım ben de kızgın olurdum." Yere bakarken elleriyle saçlarını çekiştirdi.

"İkiniz de birbirini anlamaya çalışan takım arkadaşlarısınız. İkinizin farklı yarış stilleri var ve kendi tarzınızı bulup birlikte çalışmanız gerekiyor." İkisini de destekliyordum. Bandini ve markanın iyiliği için aralarındaki bu rekabeti bir kenara bırakmaları gerekiyordu.

"F1 yönetimi Bandini adına yarış sonrası birlikte basın toplantısı yapmamızı isteyecek." Sonunda yüzüme baktı. Kan çanağınca dönmüş gözleri her zamanki parlaklığını yitirmişti, üzüntüsü kalbimi sızlatıyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilerek derin bir nefes aldım. "Seninle beraber toplantıya katılacağım. En kötü ne olabilir ki? Tekrar kaza yapacak değilsin ya."

Meşhur son sözler.

Basın toplantısı, Santi ve Noah'nın kazasını bizzat izlemekle aynı şey değildi. Yarış pistinde pilotlar arasındaki gerilimi göremez ya da hissedemezdiniz. Takım telsizi dışında, tabii onu da ancak videolar YouTube'a düşerse duyabilirdiniz.

Basın toplantısında duygular istenmeyen kadın hayranlar gibi ortama akın etmişti. Muhabirler bu iki adamın bir başlarına basın toplantısı düzenlemesine salyalarını akıtıyordu. Gerginlik odayı yoğun bir bulut gibi kaplarken abim koltuğunda kıpırdandı, Noah'nın bakışlarıysa önündeki flaşlara odaklanmıştı. Aralarındaki tuhaflıktan utanıyordum. Sayısız kameranın onlara çevrilmiş olması bir şeyleri gizlemelerini zorlaştırıyordu.

Basın toplantılarının sıkıcı olduğuna dair önceki sözlerimi geri alıyordum. Ölümüne sıkılmaktansa kaosu tercih ederdim.

Muhabir Santi'ye bir soru sorduğunda Noah'nın çenesi seğirdi.

"Bugün böyle olmamalıydı. Takımımız bu yüzden çok puan kaybetti."

Muhabir Santi'nin peşini kolay kolay bırakacak gibi görünmüyordu çünkü uslu cevaplar gazete sattırmıyordu.

"Takım mühendisi sana frene basmanı ve Noah'nın kuyruğundan çekilmeni söylediği hâlde senin onu dinlemediğin doğru mu?"

Abim koltuğunda kıpırdandı. "Bunu tartışmak istemiyorum. Takım bugün zaten kaybetti. Bu bizim için kötü bir sonuçtu. Nasıl çuvalladığımın detayları üzerinde durmaya gerek var mı?"

Noah belli belirsiz başını sallayıp keskin gözlerini önüne dikti. Dar tulumunu değiştirip polo tişört giymiş ve saçlarını güzelce taramıştı, henüz tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Onun büyüleyici hınzırlığını her zaman hüzünlü hâline tercih ederdim. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda dikkatimi kol kasları ve parlak ışık altında parlayan yanık teni çekti.

Dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için salondaki gazetecilere bakındım ama gözlerim tekrar basın masasına kayarak Noah'nın üzerinde gezindi. *Of. Neden abimin rakibi olmak zorunda?*

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, spor ayakkabılarım kaygan fayansa sürtündü. Dikkatim tekrar abime yöneldi, Noah'ya olan ilgimi görmezden gelmeyi seçmiştim çünkü duygularımı kabul etmek istemiyordum. Bunun yerine, Noah'nın neden kötü bir tercih olabileceğine dair tüm nedenleri kafamda sıralamaya başladım.

Daha çok erken.

Onu çok az tanıyorum.

Abimin takım arkadaşı. Hatta rakibi.

Bütün The Bachelor *sezonlarının toplamından daha fazla ilişki yaşamış bir erkek orospusu.*

Beni yatakta becereceği gibi kafamı da becerebilir.

Noah Slade'in neden kötü bir tercih olabileceğini anlamaya çalışmak dikkatimi dağıtarak beni önümde yaşanan dramdan uzaklaştırmıştı.

Muhabirler dikkatlerini Noah'ya yöneltmeye karar verdiğinde tekrar kulak kabarttım.

"Noah, bize durum hakkındaki düşüncelerini anlatır mısın?"

Muhabirler bugünün ucu açık sorular için uygun bir gün olduğuna karar vermiş gibilerdi.

"Hiç yaşanmaması gereken boktan bir durumdu. Santi özür diledi, ikimiz de üzgünüz. Ekibimiz hatamızı düzeltecektir, araçlarımızı bir sonraki yarışa yetiştirmek için gösterecekleri çabayı şimdiden takdir ediyoruz. Kötü kazalar bir yana, hepimiz bu sporu severek yapıyoruz. Yarıştan erken çekilmek ve eve elimiz boş dönmek için bu işe girmedik. Çok kötü bir ekip çalışması örneği sergiledik ama bunun da üstesinden geleceğiz."

Soruları bir profesyonel gibi yanıtlıyordu. *Hiç fena değil.*

Santi gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, gözlerinden bile belli oluyordu.

Bugün Noah'nın bir profesyonel gibi davranmasını hiç beklemiyordum. Kameralar önüne geçince daha önceki kötü ruh hâlinin yerini sağlam bir takım arkadaşı tavrı almıştı. Bandini'nin onu sadece direksiyon başındaki yeteneği için takımda tutmadığını anlayabiliyordum. Görünüşü, kadınların neden ona çekildiğini açıkça ortaya koyuyordu, tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarıyordu.

Basın toplantısının geri kalanı sıkıcı geçti. Ara sıra Noah'ya kaçamak bakışlar attım çünkü sıkıcı bir toplantının geri kalanında bir kız başka ne yapabilirdi ki? Beni ona bakarken yakaladığında yanaklarım kızardı.

Peki ya kameralar kapandığında bana attığı o hınzır gülümseme? Daha fazlasını vadeden o gülümseme? Evet, görmüştüm.

Ah, dostum, başım belada.

10

NOAH

Maya beni süzdüğünü gizlemeye çalışıyordu. Artık bunun sadece bir merak değil, ilk tepkilerine bakılacak olursa abisinin yeni takım arkadaşını kesme olarak değerlendiriyordum. Ama sezon başladığından beri bir ay boyunca bu çekimi görmezden geldik, birbirimize bakışlar attık ama fiziksel temastan kaçındık. Fark edilmediğini düşündüğü tepkileriyle bende farklı bir heyecan uyandırıyordu.

Santi'yle takım arkadaşlığı maceramız kötü başlamıştı. Kız kardeşi ne kadar seksi olursa olsun, kısa süreli bir ilişkiyle aramızı daha da bozmaya gerek yoktu. Bu arada, kız kardeşi için seksi derken gerçekten bir içim su olduğunu belirtmem lazım. Ona ne gibi pis şeyler yapacağımı düşünmeden duramıyordum; mesela atkuyruğunu elime dolayıp dolgun dudaklarını aletimin etrafında hissetmek ve boşalana kadar ağzını becermek. Pisliğin teki olabilirdim ama ne kadar istesem de takımın başarısı için takım arkadaşıma bunu yapamazdım. Bu yüzden fantezilerimi başka bir kızla başka bir zaman için rafa kaldırdım.

Yediğim kaba pisleyemezdim. Nokta.

Bandini garajının tam karşısındaki Maya'ya göz ucuyla baktığımda aletim âdeta beynime misilleme yaptı. Kendimi kandırıp içimdeki isteğin sadece merak olduğunu söyleyebilirdim. Ama onun çevresindeyken aletimin sertleşmesine bakılırsa bu meraktan daha fazlasıydı ve inkâr ettiğim için içimden kendi kendime kızıyordum.

Maya'yı gördükten sonra bazen banyoda mastürbasyon yaptığımı itiraf etmekten utanıyordum. Korkunç alışkanlığımı inkâr etmenin faydası yoktu. Genelde yarışlardan sonra bastırılmış adrenalini dışarı atmak için mücadele ettiğimde oluyordu. Maya hep etrafımda dolandığından son zamanlarda çok fazla soğuk duş alarak onu kafamdan atmaya çalışıyordum. Buğday tenli bacaklarını ortaya çıkaran dar şortlar giyiyordu, ayrıca Bandini tişörtleri içinde de harika görünüyordu. Onu takımımın renkleri içinde, kamerasıyla pit garajında dolaşırken görmek içimdeki sahiplenici adamı ortaya çıkarıyordu.

Direktörden Bandini karavanında Maya'nın giydiği gibi kıyafetlerin tamamen yasaklanmasını isteyebilir miydim? Bu, sorunlarımın yarısını çözebilirdi.

Santi'nin arabasının kokpitine eğilmiş, motor teknisyenlerinden biriyle içeriyi kontrol ediyordu.

Teknisyen, Maya'nın havada duran kot pantolonlu kıçı dışında her yere bakıyordu. Tanrı'ya şükür, parçalanmış ve parçalanmasına iki yıkama kalmış gibi görünen yırtık pırtık şortunu giymemişti. Benim irademde bir yere kadardı. Vlogu için Santi'nin arabasının içini çekmekle meşgul olduğundan pit alanının ne kadar sessiz olduğunu fark etmemişti bile.

Kot pantolonumu düzelttim çünkü aletim fermuarımı zorlayacak denli zonklayarak beni rahatsız ediyordu. Bakışlarım garajın içinde gezindiğinde pit ekibinin Maya'nın kıçına nasıl baktığını fark ettim. Ve bu hiç hoşuma gitmedi. Tam da lazım olduğunda hangi deliğe girmişti bu Santiago?

Santiago, lütfen gelip kardeşini al. Herkesin çalışma programının içine ediyor.

Tanrı'ya şükür Maya sonunda kafasını arabadan çıkardı. Saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmamıştı, dalgalı kahverengi tutamları yüzünü çevreliyor, sırtından aşağı akıyordu. Melek gibi görünüyor diyebilirdim ama vücudu günah işlemek için –sert ve uzun sevişmeler için– yaratılmıştı. Tam bana göre bir ceza. İşlerine geri dönen teknisyenlerin komik görüntüsü karşısında kahkahamı bastırdım. Matkapların uğultusu ve bilgisayarların biplemeleri yeniden duyulmaya başladı, artık kimse Maya'ya bakmıyordu.

Dikkatini çektiğimde bana gülümsedi ve göğsümde pek alışkın olmadığım bir sıcaklık hissettim. Gülümsemesine karşılık verdim çünkü o kadar da pislik değildim. Gözlerim küçük elinde tuttuğu siyah kameraya ve tripoda kaydı, bana doğru yaklaşırken objektifi bana çevirdiği dikkatimi çekti.

Ah, sıcak gülümsemesinin nedeni anlaşıldı. Zekâsı karşısında başımı iki yana salladım, sırıtışımın yerini gülümseme aldı.

"Ve işte Bandini'nin en iyisi ama benim için değil çünkü bana göre en iyisi hâlâ abim. Karşınızda Noah Slade. Merhaba de." Rızamı almadan elindeki şeyi bana doğrulttu. İzin istemek yerine önce yapıp sonra af dileyen bir tip olması hoşuma gidiyordu. Bana kendimi hatırlatıyordu.

Zorunlu olmadığım sürece kamera karşısına geçmeyi sevmiyordum. Ama siktir et, yeni takipçiler kazanmasına yardımcı olacaksa bunu kabul edebilirdim.

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Kendime yalan söyleyip bunu hayranlarım için yaptığımı düşünsem de aletim de ben de işin aslını biliyorduk.

"Gerçek bir vlogger önyargılı olmamalı," diye homurdandım.

Yumuşak kahkahası yüzünden tripodu titredi, lanet olsun, bu, bütün gün duyacağım en güzel sesti. Ona başka hangi sesleri çıkarttırabilirdim?

Sikinle düşünmeyi kes, Noah.

"Bu konuya daha sonra geleceğiz, millet. Ee, Noah?" İsmimin dudaklarından dökülmesiyle sertleşmiş aletim dikkat kesildi, ateşli bir sesle sesli harflerin üzerine basa basa söylemişti. Acıyı hafifletmek için ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

Adımın farklı koşullar altında dudaklarından dökülüşünü duymayı çok isterdim. Kapalı kapılar ardında, kimsenin bizi duyamayacağı bir yerde, tercihen kıyafetlerimiz olmadan.

İstediğim ama sahip olamayacağım tek kızdan ilgi görmeyi arzulamam ne kadar iğrenç bir şakaydı. Daha da kötüsü o kız ilgimden tamamen habersizdi. Onunla daha fazla zaman geçirmek, mutluluğunu lanet olası bir kara delik gibi içime çekmek istiyordum.

Maya iç çatışmamdan habersiz devam etti. "Hayranlarına aracını gezdirmek ister misin?" Kirpiklerini kırpıştırarak cazibesini iyice ortaya koydu. Kahverengi gözleri parlıyordu. Lanet olsun, kim bu bakışlara karşı koyabilirdi ki?

"Elbette, kuralları siktir et, neden olmasın."

Aferin, Noah. Kamera önünde küfret.

Kabul ettiğimde heyecandan yerinde duramadı. Onu tanıyordum, kamerayı tutmasa şimdiye ellerine çırpmaya başlamıştı.

Aracıma doğru yürüdük. Mühendisler kokpite kolayca erişebilmem için kapağı çıkarmıştı. Elimi aracın ön tarafında gezdirerek kaputu ilgiyle okşadım. Maya'nın ellerime odaklanan gözleri karardı. Bu, onun da benden etkilendiğinin bir başka kanıtıydı, ilginin tek taraflı olmadığını ispatlıyordu. Beynim bu bilgiyi başka bir zaman düşünmek üzere kenara kaldırdı.

Santi'nin kız kardeşi olmasaydı onu otel odama davet eder, baştan çıkarır ve iyi vakit geçirmesini sağlardım. Ama ne yazık ki saygılı olmak zorundaydım. Her zamanki gibi davranamazdım.

Elbette bunu takımın iyiliği için yapıyordum.

"Direksiyon başında olmanın nasıl bir şey olduğunu izleyicilerle paylaşmak ister misin?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Bir pit görevlisini dürttüm. "Direksiyonumu getirebilir misin? Lütfen." İsteğimi yerine getirmek üzere aceleyle uzaklaştı.

"Direksiyonu beklerken hayranlara bir tur attırayım. Bu sporu yeni izlemeye başlayanlar F1 pilotlarının aracın içine nasıl yerleştiğini bilmiyor olabilir. Bazen direksiyonların üstünden bile pisti görmek zor oluyor. Tahmin edersiniz ki virajlar durumu daha da zorlaştırıyor." Rahatça araca yaslandım.

Maya'nın ışıl ışıl gülümsemesi devam etmem için beni cesaretlendiriyordu.

"Yarış sırasında aldığımız hasarın türüne bağlı olarak pit ekibinin elinde aracı düzeltmek için gereken yedek parça olabiliyor. Bu direksiyon." Maya bana doğru adım atarak net bir şekilde çekebilmek için kameranın açısını ayarladı. Parfümünün taze çiçek kokusunu içime çektim, bağımlılık yapan bir kokuydu.

Direksiyondaki mekanizmaların ve düğmelerin ne işe yaradığını açıkladım. Bandini teknik konularda ketum olmayı seviyordu, bu yüzden teknik sırları vermekten kaçındım. Maya söylediğim her şeyi dikkatle dinleyerek başıyla onayladı. Bu hareketi ve tebessümleri kalbimin sıkışmasına neden oluyordu. Göğsüme yayılan bu yeni his yarış kazanmanın verdiği duyguya benzemiyordu.

Açıklamalarımı tamamladım. Kamera ekranını yukarı çevirip tripodu ikimize döndürdü. İkimizi de kadraja almaya çalışırken kendini yan tarafıma bastırdı, teni tenime temas edince bütün dikkatim dağıldı.

Kısa kollarıyla bizi birlikte çekmeye çalışırken başımı iki yana salladım. Başımın bir kısmını kadraja alamadığından tripodu kapıp açıyı bizi kadraja sığdıracak şekilde ayarlamak zorunda kaldım. Baş döndürücü kokusu tekrar üzerime sinmişti. Kokusu beni tahrik ediyor, siktiğimin feromonları beni kendine çekiyor ve ne kadar boka battığımı gösteriyordu.

"İşte direksiyonunun ardında bir F1 pilotu olmak böyle bir şey. Gelecek hafta Rusya Grand Prix'sinde pit ekibiyle buluşacağım."

Ona gülümsedim. Vlog konusundaki heyecanı bana da bulaşmış, bu tür şeylere karşı her zamanki hoşnutsuzluğuma rağmen videosuna dâhil olmayı kabul etmiştim. Takip isteğimi onayladığından beri her gün Instagram'ını kontrol ettiğimden bahsetmiyordum bile. Bu benim küçük sırrımdı.

Kendi kendimi kandırıp vloglarında göründüğümde bunu kaçırmak istemediğim için diyordum ama aslında yarış pistinin haricindeki zamanlarda neler yaptığını merak ederek seyahat videolarına da göz attığımda kendimi bu yalana ikna etmekte zorlanmaya başladım.

"Bandini taraftarlarıyla paylaşmak istediğin son bir sözün var mı?" Dirseğiyle beni dürttü.

"Santiago'nun kıçını tekmeleyişimi görmek için gelecek hafta bizi izleyin." Kameraya gülümsedim.

Güldü ve bu kez daha sert bir dirsek attı ama o kadar güçsüzdü ki hissetmedim bile.

"Hepimizin tanıdığı kibirli pilot gibi konuştun. Bir dahaki sefere görüşürüz." Kameraya el sallayıp veda etti ve kapadı. Geri çekilmeden önce bağımlılık yapan kokusunu son bir kez içime çektim, sonra vücudunun sıcaklığı kayboldu.

Evet. Ben hasta bir orospu çocuğuyum.

"Video çekmemi kabul ettiğin için teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse kabul edeceğinden emin değildim." Gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Gerginliği var gücüyle geri dönmüştü, suçluluk duygusu kalbimi ele geçirdi. Pislik gibi davranmak doğamda vardı.

"Sorun değil. Sadece Santiago'nun tarafını göstermene izin veremezdim. Şirket için iyi bir reklam hizmeti oldu." *Ya, ne demezsin.* Dilimden bu kadar kolay dökülmesine rağmen kendi yalanıma inanmakta güçlük çekiyordum.

"Evet, tabii..." Ses tonu saçmalıklarıma inanmadığını söylüyordu. "Belki başka bir zaman yine vloglarıma dâhil olursun. Gitsem iyi olacak çünkü yarınki yarıştan önce videomu düzenlemem gerekiyor. Pol pozisyonun için tebrikler." Omzunun üzerinden bana son bir kez gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Son kelime dudaklarımdan çıkana kadar uzaklaşıp gitti.

11

MAYA

Garajda çektiğim, Noah'nın olduğu videoyu yükledim. Yorumlar pozitif ve heyecanlı mesajlarla dolup taştı. İnsanlar Noah'yı basından ve yarış pistlerinden uzakta, rahat bir ortamda görmekten ne kadar mutlu olduklarını belirtiyordu. Yorumlarda Noah'nm bebeğinin annesi olmak isteyen azgın kadınların mesajlarını görmemek mümkün değildi.

Noah'nm yakınında geçirdiğim her gün, kameralar kapandığında onun gerçek kişiliği hakkında daha çok şey öğreniyordum. Sıralama turlarından önce iki espresso shot içmeyi seviyordu, bu da bir saat boyunca duvara tırmanmasına neden olabiliyordu. Damarlarında espresso dolaşırken sohbet etmeyi sevdiği ortaya çıkmıştı. Ayrıca yarış günlerinden önce sabah erken saatlerde yoga yapmayı da seviyordu; son yarış sırasında beni de bu alışkanlığına katılmaya davet etti. Yoganın çok da tercih ettiğim bir egzersiz olmadığını söyleyebilirdim. *Huzurlu bir uykuyu tercih ederim, teşekkürler.*

Noah artık yanımdan geçerken atkuyruğumu bile çekiştiriyordu. Birbirimizin yanında artık daha rahat olmaya başladığımızdan bir noktada çizgiler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Her geçen gün onunla ilgili kararlılığımı bozan ve ona karşı koymamı zorlaştıran yeni ayrıntılar öğreniyordum. O artık sadece aklımı başımdan alan kibirli bir adam değildi. Yanlış anlamayın, hâlâ kendini beğenmiş tavırlar sergiliyordu, o yönü değişmemişti. Ama bu hoşuma gidiyordu. Onun yanında zaman geçirdikçe çekimine daha çok kapılıyordum.

Her zamanki mantralarımın artık işe yaramadığını fark ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal edebilirdiniz.

Uslu durmayı geçtim, artık kötü olmak istiyordum.

Noah'yla takılmak, Ben & Jerry's'den iki alana bir bedava dondurma almak gibiydi. İlk başta harika bir fikir gibi gelebilirdi ama otokontrolünüzü kaybettiğinizde kendinizi hepsini bitirmiş ve karnınız ağrırken bulabilirdiniz.

Kısacası Noah, güzel bir ambalajın içine gizlenmiş bir kalp ağrısıydı. Çikolatalı dondurma kadar cazipti.

Ve dünyadaki hiçbir seks onun yaratacağı sıkıntıya değmezdi.

Görüyor musun anne, sana daha sorumluluk sahibi biri olmaya çalışacağımı söylemiştim! Şu hâlime bak.

F1 Dünya Şampiyonası'nın şu anki sıralamasında Noah birinci, Liam ikinci ve Santi üçüncü sıradaydı. Abim Sochi'deki ikincilikten sonra tekrar üst sıralara yükselmişti.

Noah hesaba katılması gereken bir güçtü. Kendine olan güveninde sonuna kadar haklıydı çünkü adam direksiyon başındayken tam bir baş belasına dönüşüyordu, içgüdüleri ve refleksleri müthişti. Birbirlerinden hoşlanmamalarını bir kenara bırakırsak abim ondan çok şey öğrenebilirdi. Şangay'daki kazadan beri araları hâlâ gergindi, aradan iki hafta geçmesine rağmen ilişkileri tam olarak normale dönmüş sayılmazdı.

Önümüzdeki yarışın en güzel yanı İspanya'ya, evimize dönecek olmamızdı. Barselona kıyılarının yanı sıra *sangria* ve

*paella*nın tadına bakabilecektim. Annemle babam bizi ziyaret edecek ve Santi'nin yarışını izleyecekti. Yoldayken zaman su gibi akıp geçse de iki ayın ardından ülkemize dönmeyi dört gözle bekliyorduk.

Bu yüzden Noah'nın yanında irademi zayıflıyordu. Aylardır birbirimizle oynuyorduk, onun çekiciliğine karşı koymak için ekstra çaba sarf ediyordum. Yarış tulumunu giydiğinde işler daha da zorlaşıyordu.

Şoförümüz bizi F1 padok alanına bıraktığında karavanlardan yapılmış farklı tarzlardaki yapıları görünce şaşkınlıktan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Önceki yarışlara kıyasla farklı bir düzen kurulmuştu.

Eşsiz renklerdeki yapılar arasında yürürken şaşkınlıktan konuşamadım. Her takımın kendine ait yemek salonları, toplantı odaları ve daha büyük süitlerden oluşan bir karavanı vardı. Burası yoğun yarış haftasının koşuşturmacası sırasında dinlenmek için ekibe sığınak sağlıyordu. Uyumak için hâlâ oteli kullanıyorduk ama Santi ve Noah boş zamanlarının çoğunu burada geçiriyordu.

Bandini karavanlarının yanında durduk. Güneşin altında parlayan kırmızı rengi, şık ve modern görünürken markanın klasik havasını da yansıtıyordu.

Karavanların, deniz aşırı yarışlardaki süitlerle kıyaslandığında lüks bir havası vardı. İnsanlar alt kattaki bar ve restoranda takılıyordu. Santi bana üst katları gezdirdi; özel süitler ve kendimi orada oturup bilgisayarımda video ve içerik düzenlerken hayal ettiğim bir terastan oluşuyordu.

Bandini'nin karavan alanı, markanın Noah'nın babası da dâhil olmak üzere takıma büyük yatırım yapan sponsorlardan ne kadar fon aldığını gözler önüne seriyordu. Eski bir yarış efsanesinin markayı desteklemesinin iyi bir şey olduğu söylenirdi.

Süite giremeden yan tarafa doğru çekiştirildim.

Sophie boş bir salonda olmamıza rağmen, "Yardımına ihtiyacım var," diye fısıldadı. İri yeşil gözleri ve ağır nefes alış verişi karşısında şaşırdım.

"Ne konuda? Ve neden fısıldıyorsun?"

"Bir randevu teklifi aldım." Yanağının içini çiğnedi.

"Harika! Kıyafet konusunda mı yardıma ihtiyacın var?" Bakışları karşısında el çırpmayı kestim. "Galiba o değil?"

"Durum çok daha vahim. Liam, Rusya'da podyuma çıkarsa randevuya çıkacağımıza dair benimle iddiaya girmişti. Ben de aptal gibi kabul ettim çünkü bir sponsor etkinliğindeydik ve kafam güzeldi. Ayrıca Soçi'deki geçmiş yarışlarda berbattı, bu yüzden podyuma çıkmayı gerçekten başarabileceğini düşünmedim."

Gözlerim büyüdü. "Hayır, öyle bir şey yapmadın." İddiaların sonu asla iyi bitmezdi.

"Trajik, biliyorum. Bu yüzden onunla randevuya çıkmak zorundayım çünkü bahsi kazandı. Ama... bunun ne tür bir randevu olacağını söylemedi." Kendini beğenmiş sırıtışı zihnimde çanların çalmasına neden oldu.

"Randevunun farklı türü mü olur? Ben bir şey mi kaçırıyorum?" Noktaları tam olarak birleştiremiyordum.

"Çifte randevuya çıkacağız. Sen de benimle geleceksin." Küçük elleriyle kollarımı kavradı.

"Ne! Hayatta olmaz," diye karşı çıktım.

Bu kız delirmiş olmalıydı. Yapmak isteyeceğim son şey onlarla çifte randevuya çıkmaktı. Ne kadar garip olacağından bahsetmiyordum bile. Sophie'yle Liam arasında beni terletecek kadar cinsel gerilim vardı. Ayrıca Liam'ın çifte randevu istediğinden de şüpheliydim, Sophie ona yaklaştığında salyalarının nasıl aktığını görebiliyordum.

"Sadece ben, Liam ve Jax olacak. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Yatakta kendisine 'babacığım' denmesini istiyor gibi görü-

nen şu seksi İngiliz. Bu şekilde ikimiz de kazanmış olacağız." Bana mide bulandıracak kadar tatlı gülümsedi.

Bir kahkaha patlattım. "Böyle şeyler aklına nereden geliyor?"

"Sürprizlerle doluyum. Benim için bunu yapar mısın? Buradaki tek arkadaşın için?" Sophie ellerini birbirine kenetleyerek ayaklarının üzerinde ileri geri sallandı. Masum rolünü iyi oynuyordu. Fikir kulağa ne kadar kötü gelirse gelsin, başkalarına yardım etmekten hoşlanan biri olarak bunun bende nasıl işe yaradığını görünce yüzümü buruşturdum.

"Varım. Ama bunu sadece senin için yapacağım. Ne zaman?"

"Bu gece! Yarış öncesi antrenmanları hızlanmadan önce." Sophie kolyesini okşadı. Bunu söylemek şimdi aklına gelmişti, ne kadar da düşünceliydi.

Harika. Heyecandan öleceğim.

"Abim beni öldürecek," diye mırıldandım.

"Ah, saçmalama. O da arada bir kadınlarla takılıyor. Anlayacaktır."

Böyle bir şeyi nasıl söyler? Ondan hoşlandığım ve buradaki tek arkadaşım olduğu için kendini şanslı saymalıydı.

"Hadi ama. Sözlerine dikkat et. Düşüncesi bile iğrenç." Ona dilimi çıkardım. Bu kesinlikle duymak istediğim son şeydi. Annemle babamın hâlâ seks yaptıklarını duymakla eş değerdi.

"Gidip kıyafet seçsek iyi olur. Şık görünmeliyiz." Elimi kavradı, minyon birine göre şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Fikir berbat olabilirdi ama en azından uygularken şık görünmemizin önünde bir engel yoktu.

Sonunda birlikte Barselona sokaklarında alışverişe çıktık. Bu hoşuma gitti çünkü aylar sonra ilk kez kendi halkımın arasında olmak güzeldi. İnsanların İspanyolca konuştuğunu duymak, restoranlardan gelen taze yemek kokularını içime çekmek bana kendimi evimde hissettiriyordu.

Sophie'yle birlikte yerel mekânlardan birinde öğle yemeği yedik. *Tapas*larla karnımızı doyurup *sangria*larımızı kafaya dikerek sohbet ettik. *Evim güzel evim.*

Alkol kanına karışırken yanakları kızaran Sophie bana büyüleyici bir itirafta bulundu.

"Bu randevuya çıkmak zorunda kalmamın nedeni sadece iddia değil." Derin bir nefes verdi.

Kaşlarım kalktı. Sözünü kesip de cesaretinin kırılmasına neden olmak istemediğim için sessizce bekledim. O ve Liam hakkında daha fazla bilgi almak istediğim için bana meraklı diyebilirdiniz.

Sophie konuşmaya devam etti. "Bandini'yle seyahat edeceğim süre için bir Siktir Et listesi oluşturdum. Aslında normal yapılacaklar listesindekilerden seksi öğelere kadar Google'da araştırdığım farklı şeylerin bir karışımıydı."

İçkimi yudumlarken az kalsın boğuluyorum. "Tatlı Sophie'miz yaramaz kızlara göre bir yapılacaklar listesi mi hazırladı? Ne kadar cesurca bir hareket." Kaşlarımı oynattım. O da kendini tutamayarak güldü.

"Babamın istediği mükemmel hayatı yaşamaktan sıkılmıştım. Bu yüzden buraya gelmeden önce bir liste oluşturmaya karar verdim." Çantasından lamine edilmiş küçük kare şeklinde bir şey çıkardı ve katını açarak standart bir A4 boyutuna getirdi. Bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Maddelere göz gezdirirken birkaç tanesinde kaşlarımı kaldırdım.

"Bunun Liam'la ne ilgisi var?"

"Şey... Şangay'da karaoke yaptığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

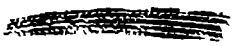
Devam etmeden önce bir yudum *sangria* içti. "Liste çantamdan düştüğünde Liam aldı. Listeyi biliyor ve altına 'bir kötü çocukla randevuya çık' diye madde ekledi. Bak."

Sayfanın altına siyah kalemle yazılmış madde listenin mükemmel renk kodunu bozuyordu. Kafamda noktaları birleştirdim.

"Aman Tanrım, bu listeyi tamamlaman için sana yardım mı teklif etti?"

Sophie boynundan yanaklarına doğru kızarmaya başladı.

"Sadece bu randevuyu kabul ettim. O kadar, başka yok çünkü onun yardımını istemiyorum. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın istemiyorum. Ama sana söylemek istedim çünkü biz arkadaşız ve bu da her şeyi birbirimizle paylaşacağımız anlamına geliyor." Dürüstlüğü beni mutlu etmişti çünkü arkadaşlığımız yeni bir güven seviyesine ulaşmıştı.

Abim tabii ki bu randevu fikrine karşı çıktı. Şaşırmamıştım.

Ben hazırlanırken ayaklarını sürüye sürüye odamda volta atıp kendi kendine mırıldanıyordu. Elini bugün dördüncü kez yüzünde gezdirirken dayanamayıp kıs kıs güldüm.

"Böyle devam edersen otuzuna gelmeden kırışacaksın." Maskara çubuğumla yüzünü işaret ettim. Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neden Jax ve Liam? Cidden ama onlardan başkası olamaz mı?"

Ona sert bir bakış attım. *Tabii. Noah'nın bana çıkma teklif ettiğini söylediğimi düşünsene.*

"Geçen hafta basın toplantısında konuştuğun şu hoş adama ne dersin? Hani inek gibi görünen, saçları taranmış, düzgün sorular sorabilen adam?"

Saçı ve sakalı beni uzaklaştırmaya yetmediyse bile pantolon askıları kesinlikle yetti.

Başımı iki yana sallayarak nefesimi verdim. "Sophie'ye iyilik yapıyorum. Liam'la yalnız gitmek istemediğinden ona katılmam için bana yalvardı. Bu yüzden gidiyorum. Korkmana gerek yok."

Arkadaşıma iyilik yapmak uğruna kendimi feda ettiğim için beni tebrik etmeliydi.

"*Onu* giymek zorunda mısın?"

Kısa kırmızı elbiseme bakıp omuz silktim. "Ne olmuş? Çok şirin bir elbise. Güzel bir restorana gideceğimiz için özensiz giyinmek istemedim."

Ağzından hayal kırıklığıyla dolu bir inilti kaçtı. Aşırı korumacı tavrı tatlı olabilirdi ama her hafta bununla uğraşınca cazibesini hızla yitirmeye başlamıştı.

"Merak etme, abiciğim. Jax'le ilgilenmiyorum bile. Şu anda dışarı çıkmaktansa pijamalarımı çekip yatmayı tercih ederim." Bu hayat için yaşayan, insan kalabalığının enerjisinden beslenen abimin aksine ben süslü bir akşam yemeğine katılmanın cazibesinden pek anlamıyordum. O F1 dünyasının ihtişamını ve ışıltısını seviyordu. Ama ben iyi bir kitap okuyarak ya da yeni bir dizi izleyerek vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Onun başka kızlarla takıldığını düşündükçe ürperiyordum. *Kahretsin Sophie, neden bana bundan bahsetmek zorundaydın ki?*

"Tamam ama gece yarısından önce dönmeye çalış. Dışarıda onlarla birlikte olduğunu bildiğim sürece gözüme uyku girmez." Bana iki kez söylemesine gerek yoktu çünkü yatma saatlerine uymayı severdim.

Otel odasından çıkarken abimin duyduğu son şey benim kahkaham oldu. Kapı arkamdan gümbürtüyle kapandı. Gözlerim odasından çıkan Noah'nınkilerle buluştu.

Gerçekten de aynı katta mı kalıyoruz?

Karşılaşmalarımızın sayısı giderek artmaya başlamıştı. Bu beni endişelendiriyordu çünkü Noah'nın yavaş yavaş inadımı kırdığını hissediyordum.

Gözlerini kapamadan önce bakışları vücudumu gezindi, dudakları sessizce dua ediyormuş gibi hareket ediyordu. Tepkisi bana kırmızı elbise seçimim için altın yıldız kazandığımı söylüyordu.

Her zamanki sakin ve soğukkanlı tavrına hiç benzemeyen bu şaşkın hâlini görünce güldüm.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Mavi gözleri iki karanlık havuz gibiydi. Bakışları tekrar vücudumda gezinirken nefesim sığlaştı. Adımlarıma ayak uydurarak beni otelin asansörlerine kadar takip etti.

Ona cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Ama – temiz, taze, ağız sulandıran– kokusu beni sarmalayarak aklımı bulandırınca çok geç de olsa bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark ettim.

Konuşmadan önce derin bir nefes daha aldım. "Evet, bu gece boş olduğumuz için yemeğe gidiyorum."

Çarşamba günleri ekip ve benim gibi yapacak çok işi olmayan insanlar için dinlenme günüydü.

Asansörün düğmesine basıp bana döndü. "Bu kadar yoğun bir yarış programında çok az boş gün oluyor. Yemeğe kiminle gidiyorsun?"

Pekâlâ, sorguya devam ediyoruz demek.

"Sophie, Liam... ve Jax'le." Cevabım hiç de kaçamak değildi.

Kıyafetimi tekrar süzerek sessiz kaldı, gözleri benimkilerle buluşmadan önce bakışları bacaklarımda oyalandı. Birinin beni bir an önce buradan çıkarması için dua ettim. Asansörün gelmesi ne kadar uzun sürmüştü, ben hızlı gelmesini istedikçe sanki benimle alay ediyordu.

"Hımm, kimse beni davet etmedi." Cebinden telefonunu çıkarıp olmayan davet mesajını aramaya çalıştı. Bu fırsatı onu süzmek için kullandım. Güçlü kolları gözüme ilişti, düğmeleri iliklenmiş gömleği ve dar kalçasını, kaslı bacaklarını saran kot pantolonuyla çok hoş görünüyordu. Henüz parmaklarını daldı-

rarak dağıtmadığı koyu renk saçlarını geriye doğru taramıştı. İniltimi bastırmak için alt dudağımı ısırdım.

Telefonunu kilitlerken dudakları asıldı, bunu görünce hem kendi kendime sevindim hem de onun için üzüldüm. *Böyle bir duygu karışımı yaşamak mümkün mü?* Noah sağduyum da dâhil olmak üzere her şeyimi allak bullak ediyordu.

Verdiği cevap karşısında omuz silktim, kalbim göğsümde hızla çarpmasına rağmen umursamıyormuş gibi davrandım. "Belki de meşgul olduğunu düşünmüşlerdir. Bir dahaki sefere seni de davet ederiz."

Davet etmeyeceğiz çünkü bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak.

Kapılar açıldı. *Tanrı'ya şükür.* İkimiz de aynı anda, birbirimize sürtünerek asansöre girdik. Bedenim fiziksel temasa karşılık vererek umutsuzca daha fazlasını arzulasa da beynim akıllıca bir kararla beni asansörün karşı köşesine yönlendirdi.

"Evet, belki. Akşam yemeğini nerede yiyeceksiniz peki?" Bir elini saçlarına götürüp tam da tahmin ettiğim gibi saçlarını karıştırdı. Kendine özgü tarzına bakıp sırıttım.

"Sanırım adı Bouquet. Sophie'nin seçtiği kıyafetlere bakarak pahalı bir yer olduğunu tahmin ediyorum." Dikkatini tekrar kendime çekmiştim. *Hay ben.*

Öksürdü. "Hımm." Bu, havasız kabinde bizi boğan, ağırlığı olan bir kelimeydi.

Aşağı inerken sessiz kaldı. Zihnimden asansörde sevişen çiftlerin görüntüleri geçerken ortamın havası değişti. Vücudumu kabinin yan tarafına bastırırken ellerimle serin demiri kavradım ve kafamdaki pis düşünceleri attım. Yakınlığımız ve parfümünün nefis kokusu beni yerle bir etmişti.

Kapılar lobiye açılmadan ve ben dışarı fırlamadan önce bana bir kez daha baktı. Omzumun üzerinden bakıp ona hızlıca el salladığımda şeytani gülümsemesiyle ürperdim. Bizimkilere doğru güçlü adımlarla yürürken gözlerini üzerimde hissedi-

yordum. Gözlerindeki parıltıyla yüzündeki gülümseme daha fazlasını vadediyordu.

Belli ki başıma iş açacaktı.

Kahretsin, yeni mantramı bulmuştum.

Gece başlayalı ikişer kadeh içmiştik bile ve açıkçası eğlenceli geçtiğini söyleyebilirdim.

Liam Sophie'nin kulağına birkaç tatlı söz fısıldadı. Liam ona ne zaman bir şey söylese, sanki ikisi arasında berbat bir içki içme oyunu oynanıyormuş gibi Sophie şarabından bir yudum alıyordu.

Jax'in iyi bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. Biraz içine kapanıktı ama komik ve gergindi. Aklıma Sophie'nin babacık yorumu geldi çünkü hakkını yemeyelim adam seksiydi. Ama Jax'in gerçekten öyle biri olduğunu mu düşünüyordu? Birazcık gerçeklik payı olmasa böyle bir şey söylemezdi.

Jax kıvırcık saçlarını annesinden ve Birleşik Krallık'ın en iyi siyahi boksörlerinden biri olan babasından almıştı. Ela gözlerini, keskin elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını ise İsveçli tarafından almıştı. Kasları ve zekâsıyla siz alt edebilecek biriydi. Ona ailesini sorduğumda lafı dolandırarak konuyu tekrar bana getirdi.

Jax çoğu insana seksi gelebilirdi ama bana neden gelmediğini bilmiyordum. *Belki de dövmelerinden hoşlanmamıştım?* Bana gömleğinin yakasından başı görünen dövmesinin bütün vücudunu kapladığını söylemişti. Karmaşık desenler parmak eklemlerini ve sağ elini de kaplıyordu. Birkaç tanesini sordum ama anlatılamayacak kadar çok vardı.

Masanın üzerinden elimi tuttuğunda bedenim buna tepki vermedi; bir yabancının elini tutmaktan farksızdı. Midemde

kıpırdanma ya da kalp atışlarımda hızlanma olmadığı için kaşlarımı çattım. Mezelerimizi sipariş ettiğimizde onunla aramızda cinsel bir çekim hissetmediğim sonucuna varmıştım ki bu iyi bir şeydi çünkü üzerimdeki baskıyı azaltmıştı. Arkadaş olmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

"Merhaba, çocuklar. Bu gece burada olduğunuzu duydum. Sanırım davetiyem postada kaybolmuş."

Noah'nın sesini duyunca midem çalkalandı. Bunu yaparsam önümden kaybolacakmış gibi gözlerimi ovuşturmak geldi içimden.

Göğsüme ve boynuma bir sıcaklık yayıldı. Liam'la Jax'in şaşkın şaşkın baktığını görünce içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Sophie masanın altından bana tekme attığında ona karşılık verdim. Bana attığı şüpheli bakışlara rağmen şu anda durumu açıklayacak kelime bulamıyordum.

Liam ve Jax, Noah'yı isteksizce selamladığında Sophie'yle ikimiz ona kısaca sarılmak için masadan kalktık ama Noah bana gereğinden uzun süre sarıldı. Bu da Jax'e açık açık "işine bak" demekti. Olanları sindirmeye çalışarak onu görmezden gelmeyi seçtim.

Ne oluyor? O neden burada?

"Hayırdır, neler oluyor? Beni bir yere davet etmemek ikinizin de yapacağı şey değil."

Noah'nın cüreti karşısında ağzım açık kaldı. Masadan fırlayıp kaçma dürtüsüne karşı koyarak boşboğazlığımın sonuçlarına katlanmaya karar verdim. Ne kadar da sorumluluk sahibi bir yetişkindim.

Noah elini sandalyemin sırtına dayayıp dikkatimi masadan uzaklaştırdı, etrafımda olan bitenler yerine vücudundan yayılan sıcaklığa odaklanmayı tercih ettim. Ona bu çifte randevudan bahsetmemişim gibi davranıyordu. *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümündeymişim gibi hissediyordum, garip olaylar sadece gösterinin bir parçasıydı.

"Çifte randevudayız." Liam kızararak ensesini ovuşturdu.

"Ah, demek çifte randevu? Bir dakikalığına size katılmamın sakıncası var mı?" Noah duruma el koyduğuna göre aslında formaliteden izin istiyordu. Jax'le yanıma boş bir sandalye çekip elimden menümü aldığında bir dakikadan daha uzun süre kalmak istediğini hissettim. Parmakları parmaklarıma değdiğinde nefesim kesildi.

Dokunuşundan uzaklaşıp elimle şakağımı ovuşturarak başımın ağrısını önlemeye çalıştım. Bu durumdan kurtulmak için baş ağrısı iyi bir bahane olabilirdi.

"Oturduğuna göre izin istemenin bir önemi var mı?" Liam kızgınlığını gizlemeyi başaramamıştı.

Başımı kaldırıp fırtınalı mavi gözleriyle buluştum. Sophie kahkahasını eliyle kapasa da boğuk sesi parmaklarının arasından yayıldı. En azından birimiz bu durum karşısında eğlenebiliyordu.

"McCoy ekibi Bandini kadınlarından bilgi sızdırmaya mı çalışıyor yoksa?" Noah dirseklerini masaya dayayıp çenesini eline yasladı. Gözlerindeki hınzır pırıltı ve sırıtışı masum görüntüsüne hiç uymuyordu.

Araya girdim. "Çünkü senin için her şey yarışlarla ilgili. Bizimle pist dışında takılmak istiyor olamazlar mı? Tanrı böyle bir şeyi yasakladı da benim mi haberim yok?" Söylediklerim masadakileri susturmuştu, herkes bana bakıyordu.

Noah boğazını temizleyerek konuşmaya hazırlandı. "Öyle demek istemedim. Sadece şaka yapıyordum..." Eli hemen saçlarına gitti. Utanması beni keyiflendirdi çünkü randevumuzu mahvettikten ve aptalca varsayımlarda bulunduktan sonra bunu hak etmişti.

"Çarşambaları genelde meşgul olduğun için gelmezsin diye düşündüm. Jax boştu ve bize katılmayı kabul etti. Kişisel bir şey değil." Liam her zamanki barışçıl tavrına bürünmüştü.

Yarış dünyasındaki herkes Noah'nın çarşamba ritüelini biliyordu. Çarşambaları genelde mankenler, kaliteli yemekler

ve yatak odasında biten özel bir turla geçerdi. Her magazin gazetesi bunu biliyordu, ne kadar görmezden gelmek istesem de ben bile biliyordum.

"Gelmek için tüm planlarımı iptal ederdim. Zaten o kadar da önemli değiller."

Vay be. Birlikte yattığı kızlara kendilerini ne kadar da özel hissettiriyor. Günahkâr çarşamba ritüelinden bahsetmek tadımı kaçırmıştı.

Noah burnumu kırıştırdığımı fark edince başını yana eğdi.

Jax ve Liam ona boş boş bakıyordu. Gitmesini ne kadar istediklerini hiç saklamasalar da Noah otoriter bir tavırla konuşmaya devam etti.

"Maya, sen İspanyolsun, değil mi? Barselona yakınlarında mı yaşıyorsun?" Sanki masada sadece biz varmışız gibi davranıyordu, hatta Jax'e sırtını dönecek kadar ileri gitmişti.

"Hayır, Asturias'ta yaşıyorum. Kuzeyde." Tüm gruba cevap versem de gözlerim Sophie'ninkilere yalvarırcasına bakıyor, bir çıkış yolu arıyordu. Bu durumdan kurtulmak için beyaz peçetemi teslimiyetle havaya kaldırabilirdim.

Sophie sonunda araya girdi. "İngilizcen nasıl bu kadar iyi o zaman?" *İşte benim kızım.*

Kahkaha attım. "Amerikan okuluna gittiğim için artık neredeyse hiç aksanım yok."

"Biraz aksanın var. Ama çok şirin," dedi Noah.

Bu yorum karşısında yanaklarım ısındı. *Şirin* mi? Noah Slade ne zamandan beri böyle kelimeler kullanıyordu? Sophie'nin fal taşı gibi açılan gözleri benimkilerle buluştu.

Jax'le Liam, Noah'ya bakarken Noah bile ağzından çıkana şaşırmış görünüyordu. Bir elini yine saçlarına götürdü. Biri ona bu fazlasıyla fark edilebilir huyundan bahsetmeliydi çünkü onu ele veriyordu.

Sanki Noah hiç tuhaf davranmıyormuş gibi konuşmaya devam ettik. Noah'yla ilgili her şeyi görmezden geldiğim gibi

söylediklerini de umursamamaya çalıştım. Kalp atışlarımın hızlanmasına ve bacaklarımı birbirine yapıştırmama neden olduğu için onu hiç duymamış, hiç görmemiş gibi davranmaya karar vermiştim. Çok işe yarıyordu. En azından şimdiye kadar yarış için gittiğimiz ülkelerde geçirdiğimiz süre boyunca yaramıştı. Ancak hiçbir zaman birbirimize bu kadar yakın olmamıştık.

Masanın altında kaslı bir bacak benimkine sürtünerek yaydığı enerjiyle varlığını belli etti. Onun yakınlığı zihnimi bulandırıyordu. Hem ondan kaçınmak hem de bana temas ettiğinde yarattığı sızıyı hafifletmek için bacaklarımı birbirine bastırdım.

Her gün, hayatımda onun gibi birine –ek iş olarak kalp kırmayı görev edinmiş bir adama– ihtiyacım olmadığına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Durumu yüzeysel tutmayı, sorunlardan kaçınmayı tercih ediyordum. Buna altıncı hislerimin ya da sağlam bir Google araştırmasının neden olduğunu düşünebilirdiniz. Gerçi bunu yaptığıma hâlâ çok pişmandım çünkü internette ünlüleri aratarak asla iyi bir sonuca varamazdınız.

Yemeğimize devam ettik. Mezelerimiz geldiğinde Noah yiyecek bir şeyler sipariş etti. Jax ve Liam bu noktada çifte randevu fikrinden vazgeçmişti. Bu durum karşısında derin bir oh çektim.

Gecenin sonunda hesabı Liam ödedi. Menüdeki en ucuz şeylerden sipariş etmeme rağmen buranın ne kadar pahalı olduğunu tahmin edebiliyordum. Hayatım boyunca kazanmayı beklediğimden daha fazla parayı bir yılda kazanan adamlarla takılmak beni rahatsız ediyordu.

Şoförün bizi girişten almasını beklerken Noah beklenmedik bir şekilde kolunu belime doladı. Bedenlerimiz birbirine temas edince vücudum ürperdi. Bugün nesi vardı böyle? Tam onu çözdüm dediğim anda böyle bir şey yaparak oyunu baştan sona değiştiriyordu.

"Maya ve ben aynı otelde kaldığımız için birlikte dönebiliriz." Eli sahiplenici bir şekilde karnıma doğru uzanarak beni rehin

aldı. Bundan nefret ettiğim kadar hoşlanmıştım da. Ondan uzaklaşmaya çalışırken popom kasıklarına sürtününce durdum.

Bana doğru bastırdığı çıkıntıyı görmezden gelmeyi seçtim. *Hayır. Bugün olmaz, Şeytan. Bugün beni baştan çıkaramazsın.*

"Ne harika bir fikir. Sizinle gelebilir miyim? Ben de orada kalıyorum." Sophie, yeşil gözleriyle bana muzip bir şekilde bakarak yanımıza geldi.

Noah kollarıyla beni sıktıktan sonra serbest bıraktı. Sophie bana göz kırptı, dikkatleri üzerimize çekmeyeceğimi bilmesem ona sarılabilirdim.

Liam güldü. "Benden kaçmaya mı çalışıyorsun? Noah ve onun işleri karıştırma sevdası sağ olsun bu randevu sayılmadı. İddia iddiadır. Vazgeçmek istiyorsan o başka tabii. Vazgeçmenin cezası ne olacak demiştik? Hatırlayamıyorum. Belki listeni kontrol edebiliriz."

Eyvah. Liam, Sophie'nin peşini kolay kolay bırakacak gibi görünmüyordu. Listeden söz edilince Jax ve Noah şaşkın şaşkın bakarken öfkeden burnundan alev saçan Sophie konuyu geçiştirdi.

"Hımm, dürüst olmak için paraya ihtiyacım yok. Ben dönek değilim." Hızlıca vedalaştıktan sonra caddeye doğru yürümeye başladı.

"Yemek için teşekkürler. Başka bir zaman tekrar buluşuruz." Liam ve Jax'e hızlıca sarıldım.

Noah sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Hiç sanmıyorum," dedi. Başımı iki yana sallayıp Sophie'nin peşinden gittim.

Bu gece hiç de düşündüğüm gibi geçmemişti.

12

NOAH

Başarılı bir sıralama turunun ardından Bandini terasında dinlenerek vakit geçiriyordum. Okyanusa bakan bir kanepede uzanmıştım, Barselona'nın öğleden sonra güneşi tenimi ısıtıp mavi dalgalar kumsala vururken tepemde kuşlar uçuşuyordu.

Alatorre ailesinin terasta belirmesi tamamen tesadüftü. Bu fırsatı değerlendirip onları yetiştiren insanlarla aralarındaki ilişkiyi merak ederek Maya ve Santiago'nun ebeveynleriyle takılmasını izledim. Yarışta beni destekleyen bir ailemin olmadığını düşünmek ciğerlerime baskı yapıyordu. Hafta sonunu sevdiğin insanlarla geçirmek güzel bir şey olmalıydı.

Ben hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Babam genellikle pazar günü yarışlarına gelir ve ben podyuma çıktıktan sonra çekip giderdi. Farklı etkinliklerde yanımda olmayı umursamaz, bir şey istemediği sürece yarış sonrası yemeklere katılmazdı. Manipülatif orospu çocuğunun tekiydi. Annem de aynı şekilde beni sürekli hayal kırıklığına uğratıyordu, geçenlerde kendisi ve arkadaşlarına bilet ayarlamam için beni aramıştı. İkisinin de her zamanki saçmalıkları yani.

Maya'nın annesi kızının daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu ki bu da Maya'nın güzelliğini nereden aldığını gösteriyordu. Babası Bandini takım forması giymiş, şapkasının altından fırlayan kır saçlarıyla sürekli gülümsüyordu. F1 deneyimini seviyor gibi görünüyorlardı.

Göğsümde girdap gibi dönen hüzün ve özlemle karışık kıskançlık duygusunu görmezden gelmekte zorlandım. Yok etmek istediğim nahoş bir duyguydu. Maya'nın ailesi sıradan ama son derece mutlu görünüyordu, bu da benim nasıl berbat bir baba ve ilgisiz bir anneyle büyüdüğümü görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Bu beni rahatsız ediyordu çünkü onlardan ilgileri dışında hiçbir şey istememiştim. Aslında normalde her çocuğa verilmesi gereken ama benden çalınan bir şeydi bu. Alatorrelerin sıradanlığı ve moral bozucu düşüncelerim psikolojimi olumsuz yönde etkiliyordu.

Maya'nın bana doğru geldiğini görünce kaşlarımı çatarak gülümsedim. Yırtık tulum ve beyaz bir üst giymişti, çekmeyi sevdiğim atkuyruğu şeklinde topladığı kahverengi saçları ardında sallanıyordu. Göğüs dekoltesi gözümden kaçmamıştı. Bu kıyafet herhangi birinin üzerinde gülünç durabilirdi ama Maya bunu bile seksi göstermeyi başarmıştı. Doksanlardan fırlamış gibi görünen bu çatlak kız bana sırıtıyordu.

"Hey, gelip ailemle tanışmak ister misin? Birkaç kez seni sordular, Santi'nin her hafta kime karşı yarıştığını görmek istiyorlar." Ayaklarına odaklanmıştı, dalgın bir tavırla spor ayakkabısıyla görünmez toprağı eşeliyordu.

Yüzünde bir gülümseme oluşturacaksa... neden olmasın.

Ayağa kalkıp kendimi tanıttım. Annesi birden beni kucaklayarak İspanyolların ne kadar sıcakkanlı olduğunu gösterdi.

"Maya senin hakkında çok güzel şeyler söyledi. Videolarında ona destek olman büyük incelik."

Ağzından duymayı beklediğim şey bu değildi. *Maya benim hakkımda iyi şeyler mi söylüyor?* Son zamanlarda aklımdan çı-

karamadığım kıza baktım. Spor ayakkabılarına bakarken yüzü tekrar kızardı ve tebessümü tam bir sırıtışa dönüştü.

"Rica ederim. Ona yardım etmek eğlenceliydi."

"Yanında olduğun için çok şanslı. Özellikle de Santi meşgulken tek başına kalıyor. Santi'ye sürekli çok çalıştığını söylüyoruz."

Kızıyla ilgili düşüncelerimin yarısını bilse hakkımda böyle düşüneceğinden şüpheliydim.

Babası sanki içimi görmeye çalışıyormuş gibi bakıyor, yüzümdeki ifadeyi okuyabiliyormuş gibi davranıyordu. Derin kahverengi gözlerini bana dikmesi rahatsızlıkla kıpırdanmama neden oldu.

"Küçük kızıma iyi bak." Sözleri gizli bir anlam yüklüydü. Kızının yatağına girmeye çalışmıyordum, sadece bunu çok düşünüyordum. Ama becermek istediğim kızlara karşı davranışlarımla kıyaslandığında ona oldukça saygılı davranıyordum. Minnettar olmalıydı.

Bana kendini beğenmiş bir pislik diyebilirdiniz. Umurumda değildi.

"Yardıma ihtiyacı olan Santi değil çünkü o her zaman bizim uslu çocuğumuz oldu. Maya'ysa" –annesi Maya'nın yüzündeki bir tutam saçı geriye attı– "yaramazdı. Ama kocaman kalbi olan iyi türden bir yaramazdır. Babası gibi biraz asidir." Maya'nın annesi kocasına sevgi ve şefkatle gülümsedi.

Güldüm. "İyi türden yaramaz nedir? İşleri tekrar berbat ettiğimde bunu halkla ilişkiler ekibime pazarlayabilir miyim diye merak ediyorum da."

"Niyeti hep iyi olan ama bazen ayarı kaçıran. Genelde bir insanın isteyebileceği en iyi kız evlattır." Bana sadece bir annenin yayabileceği sıcaklıkla baktı.

Maya, "Anne," diye inledi. "Burada değilmişim gibi konuşmayı keser misin?" Bal rengi gözleri uzun zamandır ilk kez bana bakıyordu. "Sen boş ver annemi. O saçma sapan hikâyeler anlatmaya bayılır."

"Santi'nin kart aracını çalıp mahallede sürdüğünü biliyor muydun? Daha beş yaşındaydı. Direksiyona birkaç tane tek boynuzlu at çıkartması yapıştırınca Santi küplere binmişti."

Maya yüzünü ovuşturup küçük ellerinin arkasına saklanırken kahkahamı zar zor bastırdım.

"Ah, hiç hoş bir an değildi. Santi haftalarca benimle konuşmamıştı." Maya'nın dudakları asıldı.

"Kartingi sever miydin?" Dikkatini çekmek için atkuyruğunu çekiştirdim.

Babası bana kaşlarını çatarken Santi gözlerini elime dikti. *Mesaj alındı.*

"Birkaç kez yaptım ama o daha çok Santi'nin sevdiği bir şeydi. Onun yaptığı her şeyi yapmayı severdim, yaşıtlarını dövmek de dâhil." Bana gülümsedi. Bu görüntü karşısında göğsümün sıkışması, son zamanlarda nasıl bir enayiye dönüştüğümün kanıtıydı.

"Peki ya ortaokul karnesinde sahtecilik yapmaya çalıştığı zamanı anlattı mı?" Santi gülümsemesine engel olamamıştı.

Maya'nın yanakları kıpkırmızı kesildi.

"Maya Alatorre, suçla yoğrulmuş bir hayatın içinden mi geldin sen?" diyerek onunla dalga geçtim.

"Ah, sonrasında annesi onu cezalandırmamı istediğinden bu olayı hatırlıyorum. Çocukları cezalandırma işi hep bana kalırdı. Aslında sadece karnesini posta kutusundan çıkarıp kötü davranış notunu silmeye çalışmıştı. Posta kutusuna geri koymadan önce zarfı buharlı ütüyle yapıştırmıştı. Ona bu kadar kızgın olmasaydık çabasından etkilenirdik. Cep telefonuna bir haftalığına el koyduğumda ağlamıştı." Babası da eğlenceye katıldı.

Maya benim dışımda her yere bakıyordu.

"Siz gerçekten de çok kötüsünüz. Santi, böyle devam edersen annemle babama on dört yaşındayken donut yemek istediğin için arabalarını kaçırdığını anlatacağım."

Ah, siktir. Annesiyle babasının yüzündeki ifadeden bunu bilmediklerini anlamıştım. Maya'nın açıklaması Santiago'yu benim yapabileceğimden daha çabuk susturmayı başarmıştı.

Santiago ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Tamam, ateşkes. Bu kadar pis dövüşmene gerek yoktu."

Maya'nın pis dövüşme düşüncesi beni cezbetti.

Kahretsin.

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp takım arkadaşımın ailesiyle normal bir sohbet etmeye odaklandım. Babam sinsi, zehirli bir yılan gibi terasta belirene kadar hep birlikte iyi vakit geçirdik. Yarış gününden önce gelmesine şaşırmıştım, bu nadir görülen bir durumdu ve iki gün boyunca telefonlarından ustalıkla kaçındığım için pişmanlık duymama neden oldu.

Ondan uzakta geçirdiğim zaman asla yeterince uzun gelmiyordu. Soğuk bakışlarını üzerime dikti, gözleri Kuzey Buz Denizi'nde çıplak yüzmek kadar davetkâr iki mavi küre gibiydi. Koyu renk saçlarını arkaya yatırmış, takım elbisesini jilet gibi ütületmişti, tek bir kırışıklık bile yoktu. Başkalarına hoş görünüyordu çünkü sahte tavrı içinde kaynayan tüm kötülüğü örtüyordu.

Maya ona merakla baktı. Babam ailesini görmezden gelerek, dönüp bakmadan yanlarından geçti. Bana selam verip sırtımı sıvazladı, beni gördüğüne sevinmiş gibi davranıyordu. Nicholas Slade aslında beni umursamıyordu. Ama gösterişi ve imajını umursadığından hayatım, emeklilik döneminde isminin silinip gitmesini engellemek için bir yan proje görevi görüyordu.

Maya'nın ailesine şüpheyle baktı, dikkatini ilk kez onlara çevirerek her birini süzdü. Rakiplerin iyi geçinmesi onun en büyük kâbusuydu. Bir an için Santiago'yla rakip olduğumuzu unutmuş, sanki aramızda bir rekabet yokmuş gibi ailesiyle sohbete koyulmuştum.

Üçümüzün anne babasıyla takılması, onlar beni tanırken yarışın arka plana atılması güzel bir histi. Bana sorular soru-

yor, Bandini direksiyonunun ardındaki adam hakkında bilgi edinmeye gerçekten istekli görünüyorlardı.

"Evlat, bir saniyen var mı?" Babamın çenesinin seğirmesi bana kelimelerle anlatılamayacak her şeyi anlatıyordu.

Süitlerin olduğu bölüme doğru babamın peşinden giderken omzumun üzerinden, "Daha sonra etkinlikte görüşürüz," dedim.

"Telefonlarıma cevap vermedin. Buraya kadar senin için geldim ve sen bana böyle mi davranıyorsun? Oğlumdan daha iyisini beklerdim."

Doğru, ikimiz de bu etkinliklere neden geldiğini biliyoruz.

İğneleyici bir yorum yapmamak için dilimi ısırdım. "Sıralama turlarına ve yarınki yarışa hazırlanmakla meşguldüm. Etkinlikler başlamadan beni bulman iyi oldu." *Yalan.* Ama dünyanın en büyük sahtekârından ders almıştım.

"Evet. Yarın için bir plan yapmalıyız."

Özel odama geçtik. Babam koltuklardan birine yerleşerek odanın beyaz duvarlarına karşı kara bir bulut gibi tüm enerjiyi emdi ve kırmızı yastıklardan birini kapıp sırtına koydu.

"Yarışı kazanmak için ne yapacaksın?" Lafı hiç uzatmamıştı.

Neredeyse bir yıldır yüz yüze görüşmemiş olmamıza rağmen nasıl olduğumu bile sormamıştı. Şaşırmamıştım ama yine de sinirlerimi bozmuştu.

"Elimden gelenin en iyisini?" Her hafta yarışa hazırlanırken saatlerce stratejistler ve mühendislerle görüşüyordum. Onun boktan fikirlerine ihtiyacım yoktu.

"Bu yarış Santiago'nun memleketinde yapılıyor. Bu onun için büyük bir yarış olacak. Bugünkü geçit törenini görmeliydin. Binlerce kişi onu görmeye geldi."

"Onun adına harika bir şey. Kendi memleketinde yarışmak genellikle pilotlara iyi gelir. Austin'deki yarış için sabırsızlanıyorum, Amerika'ya dönüp Güney yemekleri yemek için de." Barbekü fikri ağzımı sulandırdı.

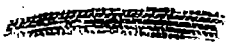
"Eh, o zaman yarın onu piste gömmen gerekiyor. Kendi memleketinde kaybetmekten daha kötü bir şey olamaz," diye dalga geçti.

Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. Yarışmak gerginliğimi hafifletirken tutkularımı da körüklüyordu. Evet, bu bir iş olarak görülebilirdi ama benim için çok daha fazlasıydı çünkü bundan zevk alıyor ve en iyilere karşı yarışıyordum. Babam eğlenceyi ve heyecanı mahvedip her şeyi rekabete dönüştüren biriydi. Zamanında hiç arkadaşı olmamasına şaşmamalıydı.

"Elbette, baba. Elimden geleni yapacağım."

"Elinden geleni yapsan iyi olur. Yarışı izleyeceğim, basına güzel malzeme olacaktır. İyi bir baba-oğul ânı yakalamaya bayılırlar." Bana parlak bir aksesuarmışım gibi davranıyordu.

"Gitmem gerek. Yarınki yarıştan önce yoğun bir gece olacak." Odadan çıkmadan önce ona el salladım.

Barselona'da yarış günüydü. Heyecanla dolup taşan kalabalık tribünleri sallıyordu. Makineler vızıldıyor, matkaplar uğulduyor ve bilgisayarlardan bip sesleri geliyordu. Takım direktörü, iletişim hattımızın açık olduğundan emin olmak için kulağımdaki takım telsizini test etti.

Yarış tulumumun fermuarını çekip yangın koruyucu başlığımı taktım. Bandini markasını temsil etmenin, hayranlarımı memnun etmenin tadını çıkararak kaskıma baktım. Bildiğim tek şey yarışmaktı ve kaskımı takmak bana huzur veriyordu. *Tatlım, ben geldim.*

Ekip üyeleri arabamı sıralamadaki yerime doğru iterken Liam pol pozisyonundaki yerini almıştı, ben ikinciydim, Santiago da üçüncüydü.

Yarıştan önce saatlerce pisti inceleyip tüm virajları ezberlediğimden emin oldum. İspanya Grand Prix'sinin podyumuyla aramda on altı virajdan oluşan toplam altmış altı tur vardı.

Yarış büyük bir kazayla başladı. Amerikalı bir pilot ilk virajda aracını bariyerlere çarparak diğer iki pilotu da beraberinde eledi. Etrafta metaller uçuşuyor, araçlar birbirine çarpıyordu.

Liam ilk birkaç tur birinciliği elinde tuttu. Aramızda bir oyun oynuyorduk, ben onun yanına yanaşmaya çalışırken o da virajlarda daha agresif davranıyordu. Motorun sıcaklığıyla tenim ısınırken boynumdan aşağı ter damlamaya başladı. Susuz kalmamak için içeceğimden birkaç yudum aldım çünkü yüksek hızda giderken sersemlemekten daha kötü bir şey olamazdı.

Keskin virajlardan birinde Liam'ın lastiğine çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Virajdan uzaklaşırken eldivenli eliyle bana hareket çekti. Onun bu öfkeli hâli beni güldürdü. Düzlüğe çıktığımda aracım yarış pistinde tam gaz devam ediyordu. Liam savunmasını bir anlığına bıraktığında bana onu sollama fırsatı doğdu. Virajlardan birinde onu geçtim. Gaza basarken aracım hızlandı ve düzlükte uçarak Liam'ı geride bıraktı. *Tüh, çok üzücü.*

Taraftarlar İspanyol bayraklarını ve Santiago'nun devasa yüz kartonetlerini havada sallıyorlardı. Pistte ilerlemeye devam ederek yanlarından geçerken bir bulanıklıktan ibarettiler.

Babamın dün söylediği saçmalıklarla ilgili olumsuz düşünceler zihnime doluştu. Başkalarının üzerine basan, her seferinde onları geçmeye çalışan babam gibi davranan bir takım arkadaşı olmak istemiyordum. Bok gibi insanları kimse sevmezdi. Karşısındakine verdiği zararı umursamadan zafer kazanmaya çalışan tipleri. Santi bu sezona zor başlamıştı. Düşüncesizliği canımı sıksa da o da herkes kadar kazanmak istiyordu.

Austin'de kaybetsem çok üzülürdüm. Yaşanacak hayal kırıklığını düşünsenize, tüm hayranlarınız onları iyi bir şekilde temsil etmenizi beklerken başarısız oluyorsunuz...

Lanet olsun, yarışırken düşünmekten nefret ediyorum.

Bir pit stoptan sonra yarış sıralamasında dördüncü sıradan tekrar birinci sıraya yükseldim. Yirmi altı tur sonra bile ilk sıradaki yerimi korumaya devam ediyordum.

"Noah, Santiago arkandan hızla yaklaşıyor. Şu anda ikinci sırada. Tanrı aşkına, virajlarda birbirinize çarpmayın sakın." Telsizimden takım direktörünün sesi yankılandı.

"Anlaşıldı. Liam'a ne oldu?" Sözlerine homurdanarak cevap verdim. çünkü bugün kimseye çarpmayacaktım.

"Boş ver şimdi onu. Santiago beş saniye kadar arkanda. Seni geçmesine izin vermemeye çalış."

"Anladım, teşekkürler."

Grubun başındaki savunma pozisyonumu korumak için fazla çaba harcamama gerek yoktu. Başlangıç noktasını tekrar geçtiğimde beni bulanıklaşan kalabalık karşıladı, Alatorrelerin daha önce taşıdığı İspanyol bayrağıyla eşleşen kırmızı ve altın renkleri yanımda dalgalanıyordu. Santiago yanlarından geçip arkamdaki farkı kapatırken tezahüratları daha da yükseldi. Şimdi aramızda birkaç saniyelik mesafe kalmıştı. Santiago'nun yerinde olsaydım bu yarışı kazanmak için her şeyi yapardım.

Sürekli beni takip ediyor, hata yapmam için fırsat kolluyordu.

Aklımdan Maya ve ailesinin Santi'nin başarısını görmek için onca yolu geldiği düşüncesi geçti. *Kahretsin.* Düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da Maya'nın kahkaha ve tezahürat seslerinin eşlik ettiği istilacı görüntüler peşimi bırakmıyordu. Ailesinin Santi'nin kariyeri için yaptığı fedakârlıkları düşünürken ellerim direksiyonu kavradı. Onun gölgesinde yaşarken Maya'nın yaptığı fedakârlıkları. O, spot ışıklarını çalmak istemeyen, tüm dikkatler abisinin üzerindeyken karanlıkta dans etmeyi tercih eden biriydi. Ne yazık ki ona göre benim gibi insanlar gölgelerde büyürdü.

Hay sikeyim. Yarış sırasında asla bu kadar düşüncelere dalmazdım çünkü düşünmek beni aptallaştırırdı. Düşünmek beni aceleci ve fedakâr bir plan yapmaya iterdi.

Lanet bir anomaliydim.

Altmışıncı turda savunmamı daha da gevşettim. Bunu yavaşça yaptım, virajları daha geniş alıp aracımın kontrolünü elimde tutarken herhangi birinin beni sollaması için daha fazla alan yarattım. Çabuk hata yaparsam dikkatleri üzerime çekerdim.

"Noah, her şey yolunda mı? Santiago hızlanıyor. Seni sollamak istiyor. Virajları dikkatli al."

"Anlaşıldı. Sanırım arabada bir sorun var ama ne olduğunu anlayamıyorum. Ekranlarda bir şey görüyor musunuz?" Yanlış bir şey olmadığından adım gibi emindim ama kendi sözlerime inanacak kadar gerçekçi olmam gerekiyordu. Taraftarlar canlı yayında takım radyomu dinleyebilirdi.

"Burada bir şey yok. Ne olduğunu tarif edebilir misin? Senin için çözebiliriz." Mühendisimin sesi umutlu geliyordu.

Bir başka virajı alırken, "Bilmiyorum. Sanırım direksiyon simidinde bir sorun var. Gevşemiş gibi hissediyorum," diye kolayca yalan söyledim.

"Anladım. Sen devam et, sonra çözeriz." Hepsi yalanımı yuttu, güvenilir tavrım ekip üzerinde işe yaramıştı. Yine de podyuma çıkmak istiyordum.

Altmış dördüncü turda, sollanmaya mahal verecek kötü dönüşler yaptım. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Santiago virajlardan birinde beni geçti ve yanımdan hızla uzaklaşırken aracımı sarstı.

Dudaklarımın köşesi kalktı.

Santiago bitiş çizgisini ilk geçtiğinde kalabalık çılgına dönerek kulakları sağır eden kükremeler çıkardı, havaya kırmızı dumanlar yükseliyordu. Damalı bayrağı gördüğümde podyumdaki ikinciliğimi sağlamlaştırmıştım.

Bir dahaki sefere daha şanslı olmalısın.

Santiago'nun ailesi podyumun yanındaki bariyerlerin arkasında bizi izleyerek kutlama yapıyordu. Annesiyle babası sadece gülümsemeleriyle bile tüm sahneyi aydınlatıyordu. Maya Bandini kıyafetlerini giymiş, etrafına İspanyol bayrağı sarmış, sahnedeki hoparlörlerden gelen müzik eşliğinde dans ediyordu. Onu mutlu görmek kalbimi sıkıştırdı.

Genellikle bir kadınla tanıştığımda beni cezbeden ilk şey dik memeler, sıkı popo ve baştan çıkarıcı dudaklar olurdu. Ama hayatımda ilk kez biriyle farklı bir nedenden dolayı ilgileniyordum. Maya'yla ilgili en güzel şey dudaklarımı her seferinde yukarı kaldıran bulaşıcı gülümsemesiydi, güldüğünde gözleri mutlulukla parlıyordu. Yaydığı ışık en sevdiğim şeylerden biriydi. Dünyayı umursamadan daireler çizerek dans eden bir pozitif enerji balonu gibiydi.

Harika bir vücudu var mıydı? Elbette vardı.

Ama şu anda gülümsemesi beni daha çok çekiyordu. Hepsini kendime saklamak, kötü günler için şişelemek istiyordum. Kahkahalarından bahsetmiyordum bile. Onların etkisini her seferinde aletime kadar hissediyordum.

Etrafımda şampanyalar fışkırıyordu ama ona öyle kapılmıştım ki dikkatimi bile vermiyordum.

Ve kahretsin ki bu beni korkutuyor.

Bu hâline son bir kez daha sırıtıp kalabalığa döndüm. Adımı haykırıyorlardı, onları duymak harika bir his olsa da hiçbir şey bizi izleyen Maya'nın yüzünde beliren gülümsemeyle boy ölçüşemezdi.

Madalya töreninden sonra karavana girdiğimde babamı lobide volta atarken buldum. Beni süitlere kadar takip etti, gerginliği sarsak adımlarından belli oluyordu. Ayakkabılarımızın pürüzsüz zeminde çıkardığı sesler dikkatimi dağıttı. Onu diğerlerinin yanından uzaklaştırdım çünkü öfke patlamasına kimse şahit olsun istemiyordum. Süite önce o girdi ve ben daha kapıyı kapamaya fırsat bulamadan beni odanın ortasına

doğru itti. Ancak bir pisliğe yakışacak bu hareketi beni hazırlıksız yakalamıştı. Ayaklarım fayans zeminde kaydı, kanepeye çarpmadan önce dengemi sağladım.

Demek bugün böyle geçecek.

"Ne bok yediğini sanıyorsun, Noah? Sen buna yarış mı diyorsun?" Sesi duvarlarda yankılanıyordu. *Birileri ikinciliğim yüzünden huysuzlanmış.*

"Son baktığımda öyle diyorduk. Ama belki de sen son kez yarıştığından beri kavramlar değişmiştir. Uzun zaman oldu."

Babamın göğsü inip kalkarken vahşi ve kontrolsüz gözleri sağa sola kaydı. Boktan bir kart podyumuna çıkamadığım ya da F2 aracımla kaza yaptığım her seferinde bana attığı bakışların aynısıydı. Ertesi gün ofisinde yalnız kaldığımız zamanlarda kıçımı tokatlamadan önceye sakladığı bir bakıştı. Neyse ki her gün yarış kıyafeti giydiğimden çürükler görünmüyordu. Önümdeki adam tarafından mahvedilmiş bir organ olan kalbimin paramparça kalıntıları dışında tenimde tek bir iz bile kalmamıştı. Babam berbat bir klişeydi.

"Kendi oğlumun böyle boktan bir performans sergilediğini görmek için bu takıma sponsor olmadım. Direksiyonla ilgili söylediğin saçmalıklara inanmıyorum. Tüm testlerden geçti; hiçbir şey gevşek görünmüyordu." Öfkesiyle beraber sesi de yükseliyordu. Öfkesini beslemek istemediğim için yüzümü ifadesiz tuttum. Sonuçları yakın zamanda, en azından bu hayatta tekrar yaşamak istemediğim bir ders olmuştu.

Omzumun üzerinden baktığımda süitin kapısının aralık olduğunu, şok olmuş Maya'nın eliyle ağzını kapayarak aralıktan bana baktığını gördüm. Nancy Drew gibi dedektiflik yaparak parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.

Sadece yarışta kötü bir gün geçirdim. Direksiyon sorunları her zaman olur.

"Direksiyonda bir sorun vardı. Umarım sonraki yarıştan önce ne olduğunu bulurlar, böylece bir dahaki sefere birinci olabilirim."

"Saçmalık! Aptalı oynayıp beni kandırmaya çalışma. Buradaki kariyerini benim finanse ettiğimi biliyorsun. İnsanlar senin yerinde olmak için adam öldürür. Senin yerine ânında birini geçirebilirim." Parmağını şıklattı.

"Hiç durma. Eminim McCoy bana hemen iş teklif eder. Zaten o takım muhtemelen Bandini'den daha fazla para ödüyordur. Hoşuna gitmez miydi?"

Başım yana savrulurken küçücük odada yankılanan bir *şak* sesi duyuldu. Babam bana elinin tersiyle vurmuştu. Onunla kavgaya tutuşmamak için elimden geleni yapıyordum, kendimi kontrol etmekte zorlandıkça nefesim daralıyordu. Maya'nın şok içinde çıkardığı ses ve kulaklarımdaki uğultu başka seslerin duyulmasını zorlaştırıyordu.

Dudaklarımdan süzülen kanı sildim. Sanki yeniden on yaşındaydım ve bir kart yarışında üçüncü olmuştum, babam sinirlenmişti ve öfkesini benden çıkarıyordu. *Görünen o ki huylu huyundan asla vazgeçmiyor.*

"Baba, bunu aştığımızı sanıyordum. Böyle bir tokada daha fazla anlam yüklemelisin; belki de yaşlanmaya başlıyorsundur."

"Ben de senin boktan tavırlarını geride bıraktığımızı sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Kendine çekidüzen ver. Bok gibi görünüyorsun."

Neyse ki Maya göz önünden kaybolmayı akıl edebilmişti çünkü babam boktan muhabbetimizi sonlandırarak hışımla kapıdan çıktı. Koridora bakmadan önce derin bir nefes aldım ama boş olduğunu görünce şaşkınlıkla karışık bir rahatlama hissi duydum, meraklı Maya çoktan gitmişti.

13

MAYA

Lanet olsun.

LANET OLSUN.

Noah'nın babasının ona vurmasını aklımdan çıkaramıyordum. Bir insan otuz yaşındaki çocuğuna nasıl vururdu?

Beynim saatte bir milyon kilometre hızla çalışıyor, bilgi yüklenmesine yetişemiyordu. Direksiyon problemleri, yarış, babasının attığı o korkunç tokat. Noah'nın gözlerindeki üzgün ve kaybolmuş bakış. Onu öyle görmek içimi parçalamıştı. Zaafları ve yaralı bir geçmişi vardı. Her gün gördüğüm, etrafındaki insanlardan zerre kadar etkilenmeyen ve onları umursamayan ukala adama hiç benzemiyordu.

Sladelerin kavgasından beş dakika sonra annemle babam Santi'nin süitine geldi. Kimse sessizliğimi ya da ben gördüklerimi –kimsenin bilmediği bir aile dinamiğini– düşünürken bacağımın nasıl sallandığını fark etmedi. Psikolojiye Giriş dersi almıştım ve ebeveynlerin çocuklarına vurmasıyla ilgili istatistikleri biliyordum. Bu tek seferlik bir şey, direksiyon arızası ya da kaybedilen bir yarış yüzünden yaşanan bir talihsizlik değildi.

Noah'nın babası, oğluna hayatı zindan ederek yaşayan berbat bir adamdı.

Ailemle vakit geçirdikten sonra ayrılmak için izinlerini istedim. Santi bana garip bir şekilde baktıktan sonra dikkatini yeniden annemle babama çevirdi, oğullarının bugünkü başarısından sonra yüzlerinde ışıl ışıl bir gülümseme vardı.

Mutfağa gidip bir buz torbası aldım. Noah'nın odasına yürürken soğuk plastik elimi uyuşturdu. Gerginlikten karnıma ağrılar giriyordu çünkü Noah bu kadar kötü bir gün geçirirken haddimi aşmak istemiyordum. Derin bir nefes daha alarak ciğerlerimi şişirdim ve bir anlığına duraksadım, kapısını çalmalı mıydım emin değildim.

Cesaretimi toplayıp kapıya hafifçe vurdum.

Kapı aralandığında Huysuz Noah'yla göz göze geldim, mavi gözleri başındaki Bandini şapkasının gölgesinde kalmıştı, kızaran yanağını gizlemek için yetersiz bir çabaydı.

"Merhaba, sana hediye getirdim." Buz torbasını salladım. Olanları gördüğümü gizlemenin bir anlamı yoktu.

Noah kapısını sonuna kadar açınca içeri girdim. Süiti Santi'ninkiyle aynı düzendeydi, düz beyaz duvarları vardı, bir duvar Bandini'nin kırmızı logosuyla kaplıydı. O beyaz koltuklardan birine oturup uzattığım buz torbasını eline alırken ben de karşısına oturdum.

"Kapı dinlemekte berbat olduğunu itiraf etmeye mi geldin?"

Dürüstlüğü karşısında yanaklarım kızardı. "Şey, özür dilerim." Kapıyı açık bırakan onlar olsa da özür dilemeliydim.

"Gördüklerin için ben özür dilerim asıl. Kapıyı kapamalıydım ama böyle bir şey yapmasını beklemiyordum." Noah'nın sözleri içimi burktu.

İfadesinde saklı bir şeyler vardı, neden özür dilediğini anlamıyordum. Noah'nın babasıyla olan kötü geçmişini düşündükçe başım dönüyordu.

"Özür dilemene gerek yok. Tam bir pislik gibi davranan oydu. Beni bir süre önce uyarmıştın ama durumun bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

Noah buz torbasını yanağına bastırırken yüzünü buruşturdu. "Kimse bilmiyor." Derin ve titrek bir nefes aldı. Onun gibi kendinden emin ve öz güvenli birinde nadiren görülen bir tavırdı, gardım düşürmesi beni huzursuz etti.

"Bir tahminde bulunup bunun sana ilk vuruşu olmadığını varsayıyorum."

Noah'nın boş bakışları yeterince açıktı.

"Bunu ne zamandır yapıyor? Çünkü bu yaptığı doğru değil. Ebeveynler çocuklarına böyle davranmamalı, özellikle de senin yaşındaki çocuklarına. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilecek durumdasın."

"Bir süredir devam ediyor ama kimsenin öğrenmemesini tercih ederim, bu yüzden aramızda kalsın."

Bu itirafı karşısında yüreğim parçalandı. Kaba, küçümseyici ve korkunç derecede rekabetçi biriyle büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Noah'nın hayatını gözümde canlandırmakta zorlandım. Dışarıya farklı bir imaj çizerken pistin ışıkları kapandığında böyle şeylere mi maruz kalıyordu?

Santi'yle ikimiz hiç böyle şeyler yaşamamıştık çünkü annemle babam bize her zaman saygı ve sevgiyle yaklaşırdı. Yoksul bir ailede büyümenin de etkisi olabilirdi tabii. Mutlu bir hayat yaşamıştım, kimse parayı bana karşı koz olarak kullanmamıştı. Birçok ihtiyacımızı karşılayan Santi bile. YouTube reklamlarından ve sponsorluklardan para kazansam da elime geçen miktar F1 sözleşmesiyle kıyaslanamazdı.

"Kimseye söylemeyeceğim. Ama neden onu koruduğunu anlamıyorum." İnsanların babasına nasıl davrandıklarını, onu pistlerin kralı olarak nasıl idolleştirdiklerini düşündükçe midem kalktı. Hayranları Noah'ya Amerikalı Prens diyordu. Yalanlarla ve beklentilerle ağırlaşan bir taç takmak zorunda kalmıştı. Noah

babasından ne kadar hoşlanmasa da onun soyadının ağırlığını taşıyordu.

"Bana kim inanır ki? O tarihe geçmiş bir pilot ve bu takımın en büyük sponsorlarından biri. İnsanlar görmek istediklerini görürler." Başını kaldırıp tavana baktı. Buz torbasının suyu yarış tulumunun üzerine damlıyor, kırmızı kumaştan gözyaşı gibi akıyor. *Ne kadar sembolik.*

"Bilmiyorum. Herhangi biri. Etrafta sürekli bir şeyleri filme alan birileri oluyor. Bugünlerde kameralar her şeyi yakalıyor."

Noah'yı nasıl da istediğim gibi gördüğümü, insanlara gösterdiği kişiliğine nasıl da inandığımı düşündüm. Kendini beğenmiş, aşırı öz güvenli, asi... Ön yargılı davrandığım için canım sıkıldı.

"Lütfen unut gitsin." Sesinde bir kesinlik vardı. Konuşmayı burada bıraktım çünkü bana açıldığı için fazla zorlamak istemiyordum.

Kendime engel olamayarak ikinci konuya değinmeye karar verdim. "Söyledikleri doğru mu? Direksiyonla ilgili olanlar?"

Bir kez daha derin bir iç çekti. "Duyduğun her şeye inanma. Birinci olmadığımda babam her zaman sinirlenir. Direksiyonum gevşemişti, kim ne derse desin." Kelimeleri dişlerini sıka sıka söylemişti.

"Ama kırk tur boyunca liderdin. Liderliği korumak senin en büyük özelliğin."

"Maya." Boğuk sesi dikkatimi çekerek masmavi gözlerine bakmamı sağladı. İsmim dilinden dökülürken beni aynı anda hem kalbimden hem de karnımdan vurdu. "Kapatalım bu konuyu. Babamın dediklerini unut. Santi İspanya Grand Prix'sini adil bir şekilde kazandı. Komplo teorileri üretmek yerine onun adına mutlu olmalısın."

Bakışlarını yana çevirerek bir saniyeden uzun bir süre benimle göz göze gelmeyi reddetti.

Yok artık. Noah yarışı gerçekten de eliyle vermişti. Neden kaybetmişti ki?

Birlikte sessizce oturduk. Kendi dünyamda kaybolmuş hâlde bu yeni bilgileri sindirmeye çalışırken kalkıp yanıma oturduğunu fark etmedim bile.

Buz torbasını kenara atmış elimi sıkıyordu. Temasıyla birlikte nabzım hızlandı. Kendi kendime, eli buz yüzünden donduğu içindir dedim, serin dokunuşu yerimden sıçramama neden olmuştu. Bunun aramızdaki bağla ilgisi yoktu. *Değil mi?*

Elimi çekmeye çalışsam da bırakmadı, nasırlı parmakları benimkilere sürtünüyordu. Başparmağının tembelce gezindiği yerde tenim karıncalandı.

"Dinle. Babamın dediklerini unutalım. Birinci olmadığım için sinirlenen şerefsizin tekini dikkate almaya değmez. Onun ne düşündüğü kimin umurunda, banka hesabına ya da ona bir faydası dokunmayacaksa artık yarışlara bile doğru düzgün gelmiyor."

"Peki, tamam." Söylediklerine neredeyse hiç dikkat etmedim. Gözlerim küçük elimi saran bronzlaşmış eline takılı kalmıştı, başparmağıyla elimi okşuyordu.

Oda ısınırken gerilim yoğunlaştı, zihnimi ve kalbimi sararak beni boğmaya başladı. Yarışla ilgili sessiz itirafı aramızda çok fazla şey varmış gibi hissetmeme neden oluyordu. Ona açılmayı ya da ortak bir sırrımızın olmasını istemiyordum, bu, bizi geri dönemeyeceğimiz bir noktaya taşırdı.

Ama bana hiçbir şey itiraf etmesine gerek yoktu. Bugün kazanma şansını eliyle verdiğini bakışından ve âdemelmasının oynamasından anlayabiliyordum. Saçma bir altıncı his diyelim.

Eli elimi okşamayı bıraktığında içim rahatladı. Sonunda daha rahat nefes alabiliyordum, zihnim elimi çekecek kadar berraklaşmıştı.

"Gitsem iyi olacak. Partiden önce ailemle akşam yemeğine gideceğim. Belki orada görüşürüz."

Ona doğru eğilip kırmızı olmayan yanağına bir öpücük kondurdum. Teniyle buluştuğumda nefesi kesilirken dudaklarım bu temas yüzünden karıncalanarak bir saniyeden uzun bir süre orada oyalandı.

Noah tepki veremeden geri çekilip kapının koluna uzandım.

Kanepede oturmaya devam etti, ağzının köşesinde beliren hafif bir tebessüm dışında etkilenmiş görünmüyordu. Onu tanımıyor olsaydım bunu fark etmezdim bile. Ama birlikte iki ay geçirmiştik ve ben onun her huyunu, kimse onu izlemediğinde yaptığı her hareketi yakından inceliyordum.

"Sonra görüşürüz. Geldiğin için teşekkürler. Ve buz torbası için de." Daha önce yaptığım gibi torbayı havada salladı. Şapşallığına güldüm, üzerime diktiği mavi gözleri parlıyordu.

"Önemli değil." Kapıyı usulca kapatırken omzumun üzerinden bakmaya zahmet etmedim.

Noah yarış sonrası verilen partiye gelmedi. Onsuz kendimi kötü hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyordum, Santi ve Sophie meşgulken beni eğlendirmesi hoşuma gidiyordu.

Parti sırasında başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu fark ettim. Büyük bir günah işlemiş gibi hissediyordum.

Sanırım Noah Slade'den *hoşlanıyordum.*

14

MAYA

Monaco. İzlemesi en zevkli yarış pistlerinden biriydi. F1 tarihinin en eski yarışlarından biri olarak bilinen, zenginlik ve lüksle beslenen dünyaca ünlü Monaco Grand Prix'si öncesinde Bandini takımının haftalık takvimi etkinliklerle doluydu. Dünyanın dört bir yanından ünlüler bu partiler için gelmişti. Otel odamızdan gördüğüm kadarıyla güneşin altında denizi örten yatlar ışıl ışıl parlıyordu.

Bandini ekibi tekne gezileri, röportajlar, galalar, aklınıza gelebilecek her çeşit etkinlikle dolu bir hafta planlamıştı. Bu, benim de etkinliklere gideceğim anlamına geliyordu. Destekleyici kardeş rolümün sınırları yoktu, genellikle böylesi etkinliklerden kaçınmaya çalışsam da bu kez yarış haftasından şikâyetçi değildim.

Çünkü Kardashianlardan birinin katıldığı bir partiye ben bile karşı koyamazdım.

Monte Carlo gelmiş geçmiş en havalı yerlerden biriydi. Fotoğraflar buranın hakkını veremiyordu; tablo gibi kıyı şeridini ve tarihî dokusunu gerçeği gibi yakalayamıyorlardı. Santi'nin

burada bir daire almak istediğine inanamıyordum. Hafta başında yarışla meşgul olmaya başlamadan önce bir tane beğenmiştik bile, Akdeniz'e bakan iki yatak odalı modern bir daireydi.

Stresin onu etkisi altına aldığını görebiliyordum. Her zamankinden daha gergin görünüyor, makyaj malzemelerimi banyo tezgâhının üzerinde bırakmam gibi küçük şeylere sinirleniyordu. Monaco yarışı büyük bir olaydı ve takımın ondan iyi bir performans sergilemesini beklemesinden dolayı baskı altında hissediyordu. Bu pistin Noah'nın en iyi iş çıkardığı, yarış becerilerinin öne çıktığı yerlerden biri olması da durumu iyice kötüleştiriyordu.

Salı günü Monaco'da tam olarak ne mi yapıyordum?

Bir teknedeydim.

Övünmek genelde yaptığım bir şey değildir ama burası Monaco'ydu... Tekne derken, en az otuz metre uzunluğunda, sıcak yaz güneşi altında parlayan beyaz fiberglas bir yattan bahsediyordum. Ama sahibini yatla ilgili sorguya çekmemiştim çünkü bu yüksek tabakaya özgü bir davranış değildi ve kabalık olurdu.

Ayrıca bu hafta şık ve görgülü olmak istiyordum.

McFloating Mansion'ın ön güvertesindeki şezlongda uzanıyordum. Yatın dört katını gezmiş, arka güvertede bir kokteyl içmiş ve taze okyanus esintisini içime çekerken kanalım için abimle bir röportaj yapmıştım. Hayatımın haftasını yaşadığımı söyleyebilirdim.

Tenim yoğun güneş altında yanmaya başladığından çantamdan güneş kremi tüpünü çıkardım. Kusursuz bir zamanlaması olan Noah tam da o anda yanımdaki şezlonga yerleşmeye karar verdi.

"Güneşten mi kaçınıyorsun?" Elimdeki pembe tüpe dokundu. Koyu renk güneş gözlüğü mavi gözlerinin içinde dönen duyguları görmemi, aklından geçenleri okumamı zorlaştırıyordu. Dürüst olmak gerekirse tüm heybetiyle beni tedirgin ediyordu. Havalı

deniz şortu normal şortlardan daha kısaydı, kaslı bacaklarını ve baldırlarını ortaya çıkarıyordu. Ayrıca, kokteyl saatiyle şu an arasında bir yerde gömleğini çıkarmıştı. Gözlerim güverteye odaklanmadan önce güneşte yanmış heykel gibi vücudunda gezindi.

"Doğuştan buğday tenliyken cildimin erkenden yaşlanmasını istemem." Daha da eğildiğinde kalbim hızlandı.

Eli elime değdiğinde, teni tenime kaç kez değerse değsin asla kaybolmayan yoğun bir enerji akımı hissettim. Elimden güneş kremini kaptı.

"Of, ben hallederim!" Sesim kulağa nefes nefese geliyordu. *O da fark etmiş miydi?*

Ukala sırıtışı bana *evet, fark ettim* diyordu. Başımın üzerindeki güneş gözlüğümü yüzüme indirerek aramızda bir bariyer oluşturdum çünkü bu oyun iki kişiyle oynanırdı. Yapmakta hiç sakınca görmediğim çocukça bir hareketti.

"Arkanı dön. Yardım edeyim."

Yirmi üç yaşında kalp krizinden ölmek mümkün müydü? İstatistikler ne diyordu acaba?

Kontrol etmek için çaresizce cep telefonumu çıkardım.

"Şimdi neyle uğraşıyorsun? Ne zaman yanında olsam hep kıpır kıpır bir şeyler yapıyorsun."

Salondaki minderlerin arasında kaybolmak ya da denizde eriyip gitmek istiyordum. Peşimi bırakmıyordu.

Telefonumu elimden çekip aldı.

"Pardon! Geri ver onu. Hemen." Tam bir anne edasıyla söylesem de istediğim etkiyi yaratamamıştım, Noah beni ciddiye almak yerine güldü. *Bir gün çocuklarım olduğunda onları cezalandırmayı asla beceremeyeceğim.*

Beni duymazdan gelerek telefonumu almaya çalışan ellerimi savuşturmayı tercih etti.

"*Yirmi üç yaşında kalp krizinden ölme ihtimali nedir?* Cidden Google'da bunu mu araştırıyorsun? Senin üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmiyordum. Beni şımartıyorsun."

Kaşlarımı çatsam da o sadece gülmekle yetindi. Başını geriye atarak güldü, sinirlenmemiş olsaydım bunu son derece çekici bulabilirdim. *Kimi kandırıyordum ki?* Şimdi de gayet çekici buluyordum. Sinirli olsam da olmasam da adam fenaydı. Yakışıklı ve yatağa atmalıktı.

Bir anlık zayıflığından yararlanarak telefonumu geri aldım.

Parmağıyla şezlongu işaret etti, önceki teklifini artık geçiştiremezdim. İsteksizce dönerek yüzüstü şezlonga uzandım. Noah yanıma oturdu, minder ağırlığı altında çökerken bacakları vücuduma baskı yapıyordu.

Güneş kremi sıkmadan önce kırmızı bikinimin askısıyla oynadı. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Sesi daha mı boğuk çıkıyor? Yoksa bana mı öyle geldi? Gözlerim Akdeniz'e dönük olduğu için yüzünü göremiyordum.

Soğuk krem sırtıma değdiğinde irkildim. Kendime yalan söyleyerek diken diken olan tüylerimi soğuk güneş kremine bağladım. Sırtıma güneş kremini süren kişi Noah olduğu için değildi. *Hayır.*

Noah hakkında kendime o kadar çok yalan söylüyordum ki günah çıkarmam gerekiyordu. Yalanlarımı duyan rahip kulaklarına inanamaz, bana bilgece tavsiyeler verdikten sonra en az beş kez

Selam Sana Ey Meryem duasını ederek yollardı. Bunun için kendimi suçlayamazdım. Noah toplam yüz erkeğin çekiciliğine sahipti ve bu, her şeyi zorlaştırıyordu.

Sırtıma krem sürmeye devam ederken kollarım ağırlaştı; Noah'nın elleri beni okşarken bu ilginin tadını çıkardım. Dokunuşu ardında sıcak izler bırakıyordu. Öksürerek örtbas etmeye çalıştığım utanç verici bir inilti çıkardım.

Derinden gelen boğuk kahkahası içimi titretti. Sanki bu doğal bir şeymiş gibi davranıyordu, sanki sadece ikimiz özel yatımızda takılıyor, denizde sıradan bir günün tadını çıkarı-

yorduk. Belki de sadece ikimiz vardık çünkü beni kurtarmak için bir kişi bile yanımızdan geçmiyordu.

Neyse ki acımasız dokunuşları karşısında yanaklarımın nasıl yandığını göremiyordu.

Ve yanan tek yerim yanaklarım da değildi.

İlgisi karşısında bacaklarımın arası zonkluyordu. Bir erkekle yatmayalı ne kadar zaman olmuştu? Sanırım en son üniversitedeki ilk yılımdaydı? Hatırlamaya çalıştım ama hatırlayamadım ki bu iyiye işaret değildi. Ona olan ilgimin nedeninin bu olduğuna karar verdim. Yapılacaklar listemdeki bütün çekici şeylerin üstünü çizdiği için değildi.

Tabii ki değil.

Elleri belime doğru inip tenimi yoğururken inledim.

Belamı bulmuştum.

Noah'nın dokunuşu altında bedenim heyecanlanırken tüm bunların neden bu kadar yanlış geldiğini anlayamıyordum.

"Sana bugün çok güzel göründüğünü söylemiş miydim?"

Beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Hayır, söylemedin. Ama şimdi söylemişti, elleriyle sırtımı ovarken başımı rahat şezlonga yasladım. Parmaklarında artık bir damla bile güneş kremi kaldığını sanmıyordum.

"Hımm. Emin değilim."

Tamam, aferin. Bu kulağa iniltinin yarısı kadar bile çaresiz gelmiyor.

"Bugün muhteşem görünüyorsun," dedi daha cazibeli bir tonda.

Akla hayale gelmeyecek bir şey yaparak beni şok etti. Dudakları boynumun kıvrımına değdiğinde nefesim kesildi, bayılacak gibi oldum. Kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Tırnaklarımı şezlongun kumaşına geçirmiş, Noah'nın beynime attığı çentiklere benzer çentikler atmıştım.

Vücudum yanıyordu, özel bölgelerim daha da kötü durumdaydı. Güneş kremi sürdürürken tahrik olmak nasıl mümkün

olabilirdi? Bunun için tüpün arkasında bir uyarı etiketi olmalıydı. Zararlı ışınların canı cehenneme, Noah'nın yaptığı bu şey beni ellinin altındaki koruma faktörlü kremlerden bile çok yakmıştı.

Bir kere daha güldüğünde arkamı dönüp ona baktım.

Hiç etkilenmemiş gibi göründüğünü fark edince iyice sinirlendim. Bir işaret aradım. Gözleri ve ifadesiz yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu. Bakışlarım altın rengi göğsünü ve karın kaslarını es geçti çünkü bunun için ne zamanım ne de irademvardı.

Şortundaki şişkinliğe bakıp sırıttım. Arsız gülümsemesi yüzünü öpme isteği uyandırırken bakışlarındaki keyifli ifadenin yerini şehvet aldı.

Aramızdaki çekim arkadaşlığımızı tehdit ediyordu. Bu durumdan ne çıkaracağımı bilmiyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, ondan kaçınmak için bir plan hazırlamalı, azılı çapkına karşı savunma kalkanı oluşturmalıydım. Bu beni biraz uğraştıracaktı. Sophie'nin yardımına bile ihtiyacım olabilirdi çünkü plan yapmak onun işiydi; sonuçta Liam'a duyduğu ilgiden vebadan kaçar gibi kaçmayı başarabiliyordu.

Abinin takım arkadaşıyla yatmayacaksın sözü kulaklarımda çınlıyordu, artık bu benim için yeni bir mantraydı. Evet, mantra listem uzadıkça uzuyordu çünkü siz Noah Slade'le tanışmadınız. Onun gözeneklerinden sızan şehveti anlayamazdınız. Feromonların ve hınzır gülümsemelerin gücünü asla hafife almayın.

Güneş kremi sürmeyi bile bir çeşit ön sevişme hâline getirebiliyordu.

İçten içe suçlu hissettim çünkü Noah'dan etkilenmek istemiyordum. Benim için güzel şeyler yapmasına rağmen Santi'ye hâlâ bir pislik gibi davranıyordu. Şu anda âdeta bir çelişki yumağıydım, artılar ve eksilerle savaşıyor, Noah'yla birlikte olursak yaşanacak felaket senaryolarını düşünüyordum.

Noah şezlongumdan kalkarak o lanet güneş kremini yanıma koydu. Birden ikileme düştüm. Bir yanım kalmasını isterken diğer yanım gitmesini istiyordu. Beynimin bu bilgiyi sindirmesi

gerekiyordu. Ereksiyonu yeterince dikkatimi dağıtarak bakışlarımı üzerine çekiyordu zaten. O ayakta durdukça şortundaki şişlik daha da büyüyor gibiydi. Onu bir an önce yanımdan uzaklaştırmalıydım.

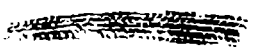
Atkuyruğumu çekiştirdiğinde ona gülümsedim çünkü bu bizim olayımız hâline gelmişti.

Nasıl hem bu kadar seksi hem de bu kadar sevimli olabiliyor? Tam bir baş belası.

"Fazla düşünme. Ânı yaşamak yerine 'yaparsam şöyle olur' ve 'yapmazsam böyle olur'larla mücadele etmek zorunda kalırsın. Tekrar yardımıma ihtiyacın olursa beni ara. Buralardayım." Güvertenin öbür ucunda gözden kaybolmadan önce bana son kez kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı.

Uzun uzun iç geçirdim.

F1'in Amerikalı Prensi tarafından tehlikeli bir yöne çekiliyorum.

Yalan söyleyip olgun bir kadınmışım gibi davranabilirdim. Noah ve abimin önünde soğukkanlılığımı koruduğumu söyleyebilirdim. Ama hiçbirini yapamamıştım. Zaten bu konuda bu kadar berbatken neden yalan söyleme zahmetine girecektim ki?

Yerel bir rahibin günah çıkarma kabininin içindeki banka oturdum. Monaco'dayken kiliseye gidecek vakit bulmam annemin çok hoşuna gitmişti. Rahip bana hayatımda bol şans dileyerek daha çok ayine katılmamı söyledi. Seyyar terapist muamelesi yaptığım bir din adamına bile olsa içimi dökmek iyi gelmişti. Bunu rahatlatıcı bir deneyim olarak tanımlayabilirim. Ona içimi dökerken hiç utanmamış, her şeyi açık açık anlatmıştım.

Rahip beni üç Selam Sana Ey Meryem duası, iki Yüce Babamız ilahisi ve müstehcen düşüncelerimi aklımdan atmak

için bir şişe kutsal suyla uğurladı. *İtirafların ödüllendirildiğini kim bilebilirdi ki?*

Yeni bir Noah'dan Kaçınma operasyonu başlatıyordum. Sophie'nin liste ve plan takıntısı sayesinde iki gün boyunca güçlü bir şekilde buna ayak uydurdum.

İki uzun gün. Ondan uzak durmak için ne kadar çaba sarf etmem gerektiğini anlayan biri olsaydı bundan çok etkilenirdi. O ve abim Monaco'da her şeyi birlikte yapmak zorundaydılar çünkü ekip ruhu sergilemek dışarıdan harika görünüyordu.

Partilerden ve kokteyllerden uzak durarak Monaco'daki otelimizde kendime zaman ayırdım. Vakit öldürmek için kendime masaj yaptırdım. Noah'nın sırt masajı kadar fiziksel bir tepki vermemiştim, bunu da masözün kadın olmasına bağlıyordum. Fiziksel olarak beni etkilemiyordu. Santi masraflarımı karşılıyor, farkında olmadan Noah'dan uzak durma çabalarım için beni ödüllendiriyordu. Bunu takımın iyiliği için yapıyordum.

Kaçınma konusunda başarıya ulaştığım söylenebilirdi, ta ki abim büyük bir olay olduğu anlaşılan defileye katılıp katılmayacağımı sorana kadar. Davet edildiğim için minnettar olmam gereken bir etkinlikti.

Santi iyi göründüğünden emin olmak için beni karşısına oturtup podyum yürüyüşü provası yaptı. İlgi odağı olmayı seviyordu ama ondan modellik yapması beklenen bir ortamda değil. Onu suçlayamazdım. Ben böyle bir defileye çıkacak olsam kesin önce podyumda yüzüstü yere kapaklanır sonra da havuza yuvarlanırdım.

"Orada bana gerçekten ihtiyacın var mı?" *Lütfen, hayır de.* Noah'nın yanında kendimi ancak bu kadar kontrol altında tutabilirdim. İşin içine bir de smokin girerse bu benim felaketim olurdu.

Abimin beni başarısızlığa sürüklediğini hissediyordum.

"Seni bu defile için ikna etmem gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Herkes defile için bilet kapmaya çalışıyor." Bana

surat astı, bu hareketi onun için bile abartılıydı. Yelkenlerimi suya indirmeme neden olsa da aynı zamanda beni sinirlendirdi çünkü kabul etmem için taktik kullanıyordu.

Sözlerinde haklı olduğu için bu işten kurtuluş yoktu. Ben de çaresiz bir kadın olarak planımda sonraki adıma geçtim.

Pazarlık yapmaya.

"Sophie de gelebilir mi –henüz davet edilmediyse tabii– çünkü orada yalnız kalmak istemiyorum." İçimden ellerimi birleştirerek, *kendime güvenmiyorum*, diye yalvardım.

Telefonda mesajlaşırken sorumun cevabını arıyor, isteğime karşı koyamıyordu.

"Tamam, ona da bir bilet alırım. Ama ikiniz uslu durmak zorundasınız çünkü sizi yaşlı adamlardan korumak için yanınızda olamayacağım."

Ellerimi havaya savurarak, "Ama ben hep bir *sugar daddy* istemişimdir!" diye sızlandım.

Yüzüme bir yastık fırlattı. Bu savaşı Santi kazanmış olabilirdi ama asıl savaşı ben kazanacaktım.

15

MAYA

"Defile için bize bilet bulduğuna inanamıyorum. Yılın en büyük etkinliklerinden biri." Sophie yerinde zıplıyordu. Elimizdekilerin yeterli olmadığını iddia ettiği için defilede giymek üzere elbise almaya çıkmıştık.

"Ah, inansan iyi edersin. Bir an önce hazırlanıp çıkmamız lazım. Araba yirmi dakika içinde burada olacak." Sophie'yi can simidi olarak kullandığım için kendimi suçlu hissetmiyordum çünkü onun keyfi bana da bulaşıyordu.

Umarım bu gece bir taşla iki kuş vurmuş olurdum.

Elimi mavi elbisemin ipeksi kumaşında gezdirdim. Şimdi bakınca tonunun Noah'nın gözlerinin rengiyle aynı olduğunu fark ediyordum.

Hay sikeyim. Farkında olmadan yapılmış bir hataydı.

Topuklularımı kaptığım gibi otel odasından çıktım, bu geceyi bir an önce bitirmek istiyordum.

Sophie, deniz kıyısındaki varış noktasına kadar yol boyunca gevezelik etmeyi kesmedi. "Bu gece bütün erkeklerin modellik yapacağını biliyor muydun?"

Bildiğimi söyleyemem.

"Aralarında özellikle görmek için heyecanlandığın biri var mı?" Liam'la ilişkisi hakkında ağzını aramak istiyordum. Sophie Liam'a olan ilgisini iyi gizlese de ona attığı kaçamak bakışları yakalamıştım. Çifte randevu başarısızlığımızdan beri bana "sadece arkadaş" olduklarını söylüyordu.

"Hayır, yok. Ne tuhaf bir soru bu böyle. Senin var mı?" Bana anlamlı anlamlı baktı. *Anlaşıldı.*

Kısa süre sonra defilenin yapılacağı yere vardık. Bir havuzun ortasında haç şeklinde yüzen bir podyum vardı, içeriden aydınlatılmış, morumsu bir ışık yayıyordu. Denizde demirlemiş yatları buradan seçebiliyorduk. Garsonlar ellerinde yiyecek ve içeceklerle etrafta dolaşırken gece davetlilerin neşesiyle hareketlenmeye başlamıştı. Etrafımızdaki hoparlörlerden müzik sesleri yükseliyordu.

"Hadi gidip içki alalım. Partiye başlama vakti geldi." Sophie beni bara doğru çekiştirdi.

Siparişleri o verdi. "En iyi tekilanızdan dört shot alabilir miyiz?"

Kaşlarım kalktı. *Şimdiden iki shotla mı başlıyoruz?* "Bu geceyi hüngür hüngür ağlayan bir sarhoş olarak bitirmek istemiyorum. Tekila bana utanılacak şeyler yaptırıyor." Tuvalette iki gözüm iki çeşme ağladığım zamanı unutmak kolay değildi. Bunun için Jonas Brothers'ı ve dördüncü grup üyeleri José'yi suçluyordum.

"Rahatla." Sakinleştirmek için kolumu okşadı. "Şimdi kafayı bulursak gösterinin tadını çıkarabiliriz. Alkolün etkisi geçene kadar daha fazla içmek yok."

İki kadehi bana doğru kaydırdı, shotlarımızı yuvarladık.

Sophie haklıydı. Bu defile kafayı bulunca çok daha iyi oluyordu. Her biri farklı smokinler içinde yakışıklı erkekler sahnede boy gösteriyordu. Noah çıktığında ıslık bile çaldım. Smokininin içinde hormonlarımı harekete geçirecek kadar becerilebilir görünmesi benim suçum değildi.

Pardon. Böyle konuşmama alkol sebep oluyordu. Dilim sürçmüştü. Noah Slade'i becermek falan istemiyordum. Liam podyuma çıktığında Sophie'yi dürttüm, özel dikim takım elbise giymişti ve sarı saçları her zamanki gibi geriye taranmıştı. Kalabalığın arasından Sophie'yi işaret edip göz kırptı. Bu adam tam bir flörtözdü ve açıkçası Sophie'nin ona nasıl direndiğini anlamıyordum çünkü adamı her gördüğünde gözleri parlıyordu.

Defile biter bitmez Sophie'yle partiyi başlattık. Sophie, DJ'ye rüşvet vererek bizi mikserin arkasına almasını sağladı. Ben çalma listesinden şarkılar seçerken o aleti döndürüyordu. Birkaç kişi yerinde zıplayarak dans pistinin önünde kalabalık oluşturmaya başladı. Hayatımda Sophie'yle güldüğüm kadar güldüğümü hatırlamıyordum.

Üçüncü elektronik müziği çaldıktan sonra bir Bandini temsilcisi bizi DJ kabininden uzaklaştırdı. Görünüşe göre müziklerimiz elit kalabalık için pek uygun değildi.

İki yaşlı adam onlarla dans etmemizi istediğinde kabul ettik. Tam olarak benim tipim değillerdi ama bizi dans pistine çekerlerken alkolün etkisiyle evet demiş bulundum. Sophie de ben de sarhoş değildik, sadece biraz çakırkeyiftik. Yine de ayrılmamayı başarmıştık.

Dans eden çiftlerden oluşan bir kalabalık çevremizi sardı. Saçları jöleli ve ağır alkol kokan orta yaşlı bir adamla dans ediyordum. Şarkı aralarında gözlerim Sophie'yi aradı ama bulamadım. Adamın eli kalçama doğru ilerleyince var gücümle ayağına bastım. Ben özür diler gibi yaparken o çığlık attı.

Müzik, İspanyol gece kulüplerindeki gibi klasik bir salsa şarkısına geçtiğinde dans partnerimin yanında bir gölge belirdi.

Sırtımdaki karıncalanmanın nedenini her yerde tanıyabilirdim. İki ay boyunca ona direnmek beni bu hâle getirmişti. Kulübün ışıkları onu meşum bir parıltıyla aydınlatırken parlak smokinli yaramaz şövalyem sapık dans partnerimi şöyle bir süzdü.

"Araya girmemin sakıncası var mı?" Noah'nın sinirli sesi müziği bastırmıştı. *Yoksa gaipten sesler mi duyuyorum?* Alkol zihnimi bulandırıyordu.

Adam beni bırakırken bir şeyler geveledi. Noah bir eliyle elimi tutup diğerini popomun hemen üstüne, belimin çukuruna yerleştirdi. Önceki dans partnerimin aksine tavrı saldırganca gelmemişti, sanki eli oraya aitmiş gibiydi. Ayrıca Noah viski ve kâğıt para gibi kokmuyordu. Kokusunu şişeleyip piyasaya sürmesi lazımdı. Birkaç şişe alıp geceleri yastıklarıma sıkardım, tabii ki sapıkça bir nedenden değil.

Bu düşünceye gülümsedim. *Gerçekten çok olgunsun, Maya.*

Şu anda içinde bulunduğum üzücü duruma inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. İnanın ben de inanamıyordum.

Elimi omzuna koydum. Smokini parmak uçlarımın altında pürüzsüz bir his uyandırıyordu, gergin kumaş kaslarını sarmıştı.

"Bu hafta seni hiçbir etkinlikte görmediğim için benden kaçtığını sanıyordum."

Cevabımı dikkatlice düşündüm. Daha doğrusu alkolün izin verdiği ölçüde dikkatlice.

"Salsa yapmayı nerede öğrendin?" *Güzel, konuyu değiştir.*

Boğuk kahkahası içimi ısıttı.

"Bunu öğrenecek kadar uzun süre Avrupa'da yaşadım." Müzik eşliğinde sallanmaya başladık.

Noah'nın başka kızlarla dans ettiğini düşünmek içimde bir kıskançlık tohumunun filizlenmesine neden oldu.

"Hımm. İyiymiş." İlgisizmişim gibi davransam da bu konuda başarılı olup olmadığımı bilmiyordum.

Noah beni döndürerek sırtımı kendine çevirdi. Eli kolumda gezinirken kıçım kasıklarına sürtündü.

"Şey, biz iki farklı salsa türü öğrendik. Bana sınıfta bunu öğretmediler."

Aldığım tek yanıt göğsünden yükselen kahkaha oldu.

Bizi izleyen kimse var mı diye etrafıma bakındım. Vücudum onunkiyle bütünleşmişti. Müzik eşliğinde dans eden kalabalık, Noah sertleşmiş aletini kıçıma bastırırken ilerleyişimizden habersizdi. Kendimi –tabii ki istemeden– ona bastırdım.

Bana yine günah çıkarma yolları göründü.

Görünüşe göre Noah bir ileri bir geri hareket etmekten hoşlanıyordu. Bizi müzikle birlikte hareket ettirirken bir elini kalçama bastırıp beni kendine doğru çekti, diğer eliyle de saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı.

"Mavi elbiseyi benim için mi giydin?" Boğuk sesi başımı döndürmüştü. *Bu karanlıkta elbisemin rengini nasıl anlayabildi?*

"Lacivert. Ayrıca ne demek istiyorsun?" Tamam, lacivert değildi. Ama erkekler ana renkler dışında pek bir şey bilmezlerdi.

"Hımm, garip. Instagram hikâyende gözlerimle aynı renk gibi görünüyordu. Ama belki de yanılıyorumdur, bana öyle gelmiştir."

"Bu genellikle narsisizm belirtisidir. Fırsatın olduğunda bir uzmana görünmelisin. Her şeyi senin için yapmıyorum." Kendimi tutamayarak patır patır konuşmuştum.

Sertliğini bana doğru iterek sesimi kesti. Verdiği hisle inledim, cüretkârlığı karşısında vücudum ısındı.

"Bana aramızdaki bu şeyden etkilenmediğini söyle." Boğuk fısıltısı sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Bir parmağı boğazımdan köprücük kemiğime doğru ilerleyerek göğüs dekoltemin hemen üzerinde durdu.

Ona herhangi bir şey itiraf edecek değildim.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bunu tüm fahişelerin üzerinde deniyor musun?" Artık kim fahişe diyordu ki? Alkol beni aptallaştırmıştı. Aptaldan da öteydim.

"Bence biliyorsun." Kalçalarımız müzikle birlikte hareket ederken elleri beni sahiplenici bir tavırla kavramıştı. Başımı

göğsüne yaslayarak iniltimi bastırdım, aletini kıçıma dayayıp ne kadar büyük olduğuna dair ipucu veriyordu.

Kulağıma sıcak nefesini üfleyerek içimin arzuyla dolup taşmasına neden oluyordu. Vücuduma dokunduğu her yer yanıyor, parmakları elbisemin pürüzsüz kumaşının –tenimi dokunuşundan koruyan ince katmanın– üzerinde kayıyordu.

"Beni deli ediyorsun. Seni becermeyi aklımdan çıkaramıyorum, kendinden geçtiğinde nasıl sesler çıkaracağını merak ediyorum. Açgözlülükle aletimi ağzına alırken çıkaracağın iniltileri. Nefes nefese mi çıkacak? Yoksa yüksek sesli mi?"

Dişlerinin kulak mememi sıyırdığını hissedince karnımda bir şeyler kıpırdanmaya başladı. Başımı yana eğerek boynuma daha rahat erişmesini sağladım, boynumun kıvrımlarına öpücükler bıraktı. Dokunuşu nefesimi kesiyordu. İradem zayıflıyor, ona teslim olmam için yalvarıyordu.

Beni eve götür, demek istiyordum. Ama söylemek yerine ağzımdan çıkamayan kelimeleri bedenimin söylemesine izin verdim.

Başıma iş açacaktım.

Onunla bir gece geçirsem ne olurdu ki? Biz sır tutabilen yetişkinlerdik.

Noah teslimiyetimi hissetmiş olacaktı ki dudaklarını boynumun çukuruna bastırdı, dili beni tatmak için dışarı çıkıp hassas tenimi emerken vücudumun titredi.

Biri elimi tutup beni çektiğinde Noah'dan uzaklaşan tenime soğuk hava çarptı. Bu davetsiz misafir yüzünden homurdandım.

"Maya, ben de seni arıyordum. Abin seni arıyor. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Noah'nın takım arkadaşı." Sophie sözleri üstüne basa basa söylemişti. Bu kalabalığın içinde, dans eden bedenlerin arasında bizi nasıl bulabilmişti?

Şehvetin neden olduğu sisten sıyrılmayı başardım. Arka planda çalan müzik, nerede olduğumuzu hatırlatarak beni kendime getirdi. Dans ışıkları ayakkabılarımı ışıldatıyordu. Ayakkabılarımı birbirine vurunca eve gidebilir miydim?

"Gitsem iyi olacak. Kardeşlik görevleri falan. Dans için teşekkürler," dediğimi duydum.

Her ne yaptıysak bu, hayatımda deneyimlediğim hiçbir dansa benzemiyordu. Gözlerim Noah'nın yoğun bakışlarıyla buluştu, gözlerindeki şehvet ve hayal kırıklığı karanlıkta bile belli oluyordu.

"Bu iş bitmedi." Boğuk sesi kendinden emindi.

"Şimdilik bitti, Romeo. Gidelim, Juliet." Sophie beni oradan uzaklaştırarak neden can simidim olduğunu kanıtladı.

Boş bir köşe bulana kadar soğukkanlılığımı korudum.

"Santi nerede?"

"Ne bileyim? Sen ve Noah dans pistinde birbirinizi becermeden önce seni oradan çıkarmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı sadece. Ondan uzak durma planına ne oldu? İkinizi izlerken resmen kendimi yelpazelemeye başladım." Elleriyle gösterdi.

Güldüm. "Senin bir röntgenci olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Boktan gerçeklerden kaçınma tekniklerini benim üzerimde kullanmaya kalkışma sakın; içini bir kilometre ötede görebiliyorum, yeteneklerime hakaret etme. Onunla birlikte olmaya mı yoksa ondan kaçmaya mı çalışıyorsun? Karar vermen gerek." Spor ayakkabısını yere vurup kollarını göğsünde kavuşturdu. Kabarık elbisesi ve karanlıkta parlayan beyaz spor ayakkabılarıyla sadece Sophie'nin yapabileceği gülünç bir görüntü sergiliyordu.

"Gerçekten bilmiyorum." Omuz silktim çünkü Noah'yla aramızdaki bu şeye ne anlam yükleyeceğimi sahiden bilmiyordum. Tarif edemediğim kontrol dışı bir çekimdi.

"Pistte modern bir *Dirty Dancing* sahnesi gibiydiniz. O yüzden dediklerini yemiyorum. Aranızdaki bu şeyle ilgili ne yapmayı planlıyorsun?"

"'Şey' biraz abartılı oldu. Birbirimize en yakın olduğumuz an buydu. Şehvet olabilir ama bir 'şey' olduğu söylenemez." Başımı iki yana salladım.

Kaşlarını kaldırması içimi rahatlatmadı. "Abinin takım arkadaşından hoşlanıyorsun. Ve ekleyeyim, aynı zamanda abinin rakibinden."

"Ha-hayır," diye kekeledim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Ona sadece cinsel olarak ilgi duyuyorum, bir insan olarak değil çünkü onu çok az tanıyorum."

"*Doğru.*" Kelimeyi uzattı. "Seni ondan uzak tutmamız gerekecek."

"Biz derken?" Şaşırma sırası bendeydi.

"Liam'la ben. Arkadaşlar böyle yapar."

Bir arkadaşım olduğu için hiç bu kadar minnet duymamıştım. Berbat kararları ve kötü çocukları ardımızda bırakarak Sophie'yle partiden el ele çıktık.

16

NOAH

Maya'dan hoşlanıyordum. Ondan *gerçekten* hoşlanıyordum. Çevresinde olup bitenden ya da onu incelediğimden habersiz telefonunda geziniyordu.

Fiziksel teması maksimum seviyeye çıkararak aramızdaki bu şeyi test etmek, çözüme kavuşturmak, seksin ne kadar tahrip edici olduğunu görmek istiyordum. Onu dairemdeki her sert yüzeye dayayıp becermek, ona iyi vakit geçirtmek istiyordum. Birlikte yapacağımız seks hayal ettiğim kadar iyi olursa Şampiyona'nın kalanı boyunca özel seks partneri olma fikrini masaya yatırabilirdik. Daha önce hiç uzun süreli seks partnerim olmamıştı ama birlikte harika olabileceğimizi düşünüyordum.

Liam beni dürterek hayallerimden koparıp önümüzdeki kameraları ve muhabirleri işaret etti.

"Soruya dikkat etmedim, kusur bakmayın. Tekrar edebilir misiniz?" Sinsi bir sırıtışla baktım.

Muhabirler dürüstlüğüm karşısında kıs kıs güldü. Maya parlayan gözleriyle bana bakarken kahkahalarını bastıramadığı için göğsü titriyordu.

"Monaco Grand Prix'sindeki namağlup ünvanınızı korumak için herhangi bir stratejiniz var mı?" Muhabir sorusunu yine kekeleyerek sormuştu.

"Şey, genelde aracıma atlayıp antrenman yapar ve turları en hızlı şekilde bitirmeye çalışırım. Bilirsiniz, temel stratejiler." Bugün esprili yarışçı rolündeydim. Kalabalıktan boğuk kahkahalar yükselirken birkaç kamera fotoğraf ve video çekiyordu.

Herkes bu tür sorulardan nefret ettiğimi bilirdi. Muhabir muhtemelen yeniydi ve beni pek tanımıyordu. İzleyiciler böylesinden hoşlanıyor, davranışlarımı ve kendimi pazarlama şeklimi seviyorlardı. Yani bana boşuna hayranlık beslemiyorlardı.

Muhabirler sorularına devam etti. Yarıştan önce kendimi tam bir aptal gibi göstermek istemediğimden bu sefer onları dikkatle dinledim. Yoksa sponsorlar Monaco'da partilerin bokunu çıkardığımı düşünebilirdi. Santi'ye sıralamada ikinci olmasıyla ilgili ne hissettiğini sorduklarında bile muhabirleri dinlemeye devam ettim.

"Oldukça iyi hissediyorum. Sıkı çalışmamın karşılığını almak güzel. Geçen yıl motor arızası nedeniyle Monaco'daki yarıştan erken ayrılmıştım, bu yüzden buradaki piste geri dönüp yıllardır örnek aldığım insanlara karşı yarışacağım için heyecanlıyım."

Cevabından etkilenerek başımı onaylarcasına salladım. Basın karşısında konuşma becerileri üzerinde çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Basın toplantısı sona erdiğinde sahneden inip doğruca Maya'nın yanma gittim. "Tuhaf ama defileden beri seni göremedim. Nereye kayboldun?" Aletim de ben de o gece Sophie'yle nereye kaçtıklarını merak ediyorduk.

Telefonunda gezinmeye devam etti. Bir parmağımla ekranına bastırarak eğdim. *Instagram'da gezinmek için mi beni görmezden geliyor?*

Telefonunun yan tarafındaki otomatik kilitleme düğmesine bastım. Karanlık ekranı görünce başını kaldırmak zorunda kalarak tuzağıma düştü.

Kahverengi gözlerinin temkinli ve duygusuz bakması hiç hoşuma gitmemişti.

"Abim ve Sophie'yle vakit geçirdikten sonra erkenden yatmaya gittim." Cevap verirken bakışlarını kaçırdı.

"Ne komik, sen gittikten beş dakika sonra abinle karşılaştım. Seni bulup bulmadığını sorduğumda şaşırdı. Seni aramaya çalıştı ama telefonunu açmadın. Gecenin geri kalanını sponsorlarla sohbet ederek geçirdik." Omuz silkerek umursamıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Oysa Sophie'nin Maya'yı sürükleyip götürmesi beni sinirlendirmişti. Ne boktan bir geceydi. Maya gittikten sonra ne yazık ki azgınlığımı dindirmek için tuvalette mastürbasyon yapmak zorunda kalmıştım. Çok utanç vericiydi. Sophie gelmiş geçmiş en kötü insanlardan biriydi, tam bana teslim olacağı anda Maya'yı alıp götürmüştü.

Yanaklarındaki pembeliğin koyulaşması benim için yeterince açık bir işaretti.

"İkinizi gören de ayrılmaz ikili olduğunuzu düşünür. Hangi sırları tartışıyorsunuz? Yarın beni nasıl alt edeceğinizi mi?"

Liam sözümüzü kesince yüzümü sıvazlayıp gözlerimi devirdim. Maya'yla bir saniye bile yalnız kalamayacak mıydık?

"Abim için casusluk yapıyorum. Sadakatim her zaman ona." Maya Bandini şapkasına dokundu. Şapkanın kenarına yedi rakamı işlenmişti. Bana ait olan yirmi sekiz numarayı üzerinde taşısa nasıl olurdu? Onu Santiago yerine benim adımın yazılı olduğu bir tişörtle hayal ettim.

Beni içten fethederek saçma sapan şeyler istememe neden oluyordu.

"Neyse, ben gitsem iyi olacak çünkü Santi'yle yemeğe gideceğiz. Yarın için iyi şanslar, Liam. Sonra görüşürüz, Noah." Resmen kaçarak uzaklaştı.

"Kardeşim, ona dokunmasan iyi edersin. O senin takım arkadaşının kız kardeşi. Buna değmez."

Liam'ın bana biriyle takılmamamı söylemesi duyulmuş şey değildi, bana yarışı elimle vermemi söylemesinden farksızdı. Böyle şeyler yapmazdı.

"İki bacaklı ve sahte memeli her şeyi elden geçiren adam şu anda bana tavsiye mi veriyor?" Öfkemi gizlemekte zorlandım. Sözler ağzımdan her zamankinden daha kaba çıkmıştı.

Liam iki elini de havaya kaldırdı. "Hıncını benden çıkarmana ya da bu konuyu kişiselleştirmene gerek yok. Biriyle yatmak istiyorsan partilerden bir kız bul. Onlar daha kolay olur."

Sorun da buydu ya zaten. Rastgele bir hatunla takılmak gibi bir niyetim yoktu, yani en azından bir süredir yoktu. En son ne zaman rastgele biriyle yatmıştım?

Liam sessizliğimi kabulleniş sandı. "Dinle, kardeşim. Her ne kadar şu anda bir pislik gibi davransan da sana bir tavsiye daha vereceğim. Maya gibi kızlar bizim gibi adamlarla tek gecelik ilişki için takılmazlar. O kız hisleri olan, sonunda daha fazlasını isteyecek bir tip." Liam dramatik bir şekilde titredi.

"Hislerin nesi yanlış?"

Bana sanki boynumdan bir kafa daha çıkmış gibi baktı. Tamam, kabul etmeliyim ki kadınların hisleri genelde umurumda olmazdı.

"Daha fazlasını istemelerine neden olur. Sonra evlenme teklifleri, fedakârlıklar, ağlayan bebekler gelir. Bir gün uyanır ve zamanın ne ara geçip gittiğini merak edersin. Kırk yaşma gelirsin, karın artık seninle zar zor sevişmek ister ve bir de bakarsın ki rahatlamak için her gün porno izleyip mastürbasyon yapıyorsun."

Zaten her gün mastürbasyon yapıyordum. Ne değişirdi ki?

Liam alışılmadık biçimde bu konuda dolmuş görünüyordu ki bunu tuhaf bulmuştum çünkü annesiyle babasının mükemmel bir evliliği vardı. Yani sonuçta ben de otuz yaşındaydım. Yarışırken hayatımı yollarda geçirsem de ömrümün kalanında yalnız olmak istemiyordum.

"Maya'yla takılmamı neden on yıllık bir hayat planına dönüştürdüğünü anlamıyorum. Ama benim adıma endişelendiğin için teşekkürler." Gözlerimi devirerek omzunu sıvazladım.

"Seni uyarmak istedim. O, seni dizlerinin üstüne çöktürecek kızlardan biri. Bak sana diyorum, gün gelecek nerede yanlış yaptığını merak edeceksin. Her gün yeni bir kız yerine hep aynı hatunla takılacaksın. Ömrünün kalanında hep aynı hatunla."

Genelde iyimser olan kişiliğinin aksine evliliğe bakış açısı ürkütücüydü. Bugün içine ne kaçmıştı bilmiyordum ama onu orada bırakıp gittim, lafları moralimi bozmuştu.

Monaco yarışının olduğu gün pist dışında Maya'yı aradım çünkü onu göremediğim gibi kendisinden haber de alamamıştım. Maya'yı bulmak için son bir çabayla kendimi Bandini'nin karavan barında buldum. Sophie masalardan birine oturmuş umursamaz bir tavırla dergisini karıştırıp espressosunu yudumluyordu.

"Maya'yı gördün mü?" Karşısındaki sandalyeye otururken sesimi alçak tuttum.

Kahvesini yudumladı. "Son zamanlarda mı?"

Neden aptalı oynuyordu? "Evet. Son birkaç saat içinde falan?" Dişlerimi sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Dişçim bir sonraki randevumda gördüklerinden hiç memnun olmayacaktı.

Tepkimi komik bulmuş olmalıydı, gözlerinde beliren keyifli bakışı gizleyemedi. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Lanet soruma cevap verir misin? O kadar zor olmamalı," dedim.

Sert ses tonum karşısında gözleri doldu. Tatillerde evini ziyaret etmiştim, yani birbirimizi yıllardır tanıyorduk. Benim için sinir bozucu ikinci dereceden bir kuzen gibiydi çünkü kardeş sayılacak kadar yakın değildik.

"Sinirlenmene gerek yok. Bugünkü yarışı normal bir seyirci gibi tribünden izlemeye karar verdi, bu deneyimi kanalı için kaydedecek."

Maya bunun iyi bir fikir olmadığını bilmiyor muydu? İnsanlar onu tanıyacak, sarhoşlar ona sarkıntılık etmeye çalışacaktı. Orada tek başına olması fikri hoşuma gitmemişti.

"Neden onunla değilsin?" *Yani arkadaşın dışarıda çılgın kalabalığın ortasında tek başınayken sen neden burada oturmuş kahve içiyorsun?*

"Babamla pit alanında takılacağım. Bu yılın en büyük yarışlarından biri, eminim pit alanı mahşer günü gibi olacaktır."

Cümlesini bitirmeden telefonumu çıkardım. Ben ekrana tıklarken beni izledi.

Birkaç dakika sonra sessizliği bozdum. "Numaran ne?"

"Ciddi olamazsın? Daha az önce arkadaşımın nerede olduğunu soruyordun, şimdi de bana asılmaya mı çalışıyorsun? Geçen gün dans pistinde onu neredeyse ayakta beceriyordun."

Dişlerimi sıktım. "Tabii ki hayır. Bugün pit alanına gitmiyorsun. Baban bana bilet gönderdi, yarışı gerçek bir taraftar gibi izlemek istemene inanılmaz sevindi."

Bana numarasını söylerken kocaman gözlerine bakıp sırıttım. Neyse ki başka bir şey söylemedi. Maya benden istediği kadar kaçabilirdi ama bunu tek başına yapmak zorunda değildi.

Eninde sonunda istediğimi elde edecektim. Bu tür oyunlar beni yıldırmazdı çünkü onu alt edecek kadar dayanıklıydım.

Yarıştan sonra onu yalnız yakalamak için bir plan düşünürken dudaklarım seğirdi. Benden istediği kadar kaçabilirdi ama ben kaçmayacaktım. *Bu oyunu iki kişi oynar.*

17

MAYA

Sophie'yi görmeden önce sesini duydum. Tribünde kendisine sarkıntılık eden bir adama bağırıyordu. Çok fazla klasik roman okuduğunun kanıtı olan kelime seçimleri bir harikaydı.

Gelip benim koltuğumun yanına yerleşti. Bandini tişörtlerimiz ve kulak koruma ekipmanlarımızla ikiz gibi görünüyorduk.

"Burada ne işin var? Bugün pit alanında vakit geçirmek istediğini sanıyordum."

Yakındaki taraftarlar bize tuhaf tuhaf baktı. Şapkamı yüzüme doğru çekerken onu daha iyi duyabilmek için ses engelleyici kulaklığımı aşağı indirdim.

Omuz silkti, bu huyu benden kapmıştı. Kaburgalarını dürttüm.

"Ayy. Peki, saldırmana gerek yok. Noah beni köşeye sıkıştırıp nerede olduğunu sordu." Kaburgasını ovuşturdu.

Onu doğru mu duydum? "Peki buraya nasıl geldin?"

"Noah zorla gönderdi, sanırım yalnız kalmanı istemedi."

Umursuyor olması bile beni şok etmeye yetmişti.

"Başka bir şey söyledi mi?" Kameramın ayarlarıyla oynadım.

"Dedi ki, alıntı yapıyorum..." Noah'nınkini taklit etmek için sesini alçalttı. "Saklanmayı sevdiğini bilmiyordum. Onu bulduğumda buna pişman olacağını söyle. Küçükken saklambaç şampiyonuydum."

"*Ne?* Ciddi misin?" dedim bağırırcasına.

"Tabii ki hayır! Berbattı biliyorum. O bundan daha iyi cümleler kurar. Seninle dalga geçiyordum." Kahkahası ortama yayıldı. Bugün beni ciddi ciddi duygusal şoka sokuyordu. "Ama gözle görülür şekilde gergindi. Yarış günlerinde seninle takılmaktan hoşlandığı sonucuna varabilir miyim?"

"Pazar günleri etrafta olmamı umursadığını sanmıyordum."

Gözleri parladı. "Hımm. Ben o kadar emin değilim. Noah etrafta olmadığın için tedirgin görünüyordu. En azından bana soracak kadar tedirgin olmuştu."

Spikerler konuşmamızı keserek kalabalığa yarışın birazdan başlayacağını haber verdi.

Gridin üzerinde kırmızı ışıklar yanıp sönerken kalabalık sakinleşti. Herkes nefesini tutmuş yarışın başlamasını beklerken araçların motorlarından yayılan sesler tribünlere enerji veriyordu. Kalbim gridin üzerinde yanıp sönen lambalar gibi atıyordu. Işıklar söndüğü anda araçlar tam gaz ilk viraja doğru şahlandı. Monaco pisti hata kaldırmazdı, özellikle de pilotlar viraj sırasında hızını düşürmek ya da artırmak gibi bir hata yaparsa.

Noah ilk virajda liderliğini korudu, abim de çok gerisinde değildi. Santiago'nun aracı bir başka dar viraja girmeden önce düz yolda hızla ilerledi. Liam ve Jax üçüncülük pozisyonu için çekişme hâlindeydi.

Monaco pisti yarış programındaki diğer pistlere hiç benzemiyordu. Dar yollar araçları zorlayarak hataya yer bırakmıyordu. Jax ve Liam az kalsın virajlardan birinde feci şekilde çarpışacaktı. Araçlar birbirlerine sürtünürken metal parçaları havaya uçuştu, yere çarpan metallerin sesi pist boyunca çınladı. Jax'in aracı yan tarafa savrulurken kalabalığın nefesi kesildi. Jax

direksiyonunu düzelterek piste geri dönerken feci bir kazadan kıl payı kurtuldu.

Noah ve Santi ilk turlarını tamamlayarak önümüzden geçerken asfaltta vınlayan arabaların uğultusu içimi heyecanla doldurdu. Kalabalık canlı ve enerjikti, en sevdikleri pilotların isimlerini haykırarak bayrakları ve pankartları havada sallıyorlardı. Sophie'yle tezahürat yapmak için ayağa kalktığımızda kalbim coşkuyla çarptı. F1 fanatikleri yakınlardaki otel odalarının balkonlarından yarışı izliyordu.

Asfaltta sürtünen lastiklerin kokusu burnuma doldu; burada bulunduğum süre boyunca sevmeye başladığım bir kokuydu.

Noah abimle liderlik için savaşmaya devam ediyordu. Pozisyonunu koruyarak Santi ve diğerlerinin önüne geçmesini zorlaştırıyordu. Santi birçok kez onu geçmeye çalışsa da başaramadı çünkü Monaco pisti sıralamalarda öne geçmeyi zorlaştırıyordu. Kaza yapmadığınız sürece genellikle yarışı başladığınız pozisyonda bitirirdiniz.

Keskin virajlardan birinde Santi Noah'yı tekrar geçmeye çalıştı. Bunu dikkatsiz bir şekilde yapınca aracı Noah'nın ön kanadına sürtündü ve Noah'nın aracının geride kalmasına neden oldu. Böylece abim birinciliği garantilemiş oldu. Noah sinirlenmiş olmalıydı çünkü araçların birbirine temas etmesinden nefret ediyordu. Tüm yarış, metal parçaların uçuştuğu ve araçların birbirine çarptığı bir karmaşaya dönüşmüştü.

Liam bariyerlerden birine çarpınca kalabalık sus pus oldu. Ön lastiği fırlarken aldığı ağır hasar nedeniyle yarıştan erken çekilmek zorunda kaldı. Kameralar ona odaklanmışken ellerini kaskına götürdü. Sophie alt dudağını çiğneyerek onu endişeyle izledi.

Son turlardan birinde, Santi gardım Noah'nın yanına gizlice yaklaşmasına yetecek kadar indirdi. Birlikte düzlükte ön kanatları yan yana, neredeyse birbirine değecek şekilde tam gaz ilerlediler. Dar bir viraja yaklaşıyorlardı. Noah hızla dönüş

alırken nefesimi tutup bakışlarımı piste sabitledim. Yan lastikleri yerden havalanarak dönüş için önemli olan yer temasıyla çekiş gücünü kaybetti. Tehlikeli bir hamleydi ama aracı Santi'ninkini geçerek tekrar birinciliği elde etti. Kalabalık Noah'nın yaptığı hareket karşısında çılgına dönmüştü, ben de heyecanımı gizlemekte zorlanıyordum.

Noah bitiş çizgisini ilk sırada geçti. Damalı bayrak havada dalgalanarak rüzgâra karşı hışırdadı. Noah'nın Monaco Grand Prix'sinin galibi olduğu ilan edildiğinde taraftarlar coşkuyla tezahürat yaptı. Santi bitiş çizgisini ikinci olarak geçtiğinde Sophie'yle ikimiz yerimizde zıplayıp durduk.

Bandini harika bir yarış çıkarmıştı. Noah ve Santi direksiyon başındayken ne kadar güçlü bir takım olduklarını defalarca kanıtlamış, Markalar Şampiyonası'nı kazanmaya bir yarış daha yaklaşmışlardı.

Pilotlar zafer turunu tamamlarken Sophie'yle birlikte kalabalığın arasında bekledik. Çocuklar her zamanki gibi basın turuna başladığında tribünlerden ayrıldık.

Bandini ekibiyle podyumda buluştuk. Noah ortada duruyordu, Santi'yle Jax de iki yanındaydı. Bandini çocuklarının birbirleriyle iyi anlaştıklarını ve üçünün kendi aralarında bir şeye güldüklerini görmek içimi mutlulukla doldurdu.

Santi ve Jax Noah'nın üzerine şampanya döktü. Şampanya üzerlerine fışkırırken kalabalık çığlık atıyor, yapış yapış alkol yüzünden ortam üniversite partileri gibi kokuyordu. Podyumun çevresi alkol ve tezahürat yapan taraftarlardan oluşan bir mahşer yeri gibiydi.

Noah, barikatların arasında durduğum yerde beni görünce yüzünde oracıkta eriyip kalmama neden olacak bir sırıtış belirdi. Büyük şampanya şişesini fondip yapmadan önce bana doğru kaldırdı. Ona gülümseyip başparmağımı kaldırdım, onunla inanılmaz gurur duyuyordum. Şişeyi saran dudaklarının görüntüsü aklıma müstehcen düşünceler getirmişti.

Sophie pit ekibiyle birlikte kutlama yapan babasına katılırken ve Santi röportajlarını tamamlarken ben de dinlenmek üzere süite çıktım.

Süitte bekliyordum ki kapı umduğumdan daha erken açılınca şaşırdım.

"Hey, erken dönd..." Noah bana gülümseyince cümlem yarıda kesildi.

Duş almış, saçlarını geriye doğru taramıştı ve henüz ellerinin saçına gittiğine dair bir işaret yoktu. Yeni Bandini tişörtü kaslarını sımsıkı sarmıştı. Gözlerim bedeninde gezinirken dudaklarımı yaladım, bacaklarını saran pahalı marka kot pantolona baktım.

"Burada ne işin var? Süitin yan tarafta." Şu anda yüzüne yapışmış olan muzip sırıtış hiç hoşuma gitmemişti. Hem de hiç.

Aramızdaki mesafeyi kapayıp parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Yarış sonrası ödülümü almaya geldim." Nasırlı parmağını dudaklarımdan boğazıma doğru indirdi.

"Ödülün olan kupayı aldığından eminim," diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Mavi gözleri benimkileri delip geçerken Noah'nın sırıtışı büyüdü. Küçük odanın havası ağırlaştı, sanki ortamdaki tüm oksijen çekilmiş gibiydi. O, beni fırtınanın tam ortasında yakalayıp sahte güven hissi veren bir kasırgaydı. Yıkıcı ve amansız bir felaketin başlangıcıydı.

Benden uzaklaştığında kilitten gelen klik sesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

"Bu hiç komik değil, Noah. Kendi süitine dön." Bir adım gerilediğimde birkaç adım ileri atarak aradaki boşluğu kapadı.

"Komik olmaya çalışmıyorum. Benden kaçıyorsun."

Evet, kaçıyorum. Defileden sonra ayak altından çekilmiştim. Onun yanındayken kendime güvenmiyordum ama egosu yeterince beslendiği için bir şey de söylemiyordum.

"Neden bahsettiğinden emin değilim. Meşguldüm." Sesim kısık olmasaydı muhtemelen on kat daha inandırıcı olabilirdi. Bedenim bana ihanet ediyor, Noah'nın ısrarlı sorularına ayak uyduramıyordu.

"Seni Instagram'da takip ediyorum. Hikâyelerini gördüm."

Ah. İkidir hikâyelerimi izlediğinden bahsediyordu. Ben onları izleyecek vakti olduğunu bile düşünmezken o, film ve spa günü paylaşımlarıma bakmış olmalıydı.

"İnsan bazen bir gün dilenme ihtiyacı duyuyor."

"Sen iki gün dinlendin." Elinin tersiyle yüzümü okşadı. *Ne zaman bu kadar yaklaştı? Ve bu neden bu kadar harika bir his veriyor?*

Aklımı karıştıran teması karşısında gözlerimi kapadım.

Aynı el enseme dolanarak beni öne doğru çektiğinde gözlerimi açtım. Temiz kokusu etrafımı sararak düşüncelerimi bulandırdı. Ağzını ağzıma dayamadan önce düşünmem için bana bir saniye bile vermeyerek yumuşak dudaklarını benimkilere bastırdı.

İlk başta öpücük yumuşak ve tatlıydı, hatta onun gibi bir adamdan beklenmeyecek kadar masumdu. Ardında nazik dokunuşlar bırakarak benimle oynuyordu.

Derken alt dudağımı sert bir şekilde dişleyerek acıttı. Bu his karşısında nefesim kesildi. Dili fırsattan istifade ağzımı istila ederek benimkini okşadı. Her şeyimi ele geçiren, talepkâr ve amansız bir keşfe çıktı. Tadı, şaşırtıcı şekilde harika bir kombinasyon olan nane ve şampanya gibiydi. Onu öpmek zihnimi uyuşturuyormuş gibi geliyordu. Elleri bedenimde dolaşıyor, ağzıyla iniltilerimi bastırarak beni kendine çekiyordu. Sert ereksiyonunu kot pantolonuma bastırdı. Ellerinden birini saçlarıma götürürken diğeriyle yüzümü kavrayarak kaçmamı imkânsız hâle getirdi. Kaçmak istediğimden değildi tabii. Hayır, uslu olmamaya karar verdiğimde bu işi sonuna kadar götüreceğimi bilirdim.

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Kollarımı Noah'nın boynuna dolayıp onu kendime çekerek aramızdaki çekime teslim oldum. Parmaklarımı yumuşak ve pürüzsüz saçlarında gezdirdim. Dizlerim bükülecek gibi oluyordu. İçimde harekete geçen hisleri anlamlandırmaya çalıştım, hayatımın en iyi öpücüğünü alıyordum, hem baş döndürücü hem de heyecan vericiydi. Bedenim ellerinin altında macuna dönmüş, dokunulmak için yalvarıyordu.

"Kapım neden kilitli? Maya, içeride misin? Aç kapıyı." Abimin sesi üzerimde soğuk duş etkisi yarattı. Kapıya vuran yumrukları kalbimle aynı ritimdeydi.

Noah'nın dudaklarından ayrılıp birkaç adım geriledim, neredeyse kanepeye çarpıp düşüyordum. Dağınık saçları beni gülümsetti. Kendinden geçmiş, puslu gözlerle bana bakarken pantolonunda beliren şişliği fark ettim. Buna neden olduğum için kendimle gurur duyduğumu inkâr edecek değildim.

Aferin bana.

Bir parmağını dudaklarına götürdüğünde dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı ve gözleri parladı, sevmeye başladığım o mavi girdaplar... Nasıl oluyor da hiç etkilenmiyordu? Bu haksızlık gibi geliyordu. Tekrar kontrol etmek için pantolonuna baktım.

Hayır, etkilenmiş.

Kapı tokmağı döndüğünde saniyeler önce hissettiğim gururun yerini suçluluk duygusu aldı. Santi burada Noah'yla olduğumu görürse beni öldürürdü.

"*Carajo*[6]. Odam nasıl kilitli olabilir? Anahtar kimde?" Santi'nin sesi ayak sesleriyle beraber uzaklaştı.

"Şimdi gitmen gerek. Ben onu oyalarım." Noah'yı iterek yanından geçmeye çalıştım.

Dirseğimden tutup beni kendine çekerek alelacele bir öpücükle susturdu. Beynim henüz bedenimin hareketlerini kont-

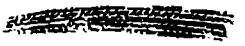
6 (İsp.) Hassiktir. *–ç.n.*

rol edemeden sanki öpüşmeye devam edebilirmişiz gibi ona yaslandım.

"Sakin ol. Santiago'nun bilmesi gerekmiyor." Odadan çıkmadan önce hınzır bakışları bir kez daha bedenimde gezindi.

Kendimi kanepeye bırakıp bir elimi yüzüme kapadım. *Ben ne halt yedim böyle? Bunu Santi'ye yapamam. Yapabilir miyim?*

Neden tek bir öpücük beni her türlü beklentiye açık hâle getirmiş gibi geliyor?

Öpüşmemizden bu yana iki hafta geçmişti. Yarışlardan geçici olarak uzaklaşmam gerekiyordu, bu da Kanada Grand Prix'sini kaçırdığım anlamına geliyordu. Santi gelmem için yalvarsa da ben eve gitmek istediğime dair bir bahane uydurmuştum. Ona yalan söylemek daha kötü hissetmeme neden olmuş, midem düğüm düğüm olarak İspanya'ya bilet alıp valizlerimi toplamıştım. Ona üst üste seyahat etmenin beni yorduğunu söylemiştim. Bu pek de yalan sayılmazdı aslında, birlikte seyahat ettiğimiz adamın beni duygusal ve fiziksel olarak yormasına engel olamıyordum. Hayat üstü kapalı anlamlarda gizliydi.

Sophie de kalmam için yalvarmıştı ama kararımı vermiştim. Kafamı boşaltmam gerekiyordu.

Jax, Liam'ın ikinci ve Santi'nin üçüncü olduğu yarışta kupayı eve götürdü. Noah bu sezon ilk kez podyuma çıkamamıştı.

Sophie, Noah'ya numaramı vermiş olmalıydı ki geçen hafta bana sayısız mesaj göndermişti. Santi telefonumu ele geçirirse diye numarasını kod ismiyle kaydetmiştim. Bu isim için yarışa ara verdiğim dönemde okuduğum Harry Potter kitaplarını suçluyordum.

Kimi Beceremeyeceğimi Bilirsin Sen (10/06 17.00):
Geç mi geleceksin? Santiago burada ama sen yoksun.

Kimi Beceremeyeceğimi Bilirsin Sen (11/06 14.37):
Abinden gelmeyeceğini öğrendim. Onun bu konuda batıl inançları yok muydu? Şimdiye kadarki her yarışına katılmıştın.

Kimi Beceremeyeceğimi Bilirsin Sen (13/06 16.56):
Podyuma çıkamadım. Belki de batıl inançları olan benimdir.

Sonuncusuna içim burkulmuştu. Abimin takım arkadaşı olduğu için Noah'nın puan kaybetmesini istemezdim ama bunun benim orada olmamamla alakası yoktu.

Yarıştan sonra Noah'nın YouTube röportajını açtım, kendi kendime bunu meraktan yaptığımı söyledim.

Noah kırmızı yarış tulumu içinde, terli saçları kafasına yapışmış hâlde iyi görünüyordu. Dağınık görünümüyle ateş ediyordu.

Muhabir mikrofonu Noah'nın yüzüne tuttu.

"Bugün pistte neler oldu?"

"Sadece kötü bir gündü. Olur böyle şeyler. Takım arkadaşımı ve podyuma çıkan arkadaşlarımı tebrik ederim." Gergin gülümsemesi farklı hissettiğini gösteriyordu.

"Bir sonraki yarış için planladığın farklı bir şey var mı?"

Noah kameraya baktı. Masmavi gözleri puslu görünüyor, duygularını ele vermiyordu.

"Sanırım yarış öncesi ritüellerimi değiştirmem gerekiyor. Birkaç şey artık işe yaramıyor olabilir, daha sonra anlatırım. Sırlarımı ifşa etmek istemiyorum." Röportajı hafif bir tebessümle bitirdi.

Dünkü röportajını izledikten sonra bütün gün mesajlarını görmezden geldim. Ama ona cevap vermeden yalnızca yirmi dört saat dayanabildim, kaşlarını çatarak kameraya bakışını aklımdan çıkaramıyordum. Aramızda beş bin kilometreye yakın mesafe olsa da üzerimdeki etkisi hafiflemiyordu.

Maya (14/06 13.14):
Bir dahaki sefere podyuma çıkacağından eminim. Sen en iyilerden birisin.

Kimi Beceremeyeceğimi Bilirsin Sen (14/06 13.16):
Sıradaki yarışa geliyor musun? Önceki mesajlarımı aldın mı? Cevabın gelmedi.

Onun gibi birinin mesajlarını alıp almadığımı merak edeceğini asla düşünmezdim. Daha önce bir kadına bunu yazmış mıydı? Bu düşünce ona acımama ve normalden daha hızlı cevap vermeme neden oldu.

Maya (14/06 13.30):
Orada olacağım. Tüm o seyahatlerden sonra bir molaya ihtiyacım vardı.

İkinci mesajını görmezden gelmeyi seçtim çünkü henüz hazır olmadığım çizgileri aşacağımı hissediyordum.

Kimi Beceremeyeceğimi Bilirsin Sen (14/06 13.43):
Güzel. Görüşürüz o zaman.

Düşündüğümden daha kolay geçmişti. Onunla yüzleşmeliydim ama önce bir plana ihtiyacım vardı, özellikle de Sophie'nin yaptığı bir plana.

18

NOAH

Görmezden gelinmek böyle bir his miydi? Geçmişte kızlara böyle şeyler yapmıştım ama hiç karşı tarafta olmamıştım. Dürüst olmak gerekirse bu berbat bir histi. *Karma gerçekten de sürtüğün teki.*

Maya'yı Monaco'dan beri görmemiştim. Mesajlarıma neredeyse hiç cevap vermemişti, bu da onu çok erken öpüp öpmediğimi düşünmeme neden olmuştu. *Ben ve kendimden şüphe etmek. Şaka gibi.* Bazen benimle ilgileniyor gibi görünse de davranışları beni tereddüde düşürüyordu. Bu benim için yabancı bir histi.

Şehre alışmak için Bakü'ye iki gün erken gittim. Santi ve kız kardeşi geldiğinde buralarda olmak, abisi ayak altından çekildiğinde Maya'yı yalnız yakalamak istiyordum.

Çarşamba günü, sponsor toplantıları ve yalakalık görüşmeleri sırasında Maya'dan iz yoktu. Ama zaten o bu tür toplantıların hiçbirine gelmezdi. Benim yüzümden bir yarışa daha gelmekten vazgeçeceğinden korkuyordum.

Merakıma yenik düşüp basın toplantısından sonra süitlerimize dönerken Santi'ye Maya'yı sordum.

"Kız kardeşin ortalıklarda görünmüyor?"

Başını yavaşça çevirerek gergin çenesi ve kısık gözleriyle bana baktı. Ondan korkmuyordum. Ölümcül bakışları babasınınki gibi tehditkâr değildi, yavru bir köpeğinki gibiydi.

"Meşgul. İspanya'ya annemle babamı görmeye gitmişti. Neden sordun?" Bana ters ters baktı.

"Son yarışa neden gelmediğini ve yokluğunun performansını nasıl etkileyeceğini merak ettim." Ukala sırıtışım onu yatıştırmışa benziyordu. Birbirimize karşı normal tutumumuza geri dönmüştük; ben ukala bir pislik gibi davranıyordum, o da bunu kabulleniyordu.

Burnundan güldü. "İyiyim merak etme. Kız kardeşim üniversitedeyken yıllarca onsuz yarıştım. Bu sefer zorlanan senmişsin gibi görünüyor."

Santi'nin içi içini yiyor gibiydi. *Bildiğim iyi oldu.*

"Evet, bilirsin, bir kazanır bir kaybedersin." Omuz silktim. "Sonraki yarışa geliyor mu?" Sesimin yeterince ilgisiz çıkıp çıkmadığını bilmiyordum.

"Evet. Geldi bile."

Santi'yi süitine kadar takip edip Maya'yı orada göremeyince hayal kırıklığına uğradım.

"Maya süitte mi kalıyor?"

Bana baktı, başını yana eğerek dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır, Sophie'yle takılıyor. Vlog çekmek için şehri mi gezeceklermiş ne."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Daha önce hiç gelmedikleri, insanların farklı bir dil konuştuğu rastgele bir şehirde yalnız geziyorlardı. Ya biri onları tanırsa?

"Daha dikkatli olmalılar. Neden tek başlarına dışarı çıkmalarına izin veriyorsun? Çok sorumsuzca."

Santi'nin bakışları sertleşti. "Kız kardeşime sahip çıkabilirim. Burası güvenli bir şehir."

"Sanırım artık yirmi milyon dolardan fazla değerin olduğunu unutuyorsun. İnsanlar fidye için neden kaçırılıyor sanıyorsun? İpucu, güzel göründükleri için değil."

Cahilliği sinirlerimi zıplattı.

Santi'nin çenesi seğirdi. Ben ona bakarken o birkaç derin nefes aldı. Onu kızdırmıştım ama bazen gerçekten tam bir aptal olabiliyordu.

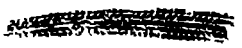
"Tavsiyen için teşekkürler." Süitine girip kapıyı çarparak kapadı.

Yaşayıp yaşamadığını sormak için Maya'ya mesaj attım.

Maya (19/06 18.58):

Sorduğun için teşekkürler. İyiyiz. Yemeğe ve sonra yatmaya gidiyoruz. Yarınki antrenmanda iyi şanslar.

Beraber yapacağımız, dilimi boğazına sokmamı gerektirmeyen bir şeyler bulmam gerekiyordu. Hâlâ dilimi boğazına sokmak istiyordum, o konuda bir yanlış anlaşılma olmasın ama eğlenceli şeyler de yapabilirdik. Aklıma bir plan geldi, arkadaşlarımı bana yardım etmeleri için aradım. Bize bir şans verirse onu nelerin beklediğini görmesi gerekiyordu.

"Kızları alıp benimle Bakü kart pistinde buluşun."

Liam sanki onunla başka bir dilde konuşuyormuşum gibi bana baktı. Evet, Almanca konuşuyordu ama İngilizceyi de gayet iyi anlıyordu.

"Bunu neden yaptığımızı tekrar söyler misin?" Ses tonu yüzündeki kuşkulu ifadeye uyuyordu.

"Çünkü yarıştan önce hepimizin eğlenmesini istiyorum. İnanmak neden bu kadar zor?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ya tabii. Senin her zamanki yarış öncesi eğlencen aletini bir mankenin içine gömmekti."

Koluna yumruk attım. "Siktir git. Bunu benim planladığımı sakın Maya'ya söyleme yoksa gelmez." Dişlerimi sıktım, son zamanlardaki yeni kötü alışkanlığımdı. Tıpkı Maya'nın sosyal medya hesaplarını takip etmek gibi. *O* adamlardan birine dönüşmüştüm. Bağımlı gibi sosyal medya profilini kontrol eden, uzaklaştığında neler yaptığına bakan o kişiye.

Ben bu eğlenceye sadece davet edilmişim gibi yaparken plan için övgüleri Jax ve Liam üzerine alınabilirdi çünkü Maya'nın bu kadar uğraştığımı öğrenmesini istemiyordum. Haftalardır benden uzak durması beni dikkatini çekmek için ciddi bir şeyler yapmaya zorlamıştı.

"Pekâlâ, bu kadar sert vurmana gerek yoktu. Seninle orada buluşuruz." Suratını asarak kolunu ovuşturdu.

Liam bir saat sonra arabasını kart pistinin önüne park etti. Jax, Maya ve Sophie kiralık arabadan indiler. Santi'yi davet etmemiştim çünkü aptal değildim, son zamanlarda gözü üzerimdeydi, kız kardeşi ne zaman yakınlarımda olsa bize bakıp duruyordu.

Beni orada görünce Maya'nın ağzı açık kaldı.

"Kartinge mi gidiyoruz?" Sophie ellerini çırpıp olduğu yerde zıpladı, sarı örgüleri başının iki yanında sallanırken Liam onu izliyordu. Sophie'ye gözlerinde kalplerle bakan adam Maya'yla bana zorluk çıkarıyordu, inanılır gibi değildi.

"Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım." Maya elimdeki kaska baktı. Kaskı ona uzattığımda ellerimiz birbirine değince kızardı.

"Sadece abininkini çaldığında kart aracı sürme fırsatın olmuştu. İşte sana gerçek bir şans. Sakın üzerine tek boynuzlu

at çıkartması yapıştırma ama." Bunu ben planlamışım gibi konuşmuştum. Saklamak için harcadığım onca çaba çöp olmuştu. *Aferin, Noah.*

"Ay, hayır. Siz profesyonel yarışçılarsınız. Size karşı yarışmak adil olmaz ki." Sophie kollarını göğsünde kavuşturdu.

Maya ellerini ovuştururken Sophie'ye hınzır hınzır sırıttı. "Sophie, onlar hızlı araba kullanmaya alışkın. Bu iş bizde."

Gözlerindeki o parıltı var ya? İşte onu görünce endişelenmeliydik; kıçımızı tekmelemek istediğine şüphe yoktu.

İlk yarışta tam da bunu yaptı. Kart konusunda bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum ve bu beni tahrik etmişti. Kötü performansımı bir süredir kart yarışı yapmamaya bağlayabilirdim ama o bu işte doğuştan yetenekliydi. Kesinlikle pistin tozunu attırmıştı.

Maya'nın aracın içinde oturup zaferle kollarını havaya kaldırarak böbürlenmesini izlerken aletim seğirdi. Kaskı ve ödünç aldığı yarış kıyafetiyle çok seksi görünüyordu. Yarışçı fetişim falan yoktu ama şimdi ona bakmak bu fikri yeniden düşünmeme neden olmuştu, özellikle de dağınık saçlarını salmak için kaskını çıkardığında.

Onun hoşuna giden bir şey yapmak başımdan ayak parmaklarıma kadar içimde tarifsiz bir duygunun dalgalanmasına neden oldu. Çocuklar için tasarladıkları mini podyumdan Sophie'ye gülümsüyordu. Keşke bana da diğerlerine gülümsediği gibi gülümseseydi; güzel ve biraz muzip. Liam'la bir poşette sakladığım şampanya şişelerini alıp kızların üzerine püskürttük.

"Hey, şampanyaları sıkması gereken biz değil miyiz?" dedi Maya kahkahalarının arasında.

Liam'la sahnede kullandıklarımıza benzer yeni şampanya şişelerini onlara uzattık. Bugün tam bir F1 podyum etkisi yaratmaya çalışıyorduk. Mantarı patlatıp şişeyi bıraktım. Maya iki eliyle tutmasa şişe neredeyse düşüyordu.

Maya şampanyayı üzerime dökmeye başladı. Soğuk sıvı tişörtümden aşağı akarak gövdemi kapladı. Bakışları karın kaslarıma kayınca gözleri şehvetle bedenimde gezindi. Ona hınzırca gülümsedim. Sahneden atlayıp yan tarafa sıvışmaya çalışsa da benim reflekslerim daha hızlıydı.

Onu hortum taşıyan itfaiyeciler gibi omzumun üzerine attım. Kıvranarak tutmamı zorlaştırdı. Durması için elimle şakacıktan kıçına vurdum.

"Off ya! Dikkat etsene. Orası yasak bölge." Gülmekten sarsılıyordu.

Yasak bölgenin ne olduğu bilmiyordum ama keşfetmeye hazırdım. Şimdiye kadar kurallara uymak yerine onları eğip bükmeyi tercih ettiğimi anlamış olmalıydı.

"Kırılacak eşya var. Lütfen herkes yoldan çekilsin."

Çocuklar ve ebeveynler isteğim üzerine yoldan çekildiler. Maya'nın kıkırdamaları burnundan çıkan seslere karışınca bu onu daha fazla güldürdü, vücudu benimkine karşı sarsılıyordu.

"Kan beynime hücum ediyor. Düzgün düşünemiyorum."

"Kulübe hoş geldin." Gerçi ben farklı bir bölgeme atıfta bulunuyordum. Espriyi bir saniye kadar geç anlasa da katıla katıla gülmesine engel olamadı.

"Aman Tanrım, böyle şeyler söyleyemezsin." Kıçına tekrar şaplak attığımda daha fazla güldü. Avucumun altında yarattığı hissi sevmiştim, yüzümde bir gülümseme belirirken aletim seğirdi.

Onu, bizi bekleyen arabaya kadar taşıdım. Hepimiz şampanyadan sırılsıklam olmuş hâlde otele döndük. Maya gözlerine yansıyan kocaman bir gülümsemeyle bana baktığında aniden aldığım nefes yüzünden az kalsın ciğerlerim alev alacaktı.

"Merhaba, millet. Ben Maya, bugün muhteşem Noah Slade'le birlikteyim. Kanalım için özel bir röportaj yapmayı kabul etti." Saçları açıkken muhteşem görünüyordu. Bugün altın rengi bacaklarını ortaya çıkaran bir şort giymişti; ben içine gömülürken belime dolanmasını istediğim o bacaklar. Seks sırasında ne tür farklı sesler çıkardığını çok merak ediyordum. Çığlık mı atıyordu? Yoksa inliyor muydu? Bunu öğrenmek için gönüllü olabilirdim.

Pit garajındaki bir malzeme aracının üzerine yerleştirdiği kameraya gülümsedi. Yarış aracımın yanındaydık, Maya kıçını ona yaslarken parlak kırmızı rengi âdeta beni kendine çağırıyordu. Arka planda bilgisayarlardan gelen alçak sinyal sesleri vardı.

"Sence ben muhteşem miyim?" Bir an için kamerayı unuttum. Son zamanlarda yanında bir ezik gibi davrandığımdan benimle paylaşacağı herhangi bir şey, duygularıyla ilgili herhangi bir açıklama duymaya bayılıyordum. Yola lanet olası ekmek kırıntıları serpse hiç düşünmeden takip ederdim. Benden uzak durma çabasına rağmen her gün beni kışkırtıyor ama dudaklarını hem gerçek hem de mecazi anlamda mühürlü tutmaya devam ediyordu. Yalnız kalmak için çok az fırsatımız olmuştu. Ne zaman baş başa kalsak ne hikmetse Sophie gelip bizi buluyor ve bu da onunla vakit geçirmek için ciddi önlemler almak istememe neden oluyordu, bu özel röportaj da onlardan biriydi.

Üstelik herkes röportajlardan nefret ettiğimi bilirdi.

İstemsizce gözlerini devirdi. "Aman sus. Bazen egonu beslemek için fazladan kalori mi alıyorsun diye merak ediyorum. Her neyse, hayranlar özel bir garaj röportajı istiyordu. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorlar. Ben de İnternette En Çok Aranan Cevaplar adlı ünlü bir oyunu oynamaya karar verdim."

Bana Google arama çubuğunda adımın yazılı olduğu ve üzeri bantla kaplı bir sürü sorunun bulunduğu bir kartonet

uzattı. Ne olduğunu hemen anladım, sanırım bu oyunu oynayacak kadar ünlüydüm.

"İlk sorumuz..." Yüzüme beklentiyle bakarak beni gülümsetti. Aralık dudakları riske girip onu öpmem için beni kışkırtıyordu.

İniltimi bastırmak için öksürdüm ve sonra ilk sorunun üzerini kapayan bandı açtım.

"*Noah Slade'in boyu kaç?* Bir seksen ikiyim. Bu da F1 için uzun sayılır. Arabaları özellikle bizim vücudumuza uyacak şekilde yapıyorlar. Ayaklarım ön kanadın ucuna yakın, pedallara dayanıyor."

Elleriyle devam etmemi işaret etti. *Tamam, anlaşıldı.*

"*Noah Slade ve Santiago Alatorre kimdir?*" Durakladım. "Noah benim. Şaşırmamışsınızdır. Santiago da takım arkadaşım ve Maya'nın abisi." İzleyici kitlesi bunu zaten bildiği hâlde aptal gibi onu işaret ettim. "Santiago bir İspanyol, gürültücü ve yarışlarda beni nadiren yenen biri. Sollama becerilerini geliştirmesi ve bana arkadan çarpmamayı öğrenmesi gerekiyor."

Maya dilini çıkardığında o dilin vücudumun başka yerlerinde olduğunu hayal ettim. Kameralar kayıttayken erekte olacak zaman değildi. Arabanın kaputuna doğru kayıp gizlice pantolonumu düzelttim.

"Ha. Ha. Yarışlarla işin bittiğinde komedi alanında bir kariyer düşünebilirsin."

Çok düşük bir ihtimal. Gülerek başka bir soruya geçmek üzere bandı açtım.

"*Noah Slade'in piyasa değeri nedir?* Övünmeyi sevmem çünkü bu görgüsüzlük olur ve ben görgüsüz biri olarak yetiştirilmedim. Ama son kontrol ettiğimde 300 milyon civarındaydı. Aşağı yukarı. Mali danışmanımdan her zaman yatırım yapmam konusunda iyi bir tavsiye aldım. Paranın bankada tozlanmasına izin vermemek lazım. Ben de elimdeki parayı katlamak için öyle yapıyorum. Gayrimenkul yatırımlarından bahsetmiyorum bile."

Maya alçak sesle ıslık çaldı. "Etkilendim. Burada bize bedava finans tavsiyeleri veren bir Dünya Şampiyonu'yla karşı karşıyayız."

"Ne derler bilirsiniz, banka hesabı ne kadar büyükse..." Kaşlarımı oynattım.

Maya kamerayı unutup başını geriye atarak güldü. Kahkahasının tınısını seviyordum; onu eğlendirmek beni gururlandırıyordu. Açıkta kalan boynu tek bir şeye odaklanan zihnimi baştan çıkarıyordu.

"Noah Slade'in karısı kimdir?"

Vay be, epey zor sorular seçmiş.

Devam ettim. "Şu anda boştayım. Hiç kimseyle evlenmedim, bu yüzden bu soruya bir cevabım yok. Neydi o söz? Karım yok ama huzurum var mıydı?" Kameraya göz kırptım.

"Sanırım karım var, huzurum var demek istedin." Maya kızararak başını iki yana salladı.

Gülüp sorulara devam ettim. *"Noah Slade nerede yaşıyor?* Adresimi veremem çünkü o zaman paparazziler ve hayranlar kapımdan ayrılmaz. Sezon bittiğinde elimde kalan en iyi şey üç kuruşluk mahremiyetim oluyor. Ama Monako'da bir dairem, İtalya'da bir evim ve Londra'da bir çatı katım var. F1'in kış tatillerinde yaşamak için en sevdiğim yer Amalfi kıyıları. En iyi yemekler ve manzara orada oluyor."

"Kim dondurmaya karşı koyabilir ki? İtalya'ya hiç gitmedim ama yemeklerine bayılırım. Milano'daki yarış için sabırsızlanıyorum. İki yarış kaldı." Ellerini birbirine kenetleyip bana baktı. Tekrar bacak bacak üstüne attığında dikkatimi bir kez daha bacaklarına çekti. Devam etmeden önce alt dudağımı yaladım.

"Noah Slade ne zaman emekli olacak?" Şaşkınlıkla soruya baktım. Emekli olmayı hiç düşünmemiştim, bunun yerine sadece bir sonraki yıla odaklanmayı tercih ediyordum. Bu konuda endişelenmeyecek kadar gençtim. Ama bu soru bana otuzlu yaşlarımın sonuna geldiğimde ne yapacağımı düşündürdü.

"Liam ve Jax'in her yıl Google'da bunu arattıklarına bahse girerim. Daha genç oldukları için muhtemelen benim açıklamamı bekliyorlardır. Bundan hiç şüphem yok." Kıkırdama sesiyle kan aletime hücum etti. Kamera karşısında aptalca bir şey yapmadan önce buradan gitmeliydim. "Yakın zamanda emekli olmayı düşünmüyorum. Ama özel biriyle tanışırsam ve çocuklarım olursa ailem için en iyisi neyse onu yaparım. Şimdilik diğer pilotların kıçını tekmelemeyi planlıyorum."

Maya cevabıma şaşırmış görünüyordu. Kahretsin, ben bile şaşırmıştım. Ne zamandan beri evlenmeyi ve çocuk yapmayı düşünür olmuştum? Ama cevap sanki bunu ara sıra düşünüyormuşum gibi dudaklarımdan kolaylıkla dökülmüştü.

"Gelecekte ne olacağını asla bilemezsin. Ama eminim bunu düşünmek için bolca vaktin vardır. F1 yarışçıları kırk yaşına kadar emekli olmazlar. Kısacası, buradan ayrıldığında yaşlanmış olacaksın. Tamam, son soru."

İstediğim bu mu? Kariyerim sonlandığında dönecek bir hayatımın olmaması riskiyle yarışmaya devam etmek mi? Özel yatlarda yirmili yaşlardaki gençlerle partileyen babam gibi tek başıma kalmak istemiyordum. Bu düşünce beni ürkütüyordu.

"*En iyi Noah Slade takım telsizi ânı?* YouTube'daki takım telsizi videolarım çok komik. İnternette beni aratırsanız takıma ve kendime küfrettiğim bir sürü video bulabilirsiniz. Takım telsizi ekiple yarış istatistikleri, araç bilgileri ve sorunlar hakkında iletişim kurma yolumuz. Kişisel olarak en sevdiğim video 2014'teki Britanya Grand Prix'sinden olan. İzlemediyseniz mutlaka izleyin. Eğleneceksiniz. Pit ekibi su pompamı bağlamayı unutmuştu, bir saat boyunca biberonsuz kalmış huysuz bir bebek gibi sızlanmıştım."

Maya'ya baktım. Bana bakışı göğsümü sıcak bir hisle doldurdu.

"Bize katıldığın için çok teşekkür ederim, Noah. İnsanların Noah hakkında Google'da yanıtını en merak ettiği sorular

bunlardı, ben de doğrudan kaynağından duymanızı istedim. Bu hafta McCoy ekibinden Liam ve Jax'le yapılan röportajlar da dâhil olmak üzere özel videolar yayımlayacağım. Bizi izlemeye devam edin. Henüz abone olmadıysanız da abone olun. Bir dahaki sefere görüşmek üzere!" Kapatmadan önce kamerasına el salladı.

Bu iş için doğmuş gibiydi, hem muhteşem hem de kendinden emindi. Tutkuyla yapabileceği bir şey bulmuş olması harikaydı. Özellikle de onu eğlendirip tüm yarışlarda bulunmasını sağladığı için bu bire bir röportajları hiç dert etmiyordum.

"Bir soruyu unuttun." Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıktı. O sarışın, yeşil gözlü arkadaşı bir yerlerden çıkmadan önce onu yalnız yakalamak için mükemmel bir fırsat gibi gelmişti.

Maya yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"*Noah Slade, Maya Alatorre'ye çıkma teklifi edecek mi?*" Acınası tavlama cümlem karşısında içime içime büzüldüm.

Ustalık eserin sayılmaz. Suçu, beni reddedeceği korkusuyla göğsümden çıkacakmış gibi çarpan kalbime değil, bu konularda idmanlı olmamaya atıyordum.

"Çıkmak mı? Sen kimseyle çıkmazsın." Kamera tripoduyla oyalanmaya koyuldu.

Hareket etmesine bir son vermek için elini kavradım. Başparmağımla eklemlerini okşadığımda vücudu gerildi, bunu birkaç kez yaptığımda hoşuna gittiğini fark etmiştim.

"Denemek istiyorum. Bir randevudan ne çıkar?"

"Hiç randevuya çıkmayan biri için... çok şey çıkar." Elini çekerek kurtarmaya çalıştıysa da bırakmadım. İstediğimi alana kadar olmazdı.

"Sadece bir randevu, bu kadar dramatik olma. Sonsuza dek birlikte olmak istiyorum demiyorum... Korkuyor musun?" Onu kışkırttım. "Buna bir isim koymamıza gerek yok. Biraz eğlenelim."

"Tabii ki korkmuyorum. Sadece *eğlenmek* mi istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı, dudakları gergin bir çizgi hâlini almıştı.

Her ne kadar birlikte olduğum çoğu kız bunu umursamasa da belki Maya isim koymamaktan hoşlanmıyordu. Ya da belki de eğlence yanlış bir ifadeydi çünkü şimdi bana anlamlandıramadığım bir şekilde bakıyordu.

"O zaman benimle bir randevuya çık. Yarın?" Beni reddedip reddetmeyeceğini merak ettim.

"Abim bilmemeli. Seni öldürür, beni de odaya kilitler," diye söylendi.

Pekâlâ, hayır demedi. Bununla idare edebilirim.

"Bilmediği şeyin ona zararı olmaz. Sadece birlikte iyi vakit geçireceğiz." Ona bunu büyütmemesini söylemek istedim. Hiç duyguları işin içine katmadan ilişki yaşamamış mıydı? Ama kabul etmiş olması bile benim için bir kazançtı. Bir hayat mottom varsa o da ânın tadını çıkarmaktı.

Omzumun üzerinden muzaffer bir gülümsemeyle ona bakarak oradan uzaklaştım.

19

MAYA

"Hayatta olmaz. O şeye binmem." İki işaret parmağımı önümde X şeklinde kaldırdım. Keşke annem beni sorumluluk sahibi bir insan gibi kararlar verirken görebilseydi. Gurur duyardı.

"Biraz hayatını yaşa." Noah'nın gözleri parlarken ben onun kadar eğlenmediğim için gözlerimi kıstım. Tepemizde titreyen ışıkların altında ürkütücü görünüyordu, tehlikenin habercisi gibiydi.

Kaşlarımın çatılmasına neden olan şey çelik grisi, şık ve bir uzay gemisi gibi görünen parlak motosikletti. Üzerinde bir uyarı etiketi olmalıydı.

Noah'nın üzerinde de yürüyen, konuşan bir uyarı levhası olmalı.

Bandini'yle birlikte kaldığımız otelin otoparkında bir irade savaşı veriyorduk. Garaj buluşmak için mükemmel bir yerdi, paparazzilerden ve abimden saklanabilmiştik. Sadece Noah, ben ve loş bir yer. Beni kontrol altında tutan her zamanki refakatçilerim yoktu. Randevumuza üçüncü kişi olarak katılmak

isteyen Sophie'yi reddederek hayal kırıklığına uğratmıştım. Yine de sadakatine minnettardım.

"Hadi ama. Korkacak bir şey yok. Söz veriyorum."

Gözlerimi devirdim. Beni bir aracın arkasına bindirmek isteyen herkes bunu söylerdi.

Yaklaşarak savunmamı zayıflattı. Benimle, sanki ara sokaklarda karşılaşacağınız korkak bir köpekmişim gibi alçak sesle ve yavaşça konuşuyordu.

İstediğimi elde etmek için alt dudağımı sarkıtıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ailemde işe yarıyorsa Noah'da da işe yarayabilirdi.

Ama o yemi yutmadı. Yeteneklerim üzerinde çalışmam gerektiğini fark ettim çünkü berbattım.

"Bana kendini taşıtma. On üç yaşımdan beri motosiklet kullanıyorum. Hâlâ hayattayım." Eliyle kendini işaret ederek dikkatimi deri ceketine ve koyu renk kot pantolonuna çekti. Kıyafeti ben kötü çocuğum diye bağırıyordu. Ama iyi anlamda. Beni ikna etmek yerine, sert kaslarını ortaya çıkaran dar gömleğiyle dikkatimi dağıttı.

Gündelik kıyafetleri nasıl bu kadar iyi taşıyabiliyor?

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor? O yaptığın yasa dışıymış! Aklı başında hangi insan bir çocuğun motosiklete binmesine izin verir ki?" Çocukken ona kimse göz kulak olmamış mıydı?

Gülse de yorumuma cevap verme zahmetine girmedi. Onun yerine koltuktan siyah bir kask alıp başıma geçirerek kayışını çeneme göre ayarladı. Şu anda kalbim ağzımda olmasaydı bunu hoş bir jest olarak görebilirdim.

Kot pantolonla rahat bir üst giymemi söylediğinde böyle bir şey beklememiştim.

"Memnun edilmesi zor bir kızsın," diye homurdandı.

Cesedimin çöp yığını gibi yol kenarına saçılmasını istemediğim için kusura bakma.

"Hiç gerçek bir randevuya çıktın mı? Normal insanlar genelde restorana gider, yemek yer ve geceyi bir öpücükle bitirirler. Konfor alanından çıkmasaydın keşke." Kafasına vura vura anlatmadan anlamayan bir adam olduğundan ona tek tek açıklamak zorunda kaldım.

Göğsü kahkahalarla titredi. "Daha önce randevuya çıktım tabii ki ama ben normal olmaktan çok uzağım. Neden seni yemeğe götüreyim? Nasıl olsa istediğimi alacağım." Kaşlarını oynattı.

Pardon? Eski randevularından söz edince içimdeki kıskançlık duygusunu daha fazla görmezden gelemedim. İlk kez kibirli tavrı beni alt etmişti.

Kendini ne sanıyor? Benimle seks yapması olası değildi çünkü onun sürtüklerinden biri değildim. Ben bedenimi Cadılar Bayramı şekeri gibi önüme gelene ikram etmiyordum.

"Bu ilk buluşmada duyduğum en kötü şeylerden biri."

İç çekerek bir eliyle saçlarını karıştırdı. Yarış pistinde bir dâhi olabilirdi ama insan ilişkilerinde berbattı. Ona dil çıkarma isteğimi bastırdım çünkü bu onu daha da cesaretlendirecekti.

"Rüzgârla birlikte hava soğuyacaktır. Ceketimi al." Sırtındaki deri ceketi çıkarıp bana uzattı. Ceketi giydiğim anda deri kokusunun yanı sıra belirgin şekilde ona ait olan bir koku etrafımı sardı. Bu beni biraz olsun sakinleştirmişti.

"Lütfen, benim için yapar mısın? Eğlenceli olacak, söz veriyorum. Hoşlanmazsan motoru park edip bir Uber çağırırım."

Samimiyeti beni etkiledi. Kaderime razı gelip uzay gemisine doğru yürüdüm.

Tek bir randevu.

İç çektim. "Pekâlâ. Nazikçe sorduğun için kabul ediyorum."

Bana hınzırca sırıttı.

Ayvayı yediğimin resmi.

Beş dakika sonra Bakü'nün kıyı caddelerinden birinde hızla ilerliyorduk. Deniz kokusu beni rahatlatırken şehrin ışıkları

yanımızdan geçip gidiyordu. Şansına, motosiklet maksimum hızda ilerlediğinden mide bulantısı yaşamıyordum. Lastikler kaldırımı yırtarcasına ilerlerken Noah'nın beline sıkıca sarıldım. Ellerim yanlışlıkla karın kaslarına değdiğinde parmaklarımı üzerinde gezdirerek çıkıntılarını saymaya çalıştım. Başarısız kurnazlığıma güldü. Altımdaki motosikletin titreşimi ve karın kaslarına dokunmak beni tahrik ediyordu.

Bunu bilerek mi planlamıştı? Vücudumu ona doğru bastırıp kollarımı aramızda hiç boşluk kalmayacak şekilde ona doladım. Düşmemek için bacaklarımı bile sıkıca ona yapıştırmıştım. Düşme riski olmasa bile bacaklarımı tedbir amacıyla ona dolardım. İçimden kabaran endişeye rağmen hâlimiz bana samimi geliyordu.

Sadece Noah ve ben söz konusu olduğunda her şey farklı geliyordu. Basın yoktu, arkadaşlar yoktu, dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey yoktu. Birlikte yalnız zaman geçirmemize engel olan tüm faktörler ortadan kalkmıştı.

Bir çift hoparlörden müzik yayını yaparak durumu düşündüğümden çok daha keyifli hâle getirdi. Sahile yaklaştıkça denizin buğusu yüzüme vuruyordu, bu yolculuğun her saniyesine bayılmıştım. Yine de bunu yüzüne itiraf edemezdim çünkü zaten yeterince böbürleniyordu.

Noah sonunda motosikleti kıyıdaki tenha bir yere çekti. Fiziksel temasımız kesildiği için üzülerek motordan indim. Karşımızdaki manzarayı görünce göğsüm sıkıştı.

Birkaç fener, şaşırtıcı şekilde romantik görünen bir piknik alanını aydınlatıyordu.

"Sadece eğleneceğiz, öyle mi?" diye mırıldandım, bu randevu bana sadece eğlenmek için planlanmış gibi gelmiyordu.

"Sakin ol. O kadar büyütme." Elimi tutup beni renkli örtünün üzerine çekti.

Minderlerden birine yerleştim. Yan tarafta bir piknik sepeti ağzı açık duruyordu, yanında da içinde soğuk şarap olan bir

kova vardı. Kıyıya vuran dalgaların sesi mükemmel bir fon müziği oluşturuyordu.

Hissettiğim tedirginlik mutluluğumu gölgelemekle tehdit ediyordu. Noah'nın dudakları öylesine bir randevu dese de hareketleri farklı konuşuyordu. İnsanlar bundan çok daha sevimsiz şekillerde evlenme teklifi ediyordu. Sakinleşmek için tuzlu deniz havasından derin bir nefes aldım, birkaç nefesin Noah'nın niyetiyle ilgili güvensizliğimi giderebileceğini umuyordum.

"Bütün bunları nasıl planladın?"

"Biraz yardım aldım." Bana nadir görülen bir utangaçlıkla gülümsedi.

"Doğru. F1 pilotu olarak yoğun bir hayatın var." Güzel bir şeyler planlamak için çaba göstermesi beni etkilemişti.

"Bir geceliğine tüm bunlar yokmuş gibi davranabiliriz. Abinden ya da Bakü'den bahsetmek yok. Sen sıradan bir kızsın ve ben de normal bir randevuya çıkmış bir adamım." Bana her zamanki muzip gülümsemesiyle baktı.

Şimdiden başımın belası olduğunu söylemiş miydim? *Hâlâ bir uyarı levhası taşımasını bekliyorum.*

Şartlarını kabul ettim. Birlikte yemek yiyip havadan sudan sohbet ettik. Bana en sevdiği TV programlarından ve Amerika'nın en güzel şehirlerinden bahsetti. Oraya hiç gitmediğimi söylediğimde en azından bir kez gitmem gerektiğinde ısrar ederek bana etrafı gezdirmeyi ve beni en iyi restoranlara götürmeyi teklif etti. Ona zamanında mezun olma konusundaki başarısız girişimlerimden, Harvard'a giden bir İspanyol Elle Woods olamayacağımı anladıktan sonra bir yıl ara verdiğimden bahsettim.

"Hadi bir oyun oynayalım." Noah hınzırca sırıttı.

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim. İki doğru bir yalan diye bir şey duydun mu hiç?"

Gözlerimi devirdim. "Nesin sen, on sekiz yaşında ilk üniversite partisine katılan ergen mi?"

Noah kahkaha attı. "Ben hiç üniversiteye gitmedim. Oynayalım mı?"

Başımı evet anlamında salladım çünkü bana böyle gülümseyecekse her şeyi yapmaya hazırdım.

"Kim kaybederse şarap şişesinden beş saniye boyunca içmek zorunda kalacak." Fener ışığı teninde titreşirken gülümsemesi mavi gözlerine ulaştı.

"Tamam, beni sarhoş etmek gibi zekice bir planın olduğuna göre ilk sen başlayabilirsin."

Kendi kendine güldü. "Tek çocuğum. Günde otuz dakikamı haberleri izleyerek geçiriyorum. Ve bekâretimi bir kamyonetin kasasında kaybettim."

Son cümlesiyle öksürmeye başladım, bu oyunun bir tur sonra ne yöne gideceğinin farkındaydım.

"Kamyonet yalan. Çünkü sen kalitesiz ortamlarda takılacak bir adama benzemiyorsun."

Gözleri parladı. "Hayır. Yanlış bildin. Yalan olan haberlerdi. Haberlerden nefret ederim, bu yüzden o boktan şeylerden uzak duruyorum."

Vay be. Sanırım Noah tam bir Amerikan çocuğuydu, kamyonet kasasında mercimeği fırına verenlerdendi. Şarap şişesini kapıp bir yudum aldım ve geçen her saniye için bir parmağımı kaldırdım.

"Sıra sende." Bana göz kırptı.

"Abim mezuniyetimde Bandini'yle anlaştığını duyurdu. Beş kez trafik kazası geçirdim. Santi'nin ilk randevusunu bastım."

"Beş kaza mı? Genç biri için çok fazla."

Başımı iki yana sallayıp yanımızdaki şişeyi işaret ettim. "Bilemedin. Annemler istese de Santi'nin ilk randevusuna gitmedim. Abim başka bir filme girmem için bana elli avro verdi.

Ben o parayla yeni bir ayakkabı alırken o da hoşlandığı kızla yalnız takıldı."

"Birincisi, nasıl hâlâ ehliyetin var? İkincisi, abin Bandini'yle anlaştığını senin en özel gününde mi duyurdu? Bu ne boktan bir durum böyle," diyerek az önce içtiğim şişeden bir yudum aldı, dudakları benimkiyle aynı noktaya dokunmuştu.

Omuz silktim. "Hâlâ araba kullanabiliyorum çünkü ağladığımda memurlar kötü hissederek susmam için yalvarıyor. Santi konusuna gelecek olursak, kötü zamanlama onun elinde olan bir şey değildi."

"Bazen tam bir mal olabiliyor. En azından bir gün bekleyebilirdi."

Santi hakkında bu şekilde konuştuğumuz için suçluluk hissettim çünkü abimi seviyordum. Noah onu pek umursamıyordu. Takımın ya da benim iyiliğim için iyi geçineceklerini ummak aptallıktı.

"Onun kalbinde zerre kadar kötülük yoktur. Gerçekten. Ona bir günden fazla küs kalamıyorum. Bütün Barbie'lerimi çalıp saçlarını kazıdığında bile ona küs kalamadım."

"Bu onun dengesizliğinin ilk işareti olmalıydı."

Ağzımdan yüksek sesli bir kahkaha kaçtı. Birkaç tur daha oynadık, ben birkaç kez kaybederken Noah yalanlarımı kolaylıkla tahmin ediyordu. Nasıl anladığını bilmiyordum. Şarap sinirlerimi yatıştırarak aramızdaki gerginliği yok etti. Noah hakkında birkaç şey öğrenmiştim: bir yarış yüzünden mezuniyet balosunu kaçırdığını ve anne babası seyahatte olduğu için yedi Noel'i tek başına geçirdiğini. Bunun yalan olduğunu düşünmüştüm ama gerçekti. İyi de kim bayramları yalnız geçirirdi ki?

Oyunumuza devam ettik. Kanalımın başarısını ve bu işi yaparken ilk kez yerimi bulduğumu hissettiğimi anlattım. Artık başarılı olmak ya da Santi'nin kariyeriyle kendiminkini kıyaslamak konusunda o kadar da endişelenmiyordum.

"Vlogun en sevdiğin kısmı ne?" Tüm dikkatini bana vererek mavi bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Hımm, bu zor bir soru. Aslında seyahat vlogu olarak başladı ama şimdi F1 ve Bandini'yle ilgili çektiğim videolara daha çok ilgi gösteriyorlar. Hayranlar bu tarz içerikleri daha çok seviyor gibi görünüyor. Ve bana sürekli çekilecek videolar ya da röportaj yapılacak kişilerle ilgili yeni fikirler gönderiyorlar."

"Acaba en sevdiğin kısmı ben olabilir miyim?" Arsız sırıtışı benim de sırıtmama neden oldu.

"Bundan şüpheliyim çünkü insanlar daha çok Liam ve Jax görmek için yalvarıyor. Aksanlarından olmalı."

Burnundan güldü. "Jax'in İngiliz aksanıyla yarışmak zor tabii. Ama Liam... onun o Alman aksanı seksi falan değil."

Liam'ın aksanı bana hoş geldiği için başımı iki yana salladım. "İnsanların Prens Harry'yi sevmesinin bir nedeni var. Ya da herhangi bir çekici İngiliz erkeğini."

"Jax'i çekici mi buluyorsun?" Gergin gülümsemesi bana yanlış bir şey söylediğim izlenimi verdi.

"Yani, insanlar onu çekici buluyor demek istedim. Onunla çifte randevuya çıktım ve benim tipim olmadığını fark ettim." Sözlerimin üzerine atılmak ve onları çıktıkları yere sokmak istedim.

"Çifte randevu değildi çünkü ben de oradaydım. Bu, durumu otomatik olarak arkadaşça takılma yapar." Yumuşak ışıkta gözleri parladı.

"Liam, Sophie'den tekrar hep birlikte yemeğe çıkmamızı istiyor ama o sürekli hayır diyor."

"Öyle bir şeyin olmasını istemeyiz," diye yakındı.

Bana hangi ara yaklaştı? Ellerimiz neredeyse birbirine değiyordu.

"Neden olmasın?" Ağzımdan kaçan bir cümle daha.

"Çünkü ben seni çoktan kaptım." Yoğun bakışları beni ürpertti.

"İnsanları kapamazsın. Klişe bir romantik komedi karakteri gibi konuşuyorsun."

"Ama ben kaliteli bir porno yıldızı gibi sevişirim."

Peki o zaman. Kim demiş romantizm öldü diye? Gözleri aşağılara inip beni tepeden tırnağa süzerken boğazım düğümlendi. Aramızdaki boşluğu kapayarak önümde durdu.

Bir eliyle başımı kendine doğru çekti. Dudaklarımız buluştu. Ama ilk öpücüğümüzün aksine bu sefer benden her şeyi bir anda aldı, dudakları dudaklarıma sürtündü, yoğun ve karşı konulmazdı. Bu ilk öpüşmemizden daha iyiydi. Bu kez etrafımızda bizi durduracak kimse, bizi birbirimizden uzaklaştıracak hiçbir engel yoktu.

Ellerinden biriyle saçlarımı kavrayarak çekiştirdi. Ani acı nefesimi keserek dilinin ağzıma erişmesine olanak tanıdı. Diliyle dilimi sahiplenici bir şekilde okşayarak beni damgalıyor, bana düşünmek için bir saniye bile vermiyordu. Dilimle ona karşılık verdim. Onu tatmak ve onun da beni aynı şekilde arzulamasını sağlamak istiyordum.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip ipeksi tutamlarını kavradığımda inledi. Onu daha da yakınıma çekmek istiyor, bana verebileceği şeyleri çaresizce arzuluyordum. Beynimi ve kalbimi aynı anda becerirken bedenim bu durumu onaylarcasına uğuldadı.

Bu bir film olsaydı, tam şu anda klişe bir şekilde arka planda havai fişekler patlardı.

Sırtım piknik örtüsüyle buluştuğunda ellerimi göğsünde gezdirerek kaslarını inceledim. Dillerimiz birbirini okşarken o da kendi keşfinin tadını çıkararak ellerini bedenimde dolaştırıyordu. Temas yüzünden başım dönüyordu.

Memelerimi avuçladığında inledim. Meme uçlarım sütyenimin kumaşına baskı yaptığında bu gereksiz engelin ortadan kalkmasını diledim. Arzuyla daha fazlası için kıvranırken bedenimi onunkine bastırdım.

Dudakları benimkilerden uzaklaştı. Hoyrat parmaklarıyla tişörtümün eteğini kavrarken aynı anda dudakları boynuma ulaştı. Isırarak, yalayarak ve emerek beni çılgına çeviriyordu. Ağzıyla bedenime vahşice şeyler yapıyordu. Memelerim arzuyla kabarır, bacaklarımın arası zonklarken buna tahrik olmak demek içimdeki yoğun yanmayı tarif etmenin yanına bile yaklaşamazdı.

Sertleşmiş aletine sürtündüm. Kot pantolonum iç çamaşırımın üzerinde sert bir his bırakıyor, geçici sürtünme beni biraz olsun rahatlatıyordu. Parmaklarımı sırtının sert kaslarına bastırdıktan sonra hışımla gömleğini kavradım.

"Aletime sürtünmeye devam edersen beni utandıracaksın," diye mırıldandıktan sonra dikkatini boynuma çevirdi. Dudakları göğsüme doğru ilerliyordu. Yeni bir görev.

Bu sözlerle yanaklarım ısındı. Ama beni arzulamasına neden olmak harika bir duyguydu çünkü bu adam bana pek çok şey hissettiriyordu. İyi, kötü ve pis şeyler.

"Şimdi utangaç olayım deme sakın. Siktir et utanmayı." Dudakları tekrar benimkilerle buluştu, bu seferki yumuşak ve samimi bir öpücüktü. Bu duyguların hiçbirine karşı hazırlıklı olmadığımı fark ettim, Noah beni allak bullak ediyordu. Onu öpmek sıradan bir öpücükten çok daha fazlası gibi geliyordu.

Bilincimi yeniden kazanarak iki elimi göğsüne koyup onu hafifçe ittim. Mesajı alarak geri çekildi.

"Ah, sonunda beynin görevi devraldı. Eğlence sona erdi." Parmağını şişmiş dudaklarımda gezdirdi.

"Ben böyle şeyler yapmam." Ellerimle aramızı işaret ettim.

"Peki neymiş böyle şeyler?" Tekrar yaklaştı. Bir elimi kaldırarak duraklamasını sağladım. Dudakları dikkatimi dağıtarak onu tekrar öpmek istememe neden oluyordu. Ama çok geç olmadan bunu söylemeliydim.

"Bu. Ben erkeklerle böyle rastgele ilişkiye girmem. Tek gecelik ilişkilere." *Tabii ki girmezdim.* Beni yakan ve beynimi

uyuşturan bu öpücüklerden sonra öyle bir şey aklımdan bile geçmeyecekti.

Baştan çıkaran tavrı değişti. Yüzündeki ifade mantığımı sorgulamama neden olsa da kısa bir an için yanlış bir karar vermekten korktum. Başka konularda sorumsuz olabilirdim ama onun gibi birinin yanındayken kalbimi kilit altına almam gerekiyordu. Değerlerime sadık kalmalıydım.

Noah, ben farkında bile olmadan elimde hiçbir şey kalmayana dek zırhımdan parçalar koparacak biriydi. Öpücükleri bile aklımı başımdan alırken onunla birlikte olduğumda bana yapacağı diğer şeyleri düşünemiyordum. Kimse bana sorumluluk sahibi ve dürüst olmanın bu kadar berbat bir şey olduğunu söylememişti.

"Neden olmasın? Sezon bittiğinde ayrılabiliriz. Kimseye bir zararı dokunmaz."

Bundan cidden şüpheliydim çünkü birkaç öpücükten sonra durumun öyle olmadığını anlamıştım. Bu konuda kayıtsız olması canımı acıtsa da onun gibi birinin böyle davranmasına şaşırmıyordum.

Tepkisi kararımı verirken bana daha büyük bir güç oldu.

"Şey, bunun doğru olduğunu sanmıyorum. En azından benim için. İlişki arayışında olmayan birine bir şeyler hissetmek istemiyorum. Ben *öyle* bir kız değilim, ben ilişki yaşadığımda karşımdakine bağlanmak isterim." Ellerimi kucağımda kenetleyerek titremelerini engelledim. Şimdiye dek sadece birkaç erkek arkadaşım olmuştu.

"Hissetmek mi?" Ses tonu bu fikirden hoşlanmadığını belli ediyordu.

Kendime not: H harfiyle başlayan bu kelimeden hiç hoşlanmıyor.

"Evet, bir şeyler hissetmek. Senin gibi insanlar arkalarında kırık kalpler bırakır. Onlardan biri, baş ucundaki bir başka çentik olmak istemiyorum."

"Kız arkadaş aramıyorum. Çok yoğun bir programım var ve hayatım yarışlar üzerine kurulu, bu yüzden sana cinsellik dışında bir şey vadedemem. Ama hayatında yaşadığın en iyi seksi sunabilirim. Aramızdaki etkileşimden bunu anlayabiliyorum."

Benim endişelendiğim de bu. Ona bakınca irademe zayıflasa da güçlü kalmaya çalıştım.

"Ben biriyle fiziksel ilişkiden daha fazlasını yaşamak istiyorum. Genelde takıldığın, içip içip sevişen kızlardan değilim. Senin istediğin kişi olmak için karakterimi değiştiremem."

"Gerçekten kendini bundan mahrum mu bırakacaksın?" Tepkisi şimdiye kadar hiç reddedilmediğini gösteriyordu. Karmakarışık çocukluğunun kanıtı, nihai tek çocuk sendromu ortaya çıkmıştı. Parmağını boynumdan göğsüme doğru indirdi. Dokunuşunun ardında bıraktığı kavurucu hisle nefesim kesilirken verdiğim bu tepki beni hiç memnun etmedi. Bedenimin arzuladığı şeyi inkâr etmek utanç vericiydi.

"Evet." Nefes nefese çıkan sesim istediğim sertlikte değildi. Ellerini savuşturarak yarattığı büyüye son verdim.

"Arkadaş kalabiliriz. Cinsellik içeren bir arkadaşlıktan söz etmiyorum ama senden eskisi gibi uzak durmayacağım." Kendimi bunun doğru karar olduğuna ikna ederek başımla onayladım. Ondan uzak durduğum konusundaki dürüstlüğüm de bir ilerleme sayılırdı.

"Pekâlâ." Yüzündeki boş ifade beni dehşete düşürdü. *Doğru bir karar mı veriyorum?*

Akşam yemeğimiz iyi geçti. Rahat, huzurlu ve sıradan bir kaçamaktan çok daha fazlası olabilirmiş gibi görünüyordu. Ama onun gibi insanlar âşık olmazdı. Bandini'den biriyle mutsuz olma ihtimalimin yüksek olduğu bir ilişki yaşama niyetinde değildim.

Noah ayağa kalkıp elime uzandı. Dokunuşuyla tenim ısındı. *Evet.* Kesinlikle doğru seçimi yapmıştım çünkü bu, kalp kırıklığına giden tek yönlü bir biletti. Kumsalda motosikletine

doğru yürüdük. Dönüp piknik alanına baktım, terk edilmiş görüntüsü kalbimi sızlattı. İstediğimiz gibi bitmemesine rağmen bu şimdiye kadar çıktığım en iyi, en unutulmaz randevulardan biriydi.

Kaskı ve ceketini hiç karşı koymadan giydiğimde gecenin sona eriş şekli içimde bir ürpertiye neden oldu. Kokusu sarhoş ediciydi, nefes almak bile haksızlık gibi geliyordu.

Noah motosiklete binerken sessizliğini korudu, aklı başka yerde gibiydi, aramıza duvarlar örüyordu. Binerken ona zorluk çıkarmadım. Motoru çalıştırdığında otele doğru yola çıktık. Yolculuk sanki Noah bizi bir an önce otele geri götürmek için can atıyormuş gibi daha kısa sürdü. Bunu kişisel algılamadım.

Kısa bir süre sonra kapalı otoparka girip bir centilmen gibi motosikleti asansörün önüne kadar sürdü.

"Başka bir hayatta olsaydık seninle her şeyi kitabına göre yapardım. Randevuya çıkarır, daha çok çabalardım. Ama ben böyle biri değilim, bu şekilde yetiştirilmedim. Senin istediğin gibi duygusal bir erkek nasıl olunur bilmiyorum."

Gözlerim sulanarak görüşüm bulanıklaştı. Her şey sona ermiş gibiydi. Üç ay boyunca birbirimizle kedi fare oyunu oynamıştık ve şimdi hepsi göz açıp kapayıncaya kadar bitmişti. İstekleri konusunda dürüst davrandığı ve bunları benimle paylaştığı için ona saygı duyuyordum.

"Bu harika randevu için teşekkürler. Bundan daha iyisini bulmak zorlaşacak." Ceketini ona geri vermeden önce son kez kokusunu içime çektim.

"Benim için de öyle." Ukala sırıtışı gözlerine yansımadı.

"Gitsem iyi olacak. Santi uzun süre ortadan kaybolduğum için nereye gittiğimi merak etmiştir."

Düğmeye bastı. "Evet, tabii." Beni kucaklamak için kollarıyla kendine çekerken dudakları usulca dudaklarıma değdi ve ayrılan sevgililer gibi bana bir veda öpücüğü verdi: samimi,

nazik ve dile getirilmemiş sözlerle dolu. O geri çekilmeden önce kalbim âdeta yeniden atmaya başlamıştı.

Asansörün kapıları açıldı ve boş kabin beni karşıladı. İçeri girip ona döndüm.

"Hoşça kal, Noah. Yarın görüşürüz."

Kapılar kapanmadan önce gördüğüm son şey onun yoğun bakışları oldu.

20

NOAH

Uyandığımda hissettiğim ilk şey başımdaki zonklamaydı. İkincisi bir elin göğsümde gezinmesi oldu.

Üçüncüyse ezici pişmanlıktı.

Lanet olsun. Lütfen bana bunun Maya'nın eli olduğunu söyleyin.

Göğsümdeki uzun, kırmızı tırnaklara baktım. Maya'nın tırnakları göğsümü tırmalayan bu pençelere benzemiyordu, o doğal renkleri tercih ederdi. Bu eller geçmişimin bir sembolüydü. Başımı yastığa koyduğumda midem ağzıma geldi.

Dün geceyi, Maya'yı bizzat planladığım randevuya çıkarmama dair anıları hatırlamaya çalıştım. Yemek, içmek ve öpüşmek dışında hiçbir şey yapmadan biriyle bu kadar iyi vakit geçirebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Şimdiye kadarki en sevdiğim randevu olmuştu, en azından kısa listemdekiler arasında.

Hele Maya'nın o erotik öpüşmesi. *Hassiktir.* Onu öpmek, bu işi ondan önceki tüm kadınlarla yanlış yapmışım gibi bir his bırakmıştı üzerimde.

Lanet olsun, peki sonra ne olmuştu? Beni durdurmaya çalıştığında ne yaptığımı hatırlamakta zorlandım. Ona istediğini veremeyeceğimi anladığında gözlerinde beliren üzüntüyle beni reddedişini hatırladım. Düşündükçe göğsüm daralıyordu, nihai darbenin acısı hâlâ tazeydi.

Anılar bir anda beynimi istenmeyen görüntülerle doldurdu. Gözümün önünden bir sürü farklı kare geçiyordu. Liam ve Jax'le bir kulüpteydik, VIP masamıza birkaç kadın gelmişti. Maya'yla tanışmadan önceki zamanlara dönmüş gibiydim.

Kahretsin. Verdiğim kötü kararlar Maya'nın çıkmak istemeyeceği tipte bir adam olduğumu kanıtlamıştı. Benim gibi biriyle çıkmak istemeyeceğinden emindim.

Yatakta doğrulduğumda sarışın kadın göğsümden kaydı.

"Gitmen gerek. Hemen," diye seslendim. Ağzımın kuruması ve güneş ışığının verdiği rahatsızlık yanlış kararlarımı bir kez daha yüzüme vuruyordu.

Bu kadınla bir saniye daha geçirmek istemiyordum, görünüşü ve bende uyandırdığı his tamamen yanlış geliyordu. Seks ve içki kokusuyla harmanlanmış gül kokusu beni boğuyordu, Maya'nın taze kokusuyla kıyaslanamazdı bile. Ne denli sıçıp batırdığımı düşündükçe midem daha çok bulandı.

Banyoya gittim, önce dişlerimi fırçalayarak ağzımı kadının ve alkolün tadından arındırmak istedim. Harap olmuş yüzümü görünce irkildim. Çökmüş gözlerimden ve solgun, hastalıklı tenimden iğrendim.

Kadının kokusundan ve onunla ilgili diğer her şeyden kurtulmak, gecemin kötü sonunu aklımdan atmak için duşa girdim. Çıktığımda, yastığın üzerine bıraktığı iç çamaşırı dışında ondan hiçbir iz yoktu. Hatıra eşyasını çöpe atarken ürperdim.

Telefonumu prizden çektim, şarj etmeyi hatırladığım için seviniyordum. En azından sorumluluk sahibi bir insan gibi

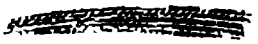
davranmayı becerebilmiştim çünkü genelde tam bir aptal gibi davranırdım.

Şaka yapıyorsun? Alarmımı kurmadığım için antrenmanı kaçırmıştım.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun!

Sıralama turlarına zamanında yetişmek için otel odamdan fırladım.

Hayatımda hiç bu kadar sorumsuz davranmamıştım.

Günümün kötüden çok daha kötüye gitmesi beni hiç şaşırtmadı. Sırlama turlarına bok gibi başladım. Yarış tulumumu giymek için acele ederken sıcak havada direksiyon başında bayılmamak için bir galon su içtim. Takım direktörü geç kaldığım için çok kızmıştı, bir granola barını mideye indirirken bana ters ters baktı.

Hoşnutsuzluğunu gizleyemiyordu. "Bok gibi görünüyorsun. Artık ergen değilsin, parti için geç saatlere kadar ayakta kalamazsın. Bunu senden başka herkesten beklerdim." Küçümser tavrı çok şey anlatıyordu. James Mitchell dalgaya alınacak biri değildi çünkü King Kong'dan daha büyük taşakları vardı. Yeşil gözlerini bana dikerken bir yandan da tedirginlikle elini yüzünde gezdirdi. Kır saçları, benim oynayıp durduğum için farklı yönlere dağılıp kontrolden çıkan saçlarımın aksine yerinden bile oynamamıştı.

"Çok çok üzgünüm; bir daha asla olmayacak." Hiçbir özür korkunç kararlarımı telafi edemezdi.

Hızla aracıma giderken tökezledim. Ter basmıştı, berbat bir hâldeydim, lanet olsun, bu utanç vericiydi. Hissettiğim şeye utanç demek hafif bile kalırdı. Ben aracıma binerken Bandini teknisyenleri bana baktı, nasıl yardım edeceklerini bilemiyorlardı.

Daha motoru bile çalıştırmadan kan ter içinde kalmıştım, bu da günümün boktan geçeceğine dair boktan alametlerden biriydi.

Aracım ilk düzlükte ilerlerken sıralama turuna güzel başladım. Ta ki ilk virajı geçene kadar. Sonraki virajların çoğunda safra boğazıma yükselirken pistin kıvrımları gözeneklerimden sızan alkolle çatışma içindeydi. Tüm zihinsel enerjimi kaskımın içine kusmamak için harcadım çünkü öyle bir şey olursa bunu ömür boyu başıma kakarlardı.

İğrenç akşamdan kalmalığımla pistte saatte 320 km hızla giden aracım müthiş bir kavga hâlindeydi. Sıralama turundaki performansım özensiz ve amatörceydi. Motorun her zamanki uğultusu içimi korkuyla doldururken Maya'yı ve dün gece yaptıklarımı duyarsa neler hissedebileceğini düşündükçe suçluluk duygusuyla kendimi yiyip bitiriyordum.

Pistte kayarcasına ilerlerken sırtımdan aşağı terler damlıyor, yanmaz giysilerimin kumaşını ıslatıyordu. Hayranlar tüm yarış kariyerimin en kötü gösterisini izliyor olabilirdi.

Sıralama turu biter bitmez aceleyle aracımdan çıktım. Pit alanına yakın bir çimenlikte iki kez kusarken bedenim bana isyan ediyor, ağzımdaki asidik tat tekrar tekrar midemin kalkmasına neden oluyordu. Tüm bunlar olurken yerel bir kameraman beni kayda aldı. Nasıl olduysa kendimi kontrol ederek hareket çekmedim ve bunun yerine öne eğilip kamburumu çıkararak kameraya başparmağımla onay işareti yaptım.

Sıralamada on dördüncü olmuştum. Siktiğimin on dördüncüsü. F1'e başladığımdan beri hiç bu kadar utanç verici bir sıralama turum olmamıştı, bunu unutabilir miydim bilmiyordum.

Bugünün tek küçük tesellisi sadece ilk üç pilot için düzenlenen basın toplantısına katılmak zorunda kalmamış olmamdı. Sanırım berbat bir yarış çıkarmanın faydaları da oluyordu.

Santi pol pozisyonunu kazandığı için toplantıda dikkati dağınık olacaktı. Maya'yı bulup her şey için özür dilemeliydim.

Onu randevuya çıkarıp aynı gün içinde başka bir kızla yattığım için mesela. Benimle takılmak istemiyor olsa da bu yanlıştı.

Sophie ve Maya'yı, Liam ve Jax'le ana yolda, misafirhanenin yakınında konuşurken gördüm. Jax'in onu kucaklamak için yanına çektiğini görünce omurgamda bir ürpertinin gezindiğini hissettim. Bu canımı sıkmamalıydı ama dün gece masada rastgele bir hatunun ona sakso çekmesine izin verdiğinden habersiz kollarını Jax'e doladığını ve güldüğünü görmek içimi acıtıyordu.

Ona istediğini veremediğim için kıskanmaya hakkım yoktu. Ama hislerimi kontrol edemiyordum; onları görünce yumruklarımı sıktım, kıskançlık zehirli bir girdap gibi içimde dönüyordu.

Maya'nın gözleri benimkilere kaydı. Yüzündeki gülümsemenin silindiğini görünce iki saniye içinde ruh hâlini bozmak beni öfkelendirdi.

Çocuklara doğru yürüdüm, içimde fırtınalar kopsa da yanlarında rahat davrandım.

"Bugün şansın bok gibiydi, kardeşim." Liam dün geceden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. *Cidden kafayı bulan tek kişi ben miydim?* Düşündüm de, o gayet ayıktı. Yanımıza gelen kadınlara baktığını bile sanmıyordum. *Lanet olsun.*

"Bir daha asla sıralama turlarından önceki gece dışarı çıkmayacağım. Bu berbat bir fikirdi, dostum." Jax beni yem ederek omzumu sıvazladı.

Siktir git, Jax.

"İyi bir gece geçirmiş gibi görünüyorsunuz. Sıralama turlarından önce içmeye gitmek için yürek yemiş olmalısınız." Sophie kıstığı gözleriyle bana dik dik baktı.

"İşte bu yüzden Santi en iyisi. Önceliği her zaman takımıdır." Maya'nın hafif gülümsemesi duygusuz gözlerine ulaşmadı.

"Tamam tamam, anladık, Santiago'ya tapıyorsun. En azından bizim iyiliğimizi istiyormuş gibi davransan." Liam şapkasına vurup başından kaymasına neden olduğunda Maya omuz silkti.

Maya ona güldüğünde bugünkü gibi kötü günler için sesini kaydetmek istedim çünkü ben tam bir enayiydim.

"Gitsek iyi olacak. Kızlar günü yapıyoruz." Sophie kolunu Maya'nınkine doladı. Maya beni görmezden gelerek vedalaştıktan sonra yola koyuldular. Beni görmezden gelmesi canımı sıkmıştı.

"Kardeşim, dün gece kafayı fena bulmuştun. Onunla ilgili konuşup durdun." Liam başıyla Maya'nın gittiği yönü işaret etti.

Jax başını iki yana salladı. "Sen o kadını odana götürmeye kalkışana kadar senin için üzülüyordum. Hatta bir keresinde o kadına Maya dedin ama kadın sadece omuz silkti. Adı neydi? Beatrice mi?"

Düşünmek istediğim son şeyin konusunu açtığın için teşekkürler, Jax. Ona hareket çektim.

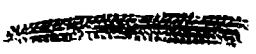
"Çok seksiydi. Zaten sen hep iyi kadınları kaparsın." Liam kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Onunla gitmesine bile şaşırdım. Maya'nın onu reddettiğinden, onun gibi bir playboyu istemediğinden bahsedip duruyordu." Jax kendi kendine güldü.

"Tamam çocuklar, anlıyorum. Acınası bir geceydi. Artık bu konuyu kapasak ve bir daha açmasak olur mu? Hem de hiç." Kısılan sesim azalan sabrımın işaretiydi.

"Pekâlâ. Bize kızmana gerek yok." Liam'ın son sözleri bu konuşmayı noktalamıştı.

Bandini karavanına doğru yola koyuldum çünkü takım direktöründen ve pit ekibinden dilemem gereken bir özür vardı.

Maya'nın benden kaçtığı son seferin aksine bu kez ikimiz de mesafemizi koruduk. Ben utandığım için. O da muhtemelen onu iğrendirdiğim için. Onu suçlayamıyordum.

Cumartesi gününün geri kalanı olaysız geçti, bu da beni rahatlattı. Korkunç akşamdan kalmalığımdan kurtulmak için bol bol sıvı almaya çalıştım çünkü yarışırken aracın içi çok sıcak oluyordu ve alkol de insanı inanılmaz susatıyordu. Vücut ağırlığımın en az üç kilosunu terleyerek atacağıma şüphe yoktu.

Yarış günü, ona yakın hissetme çaresizliğiyle Maya'yla Santiago'nun konuşmalarına kulak kesildim. Sesleri alçaktı, doğru düzgün duyulmuyordu. Sinirden duvarı yumruklamamak için odamdan çıkıp pit alanına gittim.

Birkaç motor kontrolünden geçtikten sonra yarış öncesi brifingine katıldım. Kendimi aptalca bir şey yapmaktan –mesela Maya'yı bulup isteklerine razı geldiğimi söyleyip af dilemekten– alıkoymak için oyalandım. Mühendislerle işimi bitirdikten sonra garaja döndüm.

Bilgisayar bölmesinin yanında oturan Maya'yı görünce sessizce küfrettim. Santi'nin ekip telsizini dinleyebilmek için mühendis kulaklıklarından birini takmıştı. Midemde çalkantılı bir kıskançlık hissi dönüp duruyordu. Onu abisinden kıskanmak... bu da yeni bir tür eziklikti.

Kafamın içinde bir sürü çelişkili duygu birbirine girmişti. Maya beni ona verebileceğimden fazlasını istediği için reddetmişti ama ben ona istediğini nasıl vereceğimi bile bilmiyordum.

Vlog kamerasıyla etrafta dolaşarak yoğun yarış günü aktivitelerini çekiyordu.

Arabanın lojistiğini ve son dakika ayarlarını tartışırken onun sesini duymazdan gelmekte zorlanıyordum. Mekânı geziyor ve tatlı bir jest yaparak Bandini takımının vazgeçilmez elemanlarını tanıtıyordu. Ekibin her şeyi nasıl ayakta ve çalışır durumda tuttuğundan övgüyle bahsediyor, hatta onlara isimleriyle hitap ediyordu, bu da ekiple olan bağının kanıtıydı. İnsanları sikip atan benim aksime, onun insanları etkilemek gibi bir huyu vardı.

Aracıma doğru gelmeye başladığında şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"İşte Slade'in takımı."

Soyadlarımızla hitap etmeye geri döndük demek.

Herkesi kameraya almak için etrafta dolaştı. "Araçta son dakika kontrolleri yapmakla meşguller. Bugün on dördüncü sırada başladığı için Santiago, Liam ve Jax'i yakalamak gibi büyük bir görevi var. Bu, F1'de yarışmaya başladığından beri en kötü başlangıcı olacak. Bir dahaki sefere iyi şanslar."

Teşekkürler, Maya. Dediklerini sineye çektim çünkü bunu ve daha fazlasını hak ediyordum.

Aracımın üzerine tuttuğu kameraya el salladım. Meyveli şampuanı duyularıma hücum ederek beni ânında geçen geceye götürdü. Dudakları dudaklarımda, ona dokunduğumda ve sürtündüğümde çıkardığı sesleri hatırladım. Yarış kıyafetimin içinde aletim seğirdi. *Harika.*

Başmühendislerden biriyle görüşmek için ilerledi. Mühendis soruların arasında çaktırmadan Maya'nın memelerine bakıyordu, onu itip Maya'dan uzaklaştırmamak için bütün irademi kullandım.

Arabana konsantre ol. Yarışa çıkmak üzeresin, onun için endişelenecek zamanın yok.

Hazırlıklara devam ederek Maya'yı görmezden gelmeye karar verdim. Dikkatim yeterince dağınıktı zaten, daha da dağılması ihtiyacım olan en son şeydi, özellikle de sıradan bir ilişki istemediğine karar veren Maya gibi biri yüzünden. Beni reddetmişti. Kendi kaybederdi.

Yarışı çok kötü bitirdim. Ama on dördüncü pozisyondan çıkmak için çok çalıştım ve başladığım konumu düşünürsek sekizinci

olmaktan mutluydum. Santi'yle birlikte Markalar Şampiyonası için puan bile almıştık.

Jax'le Liam adına sevinsem de bugün podyum kutlamalarını izlemek istemediğim için odama çekildim. Sanırım Santiago da öyle yapmıştı. Ama McCoy için iyi bir gündü ve bu da Bandini için kötü bir gün olduğu anlamına geliyordu.

Maya misafirhanenin terasında elinde cep telefonuyla kanepeye uzanmıştı. Kötü bir gün geçirdiğimde buraya gelmeyi severdim ama görünüşe göre o benden önce davranmıştı.

"Değdi mi bari?" Başını telefonunun ekranından kaldırmadan konuşmuştu. Bana bakmayı reddettiği her saniye sinirim daha da artıyordu.

"Kim?" Aptal rolü oynuyordum çünkü artık bu saçmalıkla uğraşmak istemiyordum. Biz sevgili değildik.

"Dün geceki sürtük."

Kelime seçimi karşısında dudaklarım seğirdi. "Ah, ondan bahsediyorsun." Bu sözüm bana bakmasını sağlamıştı. Fırtınalı bakışlarından ve canını sıkan bu duruma kayıtsız kalışından hoşlanmamıştım. Hiçbir şey hissetmemesindense bana kızmasını tercih ederdim.

Bencil bir piç olduğumu söylerken ciddiydim.

"Evet."

"Yatakta iyiydi." Omuz silktim, boğazım cam yutmuşum gibi acısa da umursamaz görünmeye çalıştım. Ona böyle yalan söylemek yanlış geliyordu, kendime olan öfkemin acısını ondan çıkararak sözlerimle onu incitiyordum.

"Hımm. Acaba ağzından tadını silmek için ne kadar alkol içmek zorunda kaldın? Kadının bunu dert ettiğini sanmıyorum. Çaresizlik sağduyunun önüne geçer."

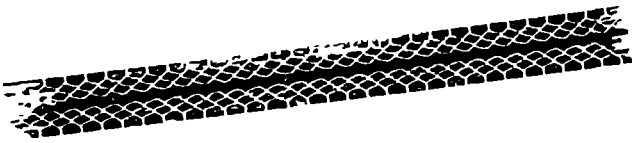
Siktir. Beni köşeye sıkıştırmıştı. Sersemlemiş bir aptal gibi konuşamadan öylece durdum.

"Hiç kimseyle aramızdaki kadar iyi bir şey yaşayamayacaksın. Ama işte bu yüzden senin gibi insanlar sonsuza dek mutlu olamıyor. O kadar duygusuzsunuz ki iş işten geçene kadar iyi şeylerin değerini anlamıyorsunuz."

Ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan terastan çıktı.

Bir kere olsun dönüp bakmaması yüreğimi burkmuştu.

21

MAYA

Haftalarca Noah'yla ilgili her şeyden kaçtım. Onu ne zaman Bandini karavanında görsem yolumu değiştiriyordum. Aramız yine açılmıştı. Üstelik bu sefer "onu becermemem lazım" düşüncesiyle değil, "onu görünce kalbim sızladığı" için ondan kaçıyordum.

Onunla ilgili hislerim karmakarışıktı. Artılar ve eksiler listesi uyuşmuyordu. Çelişen duygularımı anlamakta zorlanıyordum, bu da beni daha daha da öfkelendiriyordu. Bir yanım gerçek bir ilişki yaşamak için bana güvence vermesini, diğer yanımsa onun bu zahmete değmeyeceğini söylüyordu.

Başka biriyle takılmadan önce en azından bir gün bekleyebilirdi. Bu en temel nezaket kuralıydı.

Biriyle randevuya çıktıktan hemen sonra nasıl başka bir kadınla yatardı? Müthiş bir gaddarlıktı bu, iğrençti. Açıkçası ondan bunu beklemezdim.

Noah'yla her karşılaştığımda ona karşı kayıtsızmışım gibi davranarak yanındayken hızlanan kalbimi görmezden gelmeyi seçiyordum. Ya da bakışları üzerimde gezindiğinde vücudumun

nasıl ısındığını veya onu görmezden geldiğimde yüzünde beliren üzüntüyü.

Vloglarımı bir üst seviyeye taşımak için kendimi zorluyordum. Şimdiden yedi yüz bin abonem olmuştu ve videolara gelen reklamlardan iyi bir gelir elde etmeye başlamıştım. Markalar işbirliği için bana ulaşıyordu ki böyle bir şeyin mümkün olabileceği aklıma bile gelmezdi. Kanalım hayal ettiğimin de ötesine geçmişti. Gittiğimiz her şehirde Sophie'yle farklı yerleri ziyaret ediyorduk, bu geziler beni Noah'dan uzak tutarken Bandini'yle geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirememe aracı oluyordu.

Sezonun ilk ve ikinci yarısı arasındaki bir aylık yaz tatilinin zamanlaması mükemmel olmuştu. Kendi kendime tatil boyunca Noah'yı özlemeyeceğim yalanını söylesem de onu özlüyordum. Her gün sosyal medya hesaplarını kontrol ediyordum ancak sessizliğini koruyor, İtalya kıyılarından birkaç fotoğraf dışında hiçbir şey paylaşmıyordu. Dedikodu sayfalarında bile onunla ilgili hiçbir haber yoktu. Her şeye ara vermiş gibi görünüyordu. Belki de bu iyi bir şeydi, zira önceki skandallarından sonra nihayet medyanın gündeminden düşmüştü.

Tatili Santi ve annemlerle geçirdim. Ara sıra gelen Noah'yı özleme nöbetleri dışında iyi vakit geçiriyordum.

Sophie tatilin son haftasında bizi ziyaret etmek için İspanya'ya geldi. Ailem onu ikinci kızları gibi karşılayarak Santi dışında vakit geçirebileceğim biri olduğu için ne kadar minnettar olduklarını dile getirdi.

Sophie'yle harika bir plan yapmıştık. Bu konuda çok yetenekliydi.

"Planı tekrarlar mısın? İkna olduğundan emin olmak istiyorum." Sophie yatak odamda tırnaklarına oje sürüyordu. Yarın ikimiz birlikte bir sonraki yarış için yola çıkacaktık çünkü Belçika Grand Prix'sinde Noah'yı görmeden önce hazırlanmamı istiyordu.

Dostluğunu ve başımı beladan uzak tutma konusundaki kararlılığını takdir etsem de şakayla karışık gözlerimi devirdim.

"Pekâlâ. Artık deneyim sahibi olgun bir kadın olduğum için medeni ve nazik olacağım. Onunla oyun oynamama gerek yok. Biz takımın iyiliği için geçinmeye devam etmek zorunda olan iki yetişkiniz."

Sophie, Noah'dan her bahsettiğimde bana tekrarlattığı söze güldü. "Ve..." Beklentiyle elini salladı.

"Teslim olmayacağım."

"Tam olarak neye? Kulağımla duymam gerekiyor."

Gerçekten de tekrarlamamı istiyor.

"Onun kaba ama aynı zamanda tatlı kişiliğine, kaya gibi sert karın kaslarına, öpülesi dudaklarına ya da becerilesi vücuduna teslim olmayacağım." Yeni mantram.

Yeşil gözleri parladı. "Aferin kızıma. Seninle gurur duyuyorum. Bir ayda ne çabuk büyüdüğün sen böyle. Tatil sana çok yaramış." Yanaklarımı çimdikledi.

"Neden bu plan büyük bir felaket olacakmış gibi hissediyorum?"

"Felaket tellallığını kes. Migren hastası olacaksın. Sezonun ikinci yarısı için hedefimiz ne? Belki de planı bir kez daha gözden geçirmeliyiz."

Saçmalamaya başlamıştı. Ama bana gamzelerini göstere göstere güldüğünden pes ettim.

"İkinci yarıdaki hedefim kanalımı büyütmek, birkaç randevuya çıkabileceğim iyi bir adam bulmak ve en yakın arkadaşımla vakit geçirmek."

Sophie sanki ilk sözcüklerini söyleyen bir çocukmuşum gibi ellerini çırptı. Dramatik ve şapşal görünüyordu ama bu hâlleri ona yakışıyordu.

"Aynen, kızım. İşte buna içilir!" Kadehlerimizi tokuşturarak şarabımızı yudumladık.

Soğuk sıvı boğazımı rahatlatırken, "F1 ortamında iyi adamı nereden buluruz bilmiyorum," dedim.

"O işi bana bırak. Ben senin iyilik perinim ama sihirli değnek sallamak yerine sihirli dildo kullanıyorum. Çok işe yarıyor. Sana şimdiye kadar görüp görebileceğin en iyi aleti garanti ediyorum."

Şarap neredeyse burnumdan geliyordu.

Neye bulaştığımdan emin değilim ama endişelenmeden edemiyorum.

22

NOAH

Bakü'de durumu ele alış şeklimden pişmandım, buna yarıştan sonra Maya'ya aptalca açıklamalar yaparak öfkeme yenik düşmem de dâhildi. Ona karşı büyük bir hata yapmıştım. Ama bunu düzeltmek, işleri yoluna koymak istiyordum.

Sezona verilen aranın büyük bölümünü aracımdaki aksaklıkları gidermek ve sezonun ikinci yarısı için takımla strateji geliştirmekle geçirdim.

Ama aynı zamanda terapiye gitmeye de devam ettim.

Evet. Bir saniyeliğine bunu sindirelim. Ben, terapiye gidiyorum. Yanlış duymadınız.

Haftalık iki seansımdan birinde terapistimin ofisinde oturuyordum. Haftada bir seans yeterli olmuyordu çünkü üzerinden geçmemiz gereken bir ton şey vardı; ailem, ilişkilerim ve bağlanmayla ilgili sorunlarım gibi. Ve bir sonraki yarıştan önce çok fazla zamanım kalmamıştı.

Tüm bu süreci sindirmek çok zordu. Bazen bu seanslardan sinirli bir şekilde ayrılırken diğer zamanlar ailemin berbat olması ve yol açtıkları hasar nedeniyle üzgün ayrılıyordum.

Terapi beni yarış pistinde yüz tur atmaktan daha çok yoran duygusal bir mücadele gibiydi.

"Seni bir ilişki istemekten alıkoyan ne?" Bej koltuğunda rahatça oturan terapistim kahverengi gözlerini odanın diğer ucundan bana dikti. Bense deri koltuğa oturmuş, tavana bakmakla onun bakışlarına karşılık vermek arasında gidip geliyordum.

"Emin değilim. Farklı nedenleri var. Daha önce kız arkadaşımın olmasını denemedim bile."

"Bana bu nedenleri teker teker anlat." Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Taranmış kır saçları ve ütülenmiş takım elbisesiyle havalı görünüyordu.

"Sağlıklı bir ilişkinin neye benzediğini bile bilmiyorum. Annemle babam birbirlerini sevmezlerdi. Annem için ben, Barney's'de bir kredi limitinden ibaretim, babamın banka hesabına ulaşmak için sonsuz bir bağlantıyım. Bu yüzden gerçek aşkın neye benzediğinden ya da nasıl bir his olduğundan emin değilim. Bu başlı başına korkutucu bir düşünce." Hakkında hiçbir fikrim olmayan bir şeyi nasıl tanıyabilirdim?

"Bana aşkı tarif edebilseydin ne söylerdin?" Sorularıyla beni asla rahat bırakmıyordu. Sadece ucu açık değil, aynı zamanda bela yaratan sorulardı.

"Hımm." Ensemi ovuşturdum. "Bence aşk mutluluk ve fedakârlıktır. Tartışmak yerine uzlaşmaktır. Hak etmediğimiz zamanlarda bile her zaman yanımızda olan birinin varlığıdır. Birini sevmek, iyi günde, kötü günde hayatının kalanını onunla birlikte geçirmek istemektir."

Söylediklerimden gurur duymuş gibi görünüyordu, ben konuştukça başıyla onaylayarak her kelimeyi dikkatle dinledi. Düşünceli cevabım karşısında bir yanım gururlandı.

"Söylediklerinin hepsi harika aşk tanımları. Peki seni biriyle uzun süreli bir ilişki denemekten alıkoyan nedir? Seanslarımız sırasında Maya'dan bahsettiğin için onu örnek olarak kullanalım."

Tam bir dakika boyunca oturup sorusunu düşündüm. Sessiz kaldığımda beni zorlamayarak beklemeyi tercih etti ve sessizliği doldurmam için üzerimde baskı oluşturmadı.

"Sanırım korkuyorum." Kelimeler dudaklarımdan fısıltıyla dökülmüştü. Tanrı aşkına, dünyadaki herkesten daha hızlı araba kullanıp tek bir korku duymazken bunu itiraf etmekten hoşlanmamıştım.

"Korku her zaman zayıflık değildir. Asıl güç o korkuyla ne yaptığındır. Tam olarak neden korkuyorsun?" Ah, bu adam ve ilham verici sözleri.

"Elimden gelenin en iyisini yapamamaktan ve başarısız olmaktan. Onu hayal kırıklığına uğratmak ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olamamaktan. Bu süreçte hem onun hem de kendi kalbimi kırmaktan. Birine üzerimde güç sahibi olma fırsatını vermekten..." Ellerime baktım. Nasırlı parmaklarım huzursuzca kıpırdanarak bana Maya'yı hatırlatırken onları birbirine bastırdım. Bakü'den beri onu her düşündüğümde, bedenim sanki ne kadar aptal olduğumu fark ediyormuş gibi göğsüm garip bir şekilde daralıyordu.

"Bunların hepsi bir insanın denemekten korkması ve endişelenmesi için makul sebepler. Böyle düşünen tek kişi sen değilsin. Pek çok insan bir ilişkiye başlarken benzer çekinceler duyar çünkü birini sevmek kişiyi savunmasız bırakır."

Bunu bilmiyordum.

"Maya, daha önce anlattığın gibi, onu sevmeye istekli başka biriyle çıksa ne hissederdin?"

Yumruklarımı sıktım. Onun başka bir erkekle çıktığını, öpüştüğünü ya da seviştiğini düşünmek beni hasta ediyordu. Onu hak etmiyordum ama yine de onunla birlikte olmak isteyecek her erkeği öldürebilirdim.

"Hiç hoşuma gitmezdi, sikmişim başka birini."

"Peki neden?" Küfür etmeme aldırmadı, bu da onu sevme nedenlerimden biriydi.

"Çünkü onunla ilişki yaşayacak kişi ben olmak istiyorum."

İtirafım üçüncü bir kişi gibi yanımıza oturdu. Ben bir plan tasarlarken dakikalar geçti, saatin tik takları salladığım bacağımın ritmine uyuyordu.

"Sanırım ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim var ama bu konuyu önce sana danışmak istiyorum."

Terapistim bana gülümsedi. Kendime güvenmem konusunda bana yardımcı oluyordu, fikirlerimi dinlerken içgörü ve karşıt bakış açıları sunuyordu. Kenara çekilip hatalarımı düşünmekten bıkmıştım çünkü ben pol pozisyonunda başlayacak biriydim.

Ödülüm olan kupayı elde etme zamanı gelmişti.

23

MAYA

"Dinle, son randevu kötüydü ama bu seferki iyi olacak. Söz veriyorum. Kötü giderse birlikte kaçarız." Sophie elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek beni razı gelmeye zorladı.

İnledim. Başka bir randevu kulağa berbat bir fikir gibi geliyordu. "Sonuncusunda adam ailesinin ve eski karısının fotoğraflarını getirmişti. Hatta bana nasıl evlenip boşandıklarını anlattı ve garson tatlımızı getirirken gözyaşlarına boğuldu. Tiramisu'ya bir daha asla aynı gözle bakamayacağım."

"Tamam, anlıyorum. Çok başarılı bir seçim değildi. Hâlâ sihirli değneğimin ayarlarını çözmeye çalışıyorum. Ama bu sefer iki tane iyi seçim yaptım." Yeşil gözleri umutla bakıyordu.

"Bu kulağa çok yanlış geliyor. Yeniler kim?"

Birlikte acı çekebileceğimiz için plana uymaya karar verdim. Bir başka felaket randevu riskine giremezdim çünkü daha fazla aile albümü görecek takatim yoktu.

"McCoy'un iki üst düzey mühendisi. Biriyle babamın konuştuğu bir basın toplantısında tanıştım. Çok tatlılar, yemin

ederim. Hatta kendi üzerime yemin ederim." İşaret parmağıyla kendini gösterdi.

Sophie'nin iyi niyetli olduğunu bildiğim için planı kabul ederek başımla onayladım.

"Yaşasın. Pişman olmayacaksın! Milano'nun en güzel restoranında bizim için rezervasyon yaptırdılar. Çünkü hiçbir iyi randevu makarnasız olmaz!" Ellerini çırparak kıyafetlerimizi seçmek için beni otel odama sürükledi. Daima tişört ve spor ayakkabı giymesine rağmen süslenmeyi gerçekten seviyordu.

Sıralama turundan önceki gece randevudaydık ve iki yakışıklı adamın karşısında oturuyorduk. Onlar menülerine bakarken Sophie bana sırıttı.

Bu randevuyu onun hatırına kabul etmiştim çünkü birlikte Kanada'ya gittiklerinden beri Liam'la arası açık gibi görünüyordu. Bu konuda pek konuştuğu da söylenemezdi.

Sophie'nin bana ayarladığı adamın kıvırcık saçları vardı. Sevimli görünüyordu ve tam olarak çıkaramadığım bir aksanla konuşuyordu. Gözlerime bakarken mum ışığı kahverengi gözlerinde dans ediyordu.

"Bandini'nin vloggerı olmak nasıl bir şey? McCoy ekibi olarak belki ticari sırlarını ele verirler diye hepsini izliyoruz." Benimle randevuya çıkan Daniel kocaman gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey yapmamaya özen gösteriyorum. O zaman videolarımı mimleyip bir daha çekim yapmama izin vermezler." Parmaklarımla ağzımı kilitliyormuş gibi yapıp görünmez anahtarı omzumun üzerinden attım.

"Hangi videoları izledin?" Sophie lafa atladığında başının iki yanında yaptığı topuzlar sallandı.

Sophie'nin randevulaştığı John, "Birçoğunu izledik, çekimler çok iyi. Onları sen mi düzenliyorsun?" dedi.

"Video çektikçe daha iyi montaj yapmayı öğrendim. Eminim bu iş tuttuğunda ekipmanlarımı daha üst modellerle yenileyebilirim çünkü güzel kameralar binlerce dolar değerinde oluyor."

"Yükselişten kastı bir milyondan fazla takipçiye ulaşmak. Şimdiden 800.000'e yaklaştı." Sophie gururlu bir anne gibi gülümsedi.

"Noah'ya bu videoları çekmesi için ne kadar ödedin? Özellikle de soru sorduğun videoları çünkü o asla böyle şeyler yapmaz. Hatta *Sports Daily* benzer bir şey istediğinde bile reddetmişti."

Hatırladıkça gözlerim yanmaya başladı. Noah'dan bahsetmek kadar keyfimi kaçıran bir şey yoktu ama karşımdaki adamın bırakın Noah'yla aramızdakileri, sektörün nasıl işlediği hakkında bile hiçbir şey bildiği yoktu.

"Gönüllü olduğu için ona hiçbir şey ödemedim ve onu bu işe zorlamadım. Ayrıca, bu tür işlerde böyle videolar için kimseye para ödemiyoruz. Ünlü insanlar genellikle isterlerse videolara kendileri katılıyorlar. İstemezlerse de hayır diyorlar." Daniel'ın yanlış yorumu karşısında suratım asıldı.

"Kimsenin sana hayır diyebileceğini sanmıyorum, efsane Noah Slade'in bile." Daniel'ın gülümsemesi Noah'nınki gibi içimi ısıtmıyordu. Hafif bir tebessümle karşılık verdim, Noah ve Bandini'den bahsetmesi pek hoşuma gitmemişti.

Sophie masanın altından dizimi acıtacak kadar sıktı. Noah'yı kafamdan atmaya çalıştım. Sophie'nin yeni planı benim Noah'yı düşünmememe üzerine kuruluydu, iş Pavlov'un köpeği hakkında videolar izlemeye kadar varmıştı.

"İzninizle, hemen döneceğim. Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Sandalyemi istediğimden daha büyük bir kuvvetle ittim. Başka birinin sandalyesine çarparak oturan kişinin bana ters ters bakmasına neden oldum.

"Çok özür dilerim." Hızla oradan çıkarak tuvaletlerin yanındaki karanlık koridora daldım.

Zaman geçirmeye çalışırken dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım. Instagram akışında gezinmek beni rahatlatıyordu.

Ekran kapandı.

Burnuma Noah'ya özgü bir koku doldu.

Tanrım, son zamanlarda şansım neden bu kadar kötü?

"Randevun o kadar mı kötü gidiyor?" Boğuk sesi dikkatimi çektiğinde kalp atışlarım hızlandı. Nasırlı parmakları çenemi kaldırdığında sanki bir ay ayrı kalmamışız gibi bedenim ânında tepki verdi. Salondaki loş ışıklar yüzünden onu net göremiyordum. Kokusunu içime çektim çünkü cezalandırılmaya aç biriydim. Nasırlı parmağını dudaklarımda gezdirdi.

"Burada ne işin var?" *Sesim boğuk mu çıktı?* Kulaklarımdaki uğultu yüzünden duyamıyordum.

"Arkadaşlarımla yemeğe çıktım. Burası popüler bir restoran."

Tamam, en azından beni takip etmiyordu. Aksi hâlde endişelenmem gerekirdi.

Noah'nın karanlık silüeti ışığı engelliyor, loş salonda yüz hatlarını ayırt etmeyi zorlaşıyordu. Dudaklarını benimkilere değdirdi. Dudaklarım en ufak bir dokunuşla karıncalanırken bu kadarcık bir temastan dahi zevk aldığım için suçlu hissediyordum. Dudaklarından kaçınarak başımı yana çevirdim.

Güldü. Dudakları boynumdan aşağı inerek ardında hafif öpücükler bıraktı.

"Seni özledim." Bu iki kelime sanki duymak istediğim her şeydi. Kalbimi acıttı çünkü ne kadar arzulasam da bana istediğim şeyi veremezdi.

"Hiç sahip olmadığın bir şeyi özleyemezsin." Şu anda meşgul olmasaydım bunun için kendimi alkışlardım.

"Ya sana değiştiğimi, sezona verilen aranın bize iyi geldiğini söylersem?" Kelimeler ağzından döküldükten sonra zayıf noktam olan boynumu emdi. Kimyamız hiç bozulmamıştı. Her zamanki heyecanı duyuyordum; dudakları tenimde gezinirken bedenim bilinçsizce ona doğru kıvrılıyordu.

Hain.

"Sana inanmıyorum. Lafa değil icraata bakmak lazım."

Bakü'deki sarışın kadından bu yana magazin gazeteleri sessizliğini koruyordu. Doğru söylüyor olabilirdi ama incinmek istemediğim için kendimi riske atmak istemiyordum.

"Göstermeme izin ver. Bana gerçek bir şans ver."

Dudakları yine benimkileri buldu. Ama bu kez öpücüğü de tıpkı onun gibi üzerimde hâkimiyet kurarak duvarlarımı yıktı. Dili dudaklarımın kenarını okşayarak ağzıma girmek için fırsat aradı.

Dudaklarımı kapalı tutarak öpücüğü ileri götürmesini engelledim. Aralamam için sessiz bir taleple alt dudağımı ısırdı. Dişleri tenimi sıyırıp çekerek inlememe neden oldu.

"Üff. Dostum, sonra geri gelirim."

Bir yabancının sesiyle başımı kaldırdım. Yüzümü Noah'nın gömleğine gömdüm ki bu kötü bir fikirdi çünkü bağımlılık yapan kokusu başımı döndürüyordu.

Yabancının ayak sesleri kaybolana kadar hareket etmedim.

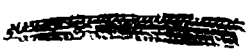
"Beni dinle. Açıklamama izin ver..." diyen Noah'nın sesi titriyordu.

Hayır. Bu durumdan BİR AN ÖNCE kurtulmalıyım.

"Şey... Gitmem gerek." Homurdanan Noah'yı arkamda bırakarak ona bir kez daha bakma zahmetine bile girmeden masama dönmek üzere oradan ayrıldım. Beynim bana Noah'dan kaçmamı söylerken bedenim ona doğru koşmamı emrediyordu.

Yerime oturduğumda Sophie gözlerini üzerime dikerek kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu.

Gece boyunca yan bakışlarını görmezden geldim, yatarken ona olanları anlatırdım.

Sophie odanın diğer ucundan bana bakarken midem düğüm düğüm oldu, spor ayakkabısını halıya vurup duruyordu. Santi'nin süitindeki L kanepede oturmuş beden dilimi okumaya

çalışıyordu. Gözlerim, bakacak ilginç bir şey bulma çabasıyla sade otel odasında gezindi. Aslında yüzü dışında her şeye bakabilirdim.

"Onunla ilgili ne demiştik?" Yakamdan düşmüyordu, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Şey, onun kaba ama aynı zamanda tatlı kişiliğine, öpülesi dudaklarına, becerilesi vücuduna ya da kaya gibi sert karın kaslarına teslim olmadım. Dürüst olmak gerekirse, beni koridorda köşeye sıkıştırdı. Orada olduğunu bile bilmiyordum. Restoranı ben seçmedim ki." Bu cümleyi daha önce banyoda prova etmiş olabilirdim de olamayabilirdim de.

"Ne yani, ayağı takıldı ve dudakları seninkilere mi yapıştı?" Ellerini havaya savurdu. *Evet. Kesinlikle sinirlendi.* Sessizliğim pek hoşuna gitmemişti çünkü odada volta atmaya başlamıştı, öfkeliydi ve tüm planlarının nasıl suya düştüğüyle ilgili homurdanıyordu.

"Sakın o güzel beyninle beni kandırmaya çalışma. Bu çok saçma. Masaya dağılmış hâlde döndün, sanki tuvalette onun aletini yalamış gibi görünüyordun. *Yaptın mı?* Yoksa dudaklarını Hoover süpürgesi gibi emdiği için mi o hâldeydin?"

Bu kadar saçma şeyleri nasıl böylesine ciddiyetle söyleyebiliyordu bilmiyordum. Dudakları seğirmiyordu bile.

Göğsüm ve yüzüm pembenin elli tonuna bürünmüş gibi hissediyordum. Kendimi dramatik bir şekilde önümüzdeki kanepeye atıp sesini bastırmak için bir yastık kaptım. Niyeti kötü değildi ama bu tavrı işimi kolaylaştırmıyordu.

"Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım. Dersimi aldım." Yastık yüzünden sesim boğuk çıkıyordu.

"Umarım öyledir. Daniel sana bir şans daha verme konusunda tereddüt yaşayan iyi bir adam." Yastığı yüzümden çekip alarak loş ışık altında parlayan yeşil gözleriyle bana baktı.

"Ona olanları mı anlattın?" Sesimdeki mızıldanmayı duyunca utandım.

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil. Ama böyle şeyleri hissederim. Buna sezgi diyebilirsin."

"Bir sonraki randevu daha iyi olacak. Belki de halka açık bir yere gitmemeliyiz." Gitmeye niyetimin olmadığı bir randevuyu daha kabul ediyormuş gibi yaparak onu umutlandırdım. Aklım başkasındayken zavallı bir adama boş umutlar vermeye gerek yoktu.

"Bunun olacağını sanmıyorum çünkü planın ikinci aşamasına geçiyoruz."

Sophie'nin ikinci aşaması içimi belirsizlikle doldurdu.

Kanepedeki sefalet köşemden başımı kaldırıp ona baktım. Beni görmezden gelerek telefonuna bir şeyler yazmaya başladı.

"Takviye kuvvet getiriyorum." *Çıt. Çıt. Çıt.* Parmakları telefonun üzerinde hareket ederek sessizliği doldurdu.

"Endişelenmeli miyim?"

Bana muzip bir gülümsemeyle baktı.

Eh, sorumun cevabını aldım.

24

NOAH

Arkadaşlarımın beni ekmeye başladığı ânı tam olarak hatırlamaya çalıştım. Almanya'dan sonra mıydı? Yoksa Fransa'dan sonra mı?

Tam olarak çıkaramasam da yaz tatilinden beri Liam ve Jax'le çok az takıldığımı fark ettim. Her hafta meşgul olduklarına dair bahaneler uyduruyorlardı. Yarış için Singapur'a gittiğimizde onları hiçbir yerde bulamadım. Yine ortadan yok olmuşlardı.

İkisini sadece cumartesi günkü sıralama turundan sonraki basın toplantısında gördüm. İyi bir performans sergilemiş, yarın için pol pozisyonunu kazanmıştım ve birkaç gece yarışından birinde en iyi sıralamayı garantilemiştim. En azından yarışla ilgili şeyler umut verici görünüyordu.

Sık sık yarış kazandığım için mi benimle takılmak istemiyorlardı? Sonuçta rakiptik. Belki de takımlar takılmaya, iyi geçinmeye teşvik etmedikleri için markanın selameti bakımından aramıza mesafe koruyorlardı. Ama geçmişi düşününce durum hiç böyle olmamıştı, demek ki başka bir şey vardı.

Otel odamda tek başıma takılıp şehre bakarak meşhur ağaçların ve Marina Bay Sands binalarının manzarasını seyrettim. Yarıştan önce Singapur'da büyük bir hareketlilik vardı. Kaldırımlara kadar taşan insanlar süitimin balkonundan karınca gibi görünüyordu.

Tüm bu hareketliliğe rağmen ilk defa kendimi yalnız hissediyordum.

Duygularımı açmıştım. Terapistim benimle gurur duyardı.

Birkaç dakika kanepede oturup yalnızlığın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Arkadaşlarım mesajlarıma nadiren cevap veriyordu. Dışarıya çıkmak için bir plan yapmamıştık, yarış programındaki en büyük parti şehrinde olup plan yapmamak onlar için garip bir durumdu.

İki hafta önce Milano'daki restoranda onu öptüğümden beri Maya bile benden kaçıyordu. Onun önünde hiçbir şey yapmayacağımı bildiği için Santi'nin yanından ayrılmayarak akıllıca davranıyordu. Ama bana kendimi açıklama şansı da vermiyordu. Ona her şeyi denemeye hazır olduğumu söylemek istiyordum, artık gönül eğlendirmek yoktu.

Benden kaçmasına dayanamıyordum. Bu yüzden genellikle beni sakinleştiren ve kafamdaki düşünceleri susturan şeyi yaptım. Dizüstü bilgisayarımda Maya'nın vlogunu açıp dün yüklediği videoya tıkladım. Göz alıcı gülümsemesini ve objektifi yüzüne tutarken kameraya mutlulukla bakan kahverengi gözlerini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Herkese merhaba, tekrar hoş geldiniz. Bu hafta Singapur'dayız ve burası gerçekten de Şampiyona boyunca ziyaret ettiğimiz en güzel şehirlerden biri. Sophie, Jax ve Liam'la birlikteyim."

Artık arkadaşlarımın nerede olduğunun cevabını almıştım. Takılmak için attığım iki mesajı görmezden gelmemişler gibi Maya'nın kamerasına gülümsediklerini görünce dişlerimi sıktım.

"Gardens by the Bay'deyiz. İzleyiciler Britanya'nın favori playboyu Jax'le İnternette En Çok Aranan Sorular bölümü

çekmemi istediler. Ciddi bir dışlanma korkusu olan Liam da peşimize takılmaya karar verdi."

Bu konuda yalnız değilsin, dostum.

"Biz de ikisini bir araya getirmeye karar verdik. Her iki taraf için de en iyisi buydu. İzleyicilere bu iki soytarıyla ilgili en merak ettikleri soruları sordum. En çok sorulanları not aldım çünkü Instagram'ım sorularla dolup taştı. Hazır mısınız?"

Sophie kamerayı kaparak arka planda Singapur'un simgesi süper ağaçların göründüğü bir bankta oturan Liam, Jax ve Maya'yı çekti. Ha-ri-ka. Arkalarından geçen birkaç kişi kameraya el salladı.

Midemde bir yanma hissettim.

"Bazı sorular utanç verici, bazılarıysa düpedüz aptalca ama ön yargılı olmayacağım. En çok hangileri sorulduysa onları seçtim." Maya soruların listesini içeren bir kâğıt çıkarırken gülümsedi.

Ona ön yargılı olamayacağını söylediğim zamanı hatırladım. Sanırım bir şekilde aklında yer ediniyordum. Bu beni gülümsetti.

Dizüstü bilgisayarım dizimin ritmine göre zıplarken içimde bu işin nereye varacağına dair gerginlik ve merak belirdi. Liam ve Jax'e sorduğu soruların çoğu F1 ve yarış kariyerleriyle ilgiliydi. Maya kişisel meseleler hakkında soru sormadan önce yedi dakika geçti. Onları böyle gizli saklı izleyen bir sapık gibi hissetmekten kendimi alamasam da bunu herkese açık bir şekilde yayımladığını hatırladım. *Boş ver.*

"Jax ya da Liam. Ya da ikinize birden. Kadın takipçilerim ilişki durumunuzu merak ediyor."

İkisi de Maya'nın arkasından beş yaşındaymış gibi birbirlerine beşlik çaktılar.

"Kendim için cevap verebilirim. Bekârım ve oynaşmaya hazırım. Takılmak ve beni tanımak isterseniz yarıştan sonra Singapur partisinde beni bulun." Jax dövmeli parmağını çene-

sinde gezdirdi. Liam sırıtarak soruya cevap vermekten kaçındı. Sinsi pislik.

Maya öğürüyormuş gibi yaptı. "Bunu ilk kez burada söylüyorum, millet. Bu adamlardan hiçbiriyle *çıkmıyorum*. Hepimiz arkadaşız." Heyecanla başını salladı. Liam sessiz kalarak kameraya göz kırptı ve parmaklarıyla bacağında ritim tuttu.

Bu kadar sık mı takılıyorlar? Ben bunu nasıl kaçırdım?

Liam'ın Instagram profilini açtım. En son fotoğrafları Jax'le birlikteydi ya da dördü birlikte hangi şehirde yarışıyorsak o şehri gezerken çekilmişti. Ayrıca Sophie'yle çekilmiş, gözden kaçması zor birkaç fotoğraf da vardı.

Bu ne zaman adam oldu?

Jax'in profili de benzer görünüyordu. Bir gala etkinliğinde Maya'yla fotoğraf kabininde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Arka planı hatırladım çünkü ben de oradaydım ama Maya'yı orada gördüğümü hatırlamıyordum.

Tüm bu saçmalıklar için zamanı nereden buluyorlardı? Daha da önemlisi, ben yarış dışında böyle bir şeye zaman ayırabilir miydim?

Kendimi Singapur podyumunda buldum. İkinci olmuştum. *Vay bee.*

Bu sefer şampanya yağmuru o kadar eğlenceli gelmemişti. Kalabalık kükrerken onları görmezden geldim, gözlerim bariyerin arkasında durmuş Santi için tezahürat yapan Maya'ya kaydı. Bakışlarım dakikalarca ona takılıp kaldı. Beni ona bakarken vakalayınca gülümsemesi silinse de hemen sonra kendini toparladı. Jax ve ben sonunda Santi'nin üzerine şampanya patlattık çünkü yarışı etkileyici bir farkla kazanmıştı. Bu yarış tam bir meydan okumaydı. Ölümcül derecede yüksek bir nem vardı

ve bu da kafamız tamamen kaskın içindeyken yarışmamızı zorlaştırıyordu. Sanırım bugünkü yarıştan sonra en az beş kilo vermiştim. Şaka yapmıyordum, hâlâ sırtımdan aşağı terler damlıyor, yarış kıyafetimi tenime yapıştırıyordu.

Kilo kontrolü, buz banyosu ve hızlı bir duştan sonra görevliler bize basın toplantısına kadar eşlik etti. Daha fazla soru cevaplama düşüncesi beni dehşete düşürüyordu çünkü hiç muhabirleri çekecek havada değildim.

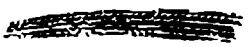
Basın toplantısı sırasında Maya'yı her zamanki köşesinde görmek beni şaşırttı. Bana gergin bir gülümsemeyle baktıktan sonra Sophie kulağına bir şeyler fısıldayınca başını geriye atıp kahkahayı bastı. Kaygısız ve çok güzel görünüyordu. Onu görünce dudaklarımı yaladım, boynunun çukuru –öpmek, dokunmak ve ısırmak için– en sevdiğim yerlerden biri hâline gelmişti.

Önümde bir masa olduğu için şükrettim çünkü bugün kameralar önünde bir skandala neden olmak istemezdim.

Basın toplantıları çok sıkıcı olduğundan o sırada aklımdan bu geceki planımı gözden geçirdim. Maya'nın bahsettiği Singapur'daki yarış sonrası partiyi atlayamazdım. Bana baktığında dudaklarıma hınzır bir gülümseme yerleşti, uzun zamandır ona ilk gülümseyişimdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Keşke başına gelecekleri bilse. Oyun oynamaktan bıktım; damalı bayrağı görme zamanı geldi.

Bunun için en güçlü silahlarımı kuşandım. Güçlü silahlar derken Sophie'yi kastediyordum çünkü o bir el bombasıyla yarı otomatik tüfeğin birleşimi gibi bir şeydi. O yanımda olmadan planım hiçbir işe yaramazdı.

Basın toplantısından sonra benimle otel odamda buluşması için ona mesaj attım. Ben ona dua eden eller emojisi ve çikolata parçacıklı kurabiye sözüyle mesaj atana kadar bu konuda söylenip durdu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca hiç değişmemişti.

"Ne istiyorsun, Slade?" Buz gibi bakışı normal bir adamı ağlatabilirdi ama ben ağlamak yerine sırıttım. Soyadımı kullanması ne kadar da resmîydi.

Sophie oturmayı reddettiği için kanepeye rahatça yayıldım. Elleri belinde, beni alt etmeye hazır hâlde karşıma dikilmişti. Boyuma bile ulaşamayan bir gözdağı gibiydi.

"Ocağına düştüm, gerçekten yardımına ihtiyacım var. İnan bana, ihtiyacım olmasa sana gelmezdim."

Sophie sakızını balon yapıp patlattı, çıkan ses odadaki gerilimi azaltmıştı. Bir mafya babasının Barbie versiyonuna benziyordu.

"Sana nasıl yardım edebilirim? Ne istediğini bile bilmiyorum." Bana kirpiklerini kırpıştırarak baktı, aptalı oynamayı seviyordu.

"Bence biliyorsun." *Saçmalamayı kes.*

"Söylediğini duymak istiyorum. Bir sorunu çözmenin ilk adımı, o sorunun varlığını kabul etmektir."

Evet. İşte bu yüzden Liam ondan uzak duramıyordu. Tüm küstahlığıyla boyunun ölçüsünü alıyordu.

Bir iniltiyi bastırıp saçlarımı çekiştirdim. "Maya'dan hoşlanıyorum."

Boş bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, devam etmemi bekliyordu.

"Ve her şeyi berbat ettim. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama aslında bilmiyormuşum."

"Biraz daha detay ver." Oturdu, terapistim gibi görünüyordu.

"Onu bir randevuya götürdüm. Eminim bunu biliyorsundur." Başıyla onayladı. "Pek iyi bitmedi. Ona sadece fiziksel

şeyler sunabileceğimi söyledim. Bağlılık ya da diğer ıvır zıvırlar olmadan. Ama o daha fazlasını istedi."

"Hadi canım. Peki şimdi ne istiyorsun?" Gözleri bana babasını hatırlatıyordu, yüzüme sanki samimiyetimi hissediyormuş gibi bakıyordu.

Gözlerimi yoğun bakışlarından kaçırdım. "Sanırım ben de artık daha fazlasını istiyorum."

"Daha fazlasını istediğinden emin olmadan önce harekete geçmemen gerektiğini düşünüyorum. Maya çok tatlı biri. Onunla sonuna kadar gitmeye yüreği olan birine ihtiyacı var. Onun için fedakârlık yapacak birine."

Yumruklarımı sıktım. "Deneyebilirim. Bunu daha önce hiç istemedim ama onu uzaktan izledikçe kendimi çok kötü hissediyorum. Yanına gidip onunla konuşmamak, hatta onu öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Sadece bir şans istiyorum. Ama yardımına ihtiyacım var." Sophie'ye baktım.

Bana içten bir gülümseme ve samimi gözlerle bakıyordu, konuşmaya başladığımızdaki hâlinin tam tersiydi. "Planladığın şeyleri bana anlat. Ben de ne yapabileceğime bakayım."

Gergindim çünkü Sophie'nin anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirip getirmeyeceğini bilmiyordum. Zaten benim ilk planımı uygun bulmadığı için planın yarısını kendi hazırlamıştı. Ona Maya'yla ciddi olarak çıkmak istediğimi söylediğimde yardım konusunda heveslenmiş ve ortaya Maya'nın hoşuna gideceğini düşündüğü birkaç fikir atmıştı. Maya'nın zihninin gece on ikiden sonra iyi çalışmadığını söyleyerek yarış sonrası partiye gelme planımı iptal etmişti. Şanslıydım ki Singapurlular parti yapmayı sevdiğinden pazartesiye kadar bir sürü etkinlik planlanmıştı.

Seçkin bir restoranda boş bir masada oturuyordum. Sophie, Maya'yı en az bir saat boyunca tüm dikkatini bana vermeye zorlayacak özel oda ayarlamıştı. İyi bir şişe şarapla Maya'dan dikkatinden fazlasını koparmayı umuyordum. Çünkü iyi bir şaraba kim karşı koyabilirdi? Parmaklarımla masada ritim tuttum, kıpır kıpır olan Maya'dan kaptığım gerginlik belirtisi bir tikti.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet biri kapıyı çaldı.

"Pekâlâ, çocuklar. Bu şimdiye kadarki en garip akşam yemeği plan..." Gözleri tek başıma oturan bana takılınca sesi kesildi.

Dudakları aralanırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Seksi siyah bir kokteyl elbisesi giymişti, yüzünün etrafından dalga dalga akan koyu renk saçları güzelliğine güzellik katıyordu. Gerginliğimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Kaçmasını önlemek için ayağa kalkıp yavaşça ona yaklaştım.

"Neler oluyor?" Bakışları odanın içinde gezinerek önce masanın etrafındaki iki sandalyeye sonra bana takıldı.

"İzin ver yemekte açıklayayım." Elini tutup kalmaya karar vermesini umarak onu karşımdaki sandalyeye yönlendirdim. Sandalyesini çekip onu oturttum. Uyumlu Maya onun en sevdiğim hâli olabilirdi.

"Kafam karıştı. Sanırım Sophie de bu plana dâhildi?" Sevimli bir tavırla sessizce küfretti.

"Doğru. Önce bir içki sipariş edelim çünkü ikimizin de buna ihtiyacı var."

Yerimize yerleşip Maya'nın ısrarı üzerine hemen yemeklerimizi sipariş ettik. Dudağını ısırmasından bir an önce gitmek istediğini anlayabiliyordum.

Konuşmadan önce derin bir nefes aldım. "Sezon arasında seni aklımdan atmak için iki ayım vardı. İnan bana denedim."

Sözlerim karşısında irkildi.

Lanet olsun, hadi ama. Kendimi ifade etmekte zorlanıyordum. "Öyle değil. Verdiğim kararları gözden geçirmek zorunda kaldım."

Sandalyesinde geriye yaslanarak rahatladı. Derin bir nefes daha alıp gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım. *Önce düşün sonra konuş.*

"Zamanla kolaylaşacağını düşünmüştüm. Ama senin benden kaçmaya başlaman beni mahvetti. Seni her gün görürken, seninle konuşup birlikte vakit geçirirken bir anda konuşmayı bırak seni göremez hâle geldim."

"Seni görmezden gelmeye çalışmıyordum." Bakışları odanın diğer ucuna kaydı.

Ona imalı bir bakış attım.

"Peki, tamam. Birazcık çalışmış olabilirim. Sana ne istediğimi söyledim, sen de bunu yapamayacağını söyledin. Nasıl ki sen benden hayatımı değiştirmemi bekleyemezsen ben de senden böyle bir şey bekleyemem. Bu ikimiz için de adil olmaz."

"Ama ben değiştim ve her şey senin istediğin gibi olsun istiyorum. En azından bunu denemek istiyorum. İki aylık arayı yalnız geçirince seninle aynı şeyi istediğimi fark ettim. Yarışlardan önce ve sonra seninle vakit geçirmek, randevulara gitmek, etkinliklerde birlikte takılmak, akıllara durgunluk veren seksin ardından yatakta tembellik etmek istiyorum. Her türlü duygusal bağlılığa hazırım." Reddedilme düşüncesi midemi bulandırıyordu.

Kaşları kalktı. "Korktuğun anda fikrinden caymayacağını nereden bileceğim?"

Henüz kendimi tam olarak kanıtlamamışken şüpheleri olduğu için onu suçlayamazdım. "Bunu ikimiz de bilemeyiz. Ama şimdilik sana sunabileceğim tek şey bu. Asıl soru, bunu kabul etmeye istekli olup olmadığın..."

Her an geri adım atabilirdi. Alt dudağını dişlerinin arasına almasından sözlerimi derinlemesine düşündüğünü anlayabiliyordum.

Bakışlarını ellerine çevirdi. "Sanırım deneyebiliriz. Fikrini değiştiren ne oldu?" Göğsüme yayılan sıcaklık az önceki belirsizliği ve gerginliği silip attı. Tek ihtiyacım onun onayıydı.

Çenesini kaldırdım, onunla göz teması kurmak için can atıyordum. "Çok fazla yalnız zaman geçirdiğimi söylerken ciddiydim. Beni bunu seninle denemekten alıkoyan şeyin ne olduğunu düşündüm. Kimyamız" –dudakları dikkatimi çekti– "göz kamaştırıcı. Ama aramızdaki şeyin bundan ibaret olmadığını da biliyorum. Senin etrafında olmayı seviyorum, özellikle de bütün dikkatini bana verdiğinde. Bana her şeyi kabul ettirebildiğin hâlde hayır dememden korktuğun için sormadan beni videoya almanı seviyorum. Sinirlendiğinde bakışlarını ayaklarına çevirmen kadar gülme şeklini de seviyorum. Seni öptüğümde sadece bana sakladığın özel sesleri ya da kimse bakmıyorken bana gülümsemeni seviyorum. Seninle her şeyi denemek istiyorum derken ciddiyim. İçimde tutmak yok. Sorunlarım ve çekincelerimle ilgili yardım bile aldım çünkü bir şeyi yapmak istediğimde tam yaparım." *Ciddi ciddi çenen açıldı.*

Sırrımı açıkladığım için o da benim kadar şaşkın görünüyordu. Kahretsin. Bu savunmasızlık beni korkutsa da Maya'ya güvenmek istiyordum. Ona güvenmem *gerekiyordu*. Hayatımda ilk kez sırtımı bir başkasına dayamayı olumsuzluk olarak görmüyordum.

"Seninle gurur duyuyorum. Bu büyük bir adım." Elimi tutup sıktı. Parmağımı prize sokmuşum gibi kolumdan yukarı elektrik yayıldı.

Başımla onaylasam da ebeveynlerimle ilgili sorunlarımdan bahsederek ânı bozmak istemiyordum. "Senin yanında olmayı özledim."

"Ben de özledim. Takipçilerim seni daha çok duymak ve görmek için can atarken senden uzak durmak kolay değildi." Bana göz kırptı. "Boşluğu başka röportajlarla doldurmak zorunda kaldım."

Yüzündeki rahat gülümseme karşısında nefesim kesildi, sonunda haftalardır beklediğim o görüntüye kavuşmuştum. İçimi umutla dolduruyordu. Hem birinin bana inanmasını hem de ona layık olduğumu kanıtlamayı arzulamak benim için yeni bir duyguydu.

"Takipçilerine istediklerini vermeliyiz. Videolarını izliyordum." İtirafım karşısında yanaklarım kızardı. Devam etmeden önce şarabımı yudumladım, bu gece ekstra yardıma ihtiyacım vardı. "Taraflı olabilirim ama Jax ya da Liam'dan daha çok tıklama alacağımı düşünüyorum."

Kıkırdaması odayı doldurdu. Bu, hafta boyunca duyduğum en güzel şeydi, ikinciliği kazanmaktan bile daha güzeldi.

İşte o zaman bir şeyi anladım.

Siktir.

25

MAYA

Noah'yla denemeye karar vermiştik. Yola geleceğini hiç düşünmemiştim. Bakü felaketinden bu yana aylar geçmişti ama İtalya'daki olay dışında hiçbir şey denemeye kalkışmamıştı.

Noah birlikte katılacağımız bir parti için araba kiralamıştı, şehrin ışıkları yanımızdan geçip gidiyordu. Elimi kucağında tutarak arada bir sıkıyor, sanki hâlâ yanında olup olmadığımı kontrol ediyordu.

"Abimin bilmesini istemiyorum. En azından şimdilik." Ona baktım, bu sefer bakışlarımı ayaklarıma indirmemiştim.

Arabanın içindeki sıcaklık birkaç derece düştü. Kulağa dramatik gelebilir ama yemin ederim öyle hissettim.

"Neden?" Sinirli sesi kaşlarımı çatmama neden oldu.

Gözlerimle ona yalvardım. "Henüz çok yeni ve ikiniz takım arkadaşı olduğunuz için onun dikkatini Şampiyona'dan uzaklaştırmak istemiyorum, bundan hoşlanmayacaktır. Söz konusu ben olduğumda aşırı korumacı davrandığını biliyorsun."

Noah tam bir dakika boyunca konuşmadı. Bir şey söylemesini bekleyerek yerimde huzursuzca kıpırdandım. Kaşlarını nasıl çattığını görünce keşke sözlerimi geri alabilseydim dedim.

"Bunu yapmaktan mutlu değilim çünkü sana kötü bir sırmışsın gibi davranmak istemiyorum. Seninle birlikte olmaktan mutluyum... ama istediğin buysa saygı duyarım." Omuz silkti.

"Aramızdaki bu şey yürürse Şampiyona'dan sonra her şey kesinleştiğinde ona söylerim."

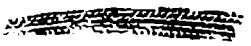
Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Yürüyecek ve sen hazır olduğunda ona söyleyeceğiz." Sert sesinde bir kesinlik vardı.

"Teşekkür ederim." Ona yaklaşarak kollarımı beline doladım, bu doğru gelen yeni bir hareketti. Sarılışıma karşılık vermeden önce başımın üzerine hafif bir öpücük kondurdu.

"Şimdi öpüşme ve barışma zamanı. En iyi kısmın bu olduğunu duydum," diye mırıldandı saçıma doğru.

Kahkaham göğsünde yankılandı.

Artık rahatlıkla söyleyebilirdim ki öpüşüp barışmak benim de en sevdiğim kısım olabilirdi.

Televizyonda abartılı düğünler, hatta yanlış renkte üstü açık bir araba aldığı için ağlayan bir çocuğun olduğu on altıncı yaş günü partisini bile izlemişliğim vardı. Ama çılgınlığın yeni seviyelerindeki bu partiler hepsini aşıyordu. İnsanoğlunun bildiği tüm abartılı partileri bir araya getirsem ancak o zaman Noah'yla Singapur'daki kutlama için gittiğimiz mekânın özetini yapabilirdim. Buradaki partiler böyle mi oluyordu acaba; şaaşaa, ünlüler ve müstehcenlik sınırındaki ihtişamla mı dolu oluyordu? Gatsby'nin kıskanacağı bir partiydi. Ama ben her saniyesini sevmiştim, insanların gösteriler sergilediği yan sahne de dâhil olmak üzere partinin tadını çıkarıyordum.

İnsanlar bunun Şampiyona'nın en iyi partilerinden biri olduğunu söylüyordu. Şimdiye kadarki davetlerin hiçbiri bunun eline su dökemezdi. Şehrin en ünlü binasının çatısında

durup tüm adayı seyredebiliyordunuz, çevremizdeki binalar ve Singapur'un süper ağaçları ışıl ışıl parlıyordu.

"İnanılmaz, değil mi? Üstelik artık bir parti eşim var, bu da her şeyi on kat daha güzel yapıyor." Noah belimi kavradı. Seksi sırıtışı kalbimin hızlanmasına, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oldu. Özellikle bana sakladığı bu sırıtış karşısında iç geçirdim. Bugün siyah yakalı lacivert bir smokin ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Bu görüntüsüne bayılıyordum, özellikle de gözlerime takılan papyonuna. Rüya gibi görünüyordu.

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Donup kaldım ve endişeyle etrafa bakıp abimi aradım.

"Ben onu kontrol ediyorum. Merak etme." Sert sesi göğsümde yankılandı. Santi'ye yalan söylemek beni endişeden hasta ediyor, Noah'yla birlikte katıldığımız partinin tadını çıkarmamı zorlaştırıyordu.

Karanlık bizi gizleyerek insan kalabalığının içine dalıp partiye katılanların arasına karışmamızı sağlıyordu. Arkadaşlarımızı bulmaya çalışmadan önce barda bir şeyler içtik.

Kısa süre sonra onları bulduk, Noah'nın parmakları belimden uzaklaşmadan önce gerildi. Temasımızın kesilmesi kaşlarımı çatmama neden olmuştu. Ama şu anda buna mecburduk, en azından Dünya Şampiyonası'nın devam edeceği bu iki ay boyunca.

Jax'le Liam'ın rezerve ettiği masaya geçtik, alkol şişeleri ortada duruyordu. Sophie de yanlarındaydı. Noah karşı tarafta çocuklarla otururken ben de arkadaşımın yanına oturdum.

"Aranız düzeldi mi?" Müziği bastırmak için kulağıma doğru bağırdı.

Başımla onayladım. "Bu plana yardım etmene şaşırdım. Becerilesi vücutlara teslim olmamaya ne oldu?"

Bana göz kırptı. Güldüm çünkü kırpmaktan çok gözü seğirmiş gibiydi.

"Bu sefer buna değdi. Her şeyin yoluna gireceğine inanıyorum. Sihirli dildo bana öyle söyledi." Her iki gamzesi de ortaya çıktı.

"Ah, sonunda seni buldum. Hiçbir yerde görememiştim." Abim beni kucaklamak için ayağa kaldırdı. Sözleri zayıf irademe dokundu, yalanlardan etrafıma bir duvar örüyormuşum gibi geliyordu.

Rahatsızlığımı belli etmemeye çalıştım. "Şampiyon olmakla falan meşguldün. Çok zor bir hayat olmalı. Umarım bütün gün kupayı taşımaktan ellerine kramp girmemiştir."

"Bir röportaj daha yapmak zorunda kalırsam çığlık atacağım. Siz buna nasıl alıştınız?" Onu selamlayan çocuklara bakıp

"Alışmayarak. Sonunda basın toplantıları bir şakaya dönüşüyor. YouTube'da bazılarına göz atarsan anlarsın." Liam bir shot bardağını abime uzatıp ardından kendi bardağını kafasına dikti. Sonra da bize birer bardak doldurdu. Sophie'yle aynı anda shotlarımızı kafaya diktik, alkol boğazımı yakarken burnum sızladı.

Gece boyunca kendimi tutmaya çalıştım. *Çabalarım için 100, irademe için 50 puan.*

Gece yarısına doğru sarhoş olmuştum. Liam Sophie'yle dans ediyordu. İkisi de sarhoş görünüyordu, Sophie spor ayakkabılarıyla onun ayaklarına basarken Liam bunu bir erkek gibi karşılayarak Sophie'nin sarhoş hâllerine gülüyordu. Noah dışında hemen hemen herkes kendini salmış, eğleniyordu. Santi yanımızdan ayrıldığında bana oturma alanında Noah'nın yanına yanaşmak için gün doğdu.

"Neden ayıksın?" Uyuşmuş dudaklarımı büzmeye çalıştım.

"Sanırım bir süreliğine alkolden uzak duracağım."

Doğru. Alkolle kötü bir geçmişi vardı.

Bana gülümsediğinde kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. "Çok güzel bir gülüşün var. Bu hiç adil değil. Ben de güldüğümde bu kadar güzel görünmek istiyorum." Parmak-

larımı yüzünde gezdirerek sert sakallarını hissettim ve başka yerlerime sürtündüğünde nasıl bir etki yaratacağını hayal ettim.

Gülerken göğsü titredi. "Sen güldüğünde çok daha güzel görünüyorsun." Bir centilmen gibi saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Dudaklarını şakağıma bastırıp tekrar uzaklaşmadan önce tatlı bir öpücük kondurdu.

"Öpücüklerin dünyadaki en iyi şey. Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor," diye fısıldadım.

"Ah, biraz daha anlatsana." Sarhoş itiraflarımı duyma niyetiyle beni oyuna getirmeye çalıştı.

Santi'nin gittiğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Ortalıkta görünmüyordu.

"Beni tahrik ediyorlar. Hem de çok." *Seksi oyunumuzu öldürdüm sanırım.*

Ama cevap vermek yerine bana kıs kıs güldü.

"Bu kadar komik olan ne? Neden bana gülüyorsun? Şurada flört etmeye çalışıyorum. Hey, sana diyorum." Gülmeyi kesmesi için omuzunu ittim.

Bana nefes kesici bir şekilde gülümsedi. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda gözlerini kısarak göğüs dekolteme baktı. Ben de ona bakışlarımla karşılık verdim. Dağınık saçları ve bir saat önce çözdüğü papyonu aklımı başımdan alıyordu. *Ah.*

Sırıttım. "Hadi buradan tüyelim."

Başını arkaya atıp bir kahkaha patlattı. Komik olmayı seviyordum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum?" Ellerimi çırptım.

"Elbette, Maya. Hadi gidelim. Beş dakika içinde benimle çıkışta buluş." Noah masadan kalkıp grupla vedalaştı. Gizli saklı iş çevirme konusunda bir uzman gibi davranıyordu, öyle ki her şeyi önceden planladığımız düşünülebilirdi.

Telefonumda gezinmeye çalıştım, tek istediğim kalkıp Noah'yla birlikte gitmekken burada oturup beklemek zor işti.

Kapıdan çıkmadan önce toplam dört dakika bekledim. Sponsorlarla sohbet ederken bulduğum Santi erken ayrıldığım için surat astı. Bu hâli biraz bana benziyordu, onu kendime benzetmiş olmam hoşuma gitmemişti.

Noah'nın bana söylediği gibi arabanın plakasını kontrol ettim. Rakamlar bulanık olsa da sanırım doğru arabaydı. Dramatik bir şekilde kendimi arka koltuğa bıraktım, elbisem etrafımda uçuşarak eteğimin kumaşı havalandı.

Otele dönüşümüz hızlı oldu, şoför arka koltuktaki yiyişmemizi ve ayak parmaklarımın bükülmesine neden olacak kadar ateşli öpüşmemizi gizlice görebilmek için dikiz aynasını ayarlamıştı. Noah ona bize bakmayı kesmesi ve gözlerini yoldan ayırmaması için bağırdı. Yaşlı adam özür diler gibi bir şeyler geveleyerek aynasını düzeltirken çıkardığı ses beni güldürdü. Ardından Noah beni yeni öpücüklerle susturdu.

Otele girdiğimizde gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyordum. Alkolün etkisi bir anda üzerime çökmüştü ve bedenim uyanık kalma savaşında pes etmek üzereydi. Otel boş göründüğü için ikimiz de aynı anda arabadan indik.

Noah beni neredeyse asansöre kadar taşırken ayaklarım hızına yetişmekte zorlandı; o beni tutarken bacaklarım arkamda sürükleniyordu.

Ben kıkır kıkır gülerken o da bana eşlik etti.

Odasına varıp da beni reddedinceye kadar her şey çok eğlenceliydi.

"Ne demek hayır?" Net göremediğim Noah'ya, çıkardığı ceketine ve araba yolculuğu sırasında kaybolan papyonun nerede olduğuna bakarken görüşüm iyice bulanıklaştı. Ayağımı her zamankinden daha sert bir tavırla yere vurduğumda kıs kıs güldü.

"Sarhoşsun. Seninle ilk kez birlikte olduğumda bunu hatırlamanı istiyorum. Ben bir centilmenim, yani seni ayıkken becermek istiyorum."

"Hatırlayacağım. Söz veriyorum." İzci gibi iki parmağımı kaldırdım. O da bana nasıl yapıldığını göstermek için bir parmağımı daha kaldırdı.

"Doğrusunu ben nereden bilirim ki, hiç izci olmadım."

Noah beni yatağa doğru çekerken güldü. En sevdiğim seslerden biriydi, boğuk ve kısa. Sarhoş olsam bile bana neler yapabileceğini gösterdi.

26

MAYA

Ertesi sabah nefes alamayarak uyandım. Göğsümde ağır bir şey yatıyor, ciğerlerime oksijen gitmesini zorlaştırıyordu. Yarattığı sıcaklıktan bahsetmiyordum bile.

Birden yerimden fırlayarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Noah'yı bronz tenli kolunu karnıma dolamış hâlde bulduğumda içim rahatladı. Hareketimle birlikte diğer tarafına dönerek benim yerime bir yastığı kucakladı, ona sarılırken masum görünüyordu. Gülümseyerek daha genç görünen bu Noah'nın tadını çıkardım.

Aklıma dün gece odasında kalışım, ergenler gibi öpüşmemiz geldi.

Santi'den gelen bir mesajla telefonum komodinin üzerinde öttü.

Santi (17/09 9.13):
Neredesin? Yatağında uyumamışsın.

Bir yalan daha uydururken içim utançla doldu. Parmağımla göndere basmak üzereyken bu aldatmacanın ne kadar

ileri gideceğini düşündüm. Ama Santi ilişkimizi anlayışla karşılamazdı. En azından Noah'yla aralarındaki gerilimin tavan yaptığı bu sezon anlayamazdı. Gönder tuşuna basarak kaderimi mühürledim.

Maya (17/09 9.15):
Sophie'yle kaldım. Odaya yeni mi geldin?

Santi (17/09 9.18):
Evet. Biraz kestirdikten sonra sana mesaj atarım.

Sabah 9'da kestirmek mi? Lisedeki kız arkadaşıyla F1'i ona tercih ederek ayrıldığından beri aşk hayatı konusunda hep sessiz kalmayı tercih etmişti. Şimdiyse kalbini maksimum güvenlikli bir hapishane gibi kilit altında tutuyordu.

Noah, Santi'yle mesajlaşmama son verip kollarıyla beni yatağa geri çekerken ciyakladım. Beni göğsüne dayayıp sıcak çarşafları bedenime sardı.

"Bu saatte ayakta ne yapıyorsun?" Sabahları sesinin daha da hırıltılı çıkması hoşuma gitmişti.

Başımı göğsüne yasladım. "Santi beni merak etmiş, mesaj attı. Sophie'yle kaldığımı söyledim."

"Hımm. Uçağın ne zaman kalkıyor?" Parmaklarını saçlarımda gezdirerek düğümlenmiş saç tellerimi çözdü.

"Bugün geç saatlerde. Doğruca bir sonraki yarışın yapılacağı şehre uçacağız."

Elleri durdu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bildiğimi söyleyemem. Sabahları kahve içmeden beynim çalışmıyordu.

Sesim zor çıktı. "Hayır. Söyle bakalım."

Parmaklarını saçlarımda gezdirmeye devam etti. "Artık rıza gösterecek kadar ayık olduğuna göre, aklımda birkaç şey var."

Dudakları benimkilerle buluşan Noah beni kendimden geçirircesine öptü. Birkaç dakika sonra ondan uzaklaştım.

"Önce duş almak istiyorum. Dün gece kulüpten ayrıldığımdan beri kendimi iğrenç hissediyorum." Makyajımı temizlemediğimi hatırlayınca burnumu buruşturdum. Rakuna benziyor olabilirdim, doğrulamak için aynaya bakmam gerekiyordu.

"Harika bir fikir. Sana yardım edeyim." Noah beni yataktan kaldırıp banyoya sürükledi. Beni ayaklarımın üzerinde bıraktıktan sonra duşu ayarlayıp muslukları çevirerek sıcaklığı kontrol etti.

"Ne zor bir görev. Bu işe hazır olduğuna emin misin?" Kirpiklerimi kırpıştırdım.

Sekse hazır olup olmadığımdan emin değildim. *Bunu yapıyor muyuz gerçekten? Sonuna kadar gidecek miyiz?*

Noah uyumak için giydiğim geniş tişörtü çıkararak sorumu yanıtlamış oldu. Söz konusu tişörtü nasıl giydiğimi sorgulayıp ânı bozmak istemediğim için kendimi olayların akışına bıraktım.

"Çok güzelsin." Bir elini zaten dağınık olan saçlarında gezdirdi. Gözleri bedenimi tepeden tırnağa süzdü. Bakışı bana kendimi seksi, yenilenmiş ve cesur hissettiriyordu.

Banyodaki buhardan aramızdaki gerginliği fark etmekte zorlanıyordum. Atmosfer, Noah, ortam, her şey ateşliydi. Beni yavaşça süzerken bedenim alev aldı. Parmakları memelerimin üzerinde gezinirken içimden heyecan yükseldi, tenim dokunuşuyla ürperiyordu. Eli sütyenimin kopçasına uzanarak çekip açtı, geriye sadece dantel külotum kalmıştı. Aramızdaki son engeldi.

Ona yaklaşırken memelerim hareket etti. Üzerinde fazla kıyafet olduğuna, iç çamaşırının kesinlikle çıkması gerektiğine karar verdim. Elim lastiğine giderken aletine sürtündü ve ucundaki uyarılması sıvısı kumaşa sızdı. Vücudu gerildi ve ağzından bir inilti kaçtı.

"Şunları çıkarmana yardım edeyim." Bel lastiğini çekip kaslı bacaklarından aşağı indirdim. İç çamaşırını tekmeleyerek çıkararak görkemli bedenini gözler önüne serdi.

Aman Tanrım, bu gerçekten muhteşem bir manzara. İnsanlar Amerikan futbolu ya da hokey oyuncularına veya başka herhangi bir spor türündeki sporculara övgüler yağdırırdı. Oysa kadınlar F1 yarışçılarının ne kadar seksi olduğunu fark etmiyordu. Karşımda duran Noah'nın görüntüsü karşısında nefes nefese kalmıştım, güneşte yanmış teni açıktaydı, bakışım karşısında kasları gerildi. *Haklıydım.* Gerçekten de kaya gibi sert karın kasları, becerilesi bir vücudu, öpülesi dudakları ve dilimi üzerinde gezdirmek istediğim belirgin V şekli bile vardı. Aleti kocamandı, dokunulmak, yalanmak ve becerilmek için yalvarıyordu. Hepsine vardım.

"Tanrım. Günde kaç saat spor yapıyorsun?" Soru istemsizce dudaklarımdan dökülmüştü.

Kendi kendine gülerek aptalca sorumu aradan çıkardığım için mutluluk duymama neden oldu. Böyle bir vücut herkese haksızlıktı. Hayal görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi kapayıp sonra tekrar açtım.

Onu görünce dudağımı ısırdım. Beni kendine doğru çekip gözlerimle onu yiyip bitirmeme bir son verdi.

"Antrenmanlar sayesinde kazandığım gücü sana göstermeme ne dersin? En etkileyici kısmı bu." Elini sırtımda gezdirdi.

İkna oldum.

Duş alma planı geçici olarak rafa kaldırıldı. Dudakları dudaklarımı buldu, temposu umutsuz, ısrarcı ve umursamazdı. Dişleriyle dudaklarımı ısırıp emdi. Duygularım yoğunlaşarak bunun dayanılır olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Bacaklarımın arasına birkaç dokunuşuyla buracıkta yanıp kül olabilirdim. Dili benimkini okşayıp ağzımı işgal ederek beni esir aldı. *Buna ömür boyu varım.* Kalbim göğsümde küt küt atarken Noah'nın durmak bilmeyen öpücükleri karşısında

sakinleşemiyordum. Ellerim vücudunu yokluyor, test ediyor, dokunuyor, arzuluyor ve belirgin kaslarını inceleyerek her bir parçasını ezberliyordu.

Elleri iç çamaşırıma uzandı. Parmakları tenimi okşadıktan sonra kumaşın altına kaydı. Parmakları tenime sürtünürken inledim, bedenim arzuyla zonkluyordu.

Nefes alış verişlerimizi bastıran bir yırtılma sesi duyuldu ve gevşek dantel parçaları ayaklarımın dibine düştü.

"Külotumu mu yırttın? Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Bunun filmlerde olduğunu sanıyordum."

Boğuk kahkahası beni daha da tahrik etti.

"Ben senin daha önce birlikte olduğun erkeklere benzemem. İlk sevişmen olmayabilirim ama unutulmaz olacağım kesin." Otoriter sözleri vücudumdaki her sinir ucunu ateşliyordu.

Noah sahiplenici tavrını bir öpücükle mühürlerken benden verebileceğim her şeyi talep ediyor, aramızdaki son güvensizlik kırıntılarını da yok ederek itiraza yer bırakmıyordu.

Beni tek bir hamlede kaldırarak duşa taşırken bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolandı. Bizi sıcak su şelalesinin altına yerleştirdiğinde dudaklarımızın teması kesildi. Burası Singapur olduğundan ve buradaki insanlar abartıyı sevdiğinden sanki duş başlığını çiftleri düşünerek yapmışlardı, her ikimizin de üzerine farklı yönlerden su geliyordu. Bu kadar düşünceli oldukları için onlara içimden teşekkür ettim.

Ağzı tekrar benimkiyle buluşurken beni duş fayanslarına doğru itti. Öpücükleri daha yavaş, daha sakin bir hâl alarak birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardı. Daha önceki öpücükleri hiç bu kadar tatlı olmamıştı.

Beni yere bırakarak sabunu aldı. Sabunu boynumdan başlayarak tenimde gezdirirken ağır bakışları vücudumun hatlarında gezindi. Köpükler göğsümden aşağı dökülmeye başladığında orada fazladan oyalanarak meme uçlarımı iki sivri tepecik hâline getirdi. Eli yavaşça karnımdan aşağı inerken her yerimi

sabunlamaya çalıştı. Okşamaları karşısında dizlerim titriyordu. Ama işini ciddiye alarak son derece titiz davranıyor, vücudumun her kıvrımını ve eğimini ezberliyordu.

Elleri bacaklarımın arasına daldığında nefesim kesildi. Parmakları girişimi bulsa da görevine odaklanmaya devam etti. En mahrem yerim de dâhil her yerimi yıkayıp temizlerken inledim. Ayaklarıma kadar beni yıkamaya devam etti.

Huzurlu bir sessizlik bizi sarmalarken duştaki tek ses akan su ve ağır nefes alış verişlerimiz oldu. İkimiz de bu ânı kelimelerle bozmak istemiyorduk. Hareketlerini taklit edip ellerimi göğsünde gezdirerek sabun köpüğünü yaydım. Onu elimin altında hissetmekten zevk alıyordum, kasları parmaklarımın altında gerildi. Gözlerini kapayarak dokunuşumun tadını çıkardığında dudaklarının arasından bir inilti döküldü. Kahretsin, tıpkı benim gibi hissetmesini sağlayabildiğim için kendimi güçlü hissediyordum.

Kendimi görevime adayarak elimin ulaştığı her yeri sabunladım, parmaklarımı bedeninde ve karnının kıvrımlarında gezdirdim. Küçük ellerimi aletine doladığımda inledi. Elini benimkinin üzerine koyana dek bir, iki kez masaj yaptım.

"Elinin uyandırdığı his muhteşem ama istemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Bekleyebiliriz."

Ona sırıttım. Benim için beklemek istemesine bayılıyordum ama fazlasıyla hazırdım, centilmenlik yapmasına gerek yoktu.

Devam ederek bacaklarını yıkamak için diz çöktüm. Sabunu bıraktıktan sonra ellerim penisine uzandı. Parmaklarımı etrafına sararak ağzıma aldım, tadı hem tuzlu hem de temizdi. Başını fayanslara yasladı ve dilim aletinin üzerinde gezinirken inledi. Gülerken yaydığım titreşimler ıslak saçlarımı avuçlayıp çekiştirmesine neden oldu. Başımı kaldırıp ona baktım, hâlini görmek istiyordum, merhametime sığınmış, savunmasız bir Noah'yla karşılaştım.

"Sakın durma. Başladığın işi bitir," diye söylenip saçlarımı çekiştirdi. *Tamam o zaman. Tekrar etmene gerek yok.*

Onu yaptığım iş bir Olimpiyat sporuymuş gibi emdim. Farklı bir his katmak için yaladım, okşadım ve dişlerimle tenini sıyırdım. Saçımı çekerek inledi. Verdiği tepkiler bana güç katıyor, baştan çıkarıcı ve tahrik edici hissetmeme neden oluyordu. Diğer elimle testislerine masaj yaparak onlara daha fazla ilgi gösterdim. Gözlerimiz buluştuğunda mavi irisleri bedenimle birlikte kalbimi de damgalayarak benimkileri delip geçti.

"Bu kadar iyi emmeyi nereden öğrendin? Kahretsin." Ben onu eskisinden daha da sert emerken inledi. Aleti gırtlağıma kadar ulaşarak öğürme refleksimi test etti. "Aslında, dur. Cevap verme, Maya. Kahretsin, bu harika."

Meşgul olmasaydım gülerdim.

Tekrar saçlarımı çekiştirdiğinde hissettiğim acı beni daha da tahrik etti.

Omurgamda bir karıncalanma hissettim. Testislerine masaj yapan elim bacaklarımın arasına doğru ilerledi. Kendime dokunarak onu ne kadar arzuladığımı hissettim. Başımın kontrolünü eline alarak diğer elimin memelerimle oynamasına fırsat verdi. Ben şehvetle kendimi okşarken elleri başımı öne arkaya itiyordu. Aletini emerken iki parmağımı içime sokup yavaşça ritim yakaladım.

Kendimi tatmin ederken bana baktı. Tembel gülümsemesi beni heyecanlandırıyor, kalbimden klitorisime kadar beni ateşliyordu.

"Kahretsin, çok seksisin. Şu hâline bak, kendini tatmin ederken aletimi emiyorsun. Tanrım. Hazır olsan iyi olur çünkü boşalacağım. Fırsatın varken geri çekil."

Ben de onunla birlikte boşalmak üzereydim, hareketlerim kontrolden çıkmaya başlamıştı. Onun tadına bakmamamın imkânı yoktu. Bana sunduğu her şeyi yutarken boğazımdan akan ılık meni beni kendimden geçirdi. Bitirdikten sonra çekilerek

bana orgazm için zaman tanıdı. Kendi elimin üzerine boşalırken inledim. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar dans ediyordu, sis dağıldı, hiç de kutsal olmayan bir dua için diz çökmüş hâldeyken başımın üzerinden sular dökülüyordu. Hiçbir Selam Sana Ey Meryem duası beni önümdeki bu günahtan kurtaramazdı. Ona baktığımda bana muzip bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ölümüm senin elinden olacak. Lanet olsun ki bunu biliyorum." Noah beni yerden kaldırıp suyu kapadı. İki pofuduk havlu alıp biriyle beni kurulamaya girişti. Islak saçlarımı diğer havluya sararken büyük havluyu bir elbise gibi etrafıma doladı. Bu jest kalbimin sıkışmasına neden olmuştu, daha önce hiç kimsenin benimle böyle ilgilenmediğinin farkındaydım.

Tekrar yatağa uzandık ama bu sefer yaşadığımız deneyim farklıydı. Noah'nın hareketleri bu gösteri için acele etmediğini gösteriyordu. Başımdaki havluyu çıkarıp yatağın kenarına fırlattığında doğruldum, havlu halının üzerine düştü. Elindeki fırçayı görünce gözlerim büyüdü. Arkama geçip saçlarımı taramaya koyulduğunda ağzımdan yumuşak bir inilti kaçtı, diplerden başlayıp düğümleri özenle açtı.

"Bu bir erkeğin benim için yaptığı en iyi şeylerden biri." Gözlerimi yumarak ıslak saçlarımda gezinen fırçanın uyandırdığı hissin tadını çıkardım. Noah'nın saçlarımı taraması beni tahrik ederken bu duyusal deneyim yüzünden kalbim tanımlayamadığım duygularla çalkalanıyordu.

Güldü. "Çıtan çok düşükmüş."

Noah elinden geleni yaparak görevinin tadını çıkardı. Tüm düğümler çözüldükten sonra fırçayı banyoya götürdü. Geri dönüp de yatağın yanında ayakta dikildiğinde vücudumu çevirip ona baktım.

"Göz kamaştırıcısın. Doğal bir güzelliğin var." Ateşli bakışları havluyla kaplı bedenimde gezindi, otel modasına ait bu yeni parçayı inceliyordu. Bir havluyla bile seksi görünebileceğimi kim bilebilirdi?

Bir an yatağın yanında dururken sonraki an diz çöküp elleriyle bacaklarımı kavrayarak yatağın ucuna çekti.

Sanırım öldüm ve cennete gittim.

Noah havluyu üzerimden çekip beni tekrar soyarken yoğun bakışlarla beni izliyordu.

"Aylardır bu ânın hayalini kuruyorum. Her saniyenin tadını çıkaracağız çünkü hiç acelem yok."

Parmakları bacaklarımın arasına ulaştığında nefesim kesildi. Bacaklarımı iki yana ayırdı ve ağzı parmaklarının yerini aldı, dilinin bana sürtünmesiyle yatakta doğruldum. Ellerinden biri beni tekrar aşağı iterek orada tuttu. Ağzıyla aklımı başımdan alan amansız bir işkence çektiriyordu. Şu anda kendi adımı söyleyebileceğimden bile emin değildim. Ne yapacağını biliyor, geçmişimdeki erkeklerin amatör olduğunu düşündürüyordu. Bu benden önceki tüm kadınlara teşekkür ettiğim tek an olabilirdi.

Noah gerçekten bir şampiyondu. Biri bu adama ödül vermeliydi.

Beni yalıyor, damgalıyor ve dudaklarımdan dökülen seslerden açıkça zevk alıyordu. Kahretsin, bu çok iyiydi. Hareketlerinin hızı ve basıncı değişse de klitorisimi yalayarak durumdan en iyi şekilde faydalandı. Dilinin sert dokusu nabzımı hızlandırırken iki parmağını kolayca içime kaydırarak yalamalarıyla birlikte bir ritim tutturdu. Vücudum dokunuşu için sızlıyor, içimdeki basınç gittikçe artıyordu.

"Çok yaklaştım. Aman Tanrım, Noah."

Boğazından bir hırıltı yükseldi. Parmakları hızla hareket ederken bu his beni uçurumun kenarına sürüklüyordu. Yanıyordum, mantığımı yitiriyordum. Her türlü uyuşturucuyu alt edecek bu şehvetin neden olduğu sersemlikten kurtulmaya çalışırken o, beni yalamaya devam etti. Beynim devre dışı kaldı ve bedenime, omurgamdan bükülen ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma hissi yayıldı.

Tam orama tatlı bir öpücük kondurarak beni olduğum yerde eritti.

Maya Alatorre burada yatıyor.

"Orgazmla öldü dersiniz. Ölmek için iyi bir yol gibi görünüyor." Bunu yüksek sesle söylediğimi fark edince utandım.

Güldü. "Daha işimiz bitmedi. Methiyeni finalden sonraya sakla." Hınzır sırıtışı yüzüme gülümseme, bacaklarımın arasına da sıcaklık yayılmasına neden oldu.

Komodinde prezervatif olduğunu tahmin ettiğim bir şey ararken beni bu pozisyonda tutmaya devam etti. Bir tane çıkardığında kaşlarımı çatıp orada prezervatif olduğunu nereden bildiğini sorguladım.

Bana baktı, farkındalık yüzüne yayılırken gülümsemesi soldu. Komodini karıştırıp plastik ambalajı hâlâ üzerinde olan bir kutu çıkardı. Otel halısının üzerine diz çökerek benimle göz hizasına geldi.

"Yepyeni bir paket. O günden beri kimseyle birlikte olmadım derken ciddiydim." Bakışlarını kaçırdı, Bakü'de yaşananlar yüzünden duyduğu utanç suratından okunuyordu.

"Sana inanıyorum. Denemek istediğini, her şeyi kabul ettiğini söyledin." Mavi gözlerinin içine baktım, belki kabul etmek ister diye ona bir çıkış yolu gösterdim.

Noah gözünü bile kırpmadan, "Maya, denemeye hazırım. Pişman olmayacaksın. Söz veriyorum," dedi.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak sözlerini bir öpücükle mühürledim. Ayağa kalkarak ânı bozdu, vücuduma bakarken gözleri karardı.

Aletini sıkıp birkaç kez pompaladı, ucundan uyarılma sıvısı damlayarak beni baştan çıkardı. Bu manzara karşısında dudaklarımı yaladım.

"Bir dahaki sefere." Parmağıyla sıvıyı yaydıktan sonra ağzıma götürdü. Parmağının ucunu emip tuzlu tadına baktım. Ben yalayıp yutarken gözleri karardı.

"Seni küçük yaramaz şey. Pis oynamayı sevdiğini asla tahmin edemezdim."

Folyonun yırtılma sesi içimi heyecanla doldurdu. "Henüz hiçbir şey görmedin." Evet. Bu sözler benim ağzımdan çıkmıştı. Ama sorumlusu oydu çünkü genelde bu kadar geveze biri değildim ama o öz güvenimi artırıyordu.

Başını sallarken gülümsedi. "Görelim bakalım."

Noah hiçbir uyarıda bulunmadan bacaklarımı kavrayarak –otel yatağı bu pozisyon için mükemmel bir şekilde konumlandırılmıştı– içime girmeden önce tatlı sözler söyleme zahmetine girmedi. İçimi doldururken hissettiğim muhteşem duyguyla gözlerim yaşardı. Aleti büyüktü ve ben uzun zamandır kimseyle seks yapmamıştım. Ama sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi beden dilimi okuyordu. Parmakları klitorisime ulaşıp ovuşturarak vücudumun acı yerine zevkle kıvranmasına neden oldu ve beni sonuna kadar gererek verdiği rahatsız edici hissi unutmamı sağladı.

"Buna alışacaksın. Söz veriyorum." Dudaklarımı usulca öptü. Bir başka nazik jest. Sözleri içime işleyerek kalbimde yer edindi.

İçimde hareket ederken önceki tatlılığını bir kenara bıraktı.

"Aman Tanrım." Kelimeler dudaklarımdan nefes nefese döküldü.

"Aletimi öyle sıkı sarıyorsun ki, Maya. Sanki bir rüya gibi. Bu kadar iyi olacağını bilseydim bunca zaman kendimi tutmazdım." İnlemeleri odayı doldurdu. Yavaşça içime girip çıkarken çaresizce tutunacak bir şeyler bulmak için başımın üzerinden çarşafı kavradım.

Akıl almaz bir tempo yakaladığında gözlerimin içine baktı. Vücutlarımız uyum içinde birlikte hareket ediyordu, kimyamız mükemmel ötesiydi.

Noah beni zirveye çıkardı. Bacaklarımı kavrayıp kürek kemiklerinin üzerine kaldırdı. Bu pozisyonda sanki ilk kez

beceriliyormuşum gibi geliyordu. Âdeta tatlı bir işkenceydi. İçime kolayca girip çıkarken hareketleri hızlandı. Sert elleri göğsümde gezinerek meme uçlarımı sıktı. Vücudumun verdiği tepkilere engel olamayarak sırtımı yay gibi gerdiğimde hareketleri kontrolden çıktı.

"Aman Tanrım." Sesim boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Pozisyonunu hafifçe değiştirerek aletini G noktama sürttü. Noah durumu kontrol altına almıştı. İçime girmeye devam ederken vücudum titredi, stratejik olarak her seferinde aynı noktaya çarpıyordu. Omurgam bükülürken başımı geriye attım.

"Harika bir his bu. Bana boşalmak üzere olduğunu söyle." Cevap vermemi beklemiyordu. Vücudum dile getirmediğim her şeyi söylüyordu zaten, dudaklarımdan iniltilerden başka bir şey dökülmüyordu. Bir eli klitorisimi bulurken diğeri kalçamı kavradı. Açıdan yararlanarak kıçımı yataktan kaldırdı. Sertliği cazibesine cazibe katıyor, bana ne kadar istekli olduğunu gösteriyor ve lanet olsun ki çok iyi bir his bırakıyordu. Onun şehveti benim kazancım olmuştu.

"Evet!"

Vücudum titredi, orgazm olmam yakındı. Noah'nın yüzündeki gerginlikten hemen arkamdan onun da boşalacağı anlaşılıyordu.

"Noah..." Kendi sesimi tanıyamıyordum, bu yakarış kulaklarıma yabancı geliyordu.

"Evet, bebeğim, ben de peşinden geliyorum."

Bu basit kelimeler bile beni uçurumun kenarına sürüklemeye yetmişti. Aletinin etrafına boşalırken iniltilerim otelin duvarlarında yankılandı. Beni kendinden geçmiş bir erkek gibi beceriyor, ben doruk noktamda kendimi kaybederken o vücudunu esneterek beni istediği pozisyonda tutuyordu.

Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm son şey Noah'nın çarpıcı gülümsemesiydi. Orgazm onu ele geçirirken itişlerine devam ederek aletinin içimde seğirmesine neden oldu. Çılgın

hareketleri yavaşladığında vücudu titremeye başladı. Bağlantımızı koparmak istemediği için aleti yumuşayana kadar içimde kalmaya devam etti.

Birkaç dakika sonra içimden çıktığında birlikte inledik.

"O kadar mükemmelsin ki, hem için hem dışın." Noah gevşek saçlarımı yüzümden çekip elinin tersiyle kızarmış yanaklarımı okşadı.

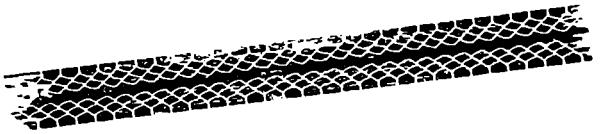
Ona gülümsedim. "Sen de hiç fena değilsin."

Prezervatifi banyoya götürmeden önce bana bir öpücük verdi. Geri döndüğünde beni yatakta yukarı çekti. Orada birlikte uzandık. Hayatımın en iyi seksinin ardından gelen bu güzel ânın tadını çıkardım.

"Kahretsin, Maya. Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti."

Göğsüne doğru gülümsedim. *Hislerimiz karşılıklı.*

27

MAYA

Biri otel odamın kapısını çalarak beni bilgisayarımdan uzaklaştırdı. Kapıyı açtığımda Noah'yı kapı çerçevesine yaslanmış hâlde buldum. Yanımdan süzülerek odaya girdi ve ben masama otururken o gri koltuktaki yerini aldı.

"Seni bir randevuya çıkarmak istiyorum."

Telefonumdan saate baktım. "Sabah onda mı?" Otel odasında kalmak iyi bir fikir gibi görünüyordu, tabii planladığı randevu brunch ve mimoza içermiyorsa. Bunlar için razı olabilirdim.

"Tam da bu yüzden şimdi gitsek iyi olur." Hazırlanmam için beni koltuktan kaldırıp yatak odasına doğru çekiştirdi.

Pijamalarımı çıkarmama yardım etmeye çalıştığında ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Çek ellerini yoksa asla bu odadan çıkamayız."

Kendi kendine güldü.

"Bu randevuya kahvaltı da dâhil mi?" *Lütfen evet de.*

"Hayır. Ama sonrasında bir şeyler yiyebiliriz." Hiçbir bilgi vermiyordu. *Şüpheli.*

Noah'nın gözleri parladı. Endişelenmeliydim çünkü bu bakışlar genellikle yatak odasında saatler geçirmemize neden olurdu. Sözüme güvenin çünkü geçen bir hafta boyunca günün her saatinde birbirimizin otel odalarına girip çıkmıştık.

Ama planına ayak uydurdum çünkü randevu ayarlaması çok hoştu. Noah değiştiğini iddia ediyorsa ben kim oluyordum da onun keyfini kaçıracaktım?

Yine de bu konuda endişelendiğimi inkâr edemezdim. Seks kısmı hariç. O kısım aklımı sikip atıyordu. Tamam, kelime oyunu kötü oldu biliyorum. Bunun suçlusu Instagram için bulmam gereken içerik yazılarıydı çünkü kelime oyunu yapmak artık tam zamanlı işim hâline gelmişti.

Ama Noah'yla aramızdaki diğer her şey hâlâ muallaktaydı. İlişkimiz henüz yeniydi. İşler zorlaştığında bunu bana tekrar sormanız gerekecekti. Mesela abime nerede olduğumla ilgili söylediğim yalanlar yüzüme patladığında.

İlk gerçek randevumuza çıkacağımız yere vardığımızda bütün olumlu enerjim söndü. Baş başa randevu için garip bir mekân seçimiydi. Bandini pit alanındaki kameraların açısına girdiğimiz anda arabadan çıkıp ondan bir adım uzaklaştım. Hâlâ abimin ve sırrımızı ifşa edebilecek diğer herkesin önünde birlikte görünmemeye çalışıyorduk. Sadece Sophie'ye güvenebilirdik.

"Randevumuz yarış pistinde mi olacak?"

Önümüzdeki kalabalığa baktım. Malezya Grand Prix'sinin yapıldığı yeri neden ziyaret etmek istediğinden emin değildim. Yeni bir çift olarak resmî randevumuz için buranın iyi bir yer olduğunu düşünüyorsa gelecekteki randevular için endişelenmeli miydim?

Bir sonraki randevuyu benim ayarlamam gerekecekti.

Noah ellerini ovuşturdu. "Bunu bir güven egzersizi olarak düşün. İnsanlar güven düşüşlerini nasıl yapar biliyor musun?"

"Evet?" Başımla onayladım. Bana gülümsediğinde belirsizlik tüylerimi diken diken etti.

"Yani, bana henüz güvenmediğin konusunda endişelenmek istemiyorum. Güvendiğinden emin olmak istiyorum. Çünkü ilişkilerin temeli budur." Bunları söylerken kendinden emin görünüyordu.

Hangi podcastleri dinliyor acaba? Endişelenmeli miydim yoksa etkilenmeli mi bilemiyordum.

"Gülüşün beni biraz tedirgin ediyor," diye söylendim. Bir şey sakladığım zaman aileme attığım bakışa benzer sinsi sırıtışının altından hayırlı bir şey çıkacağını sanmıyordum.

Sessiz bir emirle Bandini'nin pit alanına doğru peşinden gitmemi işaret etti. Keşke arabada kalsaydım. Asfalta sürtünen lastiklerin uzaktan gelen sesleri duyularımı uyardı.

Bir grup insan pit alanının etrafında toplanmıştı. Kameramanlar, gökkuşağı oluşturacak şekilde yan yana dizilmiş neon renkli Bandini araçlarına binen insanları kayda alıyordu.

Başımızın üzerindeki pankartı okuma hatası yaptım. *Bandini Yarış Günü Deneyimi. Bir F1 pilotu gibi araba kullanın.*

Hayır, olamaz.

Elimi bırakmadan önce güven verici bir şekilde sıktı.

"Lütfen bana basın gösterisi yapmak için geldiğimizi söyle." Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkmıştı.

Hayranları izlemeye ve onlar için tezahürat yapmaya gelmiş olmamız içimi umutla doldurdu. Noah onlarla bir tur atarken ben bariyerlerin arkasında durabilir ve o pistte hızla ilerlerken coşkumu göstermek için havaya birkaç yumruk savurabilirdim.

"Onun için geldik." Başka bir şey söylemedi. Kalp atışlarım yavaşladı, randevu beklediğim gibi çıktığından içim rahatlamıştı. Bekle beni güvenlik bariyeri.

Tekrar konuştu. "Ama biz şu arabanın içinden çekim yapacağız."

Ah, kahretsin. Lütfen bana sadece arabanın içine bakıp çıkacağımı söyleyin. Arabaları tasarlayan mühendislerle el sıkışıp hızlıca bir fotoğraf çekecek ve onlara harika iş çıkardıklarını söyleyip günü kapayacaktım. Hepsi bu kadardı, değil mi?

Bakışlarım işaret parmağını takip etti. Makaslı kapıları açık olan neon yeşili Bandini marka arabayı gösteriyordu. Gelecekten gelmiş bir arabaya benziyordu, yaklaşık 500.000 dolar olduğunu tahmin ediyordum.

"O arabaya adımımı bile atmam." *Hayatta olmaz. Kesinlikle hayır.*

"Bu konuda endişelenmene gerek yok." Bana inanç aşılayıp sonra da onu söküp aldı. "Direksiyonda ben olacağım."

Uyarı levhası alması için Bandini'nin bu adama iş emri vermesi gerekiyordu. Noah beni siyah deri koltuklarının üzerinde neon yeşili şeritleri olan neon yeşili bu güzelliğe doğru sürükledi.

Bandini çalışanlarından biri bana kask uzattı. Noah'yla sözlü tartışmaya girmek istemedim çünkü insanlar bizi izliyordu, kendimi daha fazla utandırmak istemiyordum. Bizi takip eden basın ayaklarımı sırf eğlencesine sürüyormuş gibi yapmamı yedi. Midem çalkalanıyordu, yüzüm büyük ihtimalle arabayla aynı renkteydi.

Rahatlamaya çalışarak derin nefesler aldım.

"İşte, Noah Slade, Maya Alatorre'yi piste çıkarıyor. Maya, piyasadaki en iyi F1 pilotlarından biri tarafından gezdirilmek nasıl bir his?" Bir muhabir mikrofonu yüzüme uzattı.

"Mide bulandırıcı?" Sesim hırıltılı çıkmıştı.

Muhabir sanki şaka yapıyormuşum gibi güldü. Noah'ya lafı çevirmek için çok geç olup olmadığını soran bir bakış attım. Gözlerim arabayla pit şeridi arasında gidip geliyor, Noah bana yetişmeden önce ne kadar hızlı koşabileceğimi hesaplıyordum.

"Maya'nın bugün abisi yerine seninle gelmeyi seçmesi ilginç. Bu konuda bir fikrin var mı, Noah?"

Avucumu yüzüme götürdüm. *Derin nefes al.*

"Yıllarca abisini araba kullanırken izlediğinden benimle piste çıkmak istemesine şaşırmıyorum. Ama birinin yarış pisti bekâretini bozmak gibisi yoktur."

Yanıtının beni tahrik ettiğini bildiğimden kılık değiştirmiş bir şeytanla çıktığıma yarı yarıya ikna olmuş durumdaydım.

Bana göz kırptı. "Biz gidiyoruz. Sonra görüşürüz, çocuklar." Her zamanki gibi muhabirlere el salladı.

Onu takip ederek yolcu koltuğuna geçtim.

Noah'nın gözleri parlıyordu. "Kameranı aldın, değil mi?"

Çantamdan kameramı çıkardım. Elimden alıp uygun bir açıda ayarladığı kamera yuvasına yerleştirdi.

"Kalbim göğsümden fırlayabilir. Turu tamamlayamayabilirim."

Güldü. "İyi olacaksın, saatte sadece iki yüz kilometre hızla gideceğiz. O kadar da kötü değil. Bu bizim güven testimiz olacak, unuttun mu?"

İş yeri kampları sırasında güven testi yapmak zorunda kalan hoşnutsuz çalışma arkadaşları için üzülmüyordum. Bu zalim versiyonun yanında onlarınkinin hiçbir önemi yoktu.

Yirmi üç yaşında kalp krizi geçirenlerin iyileşme oranını hiç öğrenememiştim. *Pişmanlıklar.*

"Yüce İsa, lütfen direksiyonu devral." Kaskımı takmadan önce istavroz çıkardım.

"Dün gece bana Tanrı demiş olabilirsin ama bugün direksiyonda sadece ben varım." Kendini beğenmiş bir edayla bana göz kırptı.

Eli vitese gitti ve gridde ilerlemeye başladık. İlk dönemeci geçtiğimizde güldü, tekrar hızlanırken lastikler asfaltta ses çıkarmaya başladı.

"Kahretsin, dün gece böyle bağırdığını duymamıştım. Tekniğimi değiştirmem mi gerekiyor yoksa?"

"Seni sapık! Bu çok korkunçtu. *Aman Tanrım.* Bunu nasıl sürekli yapabiliyorsunuz? Bu nasıl yasal olabiliyor?" Arabanın kapısına yapışmış olmasaydım kolunu tokatlardım.

"Böyle araba kullanmaya bayılıyorum. Rahatla ve keyfini çıkarmaya bak." Sesi beni sakinleştirmeyi başaramadı.

"Bir kadına asla rahatlamasını söyleme!" Başka bir virajı dönerken tekrar bağırdım. Noah arabayı her döndürdüğünde kalbim ağzıma geliyordu.

"Böyle bir durumda kim sakin olabilir? Olanlar da kesin delidir."

Ağzımdan bir çığlık daha koptu. Utanacak fırsatım bile yoktu, çığlıklar kontrolsüzce çıkıyordu.

Noah gazı kökleyince motor uğuldadı. Birkaç vites değişikliği yaptı, açıkçası kasları gerildiği için seksi bir görüntü oluşturuyordu. Dikkatimi dağıtmak için ona baktım, yüzüne bir gülümseme yerleşmişti, tepkilerim karşısında eğleniyordu. Ne kadar mutlu göründüğüne bakarken bir süre çığlıklarım kesildi.

Bana ışıl ışıl bir gülümsemeyle baktı. Bedenim çoktan savaş ya da kaç moduna girmemiş olsaydı kalp atışlarım hızlanırdı.

"Gözlerini yoldan ayırma! Hey, sana diyorum!" Parmaklarımı şıklatarak önümüzde uzanan yolu işaret ettim. Başka bir düzlüğe girerken güldü, gaza bastıkça araba vınlıyordu.

"Bu pisti uykumda bile geçebilirim. En kolay pistlerden biri."

"Bu harika bir şey ama yarını görecek kadar yaşamak isterim." Derin bir nefes daha aldım.

Bana yandan bir bakış atıp güldü. "Bana hâlâ güvenmiyor musun?"

"Gizliden gizliye bir psikopat olduğundan artık eminim. Bu ne biçim ilk randevu? Hiç mi *The Bachelor* izlemedin? Ch-

ris Harrison olsa bunu onaylamazdı!" Can havliyle arabanın kapısına tutundum. Her arabada olan şu üst tutamaklar var ya? Evet, işte şu anda onların gerçek amacını öğrenmiştim, tüm gücümle tutunurken parmak eklemlerim bembeyaz kesildi.

Bana gülmeyi kesebilir mi?

"Duymak istediğim cevap bu değildi. Demek ki biraz daha hızlanmam gerek."

Dostum, işte bu kimsenin duymak istemediği bir şeydi. *Tam mimlik bir olay.*

Orta konsoldaki düğmeleri çevirdi.

"Ne yapıyorsun?" Bedenim koltukta zıplarken midem çalkalanıyor, araba Noah'nın zorladığı yüksek hıza karşı isyan ediyordu. Bu ölüm kapanı boş tribünlerin önünden geçmeye devam etti. Yolculuk boyunca ilk kez hoparlörler devreye girerek yayılan robotik ses sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Yol Tutuşu Devre Dışı.

Başım Noah'ya doğru dönerken kaskım cama çarptı. Aracın keskin hareketleri beni sarsıyordu. Yol tutuşunun ne olduğunu ben bile biliyordum... Noah'nın yapmak istediği tek şeyi engelleyen bir sistemdi.

Omuz silkerek kaderimizi mühürledi.

Elleriyle direksiyonu çevirdiğinde arabamız yan dönmeden önce yol boyunca sürüklendi. Lastikler yolda gıcırdadı. Lastiklerin yanmasıyla etrafımızda bir duman bulutu oluşarak akıl sağlığımla birlikte gökyüzüne yükseldi.

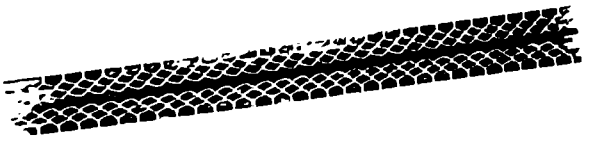
"Sana güveniyorum! Sana bir daha asla güvenmemezlik etmeyeceğim. Sen gelmiş geçmiş en iyi F1 pilotusun. Beni her zaman güvende tutacağını biliyorum. Şimdi tatmin oldun mu?" Yarı gülerek, yarı bağırarak, psikotik bir gerilim filminden fırlamış gibi konuşuyordum. Gözlerimden bir ya da iki damla yaş bile akmış olabilirdi ama Noah sorarsa kesin inkâr ederdim.

Daire çizerek durduğunda kahkaha krizine girdik. Elimi tutup öpmek için dudaklarına götürdüğünde az önceki korkularım tamamen yok oldu.

"Daha önceki soruna cevap vermek gerekirse evet, *The Bachelor*'ı izledim. Notlar aldım. Bu birçok randevunun ilki, bu yüzden bunu unutulmaz kılmalıydım."

Bana pis pis sırıtışına aynı şekilde karşılık verdim.

28

NOAH

İçimdeki mutluluğu çekip alabilecek sadece iki şey vardı.

İlki birinin ölüm haberiydi.

İkincisi de babamdı.

İkincisi, midemi bulandıran sahte bir sırıtışla şu an bana bakıyordu. Pit alanında arabamın yanında durmuş, negatif enerjisini etrafa yayıyordu. Antrenmandan önce ihtiyacım olan şey tam olarak bu sayılmazdı.

Yıllar geçtikçe babamdan kaçma konusunda profesyonelleşmiştim, sinirlendiğinde yanında olmaktan hiç hoşlanmadığımdan bu benim için kolay bir işti. Artık boyum onu aştığından, bana vurmak yerine sözleriyle kırbaçlamaya geçmişti. Maya'nın babamın beni tokatladığını gördüğü o gün... bir istisna sayılabilirdi. Bugünlerde en azından fiizksel olarak sakinliğini koruyor, yalnızca ben pistte kötü performans gösterdiğimde çileden çıkıyordu.

"Baba, burada ne yapıyorsun?" Aslında söylemek istediğim *baba, defol git buradan*dı. *Sana katlanamıyorum.* Ama bunu dile getirmedim çünkü profesyonelce davranmayı tercih ediyordum.

Ne yazık ki kariyerimin temelini o finanse etmişti ve Bandini'de adının ağırlığı vardı. Sonuçta o da aynı takımda yarışmıştı.

"Son birkaç yarıştaki kötü performansından sonra gelip bir kontrol edeyim dedim."

Elbette.

Ama benim hayatım böyleydi işte. Birinciliğin altındaki her şey sonunculukla eş değerdi. Beni sakinleştiren tek şey, araba cilası kokusunu içime çekerken yanımdan geçen yarış arabalarının sesiydi.

"Doğru. Umarım bu seferki daha iyi geçer." Japonya Grand Prix'sini kazanabilirdim çünkü geçmişte de kazanmıştım.

"Ve şimdi de bir sonraki antrenmana hazırlanıyoruz. Santiago, hayranlarına söylemek istediğin bir şey var mı?"

Tanrı aşkına, Maya'nın zamanlaması çok kötü.

Garajda dönüp dururken babam gözlerini ona dikmişti. İğrenç. Maya devam ederek Santiago'ya sorular sordu.

Babam tekrar bana odaklandı. "Şimdi de haber muhabiri mi oldu? Pit alanında ne işi var bunun? Burası bir kadına göre değil." Hâlâ kadınların evlendiği ve hüzünlü hayatlarının geri kalanını dört duvar arasında geçirdiği bir çağda yaşıyordu. *Zaman değişti, ihtiyar.*

"Hayır. Santiago'nun kız kardeşi vlog çekiyor." *Kız arkadaşım* demek isterdim.

Maya ve ben henüz birbirimizin neyi olduğumuzu konuşmamıştık. Singapur'da aramızı düzeltmemizin üzerinden sadece iki hafta geçmişti. Ama aramızdaki şey adlandırılmayı hak ediyor gibi geliyordu çünkü Santiago etrafta olmadığında birlikte çok zaman geçiriyorduk. Benim yatağımda, onun yatağında, özel süitlerin birinde ve gittiğimiz şehirlerdeki gizli buluşmalarımızda. Maya'yla seks yapma arzum on sekiz yaşındakilerinkiyle yarışıyordu.

Babamın ona bakışından hoşlanmamıştım, bu beni daha da kızdırıyordu.

"Hımm. Burada video çekmemeli." Hırıltılı sesi beni biraz olsun endişelendirmemişti.

"Bunun için izni var. Çok fazla takipçisi olduğu için iyi reklam ve tanıtım yapıyor." *Kahretsin. Sesim onunla gurur duyuyormuşum gibi mi çıkıyor?*

Babam beni yakından izlerken tüylerim diken diken oldu. Bu kadar dikkatli olması onu acımasız kılıyordu çünkü bugünlere aptallık ederek gelmemişti.

"Peki o zaman," dedi.

Oysa yüzündeki ifade hiç de öyle demiyordu. Kaşlarını kaldırarak çenesini ovuşturdu, gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Filmlerdeki kötü adamların karışımı gibiydi.

"Yeni antrenman turuna hazırlansam iyi olur. Sonra görüşürüz." Onu burada Maya'yla yalnız bırakmak istemiyordum ama mecburdum.

Arabama binmeden önce gizlice yanına yaklaştım.

"Babamdan uzak dur. O sinsi pisliğin tekidir."

Gözleri büyüdü. "Pistte iyi şanslar!" Mesajımı almıştı, arabamın kokpitine binerken garajdan çıktığını görerek rahatladım.

Maya'nın eli göğsümü okşuyordu. Bu gece herhangi bir sponsor etkinliğine katılmayıp odada kalmaya karar vermiştik. İyi ki de öyle yapmıştık. Ben çocuklara başımın ağrıdığını söylerken o Santi'ye kendini iyi hissetmediğine dair mesaj atmıştı.

"Sonunun iyi biteceğini sanmıyorum. Her zaman onun kötü biri olduğunu düşünmüştüm... ama öyle değilmiş. Ve şimdi onu öldürdüler."

Stranger Things'teki Bob'dan bahsediyordu. Gözyaşları tişörtümü ıslatıyordu.

Vay canına, dizi izlemeyi gerçekten seviyordu.

"Hüzünlü sahnelerde hep ağlar mısın?" Onu kendime doğru çekip kucakladım. Sevimli, hatta sevecen görünüyordu. Ama gerçek olmayan bir şey için ağlamasını istemiyordum.

"Ben çok duygusalımdır. Tamam mı?" Bana bakarken gözleri parlıyordu. Alnına yumuşak bir öpücük kondurduğumda iç çekerek beni gülümsetti.

Televizyondaki aksiyon devam ediyordu. Maya başını çevirip bir sonraki sahneyi merakla izledi.

Dersimi almıştım. "Netflix & Chill" dediklerinde, sıkıcı bir dizi seçmeyi kastediyor olmalıydılar çünkü başka herhangi bir seçenek *seks yok, takılmak yok* anlamına gelirdi.

Stranger Things tuzağına düşmüştüm. Ne zaman oynaşmaya çalışsam Maya elimi itiyordu.

"Steve'i ekranda her göründüğünde iç çekmeyi bırakmalısın. Bu aşk kontrolden çıkıyor artık."

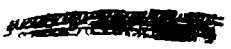
Gülüşüyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Maya'nın yakınlarındayken edindiğim tuhaf bir alışkanlıktı bu, tıpkı ne zaman yanıma gelse aletimin sertleşmesi gibi.

"Elimde değil. O saçları, bakıcılık becerileri. Hatta kişiliği bile. Ahh."

Bir TV karakterini kıskanmak ne sefil bir şeydi. "Ben de bakıcılık yapabiliyorum. Ve saçım kesinlikle onunkinden daha havalı. Kişiliği? Gerçek bir insan olduğuma göre umarım benimki daha iyidir. Üstelik ondan daha olgun ve daha bilgeyim. Beyzbol sopasıyla milletin kıçını tekmeleyebilirim." Ne kadar güçlü olduğumu göstermek için ona doladığım kollarımı sıktım.

"Olgun ve bilge olmanın çekicilikle ne ilgisi var?" Göğsü benimkine karşı titriyordu.

Benimle alay ediyordu. Ben de benim durumumda olan her mantıklı erkeğin yapacağını yaptım. Televizyonu kapatarak ona yaşla birlikte gelen deneyimin nasıl olduğunu gösterdim. Dudaklarım klitorisini bulduğu anda diziyle ilgili konuşmayı kesti.

Santi'yle Maya'nın konuşmalarını dinleyerek etrafta dolandım. Bu kadar gürültülü olmaları, aramızda sadece bir duvar olması benim suçum değildi. Değil mi?

Santi'yi kıskanıyordum. İşte itiraf etmiştim.

Ben bütün günü tek başıma geçirirken Maya yarıştan önce sabahın tamamını onunla geçirmişti. Birlikteliğimizi ondan gizliyordu çünkü onu üzmek ya da son yarıştan önce aklını meşgul etmek istemiyordu.

Alatorre kardeşlere ayıp olsa da kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyordum.

"Sezon bittiğinde ne yapacaksın?" Santi'nin sesi ince duvarlardan duyuluyordu.

"Bilmiyorum. Kanalım tam zamanlı bir iş hâline gelmeye başladı. 900.000'den fazla takipçim var. Bu, sadece sekiz ay önce başlayan bir YouTube vloggeri için inanılmaz bir büyüme. Seyahat vlogları güzel ama beni popüler ve farklı kılan F1 videoları."

Sesindeki gurur yüzüme bir gülümsemenin yayılmasına neden oldu. Onu özlediğimde, canım sıkıldığında ya da Santi onu kaçırdığında –çünkü Maya hayır diyemeyecek kadar suçluluk duyuyordu– videolarını izliyordum.

Sekiz aydır F1 yarışları için seyahat ediyorduk, son dört haftadır da Maya'yla birlikteydik.

"Peki ama benim peşimden yarış yarış gezmek sence gerçek bir iş mi?"

Ne aptal ama.

"Of, yapma. Ben sadece yarış yarış gezmiyorum." Maya'nın sesinde tereddüt vardı, Santi'nin ilgisizliğiyle nasıl başa çıkacağını bilemiyor gibiydi.

"Seni aşağılamak istemedim. Ama güzel, istikrarlı bir işin olsun istemez misin? Evine daha yakın, daha az seyahat edebileceğin bir iş? Seni sonsuza kadar burada tutamam."

Sen tutamazsın. Ama ben tutabilirim.

Ya da en azından Maya artık buralarda olmak istemeyene kadar. Hâlâ ilişkimize alışmaya, duruma ayak uydurmaya çalışıyorduk.

Konuşmalarının bir parçasıymışım gibi fikrimi dile getiriyordum.

Maya benim bile duyabileceğim kadar yüksek sesle derin bir iç çekti. Bu, asla hayra alamet değildi.

"Ânı yaşıyorum. Daha gencim. Hayatımı düzene sokmak için zamanım var. Sosyal medya hakkında pek bir şey bilmiyorsun ama giderek büyüyor, vloggerlık, izlenme sayısına ve sposorluklara bağlı olarak iyi para kazandıran devasa bir sektör."

"Senin sorunun da hep buydu zaten. Ânı yaşayabilirsin ama bir gün büyümen gerekecek. Video çekmek bir kariyer mi sence?"

"Vay be... *Teşekkürler.* Bugün neden bu kadar terssin bilmiyorum ama şu anda berbat davranıyorsun. Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Aklıma bir fikir geldi. Maya yanımdan geçtiği anda süitimin kapısını açıp onu içeri çektim.

"Sen ne..."

Başka bir kelime daha söyleyemeden elimle ağzını kapadım. İşaret parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olmasını işaret ettim. Donuk gözlerinde bir parıltı belirdi çünkü artık ruh hâlini olumlu yönde değiştirebiliyordum. *Harika.*

Elimi ağzından çekerek kapıyı arkasından kilitledim.

Saatin kaç olduğuna baktım, pit alanına gitmeden önce otuz dakikamız vardı.

"Sessiz kalabilecek misin?" diye fısıldadım. Abisi birkaç adım ötedeki odadaydı ve duvarlar kahrolası bir prezervatiften daha inceydi.

Başıyla onaylarken gözleri heyecanla parladı.

"Her zaman çok heveslisin." Parmağımı boynundan göğsüne doğru indirdim. Bandini tişörtünün eteğine ulaşıp başının üzerinden çıkararak aletimi zonklatan beyaz dantelli sütyenini ortaya çıkardım.

Yarış tulumumun fermuarıyla oynadı.

"Bunun içinde çok seksi görünüyorsun. Öyle ki fermuarı açmak istemiyorum." Sözlerinin üzerine yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Onu öperek susturdum çünkü Santiago'nun bizi duymasını istemiyordum. Dilim ağzını keşfederek bağımlılık yaratan özel aromasının tadını çıkardı. Etrafımızda oluşan manyetik akım beni ona doğru çekiyordu. Uzak kalmak istediğimden değildi tabii. Dillerimiz dans ederek birbirini azdırıyordu. Ellerim vücudunu keşfederken öpüşmemiz iniltisini bastırıyor, nasırlı parmaklarım pürüzsüz tenine sürtünüyordu.

Muhteşem memelerini avuçladım. Sütyeninin yumuşak kaplarını aşağı çekerek dik memelerini ve sertleşmiş pembe meme uçlarını ortaya çıkardım. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı. Boynundan aşağı ıslak öpücükler kondurup iz bırakacak kadar sertçe emdim. İz bırakmayı çok isterdim. Ama devam ettim çünkü zamanımız dardı.

Tulumumun içinde kaya gibi sertleşen aletim zonkluyor, onu arzuluyordu.

Beni cesaretlendirmek için ellerini saçlarıma dolayıp çekiştirdi. Ben zamana karşı yarışan görev adamıydım.

"*Şşşt.*" Başparmağımla dudaklarını okşadım..

Ağır nefes alıp verişi bizi ele verebilirdi. Başıyla onayladı ve sertleşen meme uçlarından birini ağzıma alırken bana baktı. Kendini bana yaklaştırdığında sırtı yay gibi gerildi. Diğerine

geçmeden önce bir meme ucunu sertçe emdim, dilim göğsündeki çukur boyunca ilerledi.

Diğer elim kot pantolonunun düğmesine kaydı. Elimi içine daldırdığımda kayganlaştığını, benim için hazır olduğunu fark ettim. Bu kadar az çabayla bile onu tahrik etmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu size anlatamazdım.

Şehvet dolu bakışları ve dağınık saçları beni deli ediyordu. Hiçbir şey aramızdaki açlığı doyurmakla, onu kendini unutacak kadar tatmin etmekle kıyaslanamazdı.

Maya'nın eli yarış tulumumun içine girerek aletimin dış hatlarına dokundu. Beni avuçlayarak aşağı yukarı okşamaya başladı.

"Bunu çıkarma zamanı geldi," dedi boğuk bir mırıltıyla.

Aferin kızıma.

Fermuarın heyecan verici sesi odanın içinde yankılandı. Belki de yarıştan önce hiç böyle bir şey yapmadığım için Maya beni bu kadar etkiliyordu.

Kollarımı tulumun üst kısmından çekip çıkardım ve fermuarımı belime kadar açtım. Saat bana on beş dakikamız kaldığını gösteriyordu. Onunla daha fazla zamanım olmasını dilesem de hızlı bir sevişme şimdilik yeterli olmak zorundaydı. Aletimi ateşe dayanıklı kumaşın sıkı katmanlarından çekip çıkardı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Sadece bu görüntü bile aletimin nabız gibi atmasına yetmişti, o tutmadan önce ucundan uyarılma sıvısı aktı. Dili beyaz damlacığı yalamak için dışarı çıktı.

Başım geriye düştü.

Kahretsin, ağzı çok iyiydi.

Üzerinde diliyle tembel çizgiler çiziyordu. Mükemmeldi. Maya da mükemmeldi. Her şey çok mükemmeldi.

Beni ağzına aldığında sıcak, ıslak bir cennete düşmüş gibi hissettim. Ağzını ileri geri oynatırken dilini aletimin alt tarafına sürttü. Beni emiyor, sıkıyor ve yalıyordu. Hissettiğim duygular yüzünden beynim âdeta kısa devre yapmıştı.

Bir eliyle aletimi tutarken diğer eliyle kalçamı kavradı. Zihnimin kontrolünü onu ayağa kaldıracak kadar ele geçirdim, aletim sallanırken dudakları parlıyordu.

"Hayır. Bugün öyle olmayacak."

Bal rengi gözleri kısıldı. Başparmağımı dolgun dudaklarında gezdirdim, beni emdikten sonraki görüntüsüne bayılıyordum. Kısa bir öpücük çatık kaşlarının düzelmesine yetti.

Ben kotuyla tangasını çıkarmaya çalışırken o da spor ayakkabılarını çıkardı. İyi bir takım çalışmasıydı.

Saatin üzerindeki kırmızı rakamlar benimle alay ediyor gibiydi.

"Şimdi sessiz olmalısın," diye fısıldadım, kulağının kepçesini yaladığımda tüyleri diken diken oldu.

Oynadığımız bu sessiz oyundan hoşlanmıştı, ilk kimin hata yapacağını merak ediyordum.

Ellerini gri kanepenin kenarına koydum. Kutu kadar oda seks için uygun değildi. Ama sikerler, biraz daha dikkat ederek bu sorunu da çözebilirdik.

"Ellerini orada tut." Cüzdanımdan bir prezervatif çıkardım.

Önceden plan yaptığım için Tanrı'ya şükürler olsun.

Maya'ya döndüğümde kanepenin koluna yaslanmış, havaya kaldırdığı diri poposuyla beni bekliyordu. Memeleri sarkmış, sırtı gerilmişti. Dayanılmazdı. Dudağını ısırarak gözlerindeki aç bakışla aletimi inceledi.

Prezervatifi taktım.

"Tulumunun sekse uygun olmaması çok kötü," dedi titrek bir sesle.

"Bak bak, yarış kıyafetlerine zaafın mı var? Endişelenmeli miyim? Seni diğer pilotlardan uzak tutup burada kendime saklayabilirim."

Ellerimle kıçını avuçladığımda hafif bir inilti koyverdi. Parmağımı poposunun kıvrımlarından aşağı kaydırarak kay-

gan vajinasına ulaştım. Bir parmağımı içine soktuktan sonra diğerini de ekledim, ıslaklığı parmaklarımı sarıp sarmaladı.

Kulağına eğildim. "Benim için her zaman hazırsın. Söyle bakalım, beni yarışırken izlediğinde de böyle oluyor musun? Bu seni tahrik ediyor mu?"

Başıyla onayladığında bu sessiz itirafı beni heyecanlandırdı.

"Bizimki tehlikeli bir spor. Aşırı hız yapmalar, çarpışmalar..."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

"Sana bir sır verebilirim ama... Seninle birlikte olmak Dünya Şampiyonası'nı kazanmakla eş değer. Sen yanımda olduğun sürece bir daha şampiyona kazanmasam da olur. Yanımda. Yatağımda. Senden *çok* hoşlanıyorum."

Sözlerimi algılayacak bir saniyesi bile olmadı. Islak vajinasına dalmadan önce elimle ağzını kapamayı akıl edebildim. Bir iniltiyi bastırırken dişlerimi sıktım, sıkı kasları aletimi kabul ederek beni tarifsiz bir hisle kavrıyordu. Temas hâlindeki bedenlerimizin uyum içinde hareket etmesi beni büyülüyordu.

Aklım başımdan gitmişti sanki, kaygan aletimi içinden çıkarıp da köküne kadar sırılsıklam olduğunu gördüğümde içim tarifsiz bir sahiplenme duygusuyla doldu.

Bu pozisyonda vajinası çok daha dardı. Santi sesimi duymasın diye nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Şokun etkisi geçince elimi Maya'nın ağzından çektim.

Kanepenin kumaşını sıkıca kavrayan Maya resmen dağılmıştı ama muhteşem görünüyordu. Tekrar içine dalarak aletimi sıkıca sarmasının keyfini çıkardım.

Maya cennetti. Benim için mükemmel bir cennet.

Atkuyruğunu kavrayarak bileğimin etrafına sardım, kalın teller tenime sürtünüyordu. Çekerek onunla tanıştığımdan beri aklımdan çıkmayan o fanteziyi gerçekleştirdim.

Vücudu acı ve zevkin karışımıyla zonkluyordu. Diğer elimin dokunuşuyla teni ısındı. Memesini sıktığımda avucumun altındaki sert meme ucunun verdiği his çok hoşuma gitti.

Onu böyle becerebilecek, ona böyle hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu bilmesini istiyordum. Benden sonra onunla birlikte olmaya cüret edecek her erkek için onu mahvetmek istiyordum.

Onu dünyadaki son kadınmış gibi beceriyordum. Çünkü bana göre öyle olabilirdi.

Sessiz kalarak iyi bir iş çıkarıyor, sadece arada bir birkaç inilti koyveriyordu. Sessizce bana bakmasını isteyerek saçını çekip başını geriye yatırdım. Şehvetten bulanıklaşmış kahverengi gözleri, kızarmış yanakları ve öpücüklerimden dolayı şişmiş dudaklarıyla aklımı başımdan aldı. Ona bakarak bile boşalabilirdim.

Ama boşalmadım.

Çünkü iyi adamlar kadınlardan önce boşalmazdı.

Acımasızca içine girip çıkarken kalçasını daha sıkı kavradım. G noktasına vurmak için doğru pozisyonu buldum. Tüm vücudu etrafımda kasılırken tepkisi karşısında sırıttım.

O özel noktayı okşayarak tüm dikkatimi oraya verdim. Aletim içinde daha önce hiç olmadığı kadar hızla kayıyor, itişlerim daha özensiz, daha kontrolsüz hâle geldikçe kendinden geçmesi beni cesaretlendiriyordu. Aletimin etrafına boşaldığında sanki sihirli bir şey olmuştu. Ağır solukları sessiz odayı doldururken tembel bir gülümsemeyle bana baktı.

Orgazmı beni ateşledi. Hızla ittiğim aletimi sonuna kadar içine alırken testislerim tenine çarpıyordu. Boşalırken inledim. Aletimin etrafını sıkıca kavrarken ayak parmaklarım bükülerek âdeta daha fazlası için yalvardı. Her şey şiir gibiydi.

İçinden çıkarken boynunu öptüm. Prezervatifi çöpe attım ve keşke daha fazla zamanımız olsaydı diye düşünerek tulumumu üzerime geçirdim.

Maya aynı noktada duruyordu, kanepenin koluna yaslanmışken gözleri kapalıydı. Sırtı nefeslerinin sabit ritmine göre

hareket ediyordu. Tam ona yardımcı olmak için yerden kıyafetlerini aldığımda nihayet konuştu.

"Sanırım beni tükettin." Fısıltılı sesi sessizliğin içinde çınladı.

Kahretsin. Bu, bütün gün duyduğum en güzel şey.

29

MAYA

Santi'ye iyi şanslar dilemek için pit alanına girdim. Noah beni becererek kötü ruh hâlimden çekip çıkarmış, zihnimi Santi'nin olumsuz sözlerinden temizlemişti.

"Neredeydin?" Bakışları yumuşaktı, yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

"Yürüyüşe çıktım. Biraz uzaklaşmam gerekiyordu."

Noah'nın beni becerdiğini anlayabilir mi? Seks sonrası canlılığı diye bir şey vardı.

"Ağlamış gibisin. Seni üzdüysem özür dilerim. Sadece iyi olacağından, yapmayı gerçekten sevdiğin şeyi bulacağından emin olmak istiyorum."

Yanaklarım ısındı. Düşündüğü şekilde ağlamamıştım.

Özrü kalbimin sıkışmasına neden olurken suçluluk duygusu şehvetin izlerini yok etti.

"Hımm, evet. Düşünceli olmanı takdir ediyorum ama ben böyle mutluyum ve her şey yoluna girecek. Yarış yarış gezmeyi seviyorum, yol boyunca iyi arkadaşlar edindim. Artık benim için endişelenmene gerek yok."

Konuşmamızı yarım bırakarak beni kendine çekip sarıldı. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirmeden edemedim çünkü bu bayat sözleri beni hep can evimden vururdu. Zaten onunla bir saatten fazla küs kalamıyordum. "Bunu hep söylüyorsun. Ben de seni seviyorum. Şimdi git de pistte biraz kış tekmele. Tercihen Slade'inkini."

"Hey! Seni duydum. İkiniz de ben burada yokmuşum gibi davranıyorsunuz." Noah'nın sesi pit ekibinin ve makinelerin uğultusu arasında yankılandı. Bedenim sesiyle ısındı. Siki tutmuştum, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"Şimdiden üç Dünya Şampiyonası kazandın. Biraz da küçüklerin önünü aç." Santi'nin sesi diğer sesleri bastırıyordu.

"Küçük olmaktan utanmamana sevindim. Bu bir olgunluktur. Ne derler bilirsin; önemli olan boyut değil, o boyutla ne yaptığındır." Noah abime sırıttı.

Ben kahkaha atarken Santi inledi.

"Pisliğin tekisin, Slade." Santi'nin sözleri eskisi gibi kırıcı değildi. "Sikten bahsetmişken, az önce odanda neler oluyordu? Yarış öncesi rutinini mi değiştirdin? Odan genelde sessizdir ama demin kanepen duvara çarpıp duruyordu, hem de ritmik bir şekilde." Santi'nin bilmiş gülümsemesi her şeyi anlatıyordu. Boğazım tıkanırken zihnimde en kötü ihtimaller dönmeye başladı. Santi'nin bana bakmadığını fark edince derin bir oh çektim.

Noah omuz silkip hınzır bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere daha sessiz olacağım."

Yer yarılıp içine girmem mümkünse şu an mükemmel bir zamanlama olabilir.

Ama öyle olmadı.

"Belki benim de aynı ritüeli izlemem gerekiyordur. Acaba bu kadar çok kazanmanın sebebi bu mu?" Aptal abim Noah'ya gülümsedi.

Bir şey içiyor olsaydım bu, ağzımdakileri abimin üzerine püskürttüğüm an olurdu. *Aman Tanrım. Öyle bir şey yapmak istemezsin, Santi. Çeneni kapatır mısın artık?*

Her ikisiyle de göz temasından kaçınarak bakışlarımı garajda gezdirdim. Santi arabasına atlamadan önce beni alnımdan öptü.

Noah ve Santi grid için yola çıkmadan önce birbirlerine şans dilediler. Sophie babasıyla takılırken ben pit alanında kalıp monitörlerden yarışı izledim. Bir pit elemanı, Santi yarışırken söylediklerini duyabilmem için bana kulaklık verdi.

Noah ilk sırada başlıyordu ki hiç şaşırtıcı bir sonuç değildi. Tepeden çekim yapan kameralar pilotların yakın plan görüntüleri arasında gidip geliyordu. Son birkaç yarışta kendimi Santi'ye olduğu kadar Noah'ya da tezahürat yaparken buldum.

Noah asfaltta hızla ilerlerken abim arkada kaldı ve Liam'la ikincilik için mücadele etti. Noah aralarındaki mesafeyi koruyarak diğer araçlarla büyük çarpışmalara girmekten kaçındı. Santi, onu arka kanadına yakın bir mesafeden takip eden Liam'ın önünde harika bir tempo tutturmuştu. Arabanın aerodinamiği Liam'ın Santi'yi geçmesini zorlaştırıyordu. Hava pistin içinde bir girdaba dönüşerek lideri geçmeye çalışan pilotların hızını sekteye uğratıyordu.

Santi, Noah'ya yetişse de Noah'nın bu pistteki rahatlığıyla boy ölçüşemiyordu. Noah virajları dar alıyor, tam ortadan ilerliyor, böylece hiçbir pilot onu geçemiyordu. Abimle arasındaki mesafe giderek açılırken kalbim hızla çarpmaya başladı.

Pilotlar ikincilik ve üçüncülük pozisyonu için mücadele ederken spikerler çılgına dönmüştü. Jax, Liam'ın yanından uçarak geçti ve Santi'nin dibine kadar girdi. Kimin birinci olacağını bir pit stop belirleyecekti. Jax dar bir virajda Santi'yi geçerek abimin spin atmasına neden oldu ama neyse ki abim kontrolünü çabucak geri kazandı.

Arabalar tur üstüne tur atarken sıralamalar sürekli değişiyordu. Jax, hızla Noah'yı yakaladı ama bu, McCoy için olası

bir birincilik sinyali değildi. Bandini'deki çocuklara kıyasla Jax'in tarzını seviyordum. Noah'ya rakip olacak şekilde bilinçli hamleler yapıyor ve birinci sıradaki pilota karşı avantaj elde etmek için her şeyi göze alıyordu.

Noah'nın babasının sesiyle dikkatimi ekrandan uzaklaştırdım. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Noah bana babasının öfke kontrolü sorunundan bahsetmiş, Nicholas Slade'in bilinmeyen yönlerini anlatmıştı.

Yanımda yerini alarak benimle aynı hisleri paylaşıyormuş gibi ekrana baktı. Komik bir görüntüydü çünkü ağzını açtığında niyetini hemen belli etti.

"İkiniz çok zeki olduğunuzu, yediğiniz haltları gizleyebildiğinizi sanıyorsunuz değil mi?"

Kılımı bile kıpırdatmadım, bakışlarım ekrana kilitlenmişti. Noah ve Jax birincilik için yarışıyordu. Mekanik vızıltılar duyulduğunda Noah pit stop alanına girdi ve ekip lastiklerini değiştirerek dikkatimi babasından uzaklaştırdı. Bu işlem iki saniyeden az sürmüştü. Babası numaradan öksürene kadar yanımda durduğunu unutmuştum.

"Sizce Noah'yla tam olarak ne yapıyoruz?" Kaçma dürtümü bastırdım.

Gülüşü tüylerimi ürpertti.

Biri hakkında pek bir şey bilmeden ondan nefret etmek mümkün mü? Çünkü bildiklerim yeterli geliyor da. Kim kart yarışını kaybetti diye çocuğunu döver? Bunu ancak küçük penisli ve kırılgan egolu biri yapar.

"Oğlumla yatıyorsun. İkinizin pit alanındaki davranışlarından çok belli oluyor."

Yanımdaki tehlikeli adam yüzünden boynum ısınıp karıncalandı. Huzursuz kıpırdanışımı durdurmak için bir tutam saçımı parmaklarıma doladım. Bakışlarımı kaçırıp ekrana baktım.

"Amma da yaptınız. Yarışlara katılmak sizi böyle hikâyeler uyduracak kadar mı sıkıyor?" Hissettiğimden çok daha kendinden emin konuşuyordum.

"Sen akıllı bir kızsın. Noah'yla sürtüyorsan ve performansı beklediğim gibi gitmezse..."

Sessiz kaldım. Belli ki kavga çıkarmak istiyordu.

"Abinin sözleşme yenilemesini engellerim. Bir daha asla Bandini süitine girememesinden bahsetmiyorum bile. Ben şaka yapmam. Kazanmak için oynarım."

Başımı çevirip soğuk bakışlarına karşılık verdim. Tehditleri beni korkutmuyordu. Beni kontrol edebileceğini düşünmesini istemiyordum.

"Ne olduğunu düşünüyorsunuz bilmiyorum. Noah'nın performansı hakkında endişelendiğiniz için üzgünüm. Ama orada sergileyeceği performans tamamen ona bağlı." Sesim kendi kulaklarıma bile vıcık vıcık bir tatlılıkta geliyordu.

Tam da Noah'nın anlattığı gibi bir pislik olduğunu kanıtlayarak yüzünde bir sırıtışla yanımdan ayrıldı.

"Konuşmamız gerek." Santi yatağımın başlığına yaslanarak yanımdaki boşluğu işgal etti. Yarışta dördüncü olduktan sonra dün onun için zor geçmişti. Hayranlarını yatıştırmak için etrafta dolaşmıştı ama mağlubiyet onu yiyip bitirdiğinden gecenin geri kalanında kendini otel odasına kapamıştı. Sadece oda servisi onu dört duvar arasından çıkarabilmişti.

"Hangi konuda?" diye mırıldandım. Paranoya beynimi allak bullak ediyor, Noah'nın babası gizli ilişkimizi Santi'ye anlattı mı diye endişe ederken bana oyunlar oynuyordu. O aşağılık heriften her şey beklenirdi.

"Dünkü mesele hakkında konuşma fırsatımız olmadı. Bir pislik gibi davrandım ve özür dilerim. Takım aklımı meşgul ediyor ama her şeyden çok senin için endişeleniyorum." Kahverengi gözleri benimkileri delip geçiyordu.

"Konuşacak bir şey yok. Benim için en iyisini istediğini biliyorum." Rahat bir pozisyon bulamadığım için yatak örtüsünün üzerinde kıpırdandım.

"Son zamanlarda biraz mesafelisin ve neler oluyor bilmiyorum. Eve dönmek istediğini düşündüm ama sanırım haddimi aştım."

İçtenliği karşısında göğsüm sıkıştı. "Hayır. Sorun bu değil."

"Seni rahatsız eden bir şey olsaydı bana anlatırdın, değil mi? F1 dünyası zordur ama burada olduğun için minnettarım. Sezonu benim için katlanılır kıldın."

Lütfen, bu yetmedi, bir kere daha bıçakla.

"Tabii ki anlatırım. Sen benim en yakın arkadaşımsın." Boğazımdaki yumru yutkunmamı zorlaştırdı.

"Artık içimizi döktüğümüze göre Netflix'e *Stranger Things*'in yeni sezonu gelmiş, boş zamanımız varken izleyelim."

Sonunda aynı sezonu ikinci kez izlemek zorunda kaldım çünkü çektiğim vicdan azabı yüzünden abim için her şeyi yapmaya hazırdım.

30

NOAH

Dünkü yarışta ikinci olmuştum. Jax birincilik için müthiş bir mücadele vererek galibiyeti hak etmişti. Zorlu pist ve sıralamadaki konumum performansımdan memnun olmamı gerektiriyordu.

Öte yandan babam memnun değildi.

Ne yazık ki beni akşam yemeğine davet etmişti, yarıştan sonra hiç kalmadığı ve mümkün olan en kısa sürede ayrılmayı tercih ettiğinden çok sık yaşanan bir durum değildi. Akşam yemeği fikri bile beni alarma geçirmeye yetmişti. F1'e katıldığımdan beri birlikte yaptığımız gezilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Kısacası, babam kayganlaştırıcı olarak bir kutu Icy Hot Extra Strength'le kıçından sikilmeyi hak ediyordu.

Restorana girer girmez hem bana hem de garsonlara kaba davrandı. İnsanlarla burnu havada konuştuğu zaman yumruklarımı sıkardım. Masanın üzerinden atlayıp yakasına yapışmamak, yüzüne tükürüp onu parçalara ayırmamak için kendimi zor tuttum.

Ya onun gibi biri olursam korkusu göğsümü sıkıştırıyordu. Yatıp kalktığım kızları, ukalalığımı ve sergilediğim tavırları unutmak istiyordum. Kendimi korumak için her şeyden parça parça vazgeçmiş, sonunda duygusuz biri olup çıkmıştım. Utanç insanı gülünç duruma düşürebiliyordu. İnsanlara rol yapmakla meşgulken en çok da kendime yalan söylediğimi fark etmiştim. Sonunda tüm sahteliğim, boktan tavırlarım ve huysuzluğum için uydurduğum bahanelere ben bile inanmış ve pençesinden kaçmaya çalıştığım pisliğin ta kendisine dönüşmüştüm.

Babamın berbat tavrı, yıl boyunca öğrendiğim gerçeklerin altını çizerek onları daha da vurguluyordu. En kötüsü de neydi biliyor musunuz? Babam için gerçekten üzülüyordum. Hatta ona acıyordum.

Nicholas Slade'in kimsesi yoktu, istediğini elde etmek için parayı ve gücü kullanıyordu, asla kimseyi sevemiyordu. Bir insan kendine taparken nasıl başkasını sevebilirdi ki? Dürüst olmak gerekirse beni de sevmiyordu. Bırakın beni sevdiğini söylemesini, benden *hoşlanmıyordu* bile. Sadece benim hayatımdan nemalanan bir piçti.

Ama ilerleyebilmek için geçmişimdeki bu sorunlarla yüzleşmeliyim. Terapistim sessizce oturup derin nefesler alarak saçmalıklarına nasıl katlandığımı duyduğunda bundan memnun olacaktı.

Babama bir zeytin dalı uzatmaya karar verdim. Bu bir çeşit testti.

"Maya yarışta sohbet ettiğinizden bahsetti." İçimde büyüyen kötü hisse rağmen sesim rahattı.

"Hımm, evet. Güzel hatun. Santiago'ya bombayı ne zaman patlatacaksın? Son yarıştan önce kafasını karıştırmak akıllıca bir plan olurdu." Sırıtışı ağzımda acı bir tat bıraktı. Böylesine karanlık bir ruhla geceleri başını yastığa nasıl huzurla koyabiliyordu?

"O benim kız arkadaşım."

Resmî olarak değil. Ama babamın bu detayı bilmesine gerek yok.

Başını yana eğerek sinsi sinsi gülümsedi. "Artık seks arkadaşlığına böyle deniliyor, ne mutlu sana."

Ruhum bedenimden sıyrılıp başka bir yere gitmek istiyordu. Kendimle savaş vererek ona bir şans vermeye çalıştım.

"Muhtemelen bir gün onunla evleneceğim. Sanırım aradığım kadın o." Bu sözleri müthiş bir öz güvenle söyledim.

Bunun için biraz erken olduğunu biliyordum. Ama Maya'yla ilgili içimde iyi bir his vardı. Bana yeni bir hayat veriyor, parçalarımı bir araya getirmek yerine onları tüm kusurlarıyla kabul ediyordu. Onun yanında uyanmak sabahlarımı güzelleştiriyordu, olağanüstü oral seks yüzünden demiyorum bunu ama alarm erteleme düğmesine beş kez bastığımda bile yüzünden gülümsemesi eksilmiyordu. Günün ortasında yatakta uzanıp hiç rahatsız olmadan kitap okumasını, iyi bir bölüme geldiğinde beni yanından uzaklaştırmasını seviyordum. Karşımda oturan bu boktan adam yüzünden ikinci plana atıldığımda tam bir pislik gibi davranabiliyordum ama Maya huysuz tavırlarımı bir gülümseme ve öpücükle savuşturuyordu. En çok da beni daha iyi bir insan olmaya teşvik etmesini seviyordum. Onun için, kendim için, tüm dünya için.

Babam bana gergin bir gülümsemeyle baktı. "O zaman evlilik sözleşmesi için avukat tutsan iyi olur. Onun gibi kadınlar tek bir şeyin peşindedir, zeki kişiliğinin ya da yakışıklılığının değil."

Suratım asıldı. Ona tahammülüm kalmamıştı çünkü yardım edilemeyecek kadar ileri seviyede hastaydı. Maya'ya yaptığı numarayı önceden tahmin ederek tam da bu an için hazırlanmıştım. Ne de olsa onu yıllardır tanıyordum. Ama Santi'ye sözleşme şantajı yapmasını beklemiyordum çünkü bu konuda benimle uğraşacağını düşünmüştüm.

Uzun bir nefes verdim. Başını kaldırdı, kara gözleri bana dik dik bakıyordu.

"Beni önemseyen insanlarla vakit geçirdikten sonra bazı şeylerin farkına vardım. Seni seven insanlar hem pistte hem de pist dışında seninle vakit geçirir. Etkinliklere gelir ve bitene kadar yanında kalırlar çünkü bunu isteyerek yaparlar. Onlar için mesele kazanman ya da kaybetmen değildir. Ben bir Dünya Şampiyonu'yum ama sen bana bir bok parçasıymışım gibi davranıyorsun; ezik ve istenmeyen biri gibi."

Bir şey söyleyecek gibi olunca elimi kaldırarak onu susturdum. Seçtiği lüks restoran, bu derin sohbet için ihtiyacımız olan mahremiyeti sağlıyordu.

"Şimdi de kız arkadaşımı mı tehdit ediyorsun? Ona abisinin Bandini'yle sözleşme yenilemesinin yoluna taş koyacağını mı söyledin? Hayatın ne kadar sefil ve boktan ki bunu yapıyorsun? Seninle uğraşmaktan bıktım. Hayatım boyunca berbat bir baba oldun ve sadece işine geldiğinde beni umursadın. Yanımda olmak istemenden çok kendi imajını korumak için hayatımdasın."

Sadece şok içinde gözlerini hızlı hızlı kırpıştırmasına ve kalp atışlarımın sakinleşmesine odaklandım.

"Takımının sponsoruyum, beni kesip atamazsın. Santiago'nun sözleşmesi konusunda ciddiydim. Damarıma bas da gör." Lanet olası bir yılan gibi tısladı.

"Ah, baba. Bilmiyorsun ama ben her şeyi hallettim. Bandini'nin artık senin cömert bağışlarına ihtiyacı yok. Bu yıl düzenlenen neredeyse her sponsor etkinliğine, toplantıya ve galaya katılarak yavaş yavaş seni gölgede bırakacak sponsorlar buldum. *Takımımla* işin bitti. İstersen başka bir takımı destekleyebilirsin tabii ki. İçinden çıktığı lağımdan daha kokuşmuş bir bağışçıya ihtiyaçları var mı emin değilim ama sonuçta sen bir efsanesin."

"Bu iş daha bitmedi. Bu yıl hâlâ takımın sponsoruyum, o yüzden ne istersem yaparım."

Kumaş peçetemi masaya fırlattım. "Umurumda değil. Ne istersen yap ama yoluma çıkma."

Bu adamla bir dakika daha geçirmeye tahammülüm kalmamıştı, midem utançtan ve altmış dolarlık biftekten kurtulmak istiyor gibiydi.

Özür dileme zahmetine bile girmedi.

Geçmişimi gösterişli bir restoranın masasında geride bıraktım. Babam isterse siktir olup en uzak galaksiye kadar gidebilirdi.

31

MAYA

"Bugün Santiago'yla birlikteyiz çünkü diğer pilotlara gösterdiğim ilgiyi kıskandı."

Abimle beraber Bandini karavanında şık bir barda oturuyorduk. Ben bir şişe tekilanın yanına iki shot bardağı koyarken Santi de bitişikteki masada duran kameraya gülümsüyordu.

"Santi geçen gün podyuma çıkamadığı için üzgün olduğunu itiraf etti. Bu yüzden Tekila Sohbetleri özel bölümü çekiyoruz çünkü tekilanın sorunlarımızı çözmediğini hâlâ öğrenemedik. Umarım bu bölüm bir öncekinden daha iyi geçer. Ona bir dizi soru soracağım, cevap vermeyi reddettiğinde bir shot içmek zorunda kalacak. Dördüncüden sonra programı bitiriyorum çünkü abim çok ağır, kıçını yerden kaldırıp odaya taşıyamam. Bunun sorumlusu da uyguladığı sıkı egzersiz programları ve kas kütlesi."

Santi kameraya pazularını gösterdi.

"Uyarı: Bu soruları ben bulmadım. Hayranları abimle ilgili bilmem gerekmeyen konularda cevaplar istedikleri için açıklık getirmek istiyorum." Azgın hayranların sayısını görünce sura-

tım asılmıştı, beklediğimden çok daha fazlaydılar, hepsi de bu adamlar hakkında mesaj atıp duruyordu.

Yaramaz sırıtışı karşısında abartılı bir ürpertiyle ona dil çıkardım.

"Kız kardeşinle ilgili en sevdiğin şey nedir?" Ona kirpiklerimi kırpıştırarak baktım.

"Hımm, bu soruyu kim sordu?" Kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim ama cevap veremedim.

"Tutkusunu, cesaretini ve pervasızlığını seviyorum."

Ayy, ne tatlı.

"Benimle ilgili böyle güzel şeyler düşündüğünü kim bilebilirdi? Tamam, sıradaki soru. F1'in en kötü yanı nedir?"

"Her seferinde aylarca yatağımdan uzak kalmam. Evi özlüyorum."

Ah, dünyayı gezmenin pek de çekici olmayan tarafı.

"Asıl özlediğin şey spor salonun ve köpüklü banyoların." Abime gülümsedim.

"Banyo bombaları otel küvetinde aynı hissi vermiyor." Suratını astı.

Kahkahamı bastırdım. "Bir takım arkadaşının olmasının en iyi yanı nedir?"

"Birlikte kazandığınız ortak puanlar. Artı, şahsi tavsiyeler ve ipuçları." Santi kameraya içtenlikle gülümsedi.

"Bu sorudan nefret ettim. En sevdiğin seks pozisyonu hangisi?"

Kameraya göz kırpıp bir kadehi kafaya dikti. *İyi cevap.*

"Bunu geçtiğimize sevindim. Sıradaki. Hayatında özel biri var mı?"

Boş kadehini indirdi. "Liseden beri yok."

"Bakın kızlar, erkekler de bizim gibi hassastır. Bir kez kalpleri kırıldı mı onlar için oyun biter."

Kendi kendine güldü. "Bakın beyler, kızlar her zaman sinir bozucudur, yaşları kaç olursa olsun."

Ah, işte bu acıttı. "Devam edel..."

"Burada neler oluyor?" Noah'nın sesini duyunca midem kasıldı.

"Tekila Sohbetleri. Katılmak ister misin?" Bir kadehten sonra Santi'nin konuşma şekli değişmişti.

Elbette, Noah diğer bardağı kapıp doldurdu ve sorulara hazır şekilde yanımdaki koltuğa oturdu.

Gözlerim Noah ve Santi arasında gidip geliyordu. "Bekle, programa katılamaz. Ona soracak sorum yok."

"Aynı soruları ona da sor." Santi bana şüpheci bir bakış attı.

"Çok hoş." Dişlerimi sıktığım için çenem ağrıyordu.

Noah kendini beğenmiş bir ifadeyle bana döndü. *Pekâlâ, bunu sen istedin.*

"Herhangi bir ünlüyle çıkma şansın olsaydı, bu kim olurdu?" Çocuklara dönmeden önce kameraya içtenlikle gülümsedim.

Noah öksürdü. Onu durdurmaya çalışmıştım.

Santi, "Kesinlikle Taylor Hill. O kız çok iyi," deyiverdi.

Ellerim önümde kıpırdanarak Noah'nın vereceği yanıtı bekledim.

Konuşmadan önce bir küfür mırıldandı. "Hımmm. Adriana Lima?"

Bakışlar öldürebilseydi bu adam oracıkta ölmüş olurdu.

"Victoria's Secret ekibinden birileri bizi dinliyorsa lütfen bu adamları defilenize davet edin. Bu, hayatlarının gecesi olur."

Noah sessizliğini korurken abim gülerek beni eğlendirdi.

"Bandini dışında en sevdiğin F1 takımı hangisi?"

Santi çenesini ovuştururken Noah cevabı yapıştırdı.

"Benim için McCoy. Çocukları da iş ahlaklarını da seviyorum. Harika bir rekabet içindeler, bizi her zaman elimizden gelenin en iyisini yapmaya zorluyorlar."

"Kulikov'u beğeniyorum. Sonuçta bir geçmişimiz var. Ben ayrıldıktan sonra da aramızda husumet olmadı. Ve çocuklar çok çalışkan."

Devam ettim. "Hayalinizdeki kızda aradığınız beş özelliği söyleyin."

"Çekici, zeki, F1'den hoşlanan..." Santi duraksadı. "Ah, aile odaklı ve kibar olmalı."

Noah'nın verecek bir cevap bulması birkaç saniyesini alırken yoğun bakışları içimi ısıttı. Dikkatimi tekila şişesinin etiketini soymaya verdim.

"Hem içi hem dışı güzel, pis mizah anlayışımı kaldıracak kadar komik, bir aile kurmak isteyen ve beni şöhret için değil, ben olduğum için seven biri olmalı. Ve benimle dünyayı dolaşabilmeli çünkü bu iş sürekli hareket hâlinde olmayı gerektiriyor."

Sanırım oracıkta erimiştim ama söylemesi zordu tabii. *Devam edelim.*

"En iyi seks hikâyesi?" *Kamera yüzümü buruşturuşumu kayda aldı mı?* Daha sonra montaj yaparken tekrar izlemem gerekecekti.

Santi konuşmadan önce derin nefes aldı. "Şey, bir keresinde..."

Dirseğimi kaburgalarına geçirdim. *Yok. Artık.*

Noah bir şampiyon gibi kadehini kafaya dikmeden önce bana göz kırptı. *Basit bir göz kırpışın bana neler yaptığını bir bilsen.* Dudaklarıma imalı bir gülümseme yerleşti.

Oyun, seks ve aşk konularından uzaklaşan sorularla devam ettik. *Çok şükür.*

Santi Bandini'de yarışmaya başladığından beri ilk kez Noah'yla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu, bu da bana Noah'yla ilişkimizi açıkladıktan sonra arkadaş olabileceklerine dair umut veriyordu.

Ama siz plan yaparken başınıza gelenlerle ilgili ne derler bilirsiniz...

32

NOAH

Maya abisine bu gece Sophie'nin süitinde kalmak istediğini söyledi. Ama gerçekte, Tekila Sohbetleri videosundan sonra otel yatağında çırılçıplak uzanarak birlikte bir gece geçirmeyi planlamıştık.

"Adriana Lima'yla birlikte olmak istemediğimi biliyorsun, değil mi? Bir isim söylemem gerekiyordu."

İç çekti. Tam olarak istediğim tepki değildi.

"Evet. Ama sen onun gibi modellerle birlikte oldun. O kızların yakınından bile geçemezken onlarla yarışmak çok zor."

Yine geçmişte verdiğim kötü kararlar çirkin yüzünü gösteriyordu. Ama bu sefer onları sonsuzluğa defetmek istiyordum. Artık boktan geçmişimle gurur duymuyor, onu kötü anılarımla birlikte bir karton kutuya koyup rafa kaldırmak istiyordum.

"Beni Google'ladın mı?" Üzerine yuvarlandım. Elimle usulca çenesini kavrayıp yumuşak tenini okşadım.

"*Belki.* Merak ettim." Bakışlarını tavana çevirdi.

"Google benim ölümüm olacak. O bataklığa düşme sakın. Para kazanmak için uydurulan hikâyeler ne zamanına ne de

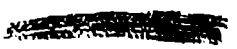
enerjine değer." Kelimelerin arasında usulca yanaklarını öpmeye başladım. "Sen. Benim. İçin. Dünyanın. En. Güzel. Kadınısın."

Yüzüne kondurduğum öpücükler karşısında kıkırdadı. Dudaklarım onunkilerle buluştuğunda dilimle kapalı dudaklarını okşayarak ağzına erişmeye çalıştım. Kendini bana kapamasından nefret ediyordum. Elimi aşağı kaydırarak bana karşılık vermesini istedim. Parmaklarımla girişini okşayarak bana istediğimi vermesi için onu kışkırttım.

Bir parmağımı içine soktuğumda inledi, uyarıldığını fark edince aletim seğirdi. Öpücüğün ateşini harlayarak, onu nasıl arzuladığımı, ne kadar çok istediğimi göstermek istedim. Arzu ve çaresizlik içimde girdap gibi dönüyordu. Dizimle bacaklarını aralayarak sertleşen aletimi girişine doğru ittim. İniltisi penisimin nabız gibi atmasına neden olurken ona sürtündüğümde uyarılma sıvısı aletime yayıldı. Şehvet kafamı bulandırsa da ona bir şeyleri kanıtlamam gerekiyordu.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Maya. Her günümü seninle geçirmek istiyorum, hem burada hem de izin verdiğin gün dışarıda. Kız arkadaşım olur musun? Resmî olarak?"

Gülümsemesi kalbimi hoplatarak aletimin sızlamasına neden oldu. Beni bir kere daha kelimelere yer bırakmayacak şekilde öpebilmek için başımı kendine doğru çekti, bedeniyle konuşmak varken kimin sözcüklere ihtiyacı olurdu ki?

Sponsor etkinliğinde uyanık kalmak için mücadele ediyordum, bir sürü yaşlı adamın kabarık cüzdanlarının ağzını açtığı başka bir davet daha. Onlarca davetten sadece biri. Yaşım ilerledikçe bu etkinliklere katılma isteğim azalmıştı, daha adımımı attığım an kaçmak istedim çünkü yalakalık yapmaya hiç niyetim yoktu.

Santi'yle takıldığı için kız arkadaşımın yanımda olmamasından bahsetmiyordum bile.

Daha fazla dayanamayıp her azgın erkeğin yapacağını yaparak Maya'ya benimle yandaki boş balo salonunda buluşması için mesaj attım.

On dakika sonra geldi, çift kapılı girişin önünde dururken balo salonunun karanlığı onu saklıyordu. Loş ışık, kim olduğunu anlaşılmaz hâle getiriyordu.

"Endişelenmem gereken bir açık alan fetişin falan mı var senin? Bu bizim için sıradan bir olay hâline gelmeye başladı." Sesi alçak ve boğuk çıkıyordu.

"Neden içeri gelip öğrenmiyorsun?"

Odaya yayılmış sandalye yığınları ve boş masalar arasında dolaşarak bana doğru yürüdüğünde hafif çiçeksi bir parfümle karışık şampuanının kokusu ciğerlerime doldu. Sadece kokusuyla bile kafayı bulabilirdim.

Papyonumu çekiştirerek gevşetti.

"Seni smokinle görmeye bayılıyorum. En sevdiğim şeylerden biri."

Onu mutlu edecekse her gün smokin giyebilirdim. "Ben de seni çıplak görmeye bayılıyorum. Ama şimdilik bu şekilde idare edeceğiz." Dantel elbisesinin eteğini kaldırdığımda şaşkınlıkla nefesim kesildi. "İç çamaşırı giymedin mi? Bütün akşam yok muydu?"

Nefes nefese bir kahkaha attı.

Dudağımı ısırdım. "Hassiktir. Böyle şeyler yapamazsın. Bilseydim..."

Beni öperek susturdu. Usul usul, yavaş ve baştan çıkaracak kadar tatlı, tam ona göre. Elleri göğsümde gezindikten sonra kemerime kaydı. Cesaretinden dolayı sırtım karıncalanırken boğuk sesiyle kulağıma fısıldadı. "Şu anda buna ihtiyacımız yok."

Ağır nefes alış verişlerimiz duvarlarda yankılanırken yere çarpan kemer tokasının sesi iniltilerime karıştı. Maya fermua-

rımı yavaşça açtı. Aletimin ucundan uyarılma sıvısı akıyordu. Penisimi pantolonumdan çıkarıp başparmağını inci gibi damlacığın üzerinde gezdirdi.

İnledim. "Kahretsin."

"*Şşşt.* Çok ses çıkarıyorsun," dedi ve uzaklaşarak çantasından prezervatif çıkardı.

Hazırlıklı olması beni gülümsetti. "Bu gece şanslı olacağını mı düşündün?"

"Böyle olmasını bekliyordum." Gözleri parlıyordu.

"Hep bu ukala tavrını becermeyi hayal etmiştim." Konuşmayı bırakıp onu duvara yasladım.

Dudaklarım Maya'nınkilerle buluştuğunda karnını okşayıp nefesini içime çektim. Onu havaya sokmak için uğraşmama gerek kalmaması hoşuma gidiyordu. Beni daha fazlası için yüreklendirmesine bayılıyordum. Hissetmek, yaşamak, onu içime çekmek ve asla bırakmamak istiyordum. Maya'yı tamamen kendime saklamak istiyordum çünkü dünyanın canı cehenneme, onu hak etmiyorlardı. *Lanet olsun. Ben bile onu hak etmiyordum.* Ama bencilliğime, onun yanındayken hissettiğim bu sahiplenici tavırlara engel olamıyordum. Onu damgalamak ve üzerinde dudaklarımla izler bırakmak istiyordum. Onu geri çekmeden önce uçurumun kenarına kadar sürüklemek ve aletimin etrafında paramparça olmasını istiyordum.

Prezervatifi penisime geçirirken bu kadar basit bir şeyin bile fena hâlde erotik görünmesini sağlıyordu.

Onu kaldırdığımda bacaklarını belime doladı. Belime kenetlenen bacakları, görünmez bir el tarafından kavranan kalbim gibi beni sıkıyordu. Ama gitmesine izin vermek istemiyordum. Yüzünde bir gülümsemeyle tüm hayatımı ele geçirse bile bunun için ona teşekkür ederdim. Dudaklarım onunkileri bulduğunda sırtı duvara çarptı, dişlerimle dudaklarının yumuşak etini ısırdım.

Yavaşça içine girdim, ilk hamlenin verdiği hissin tadını çıkarmak istiyordum. Aletim tamamen içine girdiğinde gözlerim

kapandı. Nefes alış verişimi düzenlediğim bir dakika gibi gelen sürenin ardından derin solukları beni hareket etmeye teşvik etti.

Telaşsız bir tempoyla penisimi ucuna kadar çekip tekrar içine soktum.

"Ah, Tanrım. Noah." Elleriyle smokinimi kavradı.

Dudaklarım boynuna doğru ilerleyerek onu çıldırtan noktaya ulaştı. Onu emiyor, işaretliyordum çünkü herkesin beni ne kadar çıldırttığını bilmesini istiyordum.

"Benim için sırılsıklam olmuşsun. Şu anda herhangi birinin bizi basabileceğini bilmek seni tahrik mi ediyor? Beni, seni bir duvara yaslamış sikerken bulmaları? İzlemek isteyebilirler. Kahretsin, yerlerinde olsam ben de isterdim."

Kendini kaldırmaya çalıştığında kalçasını sıktım.

"Hayır," diye homurdandım. "Burada yetki bende."

Neyse ki her gün spor yapıyordum ve Maya da inceciktı, onu masaya taşıyarak aramızdaki bağı koparmak istemiyordum. En azından ilk orgazmından önce koparmak istemiyordum. Öyle görünüyordu ki yatak odası dışında her yerde bencil olmaya meyilliydim.

"Dayanamıyorum." Titrek sesi penisimin nabız gibi atmasına neden oldu. Ne demek istediğini anlıyordum. İlişkimiz fiziksel bir çekimden çok daha fazlasıydı, yalnızca şehvet kaynaklı bir sevişme değildi. Bizi birbirimize bağlayan duygusal bağdan korkmak yerine onu kabullenmeyi seçmiştim çünkü Maya'yı bu şekilde becerebilen ve seven tek kişi bendim.

Sevgi. Maya'yla tanışana kadar anlamını bilmediğim bir kelimeydi.

İçine girip çıkarken birbirimizin gözlerine yoğun bir ifadeyle baktık, saçlarımı çekiştirirken ağzından birkaç inilti koptu. Seks bana hiç bu kadar samimi gelmemişti. Sanki Maya dış görünüşümü parçalayıp atıyor, kendisinden bir parçayı sonsuza dek geride bırakıyordu.

Ağır tempoma devam ettim. Onu damgalamak, benim kılmak, tıpkı onun beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtmak istiyordum. G noktasına temas ettiğimde boşaldı. Vücudu titrerken kalçasını kavrayarak onu tuttum.

Âdeta adımı haykırdığını duymak ve sadece ona zevk vermek için yaşıyordum. Açıkçası egoist bir piç olmama rağmen yine de benden hoşlanıyorsa buna itiraz edecek değildim.

Sonunda itişlerimi hızlandırdım, kendi orgazmımı dizginlemek için mücadele ederken doğru noktalarına dokundum. Tekrar boşalması gerekiyordu çünkü bunu kendiminkinden daha çok istiyordum. Bu, kafayı bulmak gibiydi.

"Evet. Aynen öyle. Kahretsin, Noah." Elleri saçlarımı kavrayarak köklerinden çekiştirdi. Bana nelerden hoşlandığını söylemesini, beni cesaretlendirmesini ama aynı zamanda öz güvenimi beslemesini seviyordum.

"Boşaldığında büyüleyici görünüyorsun. Daha önce bu kadar mükemmel bir şey gördüğümü hatırlamıyorum." Dolgun dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdum.

Açımı ayarlamak için onu yakındaki sağlam görünen boş bir masaya taşıdım. Ellerimden biri klitorisini bulurken diğeri kumaşın üzerinden memesini kavradı.

"Sakın. Durayım. Deme," dedi itişlerimin arasında.

İsteğiyle inledim, sesindeki çaresizlik penisimin zonklamasına neden oluyordu. Tempom daha hızlı ve daha kontrolsüz bir hâl aldı. Soluklarımızın karışımı kulaklarımda çınlıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu, yarı kapalı ve pusluydu, bir şehvet ve aşk şaheseri gibiydi.

Birkaç tatlı, cesaretlendirici sözle beraber tekrar aletimin etrafına boşalarak beni sıkı sıkı kavradı. Tırnaklarını smokinimin kumaşına geçirmişti. Bu hareketi seksi değildi de neydi şimdi?

Aletim içinde kolayca kayarken ıslaklığı her yerimi kapladı. Basıncı ve hızı artırdım. Aceleci itişlerim kaybetmeye yaklaştığım kontrolümle uyumluydu, her darbe daha aceleci hâle

geliyordu. Kalbim göğsümde hızla atarken zevk patlamasıyla içine boşaldım ve omurgamdaki kaslar gevşediğinde bir karıncalanma hissettim. Geride hiçbir şey kalmayana dek menimi içine akıttım.

Bedenim gevşedi, nefeslenebilmek için üzerine uzandım.

"Sanırım her hafta hayatımdan bir yıl eksiltiyorsun," diye mırıldandı.

"Her zerresine değen bir yıl."

Göğsü altımda titreyince ben de boynuna doğru güldüm.

Birbirimize çekidüzen verdik. O papyonumu düzeltirken ben de onun saçlarını düzelttim. Çok iyi bir çift olmuştuk.

"Son bir isteğim var." Elini tuttuğumda merakla bana baktı. "Benimle dans eder misin?"

Coşkuyla başını evet anlamında sallarken bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı.

Telefonumdaki müzik uygulamasını açıp masalardan birinin üzerine bıraktım. Thomas Rhett'in "Die a Happy Man" şarkısı küçük hoparlörlerden duyabileceğimiz kadar yüksek sesle yankılandı. Elini tutup onu boş alana doğru çektim. Bir elim sırtında, diğeri elinde, müziğin ritmiyle sallanmaya başladım.

Henüz toplum içinde dans edemediğimiz için şimdilik yapabileceğim en iyi şey buydu. Seksten sonra böyle bir yakınlık çok doğru gelmişti, küçük bir daire çizerken başını göğsüme yasladı. Başının üstünü öptükten sonra onu döndürdüm.

Hiçbir çekincesi olmadan başını geriye atıp kahkahayı bastı. Hayatımın geri kalan her gününde onu böyle güldürmeyi kendime görev edinmeye karar verdim. Beni, onun yanında kendini tutamayan, durmadan onu mutlu ve tatmin etmenin yollarını arayan duygusal bir şerefsize dönüştürmüştü.

Şarkı devam ederken cesaretimi topladım, ona şimdi söylemek istiyordum. Çünkü Maya bunu duymadan bir günü daha geçsin istemiyordum.

"Seni seviyorum." Sesim müziğe karıştı.

Maya bana hep güzel görünüyordu ama onu sevdiğimi itiraf ettiğim an var ya? Bana hayatımda gördüğüm en muhteşem, sadece bana ait olan bir gülümsemeyle baktı.

Bunu söyleyip durduğumu biliyordum ama bu seferkini asla unutmayacaktım.

"Ben de seni seviyorum." Sesi hoparlörden yayılan tatlı melodiyi aştı.

Haftalardır duymak istediğim o iki kelimeyi söyledikten sonra onu kendime doğru çekerek bu anı hafızama kazıdım.

33

MAYA

Brezilya. Noah'nın pek sevgili Adriana Lima'sının memleketi. Şaka yapıyordum. Tekila Sohbetleri köşemiz için birkaç hafta önce yaptığım röportajdan beri sözlerine takılıp kalmıştım. Ben bundan daha olgundum. Ayrıca Noah beni seviyordu. Balo salonunda beni hazırlıksız yakalamıştı, o iki kelimeyi söylemek için heyecanlı görünüyordu. Şimdiyse onları söylemeden bir gün bile geçirmek istemiyor gibiydi.

Şu anda nerede olduğum konusunda abime yalan söylemek beni korkutuyordu. Bu sabah ona Sophie'yle birlikte Brezilya'ya planladığımızdan daha erken uçacağımı ve bir sonraki yarıştan önce Rio de Janeiro'yu birlikte keşfetmek istediğimizi söylemiştim. Yalanım gerçeklerden çok da uzak değildi aslında. Rio de Janeiro'dayım... ama Noah'yla birlikte.

Çok şaşırdınız. Biliyorum.

Ama son yarışla Brezilya Grand Prix'si arasında bir hafta boşluğumuz vardı. Ülkeye erken gelmiş, onun planladığı gezinin tadını çıkarıyorduk. Bana ne kadar değer verdiğini gösteriyor, onu daha da takdir etmemi sağlayan tatlı jestler yapıyordu. Regl

olup seks yapamadığımda bana her şekerden bir tane alması gibi. Ya da evimi özlediğimi hissettiğimde bana *sangria* yapması ve bunun sonucunda sarhoş olup bir tur daha iki doğru bir yalan oynamamız gibi.

Brezilya sokaklarında dolaşırken kameramı yanımda taşıyor, özel anlarımızı kayda alıyordum. Koşturmacası bitmeyen büyük şehirler gibisi yoktu. Noah birlikte ilk seyahatimizi ölümsüzleştirmemiz gerektiğini söyleyerek kameramı alıp insanlardan fotoğraflarımızı çekmelerini rica ediyordu. Benimki hariç tüm kamera ve fotoğraf makinelerinden nefret ediyordu. Ünlü olmayı, mahremiyetimin kısıtlanmasını hayal bile edemiyordum.

İkimiz de kimliğimizi belli etmeyecek şekilde giyinip kuşanıyorduk, şu anda da kılık değiştirmiş hâldeydik çünkü hayranlardan kaçmak yeni işimiz olmuştu. İnternette fotoğraflarımızın çıkmasını istemiyordum. En azından tanınabilir olanları, bu yüzden kıyafet konusunda ısrarcıydım.

"Sahte bıyık gerçekten gerekli miydi? Biraz kaşındırıyor da." Noah bugün kaçıncı defadır yüzünü kaşıyordu. Bunu söylemekten nefret ediyordum ama bıyık ona pek yakışmamıştı, özellikle de palabıyık hiç hoş durmuyordu.

"Şikâyet etmeyi bırak. Albrecht takım tişörtü giyen benim. Tüm F1 sektörünün en kötü takımı olabilirler, bu yüzden burada kısa çöpü çeken benmişim gibi geliyor."

Gırtlaktan gelen kahkahası benim de gülmeme neden oldu.

Noah şapkamın kenarına dokundu. "Bunun yerine peruk takmanı söylemiştim. Ama sen reddettin."

"Dışarısı sıcak ve peruk kaşındırıyor." O iğrenç şeyi neden aldığımı bile bilmiyordum. Onu takınca porno yıldızlarına benziyordum, hem de ucuz olanlara.

"Peruk işini başka bir güne saklayalım."

Noah'nın şehvet dolu gülümsemesi sırtımdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Kurtarıcı İsa heykeline çıkan

merdivenin dibinde boynumu öperken yanımızdan geçen insanlar Portekizce homurdandı.

"Ne çok fetişin var. Tüm bunları önceden bilseydim bu ilişkiyi kabul eder miydim bilmiyorum." Ondan uzaklaşıp bir omzumu kaldırdım. Bu adama bir kere yetmediğinden cinsel iştahı alt bölgemin günlerce sızlamasına neden oluyordu.

Heykeli görmek için basamakları tırmanırken kıçımı tokatladı. Zirveye ulaştığımızda ciğerlerim yanıyordu ve bacaklarım pelteye dönmüştü.

"Benimle seks yaptıktan sonra bile bu kadar terlemiyorsun. Seni yeterince zorlamıyor muyum?" Noah'nın gülümsemesi gözlerindeki muzip parıltıyla uyumluydu.

Yalandan kötü kötü baktım. "Hepimiz sabahın beşinde spor salonuna gitmeyi sevecek değiliz. Bir yıldır ilk kez bu kadar efor harcadım."

Başını bana doğru salladı. "Seni becerdiğim onca zamanı yok sayma. Bir otelin spor salonunda yapacağın kardiyodan çok daha verimliydi."

"Şu hâle bak, bütün sorunlarımın çözümü olmuşsun." Ona içtenlikle gülümsedim.

Telefonum taytımın cebinde titredi. Spor yapmıyor olabilirdim ama en azından yapıyormuş gibi giyiniyordum.

"Bunu açmam lazım. Santi arıyor." Noah itiraz edemeden uzaklaştım. Ben bir banka otururken o olduğu yerde kalıp manzarayı seyretti.

"*Hola, hermana*[7]. Bugün beni aramayı unutmuşsun." Santi'nin sesi küçük hoparlörden duyuldu.

Telefonu tutan elim titrerken mideme bir huzursuzluk yerleşti. "Kusura bakma. Biraz meşguldük." *Aslında yalan sayılmaz.*

"Orada hava nasıl? Yarıştan önce fırtına beklendiğini duydum."

---

7 (İsp.) Merhaba, kardeşim. *–ç.n.*

Güneş tepede parlıyordu ve görünürde tek bir bulut yoktu. İsa'nın açık kollarından birinin gölgesinde oturuyordum, abisine yalan söyleyen biri için bu ironik bir durumdu.

"Endişelenmene gerek yok çünkü hava açık ve güneşli. Zaten buraya gelmene daha birkaç gün var."

"Küçük Bayan Sophie nasıl?"

"İyi." Kelimemde boğuldum. "Sugarloaf Dağı'nı ziyaret etmeden önce ünlü heykelin altında takılıyoruz."

Sezon bittiğinde, ne olursa olsun ona doğruyu söyleyeceğime yemin ettim. Noah sezon bittikten sonra benimle çıkmak istediğini söyleyip duruyordu. Umarım onunla yaşadığım ilişki abime attığım her yalanda hissettiğim mide bulantısına değerdi.

"Şanslısın ki iyi vakit geçiriyorsun. Bir sponsor etkinliğinde Noah tarafından ekildim, bu da beş saat boyunca insanlarla tek başıma konuşmak zorunda kaldığım anlamına geliyor. Her saniyesinden nefret ettim."

Göğsüm sıkıştı. "Hadi canımm." *Vay be, Maya. Lütfen biraz daha az şaşırmış gibi davran.*

"Evet, hem de nasıl 'hadi canımm'. Kaba ve her şeye hakkı varmış gibi davranıyor, ayrıca telefonu açıp beni bu amaçsız sohbetlerden kurtarmayacağını söyleyemeyecek kadar da kendini üstün görüyor. Her neyse, bir şekilde o etkinlikten sağ çıktım."

Üçümüzün bir tekila sohbetine daha ihtiyacı vardı.

"En azından bu tür etkinlikleri seviyorsun. Gelmemesi kötü olmuş." *Sen o etkinliklerde sıkıntıdan ölürken onun benimle yatakta olması ne kötü.* Bu yalanlardan arınmak için kutsal suyla duş alsam yeriydi.

"Evet, belki ilk bir saatini sevmişimdir. Ama biri bana sezonla ya da takım arkadaşımla ilgili soru sormadan çişimi bile yapamadım."

Santi'nin söylediklerini zihnimde canlandırdığımda güldüm. "Gitsem iyi olacak."

"Doğru. Yol arkadaşın pabucumu dama attı."

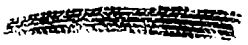
Santi farkında olmadan sanki kalbimi sıkıyordu.

Konuşabilmek için kendimi zorladım. "Asla, sen her zaman benim bir numaramsın."

"Öyle olsam iyi olur. Sonra görüşürüz." Telefonu kapadı.

Noah taş döşemeli yolun karşısından bana sırıtıyordu. Hafifçe tebessüm ederek ona el salladım ve gerginliğimi hafifletmek için derin nefesler aldım.

Umarım tüm bu endişeye değerdi çünkü Noah'nın aksine ben belayı kollarımı açıp öpücüklerle karşılayan biri değildim.

"Bu gece üç kez ortadan kayboldun. Ve beni onca insan arasından Charles Wolfe'la yalnız bıraktın. Bu çok alçakçaydı, Maya." Santi'nin sesi huysuzdu.

Ona tatlı tatlı gülümseyip omuzlarımı silktim. O sponsordan pek hoşlanmıyordu, adamın sarhoş olup insanlara sarıldığı düşünülürse haksız da sayılmazdı. Kahverengi gözleri muzip bir parıltıyla bana kötü kötü baktı.

"Özür dilerim. Dikkatim dağınıktı." İçkimi dudaklarıma götürdüm çünkü ellerimi meşgul tutmam gerekiyordu. Yoksa gerginliğimi belli edecektim.

"Son zamanlardaki hâlin dikkat dağınıklığından da öte bir şey. Sophie'yle konuşacağım, vaktinin çoğunu çalıyor ve bu da beni kıskanç birine dönüştürüyor."

İçkimi yudumlarken neredeyse boğulduğumu fark etmedi.

Sakin kalmayı çok iyi başarıyorsun, Maya, aferin.

İçimdeki mücadeleden habersiz devam etti. "Bu iş kontrolden çıkıyor artık. Kız kardeşimi bana geri verin. Sadece iki yarışımız kaldı ama seni artık doğru düzgün göremiyorum bile. Basın toplantılarında da yoksun."

"O toplantıların sıkıcı olduğunu biliyorsun. Birinde neredeyse uyuyakalıyordum... hem de ayakta." Noah'nın önceki gece beni saatlerce ayakta tuttuğundan bahsetmedim tabii ki.

Sessizliğini korurken soğuk bakışlarıyla beni süzdü.

"Gecenin geri kalanını senin yanında geçireceğim. Charles'tan uzak durmana bile yardım ederim söz; zaten benden pek hoşlandığını sanmıyorum." Boğazımda kum yutmuşum gibi bir his olmasına aldırmadan kolumu onunkine doladım.

"Öyle yapsan iyi edersin. Bana iki kez sarıldı, terli yüzü yüzüme sürttü. Abine acı biraz." Santi yüzünü buruşturdu.

Güven vermek için kolunu okşadım. "Ah, zavallı bebeğim. Artık yanındayım ve bir gözüm onun üstünde olacak, söz."

Kısa süre sonra Noah tekrar beni buldu. Ama bu kez bakışları yanımdaki Santi'ye kayınca kaşlarını çattı. Gözleri ben belayım diye bağırıyordu. Leziz bir bela ama yine de abim yanımdayken gerçek bir bela olabilirdi. Yanımıza gelmesini engellemek umuduyla başımı hafifçe iki yana salladım. Dudaklarının kenarı kıvrıldı.

"Noah, seni görmek güzel, dostum. Son zamanlarda pek buralarda takılmıyormuşsun gibi geliyor. Az önce Charles'ın bana sarılışını kaçırdın." Abim Noah'yı her zamanki erkek selamlaşmasıyla karşıladı; tokalaşıp sırtını sıvazladı.

Suçluluk duygusu midemin çukuruna yerleşen paslanmış bir pil gibi beni canlı canlı kemiriyordu. Noah yüzünü her zaman nasıl ifadesiz tutabiliyordu? Sanırım Bandini'nin halkla ilişkiler müdürüyle bir görüşme ayarlamam gerekecekti çünkü içeriden bazı ipuçları almak işime yarayabilirdi.

"Evet, bu etkinlikler son zamanlarda beni pek sarmıyor. Özellikle de Charles. İyi bir adam ama biraz temas seviyor." Abime sırıttı.

Son zamanlarda ona neyin iyi geldiğini ikimiz de biliyorduk.

Spoiler: Charles ya da yarış kazanmak değil.

Gerçi yarışların çoğunu Noah kazanıyordu. Yorumcular Noah'nın bizim neslin ve F1 tarihinin en iyi pilotu olabileceğini dile getiriyordu. Hayranları ona bayılıyor, yarışlara dev posterlerle geliyorlardı, hatta bazılarında kadınların numaraları bile yazıyordu. Eşyalarını imzalatmak için saatlerce kuyrukta bekliyorlardı. Memeler imzaya dâhil değildi.

Santi ve Noah sohbet ederken ben de ara ara bir şeyler mırıldanarak sohbete katılmaya çalıştım. Noah'nın yakınlığı dikkatimi dağıtıyordu. Smokini başımı döndürüyor, çapkın gülümsemesi içimi kıpır kıpır ediyordu. Neyse ki Santi hiçbir şey fark etmemişti. Ona yakında söyleyecektim çünkü artık yalan söylemeye dayanamıyordum.

Davet sona erdiğinde sıralama turlarından önce biraz daha uyumak için Santi'yle erken ayrıldık.

Yalnızlıktan bıktığını itiraf ettiği için uzun zaman sonra ilk kez Santi'nin yanında kaldım. O benim için çok şey yaparken ben ona yalanlar söylemiş ve bilmesi gereken bir şeyi ondan saklamıştım.

Gözüme uyku girmedi. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, asla rahat bir pozisyon bulamıyordum. Meğer uyku masumlar içinmiş.

Abim, "Sana bakışından hoşlanmıyorum," diye homurdandıktan sonra birasından bir yudum aldı. Noah pit alanının karşısından bize bakıyordu, gülümsedikten sonra sohbet ettiği adama döndü.

Noah soğukkanlılığını koruma konusunda çok kötüydü. Kanserli çocuklar için düzenlenen bir kart yarışı etkinliğinde bizimle iki kez konuşmuştu. Santi'yle ben kart arabalarına atladığımızda, Noah takım arkadaşıyla vakit geçirmek istediğini söyleyerek bize katılmaya karar vermişti.

Tercihen gecelerini birlikte geçirdiği takım arkadaşıyla.

Çocuklarla oynarken, onları havaya atıp yakalarken kalbimi eritip asfalta akıttığından ona içten içe küfrettim. Bu babacan tavrı hormonlarımı ayağa kaldırmıştı.

Santi ona bakıp bira şişesini sıkıca kavrarken kara kaşları çatıldı.

Derken dönüp bana baktı. *Kahretsin.* Az önce bir şey söylediğini unutmuştum.

"O herkese öyle bakıyor. Sinirlenmene gerek yok." Suyumdan bir yudum aldım ama aslında Santi'nin birasından içmek istiyordum.

"Hayır, bakmıyor. Gözleri sürekli senin üzerinde. Onu uyarsam iyi olacak çünkü sen benim kardeşimsin ve o da uçkuruna sahip çıkması gereken bir erkek orospusu."

Abim bu tehdit için elli orgazm kadar geç kalmıştı.

"Bahaneler uyduruyorsun çünkü ondan hoşlanmak istiyorsun ama aranızda aptalca bir rekabet olduğu için yapamıyorsun."

Bazıları abartıyorsun diyebilirdi ama tekila sohbetinde kaynaşmışlardı. Gelecekte iyi arkadaş olabileceklerini göstermeye bu da yetmiyorsa ne yeterdi bilmiyordum.

Ağzının içinde homurdandı. "Tanrı'ya şükür ki onun gibi erkeklerle ilgilenmiyorsun."

Santi'nin yanında göğsümün sık sık daralmasından korkmalı mıydım?

"Neden?" diye fısıldadım.

"Yürüyen her şeyi siktiği gerçeğinden başka bir nedene ihtiyacın var mı?"

Ürpertimi gizleyemesem de Santi bunu fark etmedi, Noah'ya dik dik bakmakla meşguldü. Santi'nin sözleri zırhımı delerek beni kanlar içinde bırakmıştı.

"İnsanlar değişir. Bu sezon bana iyi davrandığı için onu yargılamak istemiyorum." Çenemi kaldırıp kollarımı göğsümde

kavuşturdum. İnsanlar ancak siz izin verdiğinizde kalbinizin üzerinde tepinebilirdi.

Santi acı bir kahkaha attı. "Seni sevmemin nedenlerinden biri de bu. Masumsun, dünyaya ve üzerindeki insanlara fazla güveniyorsun." Onun bu sözleri kalbimin bir balon gibi sönmesine neden oldu.

"Belki de yanlışı takım arkadaşında aramak yerine ona biraz güvenmelisin. Benden bir şeyler öğrenebilirsin." *Helal sana.* Bu sözlerin nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Santi gözlerini kırpmadan ve kıpırdamadan bana baktı. İçkisinin kalanını bir dikişte bitirdikten sonra konuyu değiştirdi. Ama etrafımızdaki hava ağırlığını koruyordu. Üzerimde kara bir bulut dolaşıyor, suçluluk duygusu beni dolu gibi vuruyordu.

34

NOAH

Patlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ayaklarım kaldırımı döverken dişlerimi ve yumruklarımı sıkıp babamla yüz yüze geldim.

Üstelik yanında gazetecileri de getirmişti.

"Noah, ben de tam seni arıyordum. *Sports Daily*, son Dünya Şampiyonluğu zaferimin yirminci yıldönümü nedeniyle benimle ilgili özel haber yapmak istedi." Meşum gülümsemesi sırtıma bir ürpertinin yarayılmasına neden oldu, sinirlerim onun ne kadar iğrenç bir pislik olduğunu sezmiş gibiydi.

Sanki umurumdaymış gibi başımı onaylarcasına salladım. Kameralar beni çekiyor, Maya'nın yaptığı çekimlerin aksine istenmeyen ilgi karşısında kaşlarımı çatmamamı imkânsız hâle getiriyordu. Babam, bir ay önceki akşam yemeğinde onu haşladıktan sonra karşıma çıkarak beni şaşırtmıştı. Ona benden uzak durmasını söylediğimde beni umursamamıştı çünkü neden umursasındı ki? Bu yaşıma kadar hangi isteğimi yerine getirmişti sanki? *Ne şanslıyım.* Görünüşe göre söz dinleme becerilerimi babamdan almıştım.

"Yarın Brezilya Grand Prix'sinde yarışacağın için heyecanlı mısın?" Işıltılı gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu.

"Elbette." Dudaklarım gergin bir çizgi hâlini aldı, hiç sohbet havamda değildim.

Beni kendine çekmeden önce bir adım uzaklaşmayı başardım, kalın kolu omuzlarımı sararak beni yerimde tuttu.

"Son zamanlarda yarışlara nasıl hazırlandığını kameralara anlatmak ister misin? Hayranlar seni neyin harekete geçirdiğini, bir kazananı diğerlerinden ayıran şeyin ne olduğunu merak ediyor. Yarıştan önce bütün bir hafta izin almak ilginç bir strateji." Güneş gözlerine yansıyordu. Yüzündeki şu ifadeden nefret ediyordum, beni korkutmak ve kontrol altında tutmak için kendini beğenmiş bir gülümseme takınmıştı.

"Her zamanki gibi, programıma sadık kalarak dinleniyorum ve hazırlanıyorum. Mükemmel çizgimi bozmak istemem." Babamın kolunu omuzlarımdan silkince yüzümde hafif bir gülümseme belirdi.

"Dikkatli olsan iyi olur. Yarış kazanma sırlarını ortaya dökmek istemezsin." Sinsi gülümsemesi midemi bulandırdı.

Kameranın parlak ışıklarından uzaklaşıp babam olacak şerefsizle arama mesafe koydum. Önce sözleşmesini kullanarak Santi'yi şimdi de beni tehdit ediyordu. Aramızda hiç bitmeyen bir döngüydü bu. Ben itiyorsam o yumrukluyordu. Asla normalleşmeyecek berbat bir baba-oğul ilişkisiydi ama şükürler olsun ki artık elimde yeni sponsorlar ve yeni bir başlangıç bileti vardı.

Oynadığı oyun artık beni ilgilendirmiyordu. Hayatımda ilk kez kararlarım başkasının hayatını etkiliyordu. Ona Maya ve benden bahsettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü bana bakışı, aramızdaki bu şeyin o bitti diyene kadar bitmeyeceğini söylüyordu. Tam bir kontrol manyağıydı. Ve daha da kötüsü, bundan zevk alıyordu.

Kahretsin, bu sefer gerçekten sıçıp batırdım.

35

MAYA

Yağmurlu bir yarış günüydü. Bu hem pilotlar hem de taraftarlar için kötü haberdi.

Sağanak yağmur nedeniyle kayganlaşan asfalt parlıyordu, bu da lastiklerin çekiş gücünün iyice azalacağı anlamına geliyordu. İdeal koşulların biraz altına inmek bile pilotlar için tehdit oluştururken görüş mesafesinin düştüğü pistte yol tutuşu azalan araçları başarıyla yönlendirmek büyük maharet isterdi.

Araçlar için gerekli yedek parçaları hazırlayan pit ekibi gergin bir uğultuyla koşuşturuyordu. Küçük kazalar ve Bandini çocuklarının çarpışma ihtimaline karşı yedek parçalar hazır bekletiliyordu.

Santi ve Noah, Sophie'nin babasıyla stratejilerini tartışırken ben de garajda oyalanarak etrafımda nazikçe çalışan ekibe ayak bağı oldum, bir matkabı devirdiğimde hareket etmememi istediler ve daha az zarara neden olabileceğim bilgisayar alanına kadar bana eşlik ettiler. Sophie yanıma geldi.

"Babam Albrecht'in otuz turu geçemeyeceğine dair elli dolarına iddiaya girdi. Katılmak ister misin?" Parlayan yeşil

gözleri güneşte yanmış teniyle uyum sağlıyordu. Saçlarını Fransız örgüsü yapmıştı, üzerinde de kot etekle yine sloganlı tişört vardı.

Kıkırdadım. "İddiaya girmemen gerektiğini hâlâ öğrenemedin mi?"

"Hayır. Bu yüzden yetmiş turu geçemeyeceklerine iddiaya girdim." Pembe sakızını balon yapıp patlattı.

"Yarış zaten yetmiş bir turdan oluşuyor."

"Aynen öyle. Babam akıllı bir çocuk yetiştirmiş." Şakağına vururken iki gamzesini de göstererek kocaman sırıttı.

Çiseleyen yağmur pilotların yarışmasına izin vermek istercesine durmuştu ama yolların kendiliğinden kuruması için yeterli zaman yoktu. Sophie'nin babası yarışın yirmi dakika içinde başlayacağını duyurdu. Noah ve Santi garajın girişinde mühendislerle buluşup bu koşullara uygun sürüş stratejilerini gözden geçirdiler. Ekip her şeyi onayladıktan sonra Santi bilgisayar bölümünde yanımıza geldi.

"Her şey yoluna girecek. Son zamanlarda çok fazla endişeleniyorsun. Sadece küçük bir çisentiydi, yaz yağmuru gibi." Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

Islak asfalt beni geriyordu. Tabiat Ana'nın fikrini değiştirebilirmişim gibi yağmura ölümcül bir bakış attım.

"Keşke seni bu koşullarda yarıştırmasalar. Biraz tehlikeli. Sürekli Albrecht kazasını düşünüyorum."

Santi güldü. "Risk o kadar kötü olsaydı yarışmamıza izin vermezlerdi. Sıradan yarışlardan farkı yok. En kötü ihtimal bariyerlere çarpmak olabilir."

"Bunun için hazırlandılar. Ayrıca babam onlarla konuşup en uygun tavsiyeleri verecektir." Sophie bir örgüsünü omzunun üzerine attı.

Onlara gergince gülümsedim. "Yarışırken dikkat et. Takımla yaptığın her konuşmayı duymak için kulaklıklarımı takacağım." Noah'nın telsizini de dinleyeceğim detayını atladım.

"Aferin kardeşime. Yakında görüşürüz." Araba numarasının olduğu şapkama dokundu.

Santi'nin omzunun üzerinden Noah'ya el salladım ve keşke dışarı çıkmadan önce ona sarılabilseydim diye düşündüm. Sırrımız beni yıpratıyor, uykularımı kaçırıyordu. Santi'ye her şeyi anlatabilmeme sadece iki yarış kalmıştı ve çok çabuk sinirlendiğinden olumlu bir tepki vermesi için dua ediyordum.

Noah aracına binmeden önce ihtişamlı bir tebessümle bana baktı.

"Kahretsin kızım, bu adamı nasıl ayarttın bilmiyorum. Resmen yürüyen seks makinesi." Sophie'nin göz kırpma çabası bir seğirmeye dönüştü.

Günün ilk kahkahasını attım.

Yarışın başlangıcında bir olumsuzluk yaşanmadı. Sıralamada Liam birinciydi, Noah, Jax ve abim de arkadan geliyordu. Diğer takımların sıralamanın en arkasında olmaktan nasıl sıkılmadıklarını anlayamıyordum. Ama sanırım yine de en iyi olanlar için bile bu bir başarıydı, rekabet etmekten ve her gün sevdikleri şeyi yapmaktan mutluydular. F1 onlara "geri kalanların en iyisi" diyordu.

Pilotlar hızlı bir başlangıç yaparken birkaç araba ıslak asfaltta kayarak savruldu. Neyse ki hem McCoy hem de Bandini takımı gridden sapasağlam çıkmayı başarmıştı. Bizim çocuklar dar bir düzlükte Liam'ın önderliğinde ilerliyorlardı. Noah onu geçemeyince Sophie gülümseyerek ellerini çırptı.

Derken telsiz ve monitörlerden kötü haber duyuldu. Santi hızla dönüş alırken yolun kaygan olması nedeniyle dar bir virajda kaza yapmıştı. Arabası bir bariyer duvarının yanında duruyordu, sol tekerleği yerinden çıkmış yerde yuvarlanıyordu. Tek turluk bir mucize olarak yarış dışı kalmıştı.

Abim öfkesini kameralardan çıkardı. Sophie'nin babası telsiz aracılığıyla çocuğu öfke nöbeti geçiren bir ebeveyn gibi

onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Öfkeli pilotlarla çalışmak ne berbat bir işti.

Sophie, "Babam öfkeli insanlarla bir şampiyon gibi başa çıkar; benim öfkeli ergenliğimi bu kadar iyi idare etmesine şaşmamalı," diye mırıldandı.

"Sezon boyunca bu ikisine katlanabildiğine göre sonsuz bir sabrı olmalı."

Sophie'nin ergenlik patlamalarını hayal etmeye çalıştım, Tinkerbell'in ayağını yere vura vura söylenmesi gibi bir şeye benziyor olmalıydı.

Gözlerim ekrana takılı kaldı. "Santi yarışa veda ettiği için çok üzülecek."

Santi arabasının yanında duruyordu, kameraman onu kırmızı metal kaportaya vururken yakaladı.

Güvenlik aracı on dakika sonra abimi garaja bıraktı. Ona hızlıca sarılıp moral verici sözler söylediğimde biraz yalnız kalıp meditasyon yapmaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Koridorda ilerlerken çökmüş omuzlarına ve yenik görüntüsüne bakınca kalbim acıdı.

Sophie beni dürttü. "Beklediğimden daha iyi geçti, kaskını fırlatmadı ya da malzeme arabasındaki aletleri dramatik şekilde yere savurmadı."

"Sana daha önce hayal gücünün ne kadar renkli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Liam, her zaman. Hikâyeler yazıp bu deliliğimle para kazanmam gerektiğini söylüyor." Bu fikri düşünüyormuş gibi başıyla onayladı.

Liam ve Noah birincilik için mücadele ediyordu. Her ikisi de riskli hamleler yaparak birbirlerini alt etmeye çalışıyordu. Beklenti ve gerginlik içimde birbirine karışmıştı. Birkaç kez direksiyonun kontrolünü kaybettikleri hâlde ivme kazanarak hemen piste geri dönmeyi başardılar. Liam'ın arabası bir kez spin atsa da bir bariyeri ustalıkla sıyırdı ve yarışa devam etmek

için yeterli gücü kazandı. On tur kalmıştı. Noah virajda Liam'ı geçmeye çalıştı ama yol çok ıslak görünüyordu.

Canlı yayını izlerken birden çıtırdayan metallerin, gıcırdayan lastiklerin sesini ve pit garajında yankılanan hayret nidalarını duydum, duyar duymaz da midem bulanmaya başladı. Sophie'nin babası telsizden bağırsa da ne dediği anlaşılmıyordu.

Liam'ın ön kanadı ve lastiği Noah'nın arabasının altındaydı. Nabzım kulaklarımda atıyor, telsizde konuşulanları duymamı imkânsız hâle getiriyordu. Zaman yavaşlarken sessizce koltuğumun ucunda oturmuş kare kare kazanın gerçekleşme ânını izliyordum.

Noah'nın arabası yan dönerek takla atmaya devam etti. Bir kez. İki kez. Üç kez. Yol boyunca sürüklenmeden önce zıplayıp saatte yaklaşık iki yüz yetmiş kilometre hızla bariyerlere çarptı. *Lanet olsun.* Aracının tabanı yukarıya bakıyordu, lastikler dönüyor ve metalden sıvı sızıyordu.

Noah telsiz çağrılarına cevap vermeyince gözlerim yaşardı. Yaşlar yüzümden akmaya başladı. Telsize konuşan Sophie'nin babasının sesi garajda duyulan tek sesti.

Çiseleyen yağmura rağmen Noah'nın aracından dumanlar yükseliyor, etrafını karartıyordu. Telsize hâlâ yanıt vermiyordu. Birden turuncu alevler belirerek Bandini aracının kırmızı boyasını yaladı, görüntüsünü bozarak onu çirkin bir şeye dönüştürdü.

Noah nihayet telsize yanıt verdi.

"Kahretsin, yangın var. Baş aşağı duruyorum. Lütfen beni buradan çıkarın! Hemen!" Ağır nefes alışları ve korkusunu belli eden sesini duyunca kalbim sızladı.

Alevler kokpiti sarmıştı. Boğazımdan yükselen safrayı bastırmak için mücadele ettim.

Sophie'nin babası telsize konuştu. "Yoldalar. Sakin ol, Noah! Seni oradan çıkaracağız. Birkaç derin nefes al. Yangın söndürücüleri getiriyorlar."

"Güvenlik ekibi nerede? Vinç? Tulumum yanıyor! Aracım duman içinde, nefes almakta zorlanıyorum." Güçlükle aldığı nefesler yüzünden dedikleri zor duyuluyordu.

Sophie'nin babası durumu kontrol altına almak için Noah'nın herhangi bir yaralanması olup olmadığını sordu. Panik dolu sesi kalbimin küt küt atmasına neden oluyordu.

İzlemekten başka bir şey yapamıyordum. Çaresizlik içinde elim kolum bağlı bekliyordum. Güvenlik ekibi nihayet yangın söndürücülerle olay yerine ulaştığında beyaz köpük Noah'nın arabasının üzerine püskürtülerek kırmızı kaportadan bir bulut gibi aşağı aktı. Alevleri rekor sürede kontrol altına aldıkları hâlde yine de sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu. Spikerlerin konuşmalarını duymazdan geldim. Bacaklarım kendiliğinden hareket ediyordu, dizlerim bükülmeden önce bir yere oturdum.

Noah'nın arabasını bariyerden çıkarmak için bir vinç geldi.

Dışarı çıkarılmak için çaresizce yakardığını duydukça hıçkırdım, bu kadar uzun sürdüğü için öfkelendim. Tanrım, işkence gibi geliyordu. Onun güçsüz düştüğünü bilmek, oturup güvenlik ekibinin olaya müdahale etmesini beklemekten başka bir şey yapamamak... Sevdiğim insana yardım edememek hayatımın en berbat hissiydi.

Vinç aracı kaldırdığında derin bir nefes aldım. Ekibin yardımıyla metal yığınının altından sürünerek çıktı. Aklımdan asla atamayacağım bir görüntüydü. Çimlerin üzerine fırlattığı kastı diğer yöne uçtu, temiz havayı ciğerlerine çekerken vücudu titriyordu.

Onu çimlerin üzerinde böyle perişan hâlde görünce kalbime görünmez iğneler saplanıyormuş gibi hissettim. Her zamanki sert, rekabetçi ve cesut tavrından yoksun orada savunmasız bir şekilde yatıyordu. Gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Böyle bir zamanda mahremiyeti düşünecek değildim.

Hüzünlü gözyaşlarım, güvenlik ekibi onu kontrol edip her şeyin yolunda olduğunu ilettiğinde rahatlama gözyaşlarına dönüştü. Böyle bir kazadan yara almadan kurtulmak büyük şanstı.

Sophie bana sarıldı, kolları beni sıkıca kavrarken Hindistan cevizi ve yaz kokusu etrafımı sardı. Güvenlik ekibi Noah'yı olay yerinden uzaklaştırırken burnum akmaya, görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

"Merak etme, iyi olacak. Arabalar bu tür şeylere hazırlıklı üretildi, ayrıca bir sürü yeni güvenlik önlemi de alındı."

Sophie'ye bir kez daha sarıldım, böyle bir zamanda yanımda bir dost olduğu için minnettarım. Noah'nın sesiyle olduğum yerde donakaldım. Ardından Sophie'yi itip kendimi Noah'nın kollarına attım.

Önce vücudu gerildi ama sonra kimin izlediğini umursamadan kollarını bana doladı. Kokumu içine çektiğinde gözlerimden tekrar yaşlar dökülmeye başladı. Şu anda her duyguyu aynı anda hissediyordum. Titreyen bedenimi kendine bastırırken göğsüne doğru ağladım.

"Çok korktum. İyi olmana sevindim," diye mırıldandım.

"Her zaman iyi olacağım ve sana geri döneceğim. O arabalar bombaya bile dayanıklılar, merak etme. Seni seviyorum." Bu sözleri kulağıma fısıldayarak beni sıkıca sardı.

Derin bir nefes daha aldığımda Noah'nın üzerindeki korkunç koku ciğerlerimi istila etti. Yanmış lastik, duman ve ter karışımı gibiydi. Ona tutunurken öğürmemeye çalıştım.

Sakinleştiğimde ondan uzaklaşıp bir yerine bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Tanrı'ya şükürler olsun ki kızarmış yanakları dışında iyi görünüyordu. Floresan ışığının altında parlayan puslu gözlerle bana bakıyordu.

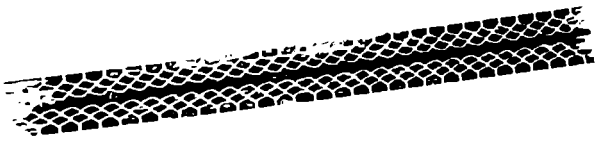
Derin bir iç çektim. Pit ekipmanlarının uğultusuyla omurgam dikleşti. Bugün olanlardan sonra Santi'yle konuşmam gerekiyordu. Bir yarış kala gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu çünkü ben her iki Bandini pilotuna da değer veriyordum.

Birbirimizden uzaklaştığımızda bakışlarımı yere çevirdim.

Arduvaz rengi zemin büyüleyici görünüyor.

Herkes Noah'yı sağ salim çıktığı için tebrik ederken ben spor ayakkabılarıma bakmakla meşguldüm. Noah'nın gülüşü garaj duvarlarında yankılanıyordu. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, ona tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek süitlere yöneldim.

36

NOAH

Bugünkü kaza F1 kariyerimin en kötü kazasıydı. İki yıl önceki Abu Dabi kazasından bile daha kötüydü. Umarım benim iyiliğim için telsiz kayıtlarını yayımlamazlardı çünkü epey utanç vericiydi.

Maya on dakika önce tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyip yanımdan ayrıldıktan sonra geri dönmemişti. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk uyarı işareti bu olmalıydı. Geçirdiğim boktan kazadan sonra geri gelmeliydi.

Süitlere giden merdivenleri çıkarken sırtımda bir ürperti hissettim.

Yukarı çıktığımda Maya'yı gözyaşları içinde, öfkeden köpüren Santiago ve yılan bakışlı babamla beraber gördüm. Kusursuz zamanlama deyince kimse babamın eline su dökemezdi. Pusuya yatıp savunmamın düşeceği ânı kollamıştı ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamamıştım.

Maya'ya bakmaya korktum. Gözleri bir an için benimkilerle buluşsa da sonra Santi'ye döndü.

"Noah, ben de seni arıyordum. O küçük takladan sonra meşgul olacağını düşündüğüm için Santiago'yla sohbet ediyor, yağmurlu günler için ona birkaç ipucu veriyordum."

Şerefsiz babamın sözleri üzerine yumruklarımı sıktım. Çoktan dibe vurduğumu sanıyordum ama yanılmıştım. Beni iğrendiren adam karşımda durmuş bana bakıyordu.

"Sakıncası yoksa Santiago ve Maya'yla yalnız konuşmak istiyorum." Çünkü babamın bu dramdan zevk almasını izleyecek değildim.

Ortam birden gerildi. Rahatsız edici ve nahoş bir atmosfer vardı ve böyle bir günde o gerginlik yanlış geliyordu.

"Aslında Şampiyona'nın finali hakkında sohbet edebiliriz diye düşünmüştüm, son yarışın ardından sen ilişkini açıklayacaksın ya hani. Santiago'nun tüm bunları sorun etmemesi ne kadar olgunca." Babam Santiago'ya baktı.

Santiago'nun yüzündeki şaşkın ifade midemi bulandırdı. Maya elleriyle yüzünü kapadı, boynu ve yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Kapa çeneni." Benim için artık ölü olan adama ters ters baktım. *Onunla tüm ilişkim bitti. Sonsuza dek.*

Santiago'nun başı önce Maya'ya sonra bana döndü. Parçaları bir araya getirdiğinde yumruklarını sıktı. Aradaki mesafeyi kapayıp yarış tulumumu kavrayarak beni duvara yapıştırdı. Alev alan burun delikleri ve sert bakışlarıyla dibime kadar girdi. Karşı koymadım çünkü bunu ve çok daha fazlasını hak etmiştim. Bedenimi duvara bastırdığında kollarım yanlarımda kıpırtısız hâlde kaldı.

"Kız kardeşimle mi *yattın*?" Kelimeler sıktığı dişlerinin arasından döküldü.

Bu kadar kızgın görünmesinden, dudaklarındaki tiksintiden ve yanaklarının kızarmasından nefret ediyordum. Kız

kardeşini sevmeme rağmen Santiago'ya acı çektirmekten de nefret ediyordum.

"Takım kaynaşması gibisi yoktur." Babamın sesinden keyif akıyordu.

Onun bundan ne kadar zevk aldığını anlamak için Santi'nin omzunun üzerinden babama bakmama gerek yoktu. Dürtülerini tatmin etmek için ömür boyu yetecek kadar drama varken neden Viagra kullansındı ki?

"Nasıl yapabildin? Her zamanki pislik tavırların yerine ona iyi davranacağını umarak onu yarışlara yanımda getirdim ve şu olanlara bak? Onunla bir hiçmiş gibi yatıp sonra da bana yalan söylemesine neden oluyorsun. Bu nasıl sapkınlık böyle? Boktan bir aileden geldiğin için mi aileleri mahvetmeye çalışıyorsun?"

Maya inleyerek Santi'nin omzunu çekiştirdi. "Kes şunu, Santi. Yalan söylemem onun suçu değildi. Sana söylemek istemeyen bendim, o değil. Bırak onu."

Santi kımıldamadı. Bana dik dik bakmaya devam etti, tulumumu kavrayan parmakları bana vurmak için seğiriyordu. Bu bakışı babamdan hatırlıyordum. Ama artık büyümüştüm, bunu kaldırabilirdim.

"Seni böyle alt etmek varken neden pistte uğraşsın ki?" Babam, Maya'yla aramdaki özel ilişkiyi çarpıtarak takım arkadaşıma farklı bir hikâye satmaya çalışıyordu.

Santi yumruklarını iyice sıktı. Bir yumruk atmasını ya da beni bu ıstıraptan kurtaracak herhangi bir şey yapmasını bekledim. Maya'nın bu kadar üzülmesinden nefret ediyordum. Bizi izleyen gözleri kızarıp şişmiş, beti benzi atmıştı.

"Onunla gönül eğlendirmiyordum. Onu seviyorum. Sen ya da bir başkası ne derse desin, bizi ayırmak için ne yaparsan yap, onu her şeye rağmen sevmeye devam edeceğim. Seninle oynamak için Maya'yla birlikte olacağımı düşünmen bile çok

aşağılıkça. O benim geleceğim. Boktan bir kupa için onunla böyle oynamam, hele hele şampiyonluk için hiç yapmam. Onunla her şeyi doğru sıralamada yapmak istiyorum. *Bundan* sonraki her şeyi."

Maya derin bir nefes aldı, bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Her ne kadar öfkeli Santi beni duvara yapıştırmış, yüzüme vurmasına saniyeler kalmış olsa da Maya'ya gülümsedim.

"Sen bir pisliksin. Sana güvenmiştim. Ve *sen*" –beni bırakmadan omzunun üzerinden ilk kez Maya'ya baktı– "beni hayal kırıklığına uğrattın." Bu dört kelime Maya'yı mahvetti, gözlerinden taze yaşlar süzülmeye başladı.

"Acısını ondan çıkarma. *Lütfen*," diye mırıldandım, "beni suçla." Maya'nın kalbini parçalamasını önleyecekse yalvarmak umurumda bile değildi.

Hayatımın en dürüst ânıydı.

"Cidden, bütün bu dram aptal bir sürtük için mi?"

Santi beni bıraktı. Refleksleri beni ürküttü, önce kırmızı bir bulanıklığa dönüştü ardından da tenin tenle buluşma sesi duvarlarda yankılandı. Her şey bir saniye içinde olup bitmişti. Babam yüzünü tutuyor, Santiago öfkeyle başında dikiliyordu. Bunca yıldır babama hiç vurmamıştım ama nihayet biri çıkıp içimden geçeni yapmıştı.

"Sen pisliğin tekisin. Kimse kız kardeşim hakkında böyle konuşamaz. *Asla.* Eskiden ne olduğun umurumda bile değil ama şu anda ne kadar acınası olduğunu görebiliyorum. Sana şunu söyleyeyim, hiç de abartıldığı gibi biri değilsin."

Maya ikimize bakarken ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Santi'nin vücudu titriyor, kendini kontrol edemiyordu. "Maya, gidelim." Bir çocuk gibi Maya'nın elini tuttu.

Korku kanıma karışırken kalbim sıkıştı. Maya, yetersiz ve henüz yerine getirilmemiş vaatlerle dolu bu ilişki için abisini

kızdırmaya değmeyeceğini düşünür de beni terk ederse bununla nasıl başa çıkardım bilmiyordum.

Ama yerinden kıpırdamadı.

"Hayır."

O kısacık, basit kelime içimin umutla dolmasına yetti.

37

MAYA

Bundan böyle yalan yoktu, sırlar yoktu, insanların bana ne yapacağımı ya da hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemelerine de kesinlikle izin vermeyecektim.

Abimin bakışları alev saçıyordu. Ağzını açtığı anda parmağımı kaldırarak onu susturdum, cesaretimi kaybetmeden söyleyeceklerimi söylemem gerekiyordu.

"Santi, sana yalan söylediğim ve Noah'yla ilişkimi senden sakladığım için özür dilerim. Ben onu... ben onu seviyorum. Ve artık sanki utanılacak bir şeymiş gibi bunu saklamak istemiyorum çünkü kesinlikle değil. Benim büyümem, senin de büyümeme izin vermen lazım. Hata yapmama da. Bunun bir hata olduğunu düşündüğümden değil ama ne olursa olsun, hayatımı seni, annemle babamı, hatta kendimi hayal kırıklığına uğratacağım korkusuyla yaşayamam. Seni seviyorum ama ilişkime bir şans vermem, senin de bunu kabul etmen lazım."

Sözcükler ağzımdan Noah'ya duyduğum aşk gibi gümbür gümbür, filtresiz çıkmıştı. Santi bana inanamayan gözlerle bakıyordu.

Derken beni şaşkınlığa uğrattı. Kollarını omuzlarıma dolayıp bana sımsıkı sarılarak kulağıma fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum. Ama aynı zamanda acayip sinirliyim. Sırrını yerdeki ahmaktan öğrenmek, takım arkadaşımın sınırı aştığını bilmek... kesinlikle kolay kolay sindirebileceğim şeyler değil. Ama senin adına mutlu olmak istiyorum çünkü sen bu dünyadaki her şeyin en güzeline layıksın." Beni bıraktı.

Süitin ışıkları altında gözleri parlıyordu. "Bir daha sakın bana yalan söyleme. Sana gelince," –parmağını Noah'ya salladı– "kardeşimin kıymetini bilsen iyi edersin. Onu ağlatırsan yemin ederim seni o işe yaramaz babanın aletinden çıkıp da annenin yumurtalıklarına tutunduğun âna pişman ederim." Geldiği yere, yani cehennemin dibine geri çekilmemiş olan Nicholas Slade'e ters ters baktıktan sonra gitti.

Artık içimi kemiren, yolumuza taş koyan sırlardan kurtulmuştuk. Nefesim titreyerek derin bir oh çektim, artık ciğerlerime temiz hava doldurabiliyordum.

Noah'nın babası, gözlerindeki sinsi bakışlar hariç her zamanki kabadayılığından yoksun hâlde yerden kalktı.

Noah hareketlenerek ikimizin arasına girdi. "Artık Bandini takımında yerin yok. Bir daha gelirsen buraya girmeni yasaklatırım. Bitti artık. Beni arama, bana mesaj atma, hele hele Maya'yla ya da ailesiyle hiç konuşma. Git sefil hayatını başka yerde yaşa. Bitti. *Bitti.*" Babasının gözlerine bakarken Noah'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne öfke ne sevgi ne de üzüntü. Tamamen ifadesizdi.

Beni elimden tutup çekti. Arkama bakmaksızın yalanlara ve Noah'nın geçmişine sırtımı döndüm. Noah'ya baktığımda saatler sonra ilk defa gülümsedim.

Yaptığı kazanın ardından Noah'yla vakit geçirmek istesem de abimle baş başa konuşmam gerekiyordu. Yalanlarımın Santi'yi belli ettiğinden daha çok yaraladığını biliyordum çünkü onun pamuk gibi bir kalbi vardı.

İkimize yemek aldım, zira onun o pamuk kalbine giden yol midesinden geçiyordu. Bizim odaya vardığımda yüzüme bakmadan poşeti elimden aldı. Büyük yemek masasına oturup kendi yemek kutusu yerine benimkini açtı. İçindekilere baktıktan sonra karşısındaki boş sandalyeye doğru itti.

Kızarmış pilavı kaşık kaşık mideye indirirken gözlerini yemeğinden hiç ayırmıyordu. Karşısına oturup plastik ambalaja sarılı çatal kaşıkla oynadım.

"Santi, gerçeği senden sakladığım için çok özür dilerim. Abu Dabi yarışından sonra söyleyecektim, öncesinde keyfini kaçırmak istemedim. Biliyorsun, Noah'yla kötü bir geçmişiniz var. Ama sana yalan söylemekten nefret ettim ve bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

Öylece suratıma baktı. Plastik kaşığını köpük tabağa sürte sürte yemeğini yemeye devam etti. Sessizliğini ve öfkesini hak ediyordum.

"Rio'ya erken gitmemin sebebi Noah'nın bir gezi planlamış olmasıydı, Sophie'yle birlikte değildim. Onu birçok kez mazeret olarak kullandım ve bunun için de özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

Birkaç derin nefes aldı. "Birbirimize her zaman her şeyi anlattık. Bana yalan söylemenden nefret ediyorum... ama anlıyorum. Tek istediğim mutlu olman, bu yüzden olanları sineye çekebilirim." Suyundan büyük bir yudum aldı. "Ama Noah'yı bir şartla erkek arkadaşın olarak kabul ederim."

Ne diyeceğini merak ederek nefesimi tuttum. Her zamanki Santi'liğini yaparak kaşığını bırakmadan önce yemeğinden birkaç lokma daha alıp beni huzursuzluk içinde bekletti.

"Bir gün ayrılırsanız yine de yarışlara geleceksin. Yok onunla karşılaşmak tuhaf olur, yok Noah kalbimi kırdı gibi saçmalıklar duymayacağım. Madem yetişkin bir kadın gibi davranmak istiyorsun o zaman aranız bozulduğunda sonuçlarına katlanmayı da bileceksin." Cevabımı beklerken kirli sakalını ovuşturdu.

Bu şartları kabul edebilirdim. Noah, ilişkimizin yürüyeceğinden adı gibi emindi.

"Anlaştık."

38

NOAH

Abu Dabi galası âdeta israfın ve zenginliğin zirvesiydi, ben sponsorlarla sohbet ederken tepemde kristal avizeler parlıyordu. Herkes son yarışı konuşmak istiyordu. Kimin birinci bitireceğini. Egzoz dumanına mı boğulacağımı yoksa galip mi geleceğimi. Bu ardı arkası kesilmez sorular yüzünden başım zonklarken Maya'yla kaçabilmeyi diledim çünkü şu durumda dışarıdan yemek söyleyip film izlemek kulağa harika geliyordu.

Maya Sophie'yle meşguldü, ben ağır ağır viski yudumlarken o şampanyayla kafayı buluyordu.

Onunla vakit geçirme hevesiyle bir sponsorla olan sohbetimi noktalamıştım ki takım direktörü beni kenara çekti. Takım elbise giymiş, kırlaşmaya başlayan saçlarını geriye doğru taramıştı, suratı asıktı. Pek de hoş bir selamlaşma sayılmazdı.

"Noah, peşimden gel. Sana bir şey göstereceğim." Bakışları itiraz etmememi söylüyordu.

İsteği üzerine kaşlarım çatıldı. Peşinden balo salonundan çıkıp boş bir odaya girdiğimde merakım arttı. Maya'yla buraya benzer bir salonda yaşadıklarımızı hatırlayınca dudaklarım

yukarı kıvrıldı. Fakat karşımda öbür Alatorre kardeşi bulunca mutluluğumun yerini şaşkınlık aldı. Son bir haftadır Santi benimle yan yana gelmemek için akla karayı seçmişti. Elimi gür saçlarımın arasından geçirme dürtüme yumruklarımı sıkarak engel oldum.

"Pekâlâ. İkinizin son zamanlardaki durumu canımı sıkıyor. Hayranlar fark etmiş, ekip sorup duruyor ve ben kesinlikle bu saçmalıkla uğraşmak istemiyorum. Derdiniz neyse hemen şimdi çözün. Takımımda daha fazla tatsızlık istemiyorum, özellikle de son yarış kapıdayken. Başıma dert arasaydım McCoy için çalışırdım. Santi, bir yumruk atmana izin veriyorum. Şöyle esaslı bir yumruk olsun çünkü herkes Noah'nın ukalanın teki olduğunu biliyor."

Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. James, Santi'nin bana vurmasına izin mi veriyordu? *Ne oluyor anasını satayım?*

Santi de benim kadar şaşkındı, derin derin düşünüyormuş gibi kaşları bir araya gelmişti. Onu daha fazla kızdırmayacağını bilseydim gülerdim.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." İspanyol aksanıyla kelimeleri uzata uzata konuşmuştu.

Ama çenesinin seğirmesi öyle demiyordu. Santi'ye terapistimin numarasını vermeliydim, duygusal ifadeleri yansıtma konusunda işine yarayabilirdi.

"Ah, kes zırvalamayı. Adam senden gizli kız kardeşinle yattı. Şimdi onunla çıkıyor, hatta onu *seviyor*, üstelik bütün bunları seninle yarışırken yaptı. Tabii ki diyecek sözün vardır. İster konuş ister onu döv. Ama şu gerginliği bitirin artık." James ayakkabısını birkaç kez yere vurdu.

Kesinlikle geri adım atmıyor, takımımızın direktörü olarak bizden saygı bekleyerek dimdik duruyordu. *Şimdi ağlayacağım.*

"Peki, tamam. Noah, bana saygısızlık etmen ve arkamdan iş çevirmen beni çok kızdırdı. Kadınlar konusunda berbat bir sicilin var ve kız kardeşimin uzun listendeki bir başka madde

olmasını istemiyorum. Sen sıkılana kadar vakit geçireceğin biri olmasını istemiyorum. Onun *kardeşim* olduğundan bahsetmiyorum bile." Santi kollarını kavuşturdu, geçmişime dair korkuları ve hoşnutsuzluğu üçüncü bir takım arkadaşı misali yanı başımızdaydı.

"Sakladığım için üzgünüm ama ilişkimiz için üzgün değilim. Maya'nın üzgün olmasını da bekleme. Bu sorunu aşmamızı istiyorum çünkü onu seviyorum, onunla birlikte olmak istiyordum. *Sonsuza kadar.* Boktan geçmişim ve kararlarım için bir şey yapamam ama geleceğimi yönetebilirim. Benim geleceğim de Maya."

İtirafım aramızda asılı kaldı, surat asmayı kesecekse her şeyi anlatmaya razıydım.

Üzerime yürümeye başladı, sıktığı yumrukları uyarı niteliğindeydi. *Hassiktir.* Gözleri ateş saçıyordu. Dayak yemeye hazır hâlde öylece dikildim, bu gerginliğe bir son vermek için her şeyi yapardım.

"Kendimi iyi hissetmek için sana vurmama gerek yok. Kardeşimi senin o güzel yüzünü bozamayacak kadar çok seviyorum." Elini uzattı, ben de tuttum. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı. Bana erkeklik taslamasına izin verdim, bir sidik yarışına daha girmeye niyetim yoktu. Onu piste saklayacaktım.

"Sorunu yetişkin adamlar gibi çözdüğünüz için ikinizle de gurur duyuyorum. Şimdi yıkılın karşımdan. Bundan böyle tek bir olay daha istemiyorum. Tanrı biliyor ya, iki oğlan istemedim ben. Kızımla zar zor başa çıkabiliyorum." James'in sesinde hafif bir gurur vardı. Ona baktığımızda sırıttığını gördük.

Santi'yle beraber odadan çıktım, Brezilya'dan beri peşimizi bırakmayan gerginlik artık yakamızdan düşmüştü.

Santi elini omzuma attı. "Gidip sezonun bitişine ve yeni başlangıçlara kadeh kaldıralım mı?"

"Bir yıldır senden duyduğum en iyi şey."

39

MAYA

"Bilin diye söylüyorum, size bakarken iki kere içime içime kustum." Abim antrenman turundan sonra yanımıza geldi. Pit ekibi öğle arasına çıkmıştı, yani garajda baş başaydık, video çekmek için bundan harika zaman olamazdı.

Gülümsedim. "Kıyamam, ihtiyacın olduğunda en yakındaki çöp kutusunu kullanmaktan çekinme lütfen."

"Kız arkadaşımı rahatsız etmeyi kes, Santiago." Noah konuşmamıza katıldı. Popoma pat pat vurduktan sonra elini arka cebime sokarak kendini beğenmiş varlığını gösterdi. Gerçi hınzır sırıtışlarının ve müstehcen sözlerinin faydasını gördüğümden bu hâllerinden nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Abim inledi. "Gözlerimin önünde poposuna vuran sensin. Canına mı susadın?"

Ben utançtan kızarırken Noah güldü. Ona bin kere Santi'yle uğraşmamasını söylememe rağmen abimin damarına basmaya bayılıyordu. Ama neyse ki şu anda ikisi de gülüyordu.

"Birbirimize duyduğumuz tutkulu aşka engel olamıyorum," dedi Noah, dramatik biçimde elini kalbine bastırarak. *Güzel pislik.*

Santiago öğürdü. "Brezilya'da taşaklarını mı kaybettin? Öyleyse Şampiyona'yı kazanma şansım bayağı bir artar da."

Noah başını geriye atarak güldü. "Galiba onları Maya bu–"

Parmak uçlarımın üzerinde yükselerek elimle ağzını kapadım. "Olmaz. Kesinlikle olmaz. Müstehcen şakalar sonsuza kadar yasak."

Noah avucumu yalayıp bana göz kırptı. Hemen elimi çektim, onun yanında kendime güvenmiyordum çünkü ağzını her iki anlamda da kullanmayı çok iyi biliyordu.

"Cidden, siz ikiniz daha mahrem bir yerde oynaşsanız olmaz mı? Tercihen pit garajından uzakta, seni kardeşimi lastik yığınına yaslarken görmek zorunda kalmayacağım bir yerde?"

Santi dün aklımızı başımızdan almıştı. Üst üste yığılı lastikler domino taşları misali devrilerek bütün bakışları üçümüzün üzerinde toplamıştı. O gösteriden sonra bütün gün utanç içinde gezmiştim.

"O konuda dersimizi aldık." Noah sırıtmamak için kendini zor tutarak başını salladı.

Onun aksine ben kahkaha attım, koca koca lastiklerin altında sinirden kuduran Santi'nin görüntüsü zihnimde canlanmıştı.

"Özür dilerim. Kendimize çekidüzen vereceğiz. Yani bundan sonra garajda işi pişirmek yok." Noah'ya imalı imalı baktım.

"Bizim yaptığımız şeylerin işi pişirmekle alakası yok." Kaşlarını oynattı.

Abim bıkkınlıkla yüzünü ovuşturdu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama suratsız Noah'yı aşko kuşko Noah'ya tercih ederim. O adam yarışın olduğu hafta sonu bulduğu her fırsatta dilini kardeşimin gırtlağına sokmaktansa kendi içine kapanırdı."

Hepimiz Noah'yı sevdiğini biliyorduk. Her zamankinden daha yakınlardı, öyle ki bu hafta her akşam üçümüz birlikte yemek yemiştik. Hatta ben Liam'la röportaj yapmaya gittiğimde birlikte takılmışlardı. Otele döndüğümde onları video oyunu oynarken bulmuştum, bir F1 simülasyonunda kozlarını

paylaşıyorlardı. İkisinin arasına oturup bütün gece yüzümde kocaman bir gülümsemeyle televizyon izlemiştim.

Hayatımın iki erkeğini sırt sırta oturttum.

"Pekâlâ. Devam ediyoruz." Kameramın kaydet tuşuna bastım. "Merhaba millet. F1 sezonundaki son vlog kaydıma hoş geldiniz. Şu anda Abu Dabi'deyiz, Santi'yle Noah az önce son antrenman turunu tamamladılar. Son yarışa yalnızca iki gün kalmışken Bandini'nin boş vaktinden yararlanayım dedim. Bugün iki favori Bandini çocuğumuzla Yeni Evli Oyunu'nu oynayacağız. Oyun şu şekilde ilerliyor: Noah ve Santiago'nun ikişer kartı var. Mavi kart Noah, kırmızı kart Santi anlamına geliyor. Her ikisi de bir cevapta hemfikir olduğunda takım bir puan kazanıyor. Birlikte geçirdikleri on ayın ardından bakalım bu ikili birbirini ne kadar iyi tanımış. Amaç takım olarak kazanmak, bu yüzden cevaplarınızı dikkatle düşünün. Üç yanlışta oyun biter ve böylece Jax'le Liam'ın en iyi takım arkadaşları olduğunu tüm dünyaya kanıtlamış olursunuz." O ikisi otuz puan alarak beklentilerimi aşmışlardı. Santi'yle Noah'nın on puanı geçeceğinden şüpheliydim.

Kadrajın dışında kalmayı tercih ederek kameranın yanına oturdum.

"Pekâlâ, ilk soru geliyor. Hanginiz daha az aşırı hız cezası aldı?"

Kırmızı kartlar havaya kalktı. Noah'yla Santiago arkalarını dönüp birbirlerine baktıklarında doğru cevabı verdikleri için gülümsediler.

"Amerikan polisleri sizi her fırsatta kenara çeker." Noah gözlerini devirdi.

Abim kameraya baktı. "Çünkü sadece amatörler yakalanır."

Devam ettim çünkü bu hızla asla bitiremezdik.

"Hanginizin poposu daha büyük?"

Abim kırmızı kartı kaldırırken Noah mavi kartı kaldırdı.

"Ah, aynı fikirde değilsiniz. Çarpı aldınız." Sorunun üstüne çarpı koydum.

Noah iç geçirdi. "Hadi ama, Santiago. Senin kıçın benim kotumu hayatta dolduramaz."

Abim ayağa kalkıp kameraya poposunu gösterdi. Noah karşılaştırmak için ayağa kalkarken ben kendi kendime gülüyordum, ikisi de bir sonuca varamadılar. Belli ki aralarındaki bağ yeni bir seviyeye ulaşmıştı çünkü bana fikrimi sordular ama ben başımı iki yana salladım. Bu tartışmaya girmeyecektim.

"Hanginiz alkole daha dayanıklı?"

Kırmızı kartları havada salladılar.

"Biradan şaşma. Kimse seni bir daha pite en yakın çöp tenekesinin başına çöreklenmiş hâlde görmek istemiyor."

Üçümüz de güldük. İki gün önce abime babasıyla ilgili gerçeği itiraf ettiğimizden beri artık Noah'nın kötü kararları bizi huzursuz etmiyordu. Erkek arkadaşım, dünya yansa umursamıyormuş gibi davranan bu adam, abime sarılıp babasını yumrukladığı için teşekkür etmişti. Ciddi ciddi teşekkür etmişti. Hâlihazırda onu sevmeseydim o anda ona kalbimi verirdim.

"Hanginiz hastayken daha çekilmez oluyor?"

Kırmızı kartlar havaya kalktı. Abimin tam bir koca bebek olduğunu bilmesine sevindim çünkü geçen sefer ona bakarken yakalandığım norovirüs korkunç bir şeydi.

"Hanginiz daha inatçı?"

İki zıt renkli kart havada asılı durdu.

"Bir çarpı daha almanızın yanı sıra ikinizin de ne kadar inatçı olduğunu kanıtlamış oldunuz."

"Kız kardeşimden hoşlandığını anlaman sekiz ay sürdü biliyorsun, değil mi?" Abim iddiasını vurgulamak için mavi kartına fiske vurdu.

Noah kameraya sırıttı. "Beni düşman olarak değil de arkadaş olarak istediğini anlamanın on ay sürmesi kadar kötü değil."

Ah, siktir.

"Liam'la Jax'in oyununda hakeme ihtiyacım olmamıştı. Oyun demişken, ikiniz de kaybedeceksiniz çünkü hiçbir konuda anlaşamıyorsunuz."

"En azından ikimiz de seni ne kadar sevdiğimiz konusunda hemfikiriz," dedi abim anlamlı bir gülümsemeyle.

İkisi de bana bakarken göğsüm sıkıştı. Bir gün böyle anlaşabilecekleri, beni mutlu etmek için farklılıklarını bir kenara bırakabilecekleri hiç aklıma gelmezdi.

Toplam dokuz sayı alarak oyunu kaybettiler.

Ne yazık ki beni kimin daha çok önemsediğine karar veremediler. *Hayır, sadece şaka yapıyorum.* Kimin Dünya Şampiyonası'nı daha çok hak ettiği konusunda anlaşamadılar, Noah kırmızı kartı kaldırırken abim mavi kartı kaldırdı.

Evet, bu yaşandı. Jax'le Liam oyunu kazanmış olabilirlerdi ama bu ikisi birbirini kazanmıştı ki bu imkânsız gibi görünen bir görevdi. Markalar Şampiyonası kupasını onlar hak etmiyorsa kim hak ediyordu, bilmiyordum.

40

NOAH

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Neyse ki Maya on dakika önce odadan çıkmıştı çünkü ağzımdan saçılan küfürler sahiden de iğrençti.

Beni telefonu açmaya neyin ittiğini bilmiyordum. İçimde mayalanan duygular yüzünden mi yoksa mazoşist eğilimlerim olduğundan mı açmıştım, emin değildim. Parmağım camın üzerinde kaydı, başım kalp atışlarımın ritmiyle zonkluyordu.

"Anne. Senin için ne yapabilirim?"

Çiçekli bir duvar kâğıdı kadar duygusal zekâsı varken neden ona şirinlik yapacaktım ki? Çiçekli duvar kâğıdıyla duygusal zekâ arasında bağlantı kurmaya çalışıyorsanız yapmayın.

"Oğlum."

Tipik annem. Beni manipüle etmek için doğum belgemi kimin imzaladığını hatırlatmak gibi bir huyu vardı.

"Meşgulüm, birazdan sıralama turlarına gideceğim. Ne istiyorsun?"

"Konuşma tarzına dikkat edebilirsin, Noah." Sesi telefondan bir melodi gibi geliyordu. Cüzdanları ve güven fonları olan

erkeklere seslenen, kalplerini sökmeden önce onları cezbeden bir siren.

Diyecek söz bulamayınca homurdandım.

"Eh, Clarissa ve Jennifer'la Dubai'de takılıyorduk, yarışa gelelim diye düşündük. Bize bilet bulabilir misin? Tercihen daha iyi manzarası olan VIP bölümünden, piste yakın olan tribünden değil."

Yoksa Tanrı korusun, gerçekten de bitiş çizgisini görebilirdi. Kapalı VIP bölümleri ücretsiz şampanya ve Instagram filtreleriyle elde edilmiyordu.

Annem ne zaman bilet istese devreye beni sokardı. Her şey bir yana, hayır demeyi hiç düşünmemiştim çünkü evet demek kolaydı. Toksik aileme boyun eğmek kolaydı. Karşı koymamak, tekrar tekrar kullanılmak beni hasta etse bile babam gibi sorun yaratmak istemiyordum.

Ama babama yaptığım gibi anneme de son bir şans vermek istiyordum. Maya'yla takılmak beni affedici bir insan yapmıştı.

"Asistanıma mesaj atabilirim. Sen nasılsın?" diye sordum telefonu kulağıma tutarak, bileti kendim ayarlayacak değildim.

Annem *hıh*ladı. "Telefonda sürekli gevezelik eden adama mı?"

Ona gününün nasıl geçtiğini sormayı seven Steven'ı kastediyorsa evet, oydu.

"Evet, Bandini'de çalışmaya başladığımdan beri asistanımı değiştirmedim. Takımla yarışmaya başlamamın üzerinden yedi yıl geçtiğine inanabiliyor musun?" *Yatımda bir hafta sonuna bahse girerim ki hatamı fark etmeyecekti.*

"Hayır. Ama sezonun sona ermesi demek doğum günün yaklaşıyor demek. Bu yıl yirmi dokuzuncu yaşını nasıl kutlayacaksın?"

İçki içmemesine rağmen bütün hamileliğini baygın geçirdiğini söyleyebilirdim. Fakat şaşırtıcı biçimde doğduğum ayı hatırlıyordu, büyük olasılıkla babam "dölümü doğurduğun için

teşekkürler" hediyesi olarak banka hesabına yüklü miktarda para yatırdığı içindi.

"Aslında otuz bir olacağım. Ama bunca yıl sonra sayılar bulanıklaşıyor." *Buraya gerekli göz devirmeyi ekleyin.*

"Doğru. Benim hatam." Gülüşü uzun tırnaklarla kara tahtayı çizmeye benziyordu.

Bu görüşmenin her saniyesinden, telefonu kapamamak için içimde verdiğim savaştan nefret ettim. Ama kendime neden vazgeçmem gerektiğini göstermek istiyordum. Sevgileri koşullu olduğu için ailemle bana zarar veren bir ilişkiye geri dönemeyeceğimi. Terapide öğrendiğim bir şey varsa o da ağlamanın yüzümü şişirdiği gerçeğinin yanı sıra sevginin koşullara bağlı olmadığıydı. Eğerler, veler ya da amalar yoktu. Sevgi seni daha iyi bir insan yapmalıydı ama bunu olmak zorunda olduğun için değil, olmak istediğin için yapmalıydı. Maya ve kendim için en iyisi olmak istiyordum. Kendimi sevmeye ihtiyacım vardı, falan filan işte.

"Evet, senin hatan. Bu yıl yarışlara katılırken biriyle tanıştığımı biliyor muydun?"

"Ne hoş." Arka planda biriyle konuşarak oyalandı.

Ne hoş. Babamın Maya hakkındaki yorumlarından daha iyi olsa da biraz daha ilgili görünemez miydi?

"Clarissa yarış sonrası parti için VIP giriş kartları da ayarlayıp ayarlayamayacağını soruyor. Biz şahsen şampanya şirketininkini seviyoruz ama diğerlerine de karşı değiliz."

Görünüşe göre bir seferde üç kelimeden fazlasını üretebiliyordu. Ama sakız makinesi gibi sadece içine para koyduğunuzda çalışıyordu.

"Biliyor musun, bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

Her şeyi bitirmenin vakti gelmişti. Slade ailesindeki diğer her şey boka sarmışken neden bunu da yapmayacaktım ki?

İçini çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen, ben, eski sevgilin Nicholas... Her şey. İkinizin de istediğini düşündüğüm evlat olmaya çalışamam artık. Sadece işin düştüğünde benimle iletişime geçiyorsun. Ve şaşırtıcı bir şekilde tek kullanımlık hakkını yılın bu zamanına sakladın. Ama bilmiyorsan söyleyeyim, iki hafta önce kariyerimin en kötü kazasını yaptım. Peki sen beni kaç kez arayıp sordun? Hiç. Sezon boyunca beni kaç kez aradın? Yanlışlıkla aradığın zamanı saymazsak?"

Sessizliği beni daha da sinirlendirdi.

"Beni doğurduğun için, olmaya çalıştığın her şey için sana minnettarım. Ama artık bitti. Beni *ondan* korumalıydın. Bana ilk vurduğunda basıp gittin çünkü harçlığını tehlikeye atmak istemedin. Beni defalarca hayal kırıklığına uğrattın. O yüzden bırak da bu sefer sıra bende olsun. Sana bilet ayarlamayacağım. Ne şimdi. Ne gelecek yıl. Ne de bir başka sefer. Beni bir insan olarak tanımak için aramak istersen haber ver. Yoksa sana hayatta başarılar dilerim."

Telefon kulağımda, bir şey söylemesini umarak bekledim. Bir meseleyi kapamak tuhaf bir kavramdı. Herkes ne kadar rahatlatıcı bir his olduğundan bahseder ama kimse öncesinde yaşadığınız acıyı tarif etmezdi. Zor durumların üstesinden gelmek için gereken cesareti. İstediği için değil, mecbur olduğu için vazgeçmek gerektiğini bilmenin insanı ne kadar yıprattığını.

Hayatım boyunca ailemin sevgisi gibi ulaşılmaz bir ödülün peşinde koşmuştum. Yarış pistlerinde ve hayatta daha hızlı gitmeyi isteyerek son sürat yol almıştım ama artık yavaşlamak istiyordum. Benim için önemli olan, doğum günümü hatırlamak isteyen, hakkımda Google'da bulamayacakları beş gerçeği bilen insanlarla geçirdiğim anların tadını çıkarmak istiyordum.

Hattın diğer ucundan çevir sesi geldi.

Telefonumu sıkıca tutarken ciğerlerimi temiz havayla doldurdum. Bir kez olsun ona karşı kötü niyet beslemedim, aksine

onun için her şeyin en iyisini diledim. Bütün taşlar yerine oturuyordu. Terapistim, geleceğimi kucaklamak için geçmişimle yüzleşmem gerektiğini söylemişti. Görünüşe göre cehenneme gidip gelmiş, dönerken yolda kendime bir melek bulmuştum.

41

MAYA

"Dur bakalım doğru mu anlamışım? İki gün önce annemle babamı yarışa davet ettin, onlar da kabul ettiler, öyle mi?" Sözcükleri ağzımdan çıkarmakta zorlanıyordum.

Noah bu bomba haberi bana otel odamızda film izlerken vermişti. Annemlerin dün gece bizi ziyaret etmek için uçağa bindiklerini söylemişti, sanki bunu hep birlikte planlamışız gibi.

"Evet. İnanabiliyor musun? Aylarca uzak kaldıktan sonra çocuklarını görmek istemişler." Gözleri parlıyordu.

"Ama bunu neden yaptın ki?"

"Neden yapmayayım?" Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

Başımı yana yatırdım. "Soruya soruyla cevap verme."

"Peki öpücükle cevap verebilir miyim?"

Noah beni kucağına oturtunca kanepe ikimizin ağırlığı altında ezildi. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dillerimiz birbirini okşarken sırtım karıncalandı. Aramızdaki elektriklenme hiç azalmıyordu. Harekete geçmemiz için ellerimizin birbirine değmesi ya da dudaklarını benimkilere bastırması yetiyordu.

Öpüşmeyi kestim. "Bu kendini beğenmiş tavırlarının altında tanıdığım en iyi kalpli insan yatıyor."

"*Şşşt.* Sırrımızı kimseye açık etme."

Noah beni delicesine öpüp bana nasıl hissettiğini gösterirken âdeta zihnim boşaldı. Bu adamla ilgili her şeyi seviyordum. Aklımı başımdan almaya devam ediyor, her fırsatta beni şaşırtıyordu.

Dudakları dudaklarımdan boynuma indikten sonra polo tişörtümün derin V yakasını takip etti.

"Her ne kadar devam etmek istesem de bu akşam ailenle yemek yiyeceğiz."

"Geldiler mi?" Arkamda şehvet dolu bir Noah bırakarak ayağa fırladım.

"Acele etsek iyi olur, yemek yedide." Göz kamaştırıcı gülümsemesi gözlerine ulaşınca köşelerinde çizgiler belirdi.

Ciyaklayıp ona sarıldıktan sonra hazırlanmaya koştum. Neyse ki Noah banyonun kendi tarafında kaldı çünkü dikkatimi dağıtmak gibi bir huyu vardı.

"Onları buraya getirdiğine hâlâ inanamıyorum. Santi de düşünmüştü ama söylediğinde gelmek istemediler. Onları nasıl ikna ettin?"

"Taktiklerimi öğrenmeye mi çalışıyorsun?" Gözleri parlak ışıkların atlında parlıyordu.

Bir elimi havada salladım. "Ben uzun zaman önce senin yeteneklerinin kurbanı oldum. Neden şimdi benden çekiniyorsun?"

Kollarını göğsünde kavuşturup makyaj masasına yaslandı. "Onlardan bunu benim için yapmalarını istedim."

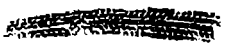
Yüzüm yaşadığım şaşkınlığı gösteriyor olmalıydı.

Noah iç geçirdi. "Onlara kendi ailemin gelmeyeceğini ve kim kazanırsa kazansın kız arkadaşımın ailesinin burada olmasının benim için çok anlamlı olacağını söyledim. Çünkü seni iki

haftalık bir tatile çıkarmadan önce onları tanımak istiyorum. Ama hepsinden önemlisi bu seni mutlu edecek, senin mutlu olman da beni mutlu edecek."

Vay canına. Tamam, bunu beklemiyordum.

Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Anlaşılan bugün dikkat dağıtıcı ben olacaktım çünkü Noah'nın samimiyeti ve nezaketi tüm ödülleri hak ediyordu.

Yemeğe sadece on dakika geç kaldık. Gecikmemizi bir başarı olarak sayıyordum çünkü banyodaki kaçamağımızdan sonra saçlarımı gören biri bana ümitsiz vaka derdi.

Santi çiftler arasında sap gibi kalıp surat asarken kös kös oturmak yerine sohbetin can damarı olmayı seçti.

"Maya'ya seyahatimizle ilgili bazı kurallar koyduğumda Noah'nın bir sorun olacağını hiç tahmin etmemiştim." Abim menüsünün sayfalarını çevirdi.

"İlk kural düşmanını asla küçümsememek değil mi?" Noah gülümsemesini bastırdı.

"Haklısın. Maya için fazla denyo olduğunu düşünmüştüm. O daha çok inek erkekleri tercih eder."

"Hiç de bile. Çıktığım bir inek söyle." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Noah küçük bir adayı dolduracak kadar kadınla yattığına göre bu konuşmayı kaldırabilirdi. Ben esas abimin sözlerine inanmıyordum.

"Mesela Xavier."

"Onun inek olduğunu nereden çıkardın?"

"Bilgisayarlarını güncellemeyi severdi," diye söze karıştı babam. *Harika, herkes Xavier'in inek olduğunu mu düşünüyordu?*

"Ayrıca annemle *Alacakaranlık Kuşağı*'nı izlemeyi de çok severdi. Reddit sayfalarında bu konuda nasıl paylaşımlar yaptığını falan anlatırdı." Santi sırıtarak Noah'ya vurdu.

Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım.

Annem bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Ne tatlı çocuktu, benimle İncil okumayı teklif ederdi."

Abim bana bir bakış attı. *Tamam, İncil okuma grubu biraz tuhaftı.*

Babam da eğlenceye katıldı çünkü neden olmasındı? "Felipe'yi unutma."

"Onun nesi vardı? Ben yokken birlikte *chisme*[8] mi yapıyordunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse o eşcinseldi." Abim hiç haberimin olmadığı bu aile sırrıyla beni şaşkına uğrattı.

Noah'nın şarabı genzine kaçtı. "Biriyle eşcinsel olduğunu bilmeden mi çıktın?"

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bunu yeni öğrendiğime göre tabii ki hayır."

"Kusura bakmayın. Noah kaçıp kurtulmak isterse diye Maya'nın iki kirli çamaşırını ortaya dökmek zorundaydık." Santi şarabından bir yudum aldı.

Annem söze karışarak Santi'nin oyununa son verdi. "Noah hiçbir yere kaçmaz. Barselona'dan beri Maya'dan hoşlanıyor."

Noah ve ben fal taşı gibi açılmış gözlerle anneme baktık.

"Ah, bana öyle bakmayın. Kızıma bakışların tıpkı kocamın bana bakışları gibiydi. Siz ikiniz bunu birbirinize itiraf edemeyecek kadar inatçıydınız sadece."

Babam sessizce homurdandı.

"Ne dedin, *mi amor*[9]*?*" Annem babama gülümsedi.

---

8 (İsp.) Dedikodu. *–ç.n.*

9 (İsp.) Aşkım. *–ç.n.*

Babam Noah'ya dik dik baktı. "Kızımın kalbini kırarsa onu her şeyden çok sevdiği o arabayla ezerim."

"*Eskiden* her şeyden çok seviyordum."

Noah'nın gülümsemesini zihnime kazıdım.

42

MAYA

Noah geçirdiği büyük kazaya rağmen son yarışına hazırlanıyor, ekip garajda çalışırken onlarla gülümseyip şakalaşıyordu. Acayip havalıydı. İyi bir sıralama turunun ardından üçüncü sıraya yerleşmişti.

Pit teknisyenleri ve mühendisler takımın bel kemiği gibi çalışarak Noah'nın önceki kazasından kalan hasarları onarmışlardı, araç yepyeni görünüyordu ve üzerinde tek bir çizik bile yoktu. Noah parmaklarıyla kırmızı kaportayı okşarken ekibe teşekkür etti.

Santi'nin son yarışında onunla takılırken aklıma olabilecek en kötü şeyler geldi. Parmaklarımı önümde kenetledim, spor ayakkabılarım beton zeminde ileri geri sallanıyordu. Abu Dabi. Son yarış ve Noah'yla abim arasındaki meşhur kazaya ev sahipliği yapan yer. Bandini ve McCoy şampiyonluğa bu kadar yaklaşmışken her şey bu yarışa bağlıydı.

Noah mühendislerle konuşurken titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. Ona gergin olup olmadığını sorduğumda

umursamıyormuş gibi davrandı. Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra ekiple birlikte piste doğru yola koyuldu.

Abim şans getirmesi için bana sarıldı.

"Bu sefer erkek arkadaşıma çarpmamaya çalış," diye göğsüne doğru mırıldandım.

"Liam'ı bayıltmayı planlıyordum. Daha mantıklı bir tercih gibi geldi çünkü o adam hiç kin tutamıyor."

Gülmekten vücutlarımız titredi. Ayrıldık, Santi arabasına bindi ve ekip onu götürürken bana el salladı.

Kalabalığın arasında kaybolmak yerine yakın olmayı tercih ederek pit kenarında takıldım. Noah annemle babama VIP biletler ayırtmıştı, böylece yarışı gerçek hayranlar gibi izleyebileceklerdi. Annemle babamın ona takdir dolu bakışları karşısında göğsüm kabarmıştı, ikisi de takımını destekleyen birilerinin olmasının Noah için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Sevgi ve şefkat görmeden büyümüş bir adam olan Noah, ailemin onu kabul etmesini her şeyden çok arzuluyordu.

Yarış arabaları pistte hızla ilerlerken heyecanım katlandı. Noah'nın aracı, motor sesi duvarlarda yankılanan kırmızı bir bulanıklık hâlinde süratle önümden geçti. McCoy araçları hemen arkasında ilerliyor, ses ve hava girdabı yaratıyorlardı.

Noah Dünya Şampiyonluğu'nu hak ediyordu ve dürüst olmak gerekirse bu endişelerin üstesinden gelmemize yardımcı olacağını umarak kazanmasını istiyordum.

Üzgünüm, Santi. Erkek arkadaşıma da sadığım.

Turlar boyunca birkaç araba kaza yaptı. Albrecht pilotlarından birinin bu sezon hiç şansı yoktu, üçüncü turdan sonra arabası hurdaya çıktı.

Arabalar pistte tur atmaya devam ediyordu. Spor spikerleri Noah'nın Brezilya'daki trajik kazasından sonra hızla iyileştiğinden, bu yarışta olmasının kazanma isteğinin kanıtı olduğundan bahsediyorlardı. İlk birkaç tur boyunca kalbim göğsümde hızla

çarpmaya devam etti. Henüz hıçkırık tutmamıştı. Noah ilk on turu sorunsuz atlattığında ilk düzgün nefesimi aldım.

Arabalar hızla ilerlemeye devam ediyor, pilotlar turları iki dakikadan kısa sürede tamamlıyordu. Yarış sıralamaları birbirine yakındı, Bandini McCoy'un birkaç saniye gerisindeydi, Santi Noah'ın arkasındaydı ve Liam da liderdi. Noah lastik değiştirmek için pite girerken motoru kükrüyordu. Bu sezonki son pit molasıydı bu. Yeniden piste çıkarak kaybettiği zamanı telafi edercesine gazı kökledi.

Noah kırk dördüncü turunu tamamlarken kış tatiliyle arasında sadece on bir tur kalmıştı. Liam'ın arkasındaki arabası onu ikinci sıraya yerleştiriyordu. İkincilik pozisyonunda kalırsa Dünya Şampiyonluğu'nu kazanamazdı.

Derken arabası sarsıldı, bu hareket alışılmadıktı. Sanki tereddüt ediyordu. Noah yarış havasında değildi, sanki sollama konusundaki ününü şu an piste yansıtamıyordu.

"Maya, buraya gelmen gerek." Sophie'nin babası beni eliyle yanına çağırdı.

Noah'yla iletişim kurmasını sağlayan kulaklığı bana uzattığında şaşkınlığımı gizleyemedim. Sophie'nin babası ses kapama düğmesine bastı, şakağını ovuşturarak derin bir nefes aldı. Koyu yeşil gözlerini benimkilere dikti.

"Noah seninle konuşmak istiyor. Sinirleri gerilmiş ve senin onu sakinleştirebileceğini düşünüyor. Ona yardım et. Şampiyona'daki yeri senin onunla iletişimine bağlı. Bunu atlatamazsa bir daha asla yarışamayabilir çünkü böyle korkular bir kariyeri mahveder."

Hiç baskı hissetmedim gerçekten. Ama üzerinde duracak bir saniyem bile yoktu. Kulaklığı aldım, mikrofonu yerleştirdim ve sesi açtım.

"Merhaba, ben Maya. Anlaşıldı mı?" Noah'yla internette izlediğimiz takım telsizi videolarını taklit etmeye çalışıyordum.

Noah'nın gülüşü kulaklığı doldurdu. "Merhaba, ben Noah. Anlaşıldı."

"Berbat bir iş çıkaracağım ama dur bakalım. Arkanda oldukça hızlı giden kırmızı bir araba var. Önünde de son derece hızlı giden bir araba var. Yaklaşık üç tık ötede."

"Harika gidiyorsun. Böyle devam et. Üç tıkın ne anlama geldiğinden emin değilim gerçi..."

Mikrofona güldüm. Spor spikerlerinin konuşmamızı dinleyip yorumlaması için sabırsızlanıyordum.

Ekipten uzaklaşmak isteyerek pit alanına bakan bariyerlere doğru yürüdüm. Tepemizde asılı bir televizyonda pistin tepeden görüntüsü yayımlanıyordu. Uzaktan araba sesleri geliyordu. İşe yaramaz ışıklar bilgisayar ekranında yanıp sönerek kafamı iyice karıştırıyordu.

"Hımm, arabasında yirmi sekiz numara olan harika bir pilot var. Ama önündeki pilotu sollamıyor. Neden?"

Noah bir tur daha attı. Kendini tutuyor, yarışı kazanacak kadar agresif davranmıyordu.

"Bana bu harika pilottan biraz daha bahsetsene. Onu görüp görmediğimi bilmiyorum." Sesi gergindi.

Yarışın ortasında paniklediğini düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Noah Slade'in efsane olduğunu söylüyorlar. Rekor kırmayı seviyormuş, yarış pistinde de yatak odasında da. Ona karşı dikkatli olmalısın."

Boğuk bir kahkaha attı.

"Bu berbat bir takım telsizi videosu olacak. YouTube'a düşeceğim, *perdóname Mami y Papi*[10]. Bunu görmezden gelin."

Noah döndükten sonra hızlandı. *Güzel.*

"Neyse, lütfen dikkatimi dağıtmayı bırak. Şu baştan çıkarıcı kahkahalarını atmayı da. Bu adamın, kızın kanalını büyütmesine yardım etmeyi kabul ettiğini biliyor muydun?

10 (İsp.) Anne baba, beni affedin. –*ç.n.*

Kızın bir milyondan fazla aboneye ulaşmasının sebeplerinden biri o olabilir. Ama adamın kızdan kurtulamayacağını bildiğini sanmıyorum. O kızdan kurtuluşu yok. Markayı tanıtmak için daha fazla kamera arkası çekimi yapmasını istediklerinden gelecek yıl yarışlara gelmek üzere ekiple bir sözleşme imzaladı bile. Çetrefilli iş."

Sesi şaşkınlığını belli ediyordu. "Bana söylememiştin. Tebrikler, Maya. Seninle gurur duyuyorum; bunu yapabileceğini biliyordum. Bandini sosyal medyasını sen yöneteceğin için çok şanslı."

"*Şşşt.* Bu hikâye benimle ilgili değil." Devam etmeden önce yaptığı hataya güldüm. "İnanılmaz. Yirmi sekiz numaranın daha hızlı sürmek istememesine kızın ne kadar şaşırdığını düşün. Daha fazla risk almak istememesine. İlişkileri için bir risk aldı ve her şey yolunda gitti. Acaba bugün de aynı şeyi yapabilir mi?" Hayranların videomuza ne kadar klişe konuştuğuma dair yorum yapacaklarını hayal edebiliyordum. *Aman, bunun için yorgun düşüne kadar ağlayacak değilim. En azından o şekilde.*

Noah'nın derin nefes alışları ve vites değişimleri telsizde çınladı. Motorun gürültüsü beni heyecanlandırdı. Arabası hızlanıyor, Liam'ınkine yaklaşıyordu, McCoy ile Bandini arasındaki farkı kapatıyordu.

"Kızın adama eziklerle çıkmadığını söylediğine eminim. Ama çok da emin olamam çünkü kıza sormadım. Ama F1 hayranlarından her şey beklenir, onlar için adam podyuma çıkamayınca oyun bitiyor. Galiba kızların kupalara ve yarış kıyafetlerine ilgisi var ama ikisini birden istiyorlar."

Noah mikrofona güldü. Liam'ı geçmesine sadece birkaç tur kala Şampiyonluk Noah'nın parmaklarının arasından kayıp gitmeye başlıyordu.

"Ama bu bir yalan. Çünkü kız adamı seviyor. 'Sonsuza dek ve daima' türünde bir aşk bu. 'Çocuklar dışarıda oynarken

anne baba üst katta hızlıca sevişir' türünde bir aşk. Bu türü hiç duydun mu?"

Noah sessiz kalırken ritmik nefes alıp verişi ve motorun uğultusu devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"İnanılmaz bir şey. Böyle bir aşkı hayal edebiliyor musun? Ben edebiliyorum çünkü yaşıyorum. Hikâye 'sonsuza dek mutlu yaşadılar'la bitmiyor, bununla başlıyor. Çünkü hikâyelerini bitirmek için önlerinde uzun bir gelecek var. İnanılmaz, değil mi?"

Noah bir virajda hızlandı, arabasını sınıra kadar zorlarken arka kanadından kıvılcımlar çıkıyordu. Son virajlardan birinde Liam'ı geçti.

"Harikaydın, bebeğim! İnanılmazdı. Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Maya?" Sesi hışırtılı geliyordu.

"Efendim?"

"Konuşmaya devam et. Sesini duymaya bayılıyorum."

Memnuniyetle.

43

NOAH

Amerikan bayrağını havaya kaldırdım. *Lanet olası. Dünya. Şampiyonluğu.*

Yarışın sonunda bana yardım ettiği için Maya'ya ne kadar teşekkür etsem azdı. Direksiyon başında neredeyse kendimi kaybediyordum, o telsizi açana kadar vücudum kontrolsüz titremelerin esiri olmuştu. Ama sesi ve sözleri sınırlarımı zorlamamı sağlayıp bana cesaret vermişti.

Kalabalık enerji ve heyecanla çılgınlar gibi zıplıyordu. Maya'yı önüne ip çekili VIP bölümünden çağırdım. Güvenlik görevlileri sırıtarak ve başlarını sallayarak onu içeri aldıklarında podyumun basamaklarını koşarak çıkıp kollarıma atladı. Öpücükle mühürlenen bu merhabanın dünyada kesinlikle eşi benzeri yoktu. O kıkırdarken ben onu etrafında döndürdüm, kolları boynuma dolanmıştı, bağımlılık yapan çiçeksi kokusu burnumu istila ediyordu. Biri bana kupayı uzattı, ben de hem kupayı hem onu kollarımın arasında tuttum. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

Arkadaşlarımız bize şampanya yağdırdı. Soğuk sıvı üzerimize çarpıp vücudumuzdan aşağı akarken Maya çığlık attı. Kahkahalarla başımı geriye attığımda mucizevi bir şekilde ağzıma giren şampanyayı içtim. Maya'ya tadı şampanya ve mutluluğa benzeyen zihin uyuşturucu bir öpücük verdiğimde hayranlar çığlık attılar.

Hayatın bu kadar hızlı değişmesi inanılmazdı.

Dünya Şampiyonluğu'nu kazanmanın başıma gelebilecek en güzel şey olduğunu düşünüyordum, uzun zamandır tek hedefim buydu. Ama yanılmıştım. Bugün anlıyordum ki başıma gelebilecek en güzel şey bunu sevdiklerimle birlikte kazanmaktı.

Boktan babamla değil. Maya'yla, takımımla ve arkadaşlarımla. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel duyguydu.

Şimdilik.

44

MAYA

Bir yıl önce biri bana F1 podyumunda bir yandan Noah Slade'e bir yandan da abime sarılacağımı söyleseydi gözlerimden yaş gelene kadar gülerdim. Abim Dünya Şampiyonası'nda üçüncü olduktan sonra yüzünde kocaman bir sırıtışla yanımda duruyordu. O ve Noah, Markalar Şampiyonluğu'nu birlikte kazandıktan sonra birbirlerine şampanya püskürttüler. Eski rakipler arkadaş gibi kucaklaştılar.

Hayatın işleyişi ne kadar tuhaftı. F1 sezonuna katılmıştım çünkü hiçbir işim yoktu, başarısız iş girişimleri olan bir üniversite mezunuydum, istesem de istemesem de abimin gölgesinde yaşamak zorunda kalmıştım.

Dalgalı siyah saçları ve beni hipnotize eden mavi gözleriyle üzerimde hâkimiyet kuran adama bakmaktan kendimi alamadım. Başının üzerinde taşıdığı kupayla uyumlu platin gibi kalbi olan Dünya Şampiyonu. Her gün "günaydın" yerine "seni seviyorum" diyen adam. Her bakımdan beni işaretlemeye ihtiyacı olduğundan bugün yarış arabasının numarasını takmam için bana yalvaran, kendi kendini "duygusal bir şerefsiz" ilan eden

adam. Hayatıma bir anda girip bütün beklentilerimi yerle bir ederek ardında moloz, toz ve yeni bir başlangıç bırakan adam.

Ama en önemlisi, Noah Slade, hayatımın aşkı.

SON SÖZ

MAYA

BİR YIL SONRA

Noah ve ben onun balkonunda dinleniyor, Amalfi sahiline, sabah güneşinin altında parıldayan mavi sulara bakıyorduk. Ben manzaranın tadını çıkarırken o bilgisayarıyla uğraşıyordu. Engebeli kıyıya vuran suyun melodik sesini memnuniyetle karşılıyordum. Pijamalarımızla takılıyor, kahvemizin tadını çıkarıyorduk, tatildeyken sabah ritüelimiz buydu.

Noah'nın dördüncü Dünya Şampiyonluğu'nu kazanmasının üzerinden bir yıl geçmişti. Abu Dabi Grand Prix'sindeki telsiz konuşmamız YouTube'da olay olmuş, hayranlar ilişkimizi hemen desteklemişlerdi. Ailem Noah'yı ailemize kabul etmişti, ailelere ayrılması gereken zamanları –tatiller, doğum günleri, diğer her şeyi– yalnız geçirmesine izin vermiyorlardı.

F1 hâlâ hayatımızda büyük rol oynuyordu. Noah'yla birlikte dünyayı dolaşıyor, her yarışta ona katılıyordum. Kanalım hayranlar arasında popülerliğini koruyordu. Formula Corporation benden F2 ve F3 gibi alt gruplarla da çalışmamı istemişti ama

Noah iyi şans tılsımı olmadan kazanamayacağını söylemiş, yarışlarına katılmazsam beni rehin almakla tehdit etmişti.

Tuzlu hava yüzüme çarparak dalgalı saçlarımı savurdu.

Noah'nın İtalya'daki evini ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim? Bir filmden fırlamış gibiydi.

Sabah güncellemelerini kontrol etmek için telefonumda gezinirken garip bir bildirim aldım. *Tuhaf.*

Noah'nın mavi gözlerine baktım. "Bir sonraki videomu yüklemem için yanlış tarihe mi tıkladın? Az önce yayına girdiğine dair bir bildirim aldım."

"Hiç sanmıyorum. Çok garip." Omzunu silkti.

Al benden de o kadar. Dizüstü bilgisayarını alıp masanın üzerine koydu. Önümüzde tuhaf başlığı olan siyah bir ekran oynuyordu, benim zamanını planlayarak yüklediğim videoya hiç benzemiyor.

"Bu benim videom değil çünkü farklı bir kapak resmi seçmiştim. Sence biri hesabımı mı çaldı? Hem *Devamı Gelecek* de ne? Ben kelime oyunları yapmayı severim. Hayatta böyle bir isim yazmam."

Noah kıs kıs güldü. "Farkındayım. Videoyu bildirmeden önce izleyelim."

Her zaman zekice düşünürdü. Tam da bu yüzden Bandini ona büyük paralar ödüyordu.

Video, Santi'nin Avustralya'daki ilk Bandini yarışında çektiğim kısa bir kliple başlıyordu. Birisi Noah'ya ters bakışlar attığım bir videomu çekmişti. Çok utanç verici olsa da o zamanlar onun için hissettiklerimi yansıtıyordu.

"Aman Tanrım. Bunu kim yükler ki? Sana nasıl baktığıma bak. Peki sen neden arkamdan gülüyorsun?" Çok ilginç, Noah daha ilk günden beni süzüyordu. *Ne çapkın ama.*

Noah bana cevap vermeden önce sahne değişti. Bu sefer basın toplantısından bir kare oynuyordu. Ben başımı sallayarak muhabirlerden biriyle dalga geçerken Noah bana sırıtıyordu.

Gözlerimi devirdiğimde kahkaha attı. Liam'la Santiago ona bakarken muhabirler Noah'nın neden böyle tepki verdiğini merak ederek etrafa bakındılar.

Bana öyle bakması ne kadar tatlıydı. Bana bu kadar dikkat ettiğini, yapacağım bir sonraki aptalca şeye odaklandığını bilmiyordum. İçim sıcacık oldu.

Bir sonraki sahnede Noah ve arabasıyla çektiğim vlogdan bir klip oynuyordu. Ben ona bir sürü soru sorarken o kokpitin yanında oturuyordu. Klibi izlerken yüreğim pır pır etti, yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle bana bakışının tadını çıkardım. *Ya öyle ya da kıyafetlerimi çıkarmak ister gibi bakıyormuş. Hangisi olduğuna karar vermek zor.* Bu videoya hiç bu kadar yakından bakmamış, Noah'nın benden hoşlandığına dair bir işaret var mı diye kontrol etmemiştim. Ben gülerek kameraya konuşurken Noah'nın yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı. Anlattıklarımı dinliyor gibi görünmüyordu, bakışları bana kilitlenmişti.

Klibi izlerken içim bir hoş oldu. Mutluluk ve geçmişe özlem gibi birçok duyguyu aynı anda yaşarken başım döndü.

Bu *Devamı Gelecek* videosunu kimin yaptığına dair bir fikrim vardı. Yanımdaki iri adam şüpheli bir şekilde sessizdi, baştan çıkarıcı dudaklarından çıt çıkmıyordu. Ama videoyu durdurmadım çünkü sorular bu ânı mahvederdi.

Başka bir video başladı, bu seferki Santiago İspanya'da yarışı kazandığında podyumun görüntüsüydü. Noah sahnede olup biten her şeyi görmezden geliyordu. Yan tarafa bakıyordu, kamera gülümsediği şeyi bulmak için kaydığında beni arkam dönük aileme sarılırken yakaladı. Sırtıma sardığım İspanya bayrağıyla yerimde zıplıyordum.

Kalbim küt küt atarken boğazım düğümlendi, konuşamadım. Bastırılmış mutluluk gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Noah her zaman benden hoşlanıyordu, sadece takılmak istediğini düşündüğüm zamanlarda bile. Bakışları hislerini ele veriyordu. Mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Monaco'da pistte yürürken Noah'ya ıslık çaldığım video da dâhil olmak üzere çeşitli klipler oynadı. Birinde utanç verici bir şekilde smokinini çıkarmak istediğimi bağırıyordum. Noah bana göz kırpıyordu ama Sophie elleriyle ağzımı kapayarak dikkatimi dağıttığı için göremiyordum. Noah beni hâlâ sevimli bulduğunu göstermek için elimi sıkmasa utancımdan ölürdüm. Bu videonun nasıl gün yüzüne çıktığından ya da Noah'nın nasıl ele geçirdiğinden emin değildim. Sinsi adam.

Noah'nın planladığı kart yarışından sonra podyumda dans ettiğim bir başka klip oynadı. Noah bana gerçek bir F1 pilotuymuşum gibi şampanya patlatırken, hatta şişeden fondip yaptırırken çığlığım bilgisayarın hoparlörlerini titretti. Akran baskısı diye bir şey vardı. Kollarımı havaya kaldırmış, küçük basamakta dans ediyordum. Noah benimle birlikte güldükten sonra kameraya göz kırptı. *Hormonlarım, efendinizle tanışın.*

Bu ince düşüncesi içimde ona sarılma ve asla bırakmama isteği uyandırdı. Kapımıza "rahatsız etmeyin" tabelası asma ve bizi öngörülemeyen bir geleceğe kadar insanlardan uzak tutma isteği.

Beni omzunun üzerinde arabaya taşırken kamera kocaman gülümsemesini yakalamıştı. Kameramanı alkışladım çünkü tam Noah kıçıma şaplak atarken zum yapmıştı. *A+ filmografi.*

Lanet Noah ve sevimliliği... Anılarımızı izlerken boğazıma yumru oturmuştu, konuşamıyordum. *Neden bu kadar şapşal ama aynı zamanda baştan çıkarıcı bir adam olmak zorundaydı ki?*

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Noah ara sıra başparmağıyla yaşları silerken tenim dokunuşuyla ısındı.

Konuşmuyordu. Her şey neredeyse dayanılmaz hâle gelmişti. Burada *neredeyse* anahtar kelimeydi çünkü aslında bu romantik gösteriye bayılıyor, her saniyesinin tadını çıkarıyordum. *Tabii ki.* Bu videoyu yüzlerce kez tekrar izleyecek; çocuklarıma, torunlarıma, kapı komşuma gösterecektim. Yürüme mesafesindeki herkese.

Noah iğrenç yeşil Bandini arabasını sürerken benim avaz avaz çığlık attığım bir klip oynamaya başladı. Noah tek eliyle direksiyonu çevirirken bana bakıp gülüyor, ben ona can simidi gibi tutunurken arabamız drift atıyordu. *Bayılmış olmalıydım çünkü bunu hatırlamıyordum.*

Tekila Sohbetleri bölümümden kısa bir sahne oynamaya başladı. Noah hayalindeki kızla ilgili sorduğum soruya cevap veriyor ama cevap verirken dikkatle bana bakıyordu. Bense onunla göz göze gelmek yerine doğrudan tekila şişesine bakıyor ve etiketiyle oynuyordum.

Yemin ederim kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı, kalp krizi geçireceğimden korkuyordum. İçimde bir duygu girdabı dönüyordu: mutluluk, heyecan, minnettarlık. Hepsi bir aradaydı.

Ekranda şimdi berbat kalitesine ve arka planına bakılırsa Brezilyalı bir hayranın çektiği bir klip oynuyordu. İsa heykeline doğru yürürken basamaklarda gülmekten kırılıyordum. Noah arkamdaydı, popoma bakmakla dualarına cevap verebilirmiş gibi gökyüzüne bakmak arasında gidip geliyordu. Maalesef duaları kabul olmamıştı çünkü benden asla kurtulamayacaktı.

Gözyaşlarımla birlikte içimdeki romantik de dışarı sızdı. Noah'nın Dünya Şampiyonluğu'nu kazandıktan sonra beni havada döndürdüğü bölümde arka planda "Die a Happy Man" çalıyordu. Gülümsemelerimiz birbirinin aynıydı. Etrafımızı güzel bir karmaşa sarmıştı, her yere şampanya sıçrıyor, sahnede konfetiler patlıyordu.

Bu ukala, kendinden emin ama bir o kadar da özverili ve sevgi dolu adamı seviyordum. Kimse onun yerini alamazdı. Birini böyle sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Boyun eğmez bir tutku ve sonsuz bir takdirle. Sanki ayı gökyüzüne o asmış sonra da altında beni dansa kaldırmıştı. Beni nasıl sevdiğini söylemeden ya da göstermeden tek bir gün geçirmiyordu. Geçmişinin gölgesinden kurtulan kırık bir şaheserdi.

Müzik yerini siyah ekrana bıraktı. Yüzümdeki gözyaşlarını silip Noah'ya baktım.

Ama o artık sandalyesinde değildi.

Elinde yüzük kutusuyla dizinin üzerine çökmüş, o çok sevdiğim sırıtışıyla bana bakıyordu.

SON

TEŞEKKÜRLER

Çıkış romanımı okuyan herkese teşekkür ederim. Eserime şans veren bütün blog yazarlarına ve okurlara minnettarım. Kendi şampanya banyonuzu hak ediyorsunuz.

Bay Smith, beni yemek yemek ve sosyalleşmek için evimden çıkmaya zorladığınız zamanlar da dâhil olmak üzere sonsuz desteğiniz için minnettarım. Sabrınız, yardımınız ve olumlu sözleriniz bana kendime inanma ve bu hayalin peşinden gitme cesareti verdi.

Julie, kitap dünyasında beni sıcacık karşıladın. Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Bu sürecin ayrılmaz parçası olan harika bir insansın. Teşekkür ederim!

Beta okuyucularım, F1 dünyama bir şans verdiğiniz için teşekkürler. Geri bildirimleriniz ve yorumlarınız sayesinde *Efsane* bugünkü hâlini aldı. Size sonsuza dek minnettar olacağım!

Bu süreçte bana yardımcı olan diğer herkes, bütün kalbimle teşekkür ederim! Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı.